

နိုင်ငံရပ်ခြား ပုံပြင်များ တင့်ထွန်းဆွေ

BURMESE
CLASSIC

Graphic Design
Zay Phyo
0973144857

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ဝေခြင်း

စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၁

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၁၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

ဇေဖြိုး

အပုံးဖလင်

Eagle

အတွင်းဖလင်

A-7 Group (Asia Plaza)

ကွန်ပျူတာစာစီ

Dream City

တန်ဖိုး

၂၅၀၀ ကျပ်

ဦးဝင်းမျိုး (ဓုခစာအုပ်တိုက်) အမှတ် ၂၁၂၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေ၍

ဒေါ်ချိုချိုအေး (ဓုခပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် ၃၃၀၊ ၃၃၂၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၌ မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းစာသားများ ရိုက်နှိပ်ပါသည်။

၃၉၈ · ၂

တင့်ထွန်းဆွေ

နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်များ / တင့်ထွန်းဆွေ။ - ရန်ကုန်။

ဓုခစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၃၁၃ - စာ၊ ၁၃.၇ x ၂၁.၇ စင်တီမီ။

(၁) နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်များ။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အနုပညာအမွေအနှစ်များ မပျောက်လျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထိန်းသိမ်းရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

ဇဝ် စာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁၂၃။ ကလေးတွေသုံး အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ညွှန်ထမ်း
- ၁၂၄။ ကမ္ဘာတလွှားမှ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ပုံပြင်များ ရွန်းလဲ့ဆွေရည်
- ၁၂၅။ ကြခတ်တောနှင့် စိမ့်စမ်းရေ ကဗျာများ မောင်တင်ပိုင်
- ၁၂၆။ ကြာဆစ်ကြီး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ ခင်ခင်ထူး
- ၁၂၇။ သည်ခရီး သည်ထီးဆောင်း မသက်ဆူ
- ၁၂၈။ လှည်းယဉ်ကြော့ဝတ္ထုတိုများ ခင်ခင်ထူး
- ၁၂၉။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်မှ လက်တစ်ချောင်းနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ ကလောင်စုံ
- ၁၃၀။ ပညာခေတ်၏ရန် စာစီစာကုံးများ (၅) မောင်မောင်ဦး (မဟာဝိစွာ)
- ၁၃၁။ နိုင်ငံတကာရုံးရာပုံပြင်များ သီဟန်သွင်
- ၁၃၂။ ရက်ကန်းလွန်း ဝတ္ထုတိုများ (ဒုတိယအကြိမ်) ခင်ခင်ထူး
- ၁၃၃။ ဂျပန်ဟာသများ မြင့်ဆွေဦး
- ၁၃၄။ ရေသွန်မြစ် ဝတ္ထုတိုများ (ဒုတိယအကြိမ်) နေဝင်းမြင့်
- ၁၃၅။ အညာသူအညာသား ကျွန်မဆွေမျိုးများ (တတိယအကြိမ်) ခင်ခင်ထူး
- ၁၃၆။ ပန်းကြာဝတ်မှုန် (ဒုတိယအကြိမ်) ခင်ခင်ထူး
- ၁၃၇။ နန်းလေ့မှတ်တမ်းများ (ဒုတိယအကြိမ်) မြကောတု
- ၁၃၈။ ဘာသာစကားသူတေသန ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဦး
- ၁၃၉။ ပီမိုးနင်းဝတ္ထုတို ၁၀၀ ပီမိုးနင်း
- ၁၄၀။ လမ်းကြောင်းသစ်အက်ဆေးများ ညွှန်ထမ်း
- ၁၄၁။ စားဖွယ်စုံလင် အလှဆင် နေမျိုးနိုင်
- ၁၄၂။ ဉာဏ်စမ်းအိုင်ကျူ မောင်ရေအေး (ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်)
- ၁၄၃။ ပန်းခင်းအလွန်နှင့် ရသစာတမ်းများ ကျောင်းကုန်းဧည့်မျိုးနှင့် မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း)
- ၁၄၄။ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် ရွှေဝတ္ထုတိုများ ခင်ခင်ထူး
- ၁၄၅။ သုံးလွန်းတင် ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ် စုစည်းမှု ခင်ခင်ထူး
- ၁၄၆။ မြန်မာ့စာတ်သဘင်သမိုင်း (ဒုတိယအကြိမ်) မောင်သိန်းနိုင်
- ၁၄၇။ ရေးဟန်ဖြာဖြာ အင်္ဂလိပ်စာ (Stylistic English) ညွှန်ထမ်း
- ၁၄၈။ ၁၈ ယူဇနာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ နေဝင်းမြင့်
- ၁၄၉။ ပန်းစည်းကြိုး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ ခင်ခင်ထူး
- ၁၅၀။ ပညာခေတ်ရန် စာစီစာကုံးများ - ၆ မောင်မောင်ဦး (မဟာဝိစွာ)
- ၁၅၁။ အောင်မြင်ရေးသောချက် A - Z 26 ညီညီနိုင်
- ၁၅၂။ စားဖွယ်စုံလင် အလှဆင် - ၂ နေမျိုးနိုင်

နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်များ

တင့်ထွန်းဆွေ

- ၁၅၃။ နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်များ တင့်ထွန်းဆွေ
- ၁၅၄။ အေးအေးလူလူအတွေးများ (ဒုတိယအကြိမ်) နေဝင်းမြင့်

မာတိကာ

- အမှာစာ	၁
၁။ ပန်ဂျ၊ နဝါနှင့် ဝန်ဝန်	၇
၂။ နေနှင့်လ	၁၁
၃။ ဆားကြိတ်စက်ကျောက်တုံးများ	၁၉
၄။ တိရစ္ဆာန်နှင့် နှစ်အမည်	၂၅
၅။ တစ်ခြမ်းလူ	၃၁
၆။ ကျားခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အမည်းစင်း	၃၃
၇။ သံယောဇဉ်	၃၇
၈။ ကဏန်းများ	၄၁
၉။ ဉာဏ်များသူ	၄၉
၁၀။ မြေခွေးပုံပြင်များ	၅၅
၁၁။ ခူနှင့်မျောက်	၅၉
၁၂။ တဖြောက်မြောက်တောင်	၆၃
၁၃။ အံ့ဖွယ် လက်ဖက်ရည်ကရား	၆၇
၁၄။ လိပ်နှင့်မျောက်	၆၉
၁၅။ ကြွက်မင်းသမီး ကြပ်ယာရာပုံတော်	၇၅
၁၆။ ကျားအိုနှင့် ယုန်သူငယ်	၇၇
၁၇။ ကျိုင်းကောင်၊ ပုရွက်ဆိတ်နှင့် တိန်ညင်းငှက်	၈၃
၁၈။ လေးသည်တော်ဟိုယီနှင့် ချန်အို	၈၅

၁၉။ ကျွဲကျောင်းသားလေးနှင့် ယက္ကန်းသည်မလေး	၈၉
၂၀။ ပင်လယ်နန်းတော်	၉၃
၂၁။ မက်မွန်သီးလူ	၉၉
၂၂။ ဖြူဝင်းမွတ် ကာဂူယာဟီမေ	၁၀၅
၂၃။ စော်ဘွားစိုလီမန်၏ သမီးတော်	၁၁၃
၂၄။ နာနာဘာဝ၏ တင်းပုတ်	၁၁၉
၂၅။ မာလီယန်နှင့် ပဉ္စလက်စုတ်တံ	၁၂၅
၂၆။ လျှာပြတ်စာသူငယ်	၁၃၃
၂၇။ ငလက်မကလေး	၁၃၉
၂၈။ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်နှင့် ဘာဘာကျ	၁၄၃
၂၉။ အံ့ဖွယ်သစ်ပင်	၁၄၇
၃၀။ စော်ဘွားသမက် ကိုရုပ်ဆိုး	၁၄၉
၃၁။ ပဉ္စလက်ဦးထုပ်	၁၅၃
၃၂။ လကမ္ဘာကလူ	၁၅၇
၃၃။ ခွေးနှင့်ကြောင်	၁၆၁
၃၄။ တစ်နှင့်ကမ်ဇာတ်လမ်း	၁၆၉
၃၅။ တစ္ဆေရောင်းသူ	၁၇၉
၃၆။ မိစ္ဆာကြောင်	၁၈၃
၃၇။ ဘီလူးလက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း	၁၈၉
၃၈။ အိုနီရယ်သံ	၁၉၃
၃၉။ အိမ်မြောင်ခင်ပွန်း	၁၉၉
၄၀။ ရာဇဝတ်ဘေး မြေးမလွတ်	၂၀၅
၄၁။ ဆေးခြယ်ထားသော အရေခွံ	၂၀၉
၄၂။ မနေ့က ကောင်မလေး	၂၁၇
၄၃။ အချစ်အတွက် ပေးဆပ်သူ	၂၂၃
၄၄။ ဝံပုလွေအိပ်မက်	၂၂၉
၄၅။ နိုင်ပရာဆော့ဇာတ်လမ်း	၂၃၅
၄၆။ နာမ်ခါမှာမက်သော အိပ်မက်	၂၃၉

၄၇။ ပခုံးထမ်းဈေးသည်သား	၂၄၇
၄၈။ အာစင်လျှောက်ထုံး	၂၅၅
၄၉။ ပညာရှိတရားသူကြီးများ	၂၅၉
၅၀။ အရိပ်ရောင်းခြင်း	၂၆၃
၅၁။ မြစ်စောင့်နတ်ဘုရား၏ မိန်းမ	၂၆၇
၅၂။ နိမိတ်မရှိ စကားလုံးများ	၂၇၁
၅၃။ နလဝိန်းတုံးသမက်	၂၇၃
၅၄။ ဖန်ဘူးဆို	၂၇၉
၅၅။ ပဉ္စလက်နွယ်	၂၈၇
၅၆။ အဆိပ်သီး	၂၉၃
၅၇။ သေချာတာပေါ့	၂၉၅
၅၈။ ပညာရှိအိုးကာ	၃၀၁

အမှာစာ

နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်များ သည် Asian-Pacific Folktales and Legends ကို မူတည်၍ ရေးထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ယဉ်ကျေးမှုသည် ပြုမူပုံ ပြုမူနည်းဖြစ်သည်။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းကြီးသည် ယဉ်ကျေးမှုကြောင့် ရှင်သန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှု ပျက်သုဉ်းသွားသောနေ့ သည် လူမှုအဖွဲ့အစည်းကြီး ကွယ်ပျောက်သည်နေ့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူတစ်ဦး ချင်း၏ ယဉ်ကျေးမှုသည် လူအစုတစ်စု၏ ယဉ်ကျေးမှုမှ ခွဲခြား၍ မရနိုင်ပေ။ ထို့အတူ လူအစုတစ်စု၏ ယဉ်ကျေးမှုသည်လည်း လောကလူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံး၏ ယဉ်ကျေးမှုမှ ခွဲခြား၍ မရနိုင်ပေ။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းသည် လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ ထွေပြားမှုများနှင့် ကွဲပြားခြားနားမှုများ တူရူကို ဦးတည်ပြီး တိုးတက် ခွံ့ဖြိုးနေသောကြောင့် မြောက်မြားစွာသော ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်များ ပေါ်ထွက် လာမည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်ပါသည်။ တန်ဖိုးသစ်များ ပေါ်ထွက်လာမည်ဟုလည်း ထိန်းသေပေါက် ဆိုနိုင်ပါသည်။ အတွေးအခေါ်၊ ခံစားနိုင်စွမ်း၊ ထုတ်ဖော် ရေး သားမှုတို့ ပိုမိုထွက်ပေါ်လာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ပုံဝတ္ထုများသည် လူတစ်ဦး၏ နှောင်လင့်ချက်များနှင့် အိပ်မက်များကို ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ရပ်အဖြစ် ပေးသည်။ တန်ဖိုးများကို လက်ဆင့်ကမ်းသည်။ အသိပညာပေးသည်။ ခံစားမှုပေးသည်။ ပုံဝတ္ထုများ မွေးဖွားရာ လူ့အစုအဖွဲ့ကို စည်းလုံးညီညွတ်စေသည်။

ဝတ္ထုသည် ပုံပြင်များမှ အစပြုခဲ့သည်။ ဝတ္ထု၏ အခြေခံသွင်းပြင်သည့် ထင်း၏ ပုံပြင်ခြင်းသွင်ပြင် ဖြစ်သည်။ ပုံပြင်ဝတ္ထုသည် ကာလစဉ် စိစဉ်ထား

သော အဖြစ်အပျက် ပြန်လည်ပြောပြချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ နားထောင်သူ အား မချင်မရဲ ဖြစ်လာစေခြင်း၊ ပုံဝတ္ထု ပြောသူက နားထောင်သူ၏ သိလိုစိတ် ကို နိုးထလာစေရန် လုပ်ဆောင်ခြင်းတို့သည် ပုံပြင်ဝတ္ထု၏ အခြေခံအကျဆုံး ကိရိယာ ဖြစ်သည်။ ပုံဝတ္ထုပြောခြင်းသည် လူ့အစုတစ်စုကို အတူတကွ ရှိလာ စေရန် စုစည်းပေးသော အခြေခံအကျဆုံး နည်းလမ်းများအနက် နည်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အစဉ်အလာများကို မျိုးဆက်သစ်တစ်ဆက်စီ အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့် ကမ်းပေးသောနည်းလမ်း ဖြစ်သည်။ လူ့သက်ဝင် ယုံကြည်မှုများ၊ လူ့သမိုင်း တို့ကို ပြန်လည် အတည်ပြုပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပေးခြင်း ဖြစ် သည်။

လူမျိုးတိုင်းတွင် ပုံပြင်များရှိသည်။ ကျေးလက်ပုံပြင်များ၊ ဒဏ္ဍာရီများ၊ သမိုင်းပုံပြင်များ စသည်တို့ဖြင့် ကြွယ်ဝကြသည်။ အခြား ရေမြေများ၏ ရှေး ပဝေသဏီအချိန်က ပုံပြင်များကို နားထောင်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ဖတ်ရှုခြင်းသည် အခြားလူမျိုးများ၏ လောကသစ်ထဲ ဝင်ရောက်မည့် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်ရှိ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က မကြားဖူး၊ မသိဖူး၊ မမြင်ဖူးသည့်အကြောင်းများ ကို ကြားဖူးလာ၊ သိဖူးလာ၊ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးလာရန် (တစ်နည်း) အကျွမ်းတဝင် ရှိလာရန် နည်းလမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က နားလည်ရန် လက်လှမ်း မမီနိုင်ဖွယ်ရှိသော အရာများကို နားလည်လာနိုင်မှုသို့ ဦးတည်ပေးသော လမ်း ကြောင်းတစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အာရှတိုက်သည် ယဉ်ကျေးမှုမိခင်ဟု ဆိုသင့်ပါသည်။ ကွဲပြားခြားနား သော၊ ဖြာထွက်သွားသော ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုး အစုမျိုးရာနေရာ ဖြစ်သည်။ ဒေသတစ်ခုစီတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာများ ရှိသည်။ မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာများသည် အာရှတိုက်၏ အထင်ကရ ယဉ်ကျေးမှုကြီးသုံးခုအနက် တစ်ခု (သို့မဟုတ်) တစ်ခုထက်ပိုသော ယဉ်ကျေးမှုကြီးတို့နှင့် တစ်ဖန် ရောနှောသွားနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ထိုအထင်ကရ ယဉ်ကျေးမှုကြီး သုံးခုမှာ အနောက်အာရှယဉ်ကျေးမှု၊ တောင်အာရှ ယဉ်ကျေးမှု နှင့် အရှေ့အာရှ ယဉ်ကျေးမှုတို့ ဖြစ်သည်။ ပုံစံအားဖြင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုသည် တောင်အာရှမှ ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုနှင့် အများဆုံး ရောနှောလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ နိုင်ပါသည်။ အနောက်အာရှမှ အစ္စလာမ်ယဉ်ကျေးမှု၊ တောင်အာရှမှ ဟိန္ဒူ ယဉ်ကျေးမှု၊ အရှေ့အာရှမှ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုတို့သည် အဓိကရ ယဉ်ကျေးမှု ကြီးများ ဖြစ်သည်။ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုသည် ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊ ဗီယက်နမ်

တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုသည် ထိုင်းနှင့် အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား အချို့အစိတ်အပိုင်းများကိုလည်းကောင်း လွမ်းမိုးကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အစ္စလာမ်ယဉ်ကျေးမှုသည် အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှားနှင့် ဖိလစ်ပိုင် အချို့အစိတ် အပိုင်းများကို လွမ်းမိုးကြောင်း တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှုဟူသည်မှာ လည်း အမြဲတမ်း စီးဆင်းနေသည့် သဘောရှိသဖြင့် မိမိကိုယ်ပိုင် ယဉ်ကျေးမှု စစ်စစ်ဟူ၍ ပြောဆိုနိုင်ရန် အမြင်အားဖြင့် လွန်စွာ ခက်ခဲလှပါသည်။ ယဉ်ကျေး မှု၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှု ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာနေသော မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပြော ဆိုနိုင်ရန် ပို၍ပင် မလွယ်ကူကြောင်း ခံစားသိရှိနိုင်ပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသည် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ တရုတ်၊ ကိုရီးယား၊ ဗီယက် နမ်၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံများသည် စီးပွားရေးအရှိန် အဟုန်မြန်စွာဖြင့် တိုးတက်နေသောနိုင်ငံများ ဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံများ၏ စီးပွား ရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုကို သိရှိနေကြသော်လည်း ထိုနိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှုများကို ကမ္ဘာ နိုင်ငံအများစုက ခေါက်ခေါက်မိမိ သိပ်မရှိကြသေးကြောင့် သိရသည်။ ထိုနိုင်ငံ များ၏ ပုံပြင်များကို ဤ နိုင်ငံရပ်ခြား ပုံပြင်များ စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားပါ သည်။ ထိုနိုင်ငံများ၏ ပုံပြင်များသည် ထိုနိုင်ငံများ၏ အမျိုးသားလက္ခဏာနှင့် ဥပစိရပ်တို့ကို ဖော်ဆောင်ပေးပါလိမ့်မည်။ ထိုနိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှုများကို ရှုမြင်လာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံများ ထိန်းသိမ်းထားသော တန်ဖိုးများကို ရှုမြင်လာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အလိုအလျောက် စိတ်ကြည့်နူး ဖွယ် ခံစားရပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ကျေးလက်ပုံပြင်များ၊ သမိုင်းပုံပြင်များ စသည်တို့သည် အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံများ၏ ပုံပြင်များတွင်လည်း တွေ့ရ တတ်သည်။ ထိုသို့တွေ့ရခြင်းမှာလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ ရှေးယခင်ကာလများတွင် လှည့်လည်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြ သည့် ကုန်သည်များကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ လူသား၏ အခြေခံ အကျဆုံး ဘုံအတွေးစိတ်ကူးများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ သဘာဝ ဝထဝီဝင် အနေအထားများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှု၏ သဘောမှာ ကူးလူးတတ်သည့်သဘော ဖြစ်ပါသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် တူးလူးဆက်ဆံမှု အလွယ်ဆုံး၊ အမြန်ဆုံး ဖြစ်နေပုံကို ရှုမြင်နိုင်ပါသည်။ တစ် ချိန်တည်း တစ်နေရာတည်း၌ နေထိုင်လျက် ကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို ရယူခံစားနိုင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှု တူးဖော်မှု

သည် နိုင်ငံတိုင်း၊ ဒေသတိုင်းတွင် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိနေလေပြီ။ နေမှုထိုင်မှု၊ စားမှု
 သောက်မှု၊ တွေးမှုခေါ်မှု၊ ခံစားမှု စသည်တို့ကို အခြေပြုလျက် ယဉ်ကျေးမှု
 စီးကြောင်းကို ခြေရာကောက်နိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အထင်
 ကရ ဒေသဝန်းကျင်ကြီးများ တည်ရှိခြင်းသည် များစွာသော နိုင်ငံများ၏ ပုံပြင်
 များကို နှိုင်းယဉ်လေ့လာနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်
 နိုင်ငံ၏ မည်သည့်ပုံပြင်များသည် မည်သည့်နိုင်ငံ၏ ပုံပြင်များနှင့် တူသည်
 (သို့မဟုတ်) ဆင်တူရိုးများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပြောနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်
 နိုင်ငံက မည်သည့်နိုင်ငံမှ ကူးစက်ခံယူခြင်း၊ စသည်တို့ကို မှန်းဆကြည့်နိုင်ဖွယ်
 ရှိသည်။ ပုံစံအားဖြင့် “ကျွဲကျောင်းသားလေးနှင့် ယက္ကန်းသည်မလေး” ပုံပြင်သည်
 တိုရိုးယား၊ ဂျပန်၊ ဗီယက်နမ်၊ တရုတ်နိုင်ငံတို့တွင် ထင်ရှားသည်။ ထိုပုံပြင်၏
 အရင်းအမြစ်သည် မည်သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ခြေရာကောက်ကြည့်ရန်
 ဖြစ်သည်။ မလေးရှားနှင့် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံတို့မှ တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်များသည် အိန္ဒိယ
 နိုင်ငံမှ တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်များနှင့် ဆင်တူရိုးများ တူနေကြသည်။ တချို့ပုံပြင်များ
 သည် တိရစ္ဆာန် အမည်ကွဲလွဲသည်မှလွဲ၍ ဇာတ်ကြောင်း တစ်ထေရာတည်း
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် နိုင်ငံတိုင်းတွင် မိမိရေ၊ မိမိမြေသဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသော
 ဝိညာဉ်ပုံပြင်များ၊ သီးခြားပုံပြင်များရှိကြသည်။ ဒေသနှင့် ဆီလျော်သော ပုံပြင်
 များ သီးသန့်ရှိကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပုံပြင်များ တစ်ခု
 လုံးကို နှိုင်းယဉ်လျက် ပုံပြင်စီးကြောင်းကြီးတစ်ခု မှန်းဆတည်ဆောက်ကြည့်
 လျှင် ရနိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။

ပုံပြင်နားထောင်လိုခြင်းသည် ကလေးငယ်တို့၏ ပင်ကိုစိတ် ဖြစ်ပါသည်။
 ဒီမိ၏ ရင်ခွင်တွင်းတွင် မေးလျက် မိခင်၏ပုံပြင်ကို နားထောင်ကာ အိပ်ပျော်
 သွားကြလေ့ရှိသည်။ စကားပြောတတ် သိတတ် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ
 ဝိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုအရ မေးချင်၊ မြန်းချင်၊ စူးစမ်းချင်ကြပြန်သည်။ “ဒီ
 အရာတွေက ဒီလို ဘာလို့ဖြစ်နေရသလဲ” ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်သည်။
 “ကောင်းကင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြာနေရသလဲ” “ပထမဆုံးလူကို ဘယ်သူဖန်ဆင်းပေး
 တာလဲ”၊ “မီးက ဘာဖြစ်လို့ပူပြီး၊ ရေခဲက ဘာဖြစ်လို့အေးရတာလဲ” စသည်ဖြင့်
 အမေးအမြန်းများလှသည်။ လူကြီးများကလည်း တမေ့တမြော ပြောပြချင်ကြ
 သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပုံပြင်သည် မိသားစုမေတ္တာကို ပို၍ ခိုင်မြဲအောင် စည်းမနှောင်
 ပေးပြန်သည်။ အစဉ်အလာ ပုံပြင်များသည် ထိုလူကြီးများ၏ ပြန်လည်ဖြေကြား
 မှတို့ကို ဝန်းရံတည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်အချို့သည် လူများ

၏ ဘာသာရေးသက်ဝင် ယုံကြည်မှုများ၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်လာသည်။ အချို့
 ပုံပြင်များသည် သမိုင်းဆိုင်ရာ အတိတ်အဖြစ်အပျက်များ၏ အစိတ်အပိုင်း
 ဖြစ်လာသည်။ အချို့ပုံပြင်များသည် အရာဝတ္ထုများမည်သို့ ဖြစ်လာသည့်
 အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ပုံစံအားဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီး မည်သို့ဖြစ်လာကြောင်း၊ နေ
 အဘယ်ကြောင့် လင်းရကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

လူများသည် တိရစ္ဆာန်များအကြောင်းလည်း အထူးတစ်ဆန်းအဖြစ်
 ပြောပြတတ်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များသည် လူသားများကဲ့သို့ပင် ပြုမူတတ်ပုံကို
 ပြောပြတတ်ကြသည်။ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်း၊ ကြင်နာသနားတတ်ခြင်း၊ ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်တတ်ခြင်း၊ မိုက်မဲခြင်းစသည့် အရည်အသွေးကို ထုတ်ဖော်ပြောပြ
 ကြသည်။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန်များ၏ သီးခြားလောကကိုလည်း ပြောပြတတ်ကြ
 သည်။ တိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝလွန်စွမ်းအားများ အကြောင်းပြောပြသည့်
 ကြောက်မက်ဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်ပုံပြင်များ ဖြစ်သည်။ ပုံစံအားဖြင့် “မြေခွေးပုံပြင်
 များ” ဖြစ်သည်။ အာရှနိုင်ငံများတွင်များသောအားဖြင့် ကျား၊ မိကျောင်းတို့သည်
 ဝတ္ထုထဲရှိ လူဆိုးဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်တတ်သည်။ ယုန်၊ မျောက်တို့သည်
 ဇာတ်လိုက်များ ဖြစ်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ဇာတ်ဆောင်များအကြောင်း ပုံပြင်များ
 သည် လူသားအားယင်းတို့၏ အတိတ်ကို သိရှိနားလည်လာစေသည်။ သူတို့၏
 အတိတ်ဟုဆိုရာတွင် အတိတ်သည် တကယ့်အစစ်အမှန်အတိတ်လည်း ဖြစ်နိုင်
 သည်။ စိတ်ကူးအိပ်မက် အတိတ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသဘောမျိုး ပုံပြင်
 ဝတ္ထုများကို “ပင်လယ်နန်းတော်”၊ “ကျွဲကျောင်းသားလေးနှင့် ယက္ကန်းသည်
 မလေး” တို့တွင် တွေ့နိုင်သည်။ သာမန်လောကတွင် လူ၏ အရည်အသွေး
 များသည် အကန့်အသတ်ရှိသည်။ အခြေအနေများသည် အကန့်အသတ်ရှိသည်။
 သို့ရာတွင် လူသား၏ စိတ်ကူးဉာဏ်သည် သာမန်အကန့်အသတ်များဖြင့် စည်း
 နောင်ထားရှိခြင်း မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန်မြူးလျှင် ကွန်မြူးသလောက်
 ဆွဲဆန်နိုင်သည်။ တစ်နည်း စိတ်ကူးဉာဏ်သည် ကန့်သတ်မဲဖြစ်သည်။ “ဖြစ်လေ
 သတည်း”၊ “ဥဲဖွ” တို့ ဆိုလိုက်ရုံဖြင့် ရွှေပင်ငွေပင် ပေါက်လာသည်။ ရတနာ
 စိခြယ်သော နန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ထို “ဆန္ဒ” များသည် ပဉ္စလတ်
 လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပုံဝတ္ထုတို့တွင် အထင်အရှား တွေ့နိုင်သည်။ ပဉ္စလတ်
 လက်ဆောင်များသည် နည်းအမျိုးမျိုး လမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်ရှိရရှိလာတတ်
 သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရှိ၍ဖြစ်စေ ခိုးယူ၍ဖြစ်စေ ရရှိလာတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ သဘာဝလွန် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပေးကမ်းမှုကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ တစ်ခါ တစ်ရံ သဘာဝလွန်စွမ်းအားများရှိသည့် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ရရှိလာတတ်သည်။ ထိုပဉ္စလက်စွမ်းအားသဘောကို “လျှာပြတ်စာကလေး”၊ “ပဉ္စလက်ဦးထုပ်” တို့တွင် နားထောင်နိုင်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပုံပြင်များ၏ သဘောကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုသဘောများသည် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်တည်းမှာပင် နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုး ရောထွေးနေတတ်သည်လည်း ရှိပါသည်။ သီးခြားတစ်မျိုးတည်း သန့်သန့်ရှိနေသည်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။

ပုံပြင်များအားလုံးကို ခြုံ၍ကြည့်လျှင် ယဉ်ကျေးမှု စည်းများကို တွေ့ရ ပါသည်။ အကောင်းနှင့်အဆိုး၊ အင်အားကြီးနှင့် အင်အားနည်း၊ တစ်ဇာပုတ္တိဉာဏ် နှင့် ပညာမဲ့မှု၊ လူသားနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားများ စသည်တို့၏ ဝိရောဓိကို ဖော်ကျူးထားကြောင်း တွေ့နိုင်ပါသည်။ အားပြိုင်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် လိမ္မာပါးနပ်မှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ သဘောထားကြီးမှု၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိမှု၊ သည်းခံမှု စသည့် တန်ဖိုးများကို တွေ့နိုင် ခံစားနိုင်ပါသည်။ ပုံပြင်များသည် ယဉ်ကျေးမှုကို ပြောပြနေပါသည်။ တန်ဖိုးများကို ဆိုနေပါသည်။ ပုံပြင်ဝတ္ထုများ ယာဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှုနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် ခရီးသွားကြပါစို့။

တင့်ထွန်းဆွေ (ပိဿလောကီမြို့)
[၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ (၆) ရက်]

ပန်ဂု နဂါနှင့် ဝွန်ဝွန်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ အခုလို တစ်စုစီ မဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးဟာ ကြက်ဥပုံသဏ္ဍာန်လိုရှိတဲ့ ခြပ်ထုတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဥကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ပန်ဂု တဲ့။ သူ့အရပ်က တစ်နေ့တခြား ရှည်ရှည်လာတယ်။ လီပေါင်း ကိုးသောင်းအထိ ရှည်တယ်။ အဲဒီ ဥထဲမှာ သူ နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းရှစ်ထောင်ကြာအောင် အိပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့တယ်။

ပန်ဂု အိပ်ရာနိုးလို့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ထုက သူ့ပတ်ချာ လည်မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ပန်ဂုဟာ ပုဆိန်တစ်လက်ကို ယူပြီး ဥကြီးကို နှစ်ခြမ်းခွဲ ဖော်လိုက်တယ်။ တစ်ခြမ်းက အထက်ကို တက်သွားတယ်။ တစ်ခြမ်းက အောက်ကို နှစ်မြပ်သွားတယ်။ အထက်ကို တက်သွားတဲ့အခြမ်းက ကောင်းကင် ဖြစ် သွားတယ်။ အောက်ကို နှစ်မြပ်သွားတဲ့ အခြမ်းက ကမ္ဘာမြေကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ပန်ဂုဟာ ကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး တစ်ခုတည်း ပြန်ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ် စွန့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်ရအောင် ကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးအကြားမှာ သူ ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ သူ့ခြေထောက်တွေကို ချတယ်။ အောင်းကင်ကို သူ့ပခုံးထက်မှာ ထမ်းထားတယ်။ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ အလွန် ကြီးစားတဲ့ တိုင်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ထောက်ထားသလိုပဲ။ နှစ်ပေါင်း အသုံးချ ကြာ သွားတဲ့အခါ ကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သွားခဲ့ တယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်ပြီးနိုးမလာတော့ဘူး။ ပန်ဂုလည်း ဒီလောက်

အကြာကြီး ရပ်နေရ ထမ်းထားရတဲ့အတွက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် လဲကျသွားပြီး သေသွားပါလေရော။

ပန်ဂုရဲ့ ဘယ်မျက်စိက နေ ဖြစ်လာတယ်။ ညာမျက်စိက လ ဖြစ်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က တောင်တွေဖြစ်လာတယ်။ သွေးတွေက မြစ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အမွှေးအမှင်တွေက ပန်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အရိုးတွေက သတ္တုတွေ၊ ကျောက်တုံးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ချွေးစက်ချွေးပေါက်ကလေးတွေက မိုးနဲ့ ပုလဲလုံးကလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ နုဝါ ဆိုတဲ့ နတ်သမီးချောချောလှလှလေး ပန်ဂု တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာသစ်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ နုဝါဟာ တောင်တွေကိုတက်တယ်။ မြစ်တွေကို ဖြတ်ကူးတယ်။ ပန်းတွေနဲ့ သစ်ပင်တွေကို ရှုမျှော်ငေးကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားရတယ်။ နုဝါ ရေကန်ထဲကို ငေးကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ နုဝါ သူ့အရိပ်ကို ရေကန်ထဲမှာ မြင်တယ်။ ဒီတော့ စိတ်ကူးတစ်ခု နုဝါရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ သူ့အရိပ်ထဲမှာ သက်ရှိအချို့ ပြုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိလာတယ်။ ဒီနောက် နုဝါဟာ ရွှံ့စေးတွေကို ရေနဲ့ရောနယ်တယ်။ ရွှံ့စေးနဲ့ ပုံတစ်ခုလုပ်တယ်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ရွှံ့စေးစုပ်ကို ချလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီရွှံ့စေးစုပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး အသက်ဝင်လာတယ်။ အရုပ်က ဟိုပြေး ဒီပြေးလုပ်တယ်။ ခုနဲ့လိုက် ပျံလိုက် လုပ်တယ်။ အသံထွက်ပြီး အော်လည်းအော်တယ်။ နုဝါက ဒီအရုပ်ကို လူသား လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။

အခြားပုံတွေကိုလည်း သေသေချာချာ ပြုလုပ်သေးတယ်။ အရုပ်တွေက ပထမအရုပ်လိုပဲ အသက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရုပ်က သိပ်အချိန်ယူရတယ်။ နုဝါလည်း ပုံတွေလုပ်ရလွန်းလို့ သိပ်ပင်ပန်းစ ပြုလာတယ်။ တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာကြည့်တယ်။ ဒီနည်းက သိပ်ပင်ပန်းပုံ မရဘူး။ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ယူတယ်။ ကြိုးကို ရွှံ့ကန်ထဲ ချလိုက်တယ်။ ဟိုဘက် ဒီဘက်နဲ့အောင် ကြိုးကို ရမ်းတယ်။ ကြိုးမှ ရေစက်တွေ ကျလာတယ်။ တစ်စက်ချင်းစီ ကျလာတဲ့ ရေစက်တွေဟာ လူသားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးဖြစ်တဲ့ လူသားနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒီလောက်လည်း ပုံပန်းမကျဘူး။ စနစ်တကျ ပုံသွန်းလိုက်တဲ့ပုံတွေက တော်ဝင်လူတန်းစား ဖြစ်လာတယ်။ ရွှံ့စေးအစက်တွေက သာမန်လူတန်းစားများ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ လောကကြီးမှာ

နိုင်ငံရပ်ခြား ပုံပြင်များ

တော်ဝင်လူတန်းစားက အနည်းငယ်လောက်သာရှိပြီး သာမန်လူတန်းစားက အများကြီး ရှိနေတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီကာလလောက်မှာပဲ ရေနတ်သား ဝွန်ဝွန် နဲ့ မီးနတ်သား ဣဂျ် တို့ စစ်ခင်းကြတယ်။ ဝွန်ဝွန်ဘက်မှာ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ၊ ကဏန်းတွေ ရှိတယ်။ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ၊ ကဏန်းတွေက ဝွန်ဝွန်ကို ကူညီကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဣဂျ်က ပိုပြီး အင်းအားကြီးလေတော့ ဝွန်ဝွန်ရဲ့ တပ်တွေကို မီးရှို့သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဝွန်ဝွန်လည်း စစ်ရှုံးလို့ သိပ်ရှက်သွားတယ်။ သူ့နေတဲ့နေရာကနေ အနောက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသအမျက်လည်း ထွက်ပေါ့။ သိပ်ဒေါသထွက်လွန်းတဲ့အတွက် သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ကောင်းကင်ကို ထောက်ကန်ထားတဲ့ တောင်တိုင်လေးလုံးအနက် တစ်လုံးကို ဝင်တိုက်လိုက်တယ်။ ဝွန်ဝွန်ခွန်အားက သိပ်ကြီးတော့ တောင်တိုင်ကြီးသွားပါရော။ ကောင်းကင်ထောင့်တစ်ခုလည်း အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်ရဲ့ အနောက်ဘက်အစွန်းလည်း တိုင်နဲ့အတူ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ကမ္ဘာမြေကြီးဘက်ကို ညွတ်ကျခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကလည်း ကောင်းကင်ကို ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ထောက်ပေးထားခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးတွေ ဆုံမဲ့နေရာပေါ့။ ဒါကြောင့် နေနဲ့လတို့ဟာ အနောက်ဘက်ကို ရွေ့လျားကြတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ မြစ်တွေဟာ အရှေ့ဘက်ကို စီးဆင်းကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

[တရုတ်ပုံပြင်]

နေနှင့်လ

ဟိုးရှေးတုန်းက အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဘွားအိုကြီးက အနီးအနားက ရွာ တစ်ရွာကို သွားတယ်။ အဲဒီရွာမှာ သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူ့ဌေးကြီးရဲ့ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရအောင် သွားတာ ဖြစ်တယ်။ အလုပ်ပြီးတော့ အဘွားအို ကြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဆိတ်သားမုန့်တွေ ထည့်ထားတဲ့ သစ်သားဘူးကြီး တစ်ဘူးကို သူ့ဌေးကြီးအိမ်က ရလာခဲ့တယ်။ သစ်သားဘူးကြီးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်လျက် သူ့အပြန်ကို စောင့်မျှော်နေကြမဲ့ ကလေးတွေဆီ အမြန်ပြန်လာခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းကို ဖြတ်ကျော်တဲ့အခါ ကျားကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။

ကျားကြီးက အဘွားအိုကြီးသွားတဲ့လမ်းကို ပိတ်ဆို့ရပ်နေတယ်။ ကျား ကြီးက ပါးစပ်နိနိကြီးကို ဖြဲလိုက်ပြီး “အဘွားကြီး... အဘွားကြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ဘာတွေသယ်လာသတုန်း” လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဘွားအိုကြီးလည်း သူ့အလုပ် လုပ်တဲ့ သူ့ဌေးအိမ်က ပေးလိုက်တဲ့ ဆိတ်သားမုန့်သေတ္တာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ ဒါဆိုရင် ငါ့ကို တစ်ခုပေး။ မပေးရင် အဘွားကြီးကို ငါ့ကိုယ်တော် လိုက်မယ်လို့ ကျားကြီးက ပြောတယ်။ အဘွားအိုကြီးလည်း ကျားကြီးထံ ဆိတ်သားမုန့်တစ်ခု ပေးလိုက်တဲ့အတွက် တောင်ကုန်းကို ဖြတ်သွားနှင့် ရသွား တယ်။

နောက်တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ရောက်တော့ အဘွားကြီးရှေ့မှ ကျားကြီး ပေါ်လာပြန်တယ်။ “အဘွားကြီး... အဘွားကြီးခေါင်းပေါ်မှာ ဘာတွေသယ်လာ သတုန်း” လို့ အရင်က မေးသလို မေးပြန်တယ်။ အဘွားအိုကြီးလည်း နောက် ကျားတစ်ကောင်လို့ ထင်မှတ်ပြီး အရင်ကအဖြေအတိုင်း ဖြေလိုက်တယ်။ သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူ့ဌေးအိမ်က ပေးလိုက်တဲ့ ဆိတ်သားမုန့်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ ကျားကြီးလည်း အရင်ကအတိုင်း တစ်ခုတောင်းတယ်။ ဆိတ်သား မုန့်တစ်ခု ပေးလိုက်တော့ ကျားကြီး တောထဲကို ဝင်သွားခဲ့တယ်။

ကျားကြီးဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပေါ်လာလိုက် တောင်းလိုက် လုပ် တယ်။ ခဏခဏပေးရတာများတော့ သေတ္တာထဲမှာလည်း မုန့်တွေ မရှိတော့ ဘူး။ ဘာမျှမရှိတဲ့သေတ္တာကို ဦးခေါင်းပေါ်မှာရွက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ သေတ္တာကို ရွက်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို လွှဲပြီး အိမ်ကို ပြန်လာ ခဲ့တာပေါ့။ ဒီတစ်ခါလည်း ကျားကြီးပေါ်လာပြန်တယ်။ အဘွားကြီးကို မုန့်ပေး ဖို့ မရမက တောင်းပြန်တယ်။ မုန့်တွေကို သင့်မိတ်ဆွေတွေစားလို့ ကုန်သွား ပြီး ဘာမျှမကျန်တော့ဘူးလို့ပြောပြီး သေတ္တာကို လွှဲပစ်လိုက်တယ်။ ကျားကြီး က သင့်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လွှဲလွှဲနေတဲ့အရာက ဘာတွေလဲလို့ မေးတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်တွေဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါက သူ့ ညာဘက်လက်၊ ဒါက သူ့ ဘယ်ဘက် လက်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ကျားကြီးက သူ့ကို တစ်ဖက်ပေးဖို့၊ မပေးရင် သူ့ကို စားပစ်မယ့်အကြောင်း ပြောတဲ့အတွက် လက်တစ်ဖက်ကို ပေးရပြန်တယ်။ ထွက်ခွာသွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်လာပြီး ကျန်တစ် ဖက်ကို တောင်းပြန်တယ်။ အဘွားကြီးရဲ့ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ကျားကြီး ယူ ပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။

အဘွားအိုကြီးမှာ မုန့်တွေလည်းကုန်ပြီ။ သေတ္တာလည်း မရှိတော့ဘူး။ လက်နှစ်ဖက်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောင်လမ်းတစ်လျှောက် သူ့ခြေ နှစ်ဖက်နဲ့ပဲ လျှောက်နေတုန်းပေါ့။ လောဘသား ကျားကြီးဟာ အဘွားကြီးသွား တဲ့လမ်းကို ပိတ်ဆို့ရပ်နေပြန်တယ်။ သင့်ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက လှုပ်ရှား နေတဲ့အရာက ဘာလဲလို့ မေးတော့။ သူ့ခြေထောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ ကျားကြီးက ထူးဆန်းတဲ့လေသံနဲ့ ဆိုတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို တစ်ချောင်းပေးဖို့၊ မပေးရင် ကိုက်သတ်မဲ့အကြောင်း ဆိုတယ်။ အဘွားအိုကြီး ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားတာပေါ့။ “မင်း အလွန်လောဘကြီးတဲ့

တိရစ္ဆာန်ပဲ။ မင်း မိတ်ဆွေတွေ ငါ့ မုန့်တွေအကုန်လုံး စားပစ်လိုက်ပြီ။ ငါ့ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း စားပစ်လိုက်ကြပြီ။ အခု လာပြန်ပြီ။ မင်းက ငါ့ခြေထောက် တွေကို လိုချင်တယ်တဲ့။ ငါ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အိမ်ပြန်လို့ ရနိုင်တော့မလဲ” လို့ အဘွားအိုကြီးက ဆိုတယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုဆိုလေ ကျားကြီးက ဂရုမစိုက် ဘူး။ အဘွားကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တစ်ဖက် ပေးဖို့ပဲ ထပ်တလဲလဲ တောင်းဆိုနေတယ်။ ဘယ်ခြေထောက်ပေးရင် ညာခြေထောက်နဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ သွားပေါ့တဲ့။ အဘွားအိုကြီး ဘယ်ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်ဘက်ကို ညာခြေထောက်နဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပြန်လာလေတယ်။ ကျားကြီးက အဘွားအိုကြီးနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားပြီး ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြန်ရော။ “အဘွား ကြီး... အဘွားကြီး သင် ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေတာလဲ လို့ မေးတဲ့အခါ အဘွားကြီးလည်း အလွန်ဒေါသ ထွက်သွားတယ်။ “နင် သရဲ သဘက်၊ နင် ငါ့မုန့်တွေ အကုန်လုံး စားပစ်ပြီးပြီ။ ငါ့လက်တွေ စားပစ်ပြီးပြီ။ ငါ့ခြေတစ်ချောင်း စားပစ်ပြီးပြီ။ ငါ အခု ညာခြေထောက်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ် ငြီး အိမ်ပြန်နိုင်တော့မလဲ” ဟု အော်ပစ်လိုက်တယ်။ သင့်ကိုယ်ကို လိုမ့်သွား လို့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဆိုပြီး အတွန်းတက်တယ်။ ညာခြေထောက်ကိုဖြတ်ပြီး တျားကြီးကိုပေးတယ်။ အဘွားအိုကြီး လိုမ့်လိုမ့်သွားတယ်။ ကျားကြီးက နောက် ထဲ ပြေးလိုက်ပြီး အဘွားအိုကြီးကို တစ်ခါတည်းမျှီချလိုက်တော့တယ်။

အဘွားအိုကြီးရဲ့ သားနဲ့သမီးက မိခင်ပြန်အလာကို ညဉ့်နက်အထိ စောင့်မျှော်နေကြတယ်။ ဒီနောက် သားနဲ့သမီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး တံခါးကို ဆွဲခတ်ခဲ့တယ်။ ဗိုက်ကလည်း သိပ်ဆာနေပြီ။ သူတို့ မိခင်ကို ကျားကြီး ထိုက်စားလိုက်ကြောင်း မသိရှာကြဘူး။ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့သာ ကြမ်းပြင်မှာ လှ နှိပ်ချနေတယ်။

ကျားငစဉ်းလဲက အဘွားအိုကြီးရဲ့ အဝတ်တွေကိုဝတ်တယ်။ လက်ကိုင် ဝတ်ဖြူကလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းထားတယ်။ ခါးကို ခပ်မတ်မတ်နဲ့ အဘွားအိုကြီးရဲ့အိမ်ကို လျှောက်လာတယ်။ ရောက်ရင်ပဲ တံခါးကို ခေါက်တယ်။ ထလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်တယ်။ “သားနဲ့သမီး တော်တော်ဆာနေမှာပဲ။ ကံခါး ခွင့်ပါ။ သားနဲ့သမီးအတွက် အမေ မုန့်တွေယူလာခဲ့တယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဒါ့အပြင် ကလေးတွေက သူ့အမေ အပြင်မသွားမီ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို သတိရ နေတယ်။ “ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျားတွေရှိတယ်။ သတိပီရိသနဲ့နေကြ” ဆိုတဲ့

စကားပေါ့။ ခေါ်တဲ့အသံက သူတို့အဖို့ နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ တံခါးကို မဖွင့်ကြဘူး။ “အမေ၊ အမေအသံက နည်းနည်း ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။ အမေ ဘာဖြစ်နေသလဲ” လို့သာ ပြန်မေးတယ်။ ကျားငစဉ်းလဲက သူ့အသံကို ထိန်းပြီး မကြောက်ရွံ့ကြဖို့၊ အမေ ပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဗာလီတွေကို ဖျာပေါ်မှာ တစ်နေ့လုံး လှမ်းနေရကြောင်း၊ စာကလေးတွေက ဖျံလာပြီး ဗာလီတွေကို စားတဲ့အတွက် အော်ဟစ် ခြောက်လှန့်ရကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အသံတွေ အက်တက်တက်ဖြစ်တာလို့ ဆိုတယ်။ ကလေးတွေက သိပ်မယုံဘူး။ တံခါးက အပေါက်ထဲကို အမေလက်လျှိုပါ။ သားနဲ့သမီး ကြည့်ပါရစေလို့ ဆိုတယ်။ ကျားငစဉ်းလဲက ပြောတဲ့အတိုင်း ရှေ့လက်တစ်ချောင်းကို လျှိုသွင်းတယ်။ ကလေးတွေက တို့ထိကြည့်တဲ့အခါ နည်းနည်းကြမ်းတာ၊ အမွှေးအမျှင်ထူတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါ ကလေးတွေက ကြမ်းကြောင်း၊ အမွှေးအမျှင်ထူကြောင်း ပြောတယ်။ သူ့ အဝတ်တွေ လျှော်ဖွပ်ရလို့ဖြစ်ကြောင်း ထမင်းစုတ်နဲ့ အဝတ်တွေ ကော်တင်ရလို့ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ရှင်းပြတယ်။ ကလေးတွေက အပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်တဲ့အခါ ကျားကြီးကို တွေ့သွားတယ်။ သူတို့ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့လည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်ဖေးတံခါးကနေ တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြီး သစ်ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ပုန်းနေကြတယ်။ ကျားငစဉ်းလဲလည်း ခဏစောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ အတွင်းက ဘာတဲ့ပြန်သံမျှ မကြားရဘူး။ ဒီတော့ တံခါးကို ချိုးဖို့ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ကလေးတွေကို လိုက်လံရှာတော့တာပဲ။ မတွေ့တဲ့အတွက် ဒေါသတွေပိုပြင်းထန်လာတယ်။ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြီး အိမ်အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာတယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ဟိန်းသံတွေနဲ့အတူ အိမ်ပတ်ချာလည်ကို လှည့်လည်ရှာတယ်။ ဒါနဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်က ရေတွင်းကို ရောက်သွားတယ်။ ရေတွင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ရေတွင်းထဲက ရေထဲမှာ သစ်ပင်ပေါ်က ကလေးတွေရဲ့အရိပ်ကို တွေ့သွားတယ်။ ကျားငစဉ်းလဲဟာ မပြုံးချင်ပေမဲ့ ဟန်ပြုံးပြီးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သာယာညင်းပျောင်းတဲ့အသံနဲ့ “အို... ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့ ရေတွင်းထဲကျနေကြပြီ။ အမေမှာလည်း ဝါးရေပုံး မရှိဘူး။ ဝါးရေပုံးမပြောနဲ့ မြက်ရေပုံးတောင် မရှိဘူး။ သားတို့သမီးတို့ကို အမေ ဘယ်လို ကယ်ထုတ်ရပါမလဲ” လို့ ညင်သာစွာ ဆိုတယ်။ ကလေးတွေက ကျားငစဉ်းလဲရဲ့ ချဲ့ကားတဲ့ အမူအရာကို မြင်တော့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိတယ်။ အပေါ်ကို မော့ကြည့်တဲ့

အခါ ကလေးတွေကို တွေ့သွားတော့တာပဲ။ ကြင်နာသံနဲ့ မေးပြန်တယ်။ သားတို့ သမီးတို့ ဒီအပင်ပေါ်ကို ဘယ်လို ရောက်သွားကြလဲ။ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ သားတို့ သမီးတို့ ရေတွင်းထဲကို ကျသွားနိုင်တယ်။ အမေ သားတို့ သမီးတို့ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာနိုင်အောင် လုပ်ပေးမယ်။ ဘယ်လို ဒီလောက် အမြင့်ကြီးရောက်အောင် တက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ” လို့ ဆိုတဲ့အခါ အိမ်နားနီးကလူတွေဆီမှာ နှမ်းဆီသွားတောင်းပြီး သစ်ပင်ပင်စည်ကို သုတ်လိမ်းဖို့လိုကြောင်း၊ ပြီးရင် သစ်ပင်ပေါ်တက်နိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ ကျားမိုက်လည်း အိမ်နီးနားအိမ်ကို သွားပြီး နှမ်းဆီရယူခဲ့တယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း သစ်ပင်ပင်စည်ကို နှမ်းဆီနဲ့ သုတ်လိမ်းတာပေါ့။ ကျားမိုက် ကြီးစားပမ်းစား တက်ပေမဲ့ ပြန်လျှောကျတာချည်းပဲ။ “ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ရယ်၊ မင်းတို့တတွေ သိပ်ပါးနပ်ကြတာပဲနော်။ သားတို့သမီးတို့ နံနက်စောစော ဘယ်လို အိပ်ရာထကြမလဲ။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာလေ။ အမေကို အဖြစ်မှန် ပြောပြကြပါ တွယ်” လို့ ကျားမိုက် ပြောတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကလေးတွေက ရိုးရိုး သားသားပဲ ဖြေတယ်။ အနီးအနားက အိမ်တွေမှာ ပုဆိန်တစ်လက်ကို သွားပြီး ငှားပါ။ သစ်ပင်ပင်စည်ကို ပုဆိန်နဲ့ ထစ်ထစ်ပြီး ခြေနင်းရအောင် လုပ်ပါလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျားမိုက်လည်း ပုဆိန်ငှားပြီး လှေကားထစ်တွေလုပ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်တယ်။ ကလေးတွေ သိပ်ကြောက်သွားတယ်။ ကျားမိုက်ရဲ့ရန်မှ မလွတ်နိုင်တော့ ဇွန်း သိလာကြတယ်။ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရင်း ကောင်းကင်ဘုံ နတ်ဘုရားထို တိုင်တည်ပြီး ဆုတောင်းတယ်။ “အရှင်နတ်ဘုရား၊ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ ထို ကယ်တော်မူပါ။ ကယ်လိုတော်မူလျှင် ကောင်းကင်ဘုံက သံကြိုးကြီးကို ချွေးတော်မူပါ။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ကို သေစေလို့မူ ကောက်ရိုးဆွေးကြီးကို ချွေးတော်မူပါ” လို့ ဆုတောင်းတဲ့အခါ အလွန်ခိုင်မာတောင့်တင်းတဲ့ သံကြိုးကြီးတစ်ချောင်း ကောင်းကင်ဘုံမှ ညင်ညင်သာသာ ကျလာတယ်။ ကလေးတွေ အခက်အခဲမရှိဘဲ သံကြိုးကြီးဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံကို တက်သွားကြတယ်။ ကျားမိုက်သစ်ပင်ထိပ်ဖျား ရောက်ချိန်မှာ ကလေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကလေးတွေ မတွေ့တော့ ဆက်လက်လိုက်ဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြနေတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်းကင်နတ်ဘုရားမှာ ဆုတောင်းတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတလေးတွေ ဆုတောင်းတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆုတောင်းတယ်။ သူ့အုယုလ်တွေအတွက်

သူ သိပ်တုန်လှုပ်နေတဲ့အတွက် အဲဒီလို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ပြီး ဆုတောင်းတာပဲ။

“အရှင်နတ်ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကို ကယ်တင်တော်မူလိုလျှင် ကောက်ရိုးဆွေးကြီးကို ချပေးတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကို သေစေလိုလျှင် သံကြိုးကြီးကို ချပေးတော်မူပါ” လို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ဒီလိုဆုတောင်းတာ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ သံကြိုးကြီး ကျလာမယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ကောက်ရိုးဆွေးကြီးချပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ပြစ်ဒဏ်အဖြစ်နဲ့ သူ ဆုတောင်းတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရာကို ချပေးလိမ့်မယ်။ သူ မျှော်လင့်ထားလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နတ်ဘုရားတွေဆိုတာ ဖြောင့်မတ်သူတွေ မဟုတ်လား။ ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း အသက်တွေ ကယ်ဆယ်ဖို့ ဆန္ဒရှိသူတွေ ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကောက်ရိုးဆွေးကြီး ကျလာတယ်။ တျားမိုက်လည်း ကြီးကို မမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် ကောင်းကင်ဘုံကို တက်တာပေါ့။ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သံကြိုး ဟုတ်မဟုတ် သူ မသိဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ခရီးရောက်စပြုလာတယ်။ ကြိုးပြတ်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်ကို ကျသွားတယ်။ ကျတဲ့နေရာက ပျောင်းချုံကွင်းပြင်ကြီးပေါ့။ ကျားမိုက်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားပါလေရော။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပျောင်းစင်စည်ထက်ထက်တွေ စူးဝင်သွားတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး တံမြက်စည်းပျောင်းပင်ရဲ့ အရွက်တွေဟာ သွေးစက်အနီပြောက်တွေ ဖြစ်သွားတော့တယ်။

ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ကောင်းကင်ဘုံနန်းမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင်ကြီးက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်တယ်။ “ဘယ်သူ့ကိုမျှ အချိန်ဖြုန်းတာ ခွင့်မပြုဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တာဝန်တွေပေးမယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ယောက်ျားကလေးက နေဖြစ်ရမယ်။ လူသားလောကကို အလင်းရောင် ထွန်းညှိဖို့ ဖြစ်တယ်။ မိန်းကလေးက လ ဖြစ်ရမယ်။ ညမှာ အလင်းရောင် တောက်ပရမယ်” လို့ အမိန့်ချမှတ်တယ်။ အဲဒီအခါ မိန်းကလေးက အရှင်သခင်ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်ထားတယ်။ “အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးမအနေနဲ့ ညနဲ့ အကျမ်းတဝင် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးမ လ မဖြစ်ရင် ပို၍ လျော်ကန်ပါလိမ့်မယ် အရှင်ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးက မိန်းကလေးကို နေ အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အစ်ကိုကို လ အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။

မိန်းကလေး နေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ လူတွေက ကောင်းကင်ထဲက သူ့ကို ငေးကြည့်လေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့

မိန်းကလေး ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို လူတွေ ငေးကြည့်တာကို သူ ရှက်လည်းရှက် ရွံလည်းရွံတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လူတွေ တိုက်ရိုက်ကြည့်လို့ မရနိုင်အောင် အလင်းရောင်တွေကို လင်းသထက်လင်းအောင် တောက်ပတယ်။ ဒါကြောင့် နေရဲ့အလင်းရောင်ဟာ သိပ်တောက်ပရခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူမရဲ့ မိန်းမသားသိက္ခာကို အမြဲတမ်း တလေးတစား ဖြစ်နိုင်ဖွယ်လည်း ရှိပါတယ်။

[ကိုရီးယား]

ဆားကြိတ်ခက် ကျောက်တုံးများ

ဟိုတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အစ်ကိုက ရုပ်မဖြောင့် လှဘူး။ စိတ်ထား သိပ်မကောင်းဘူး။ ညီက ရုပ်ရည်သန်တယ်။ အသိဉာဏ် ရှိတယ်။ အစ်ကိုက သူ့ညီကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက် ရင် သူ့ညီအတွက် သူ တာဝန်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဘာမျှ ပူပန်စရာ မလိုတော့ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ညီက အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး။ ဘယ်နေရာကိုမှလည်း မသွား ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်အတန်ကြာတဲ့အခါ သူ မိန်းမတစ်ယောက် ယူလိုက်ရတယ်။ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံမှ တဲတစ်လုံးကို ခဏငှားပြီး သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ အတူတကွ နေကြတယ်။ ဆောင်းဥတု ရောက်လာတယ်။ အလုပ်ကလည်း မျှော်လင့်ထား သလို ဖြစ်မလာဘူး။ အလုပ်ပါးလာတယ်။ ဇနီးမောင်နှံ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခဲ့ တယ်။ နှစ်ဟောင်းရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရောက်လာတယ်။ ညီက အစ်ကိုအိမ်ကို သွားတယ်။ စားစရာ ဆန်တစ်ပြည် တစ်ခွက် ခဏလောက်ချေးထားဖို့ပေါ့။

“ဘာတဲ့လဲ၊ နှစ်ကုန်စားမြိန်မှာစားဖို့ ဆန်အလုံအလောက်မရှိတာ ဘယ်လောက် ညံ့ဖျင်းမိုက်မဲရာ ရောက်လဲ၊ အမြဲတမ်း ပွဲလည်းမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ် လုပ်တဲ့ပွဲ၊ ပိုဆိုးတာက ထွက်သွားပြီး မိန်းမယူလိုက်တာပဲ။ တခြားတစ်နေရာ ရာသွားပြီး မင်းဒုက္ခကိုပြောတော့။ ဒီမှာ လာမပြောနဲ့” လို့ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြော လွှတ်လိုက်တယ်။ ညီလည်း ဘာမျှပြန်မပြောဘူး။ သူ့အစ်ကိုအိမ်မှ လွှက်ခွာ ခဲ့တယ်။ သူ တောင်ကို ဖြတ်ကျော်တယ်။ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးနဲ့ အသုံးကြီးတစ် ခယာကို သူ တွေ့တယ်။ အဘိုးကြီးက ထင်းကောက်နေတယ်။ အဘိုးကြီး

တ သူ့ကိုမြင်တော့ ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီအခါ “ဒီညဟာ နှစ်ဟောင်းဆုံးမဲ့ညလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ ဘုန်းမကြည်နတ်ကို ပူဇော်ပသဖို့ ဆန်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ မြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတာ” လို့ ပြန်ပြော လိုက်တယ်။

“စိတ်မကောင်းစရာဘဲ၊ ငါ မင်းကို ဒီဟာပေးမယ်၊ မင်း ယူသွား” ဆိုပြီး သေးငယ်တဲ့ ဂျုံမုန့်တစ်ခုကို ပေးတယ်။ တောစောင့်နတ်ကွန်းကို သွားဖို့ညွှန် တယ်။ နတ်ကွန်းရဲ့ နောက်ဘက်မှာ မြေအောက်အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒီအပေါက်ထဲမှာ လူပုကလေးတွေ နေတယ်။ သူတို့ မင်းကို တွေ့ရင် အဲဒီမုန့်ကို တောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ ငွေကြေးနဲ့ဖြစ်စေ အခြားမည်သည့် အရာနဲ့ဖြစ်စေ မရောင်းဘူးလို့ ပြောဖို့လိုကြောင်း၊ စက်ကျောက်တုံးတစ်စုံနဲ့သာ လဲမယ့်အကြောင်း ပြောဖို့မှာကြားတယ်။ လူပုကလေးတွေ အဲဒီမုန့်က သိပ်ကြိုက် တဲ့မုန့်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သေးတယ်။

နတ်ကွန်းက သစ်တောရဲ့ အလယ်မှာ ရှိတယ်။ နတ်ကွန်းရောက်တော့ နတ်ကွန်းနောက်ဘက်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုတယ်။ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့တယ်။ အပေါက်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေတဲ့ အသံတွေနဲ့အတူ လူပုကလေး အများကြီးကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ပြုမူလုပ်ဆောင် နေတာတွေကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတယ်။ သေသေချာချာ အနီးကပ် ကြည့်တော့မှ ပိုထူးဆန်း အံ့ဖွယ်တွေကို တွေ့ရတယ်။ လူပုကလေးတွေ ကျူရီး ကို တွယ်တက်လိုက် ပြန်ကျလိုက် ဖြစ်နေပုံဖြစ်တယ်။ သိပ်ဆန်းလှချည့်လား လို့ သူ တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့ “ငါ မင်းတို့ကို ကူညီမယ်” လို့ ပြောပြီး တက် လို့ရအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒီတော့ လူပုကလေးတွေ သိပ်သဘောကျသွား တယ်။ သိပ်ထွေးကြွင်းသူကြီး၊ သိပ်သန်မာသူကြီးရယ်လို့ အံ့ဩစွာ ဆိုကြတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့လက်ထဲက မုန့်ကို တွေ့သွားတယ်။ “သိပ်လှတာပဲ။ ဘာနဲ့မှမတူဘူး။ တို့စားလို့ရမလား” လို့ ပြောရင်း သူ့ရှေ့ဘက်ကို ရွှေအချို့ ကြပစ်လိုက်တယ်။ ဒီအခါ သူ့ကို မှာကြားခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့စကားကို သူ ကြားယောင်လာတယ်။ ရွှေမလိုကြောင်း၊ စက်ကျောက်တုံးတွေသာလိုကြောင်း ပြောတဲ့အတွက် လူပုကလေးတွေ တော်တော် အခက်တွေ့သွားတယ်။ စိတ် အနှောင့်အယှက် တော်တော်ဖြစ်သွားတယ်။ “ဒီစက်ကျောက်တုံးတွေနဲ့တူတဲ့ အခြားစက်ကျောက်တုံးတွေ ဒီလောကကြီးမှာ မရှိဘူး။ ဒီစက်ကျောက်တုံးတွေ

ဟာ တို့ရဲ့ ရတနာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မုန့်နဲ့ စက်ကျောက် တုံးတွေကို အလဲအလှယ် လုပ်ရတော့မှာပေါ့” လို့ ပြောပြီး စက်ကျောက်တုံး တွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ညီငယ်လည်း မုန့်ကိုပေးပြီး စက်ကျောက်တုံးတွေကို ယူလိုက်တယ်။ အပေါက်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အပြင်ဘက်ကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ခြင်အော်မြည်တဲ့အသံလို ခပ်တိုးတိုးအသံကို ကြားရတယ်။ “မင်း ငါ့ကိုသတ်နေတာ၊ မင်း ငါ့ကိုသတ်နေတာ” ဆိုတဲ့အသံ ဖြစ်တယ်။ ဟို ဟိုဒီဒီကို သေသေချာချာ ကြည့်တဲ့အခါ ဖိနပ်ကြားထဲမှာ လူပုကလေး ညပ်နေ တာ တွေ့ရတယ်။ သေသေချာချာ ဂရုတစိုက် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တွင်းထဲကို ပြန်ထည့်ပေးခဲ့တယ်။

သူ့စရီးကို ဆက်ခဲ့တယ်။ အဘိုးအိုကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက် လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာလဲ အဘိုးအိုကြီးကို တွေ့ပြန်တယ်။ “မင်း စက်ကျောက် တုံးတွေ ရခဲ့လား။ စက်ကျောက်တုံးတွေကို ညာဘက်လှည့်ရင် လိုချင်တာတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘက်ကိုလှည့်ရင် ရပ်သွားလိမ့်မယ်” လို့ အဘိုးအိုကြီး ထ ပြောတယ်။ ညီငယ်ဟာ အဘိုးအိုကြီး၏ စကားကိုကြားပြီးနောက် အိမ်ကို ထွက်ခွာ ပြန်သွားခဲ့တယ်။ သူ့မိန်းမလည်း သူ့ကို မျှော်ရလွန်းလို့ လူမော စိတ်မော ဖြစ်သွားတာပဲ။ “ဒီနေ့ဟာ နှစ်ကုန်ဆုံးပွဲတော် ကျင်းပပွဲတော်လေ၊ နှင် ဘယ်သွားနေတာလဲ” လို့ မိန်းမက ခပ်ထန်ထန်ပြောတော့တာပေါ့။ “ရှင် အစ်ကိုဆီသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်အစ်ကိုဆီက ဘာတွေရခဲ့သလဲလို့လည်း မကျေနပ်သံနဲ့ မေးတယ်။

“အေး... အေး ဖျာသာ မြန်မြန်ခင်းစမ်းပါကွာ၊ သိပ်လည်း ဒေါသဖြစ် နေပါနဲ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မိန်းမက ဖျာခင်းပေးလိုက်တယ်။ စက်ကျောက် တုံးတွေကို သူ့ဖျာပေါ် သွန်ချလိုက်တယ်။ “ဆန် လုပ်စမ်း၊ ဆန်လုပ်စမ်း” ပြောပြီး ကျောက်တုံးတွေကို ညာဘက်လှည့်တယ်။ ဆန်တစ်ပြည်ပြီးတစ်ပြည် “**ဟိုတို့ကို**” မြည်သံနဲ့အတူ အဆက်မပြတ် ကျလာတယ်။ “ငါးလုပ်စမ်း ငါး လုပ်စမ်း” ပြောတဲ့အခါ လွှာပြီး ငါးဆားနယ် နှစ်ကောင်၊ နောက် သုံးကောင် **ဟိုဟိုဟို** မြည်သံနှင့်အတူ ဆက်တိုက်ထွက်လာတယ်။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ် ဘွဲ့ဆုံးပွဲတော်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲကြတယ်။ သူတို့အတွက် စက်ကျောက် တုံးတွေက အလိုရှိတဲ့အရာတွေကို ထုတ်လုပ်ပေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့က နှစ်သစ်ကူးနေ့ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ ရွမ်းသာကြွယ်ဝ ပြီး တဲအိမ်နဲ့နေရတာ မဘင့်တယ်တော့ဘူး။ အိမ်သစ်တစ်လုံး ဆောက်ဖို့

စိတ်ကူးရတယ်။ ခင်ပွန်းက စက်ကျောက်တုံးတွေကို လှည့်တယ်။ အလွန်တင့်တယ် ခမ်းနားတဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံး ပေါ်လာတယ်။ ဆက်ဆက်လှည့်တဲ့အခါ ပစ္စည်းသိုလှောင်အိမ်တွေ၊ အိမ်ဖော် အလုပ်သမားတန်းလျားတစ်ခု၊ မြင်းဇောင်းတစ်ခု၊ မြင်းနှစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဆန်နဲ့လုပ်တဲ့ ကိတ်မုန့်၊ ဆာကေးအရက်တွေလည်း လုပ်တယ်။ သူ့အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ဖိတ်ပြီး နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ပြုလုပ်တယ်။ ရွာသူရွာသားများလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရတော့ သိပ်အံ့သြနေကြတယ်။ ပွဲတော်ကို အားလုံး လာကြတယ်။ သူ့အစ်ကိုကြီးလည်း သိပ်အံ့သြသွားတယ်။ အစစအရာရာ အထူးအဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေတော့ သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ အိမ်ဝန်းကျင် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည်အကဲခတ်ကြည့်တယ်။

ညီငယ်က ရွာသူရွာသားတွေကို သကြားလုံးတွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ လက်ဆောင်ပေးရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးရတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဘက် အခန်းထဲကိုသွားပြီး စက်ကျောက်တုံးတွေ လှည့်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အစ်ကိုကြီးက ချောင်းကြည့်နေတယ်။ သူ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ တွေ့သွားတာပေါ့။ “အို... သိပြီ... သိပြီ။ ဒီ စက်ကျောက်တုံးတွေနဲ့ လုပ်တာကိုး” လို့လည်း နှုတ်မှ တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သေးတယ်။ ပွဲတော် ပြီးသွားပြီ။ ရွာသူရွာသားတွေလည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဇနီးမောင်နှံလည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပြီ။ အိပ်မောကျပြီလို့ ထင်မှတ်တဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးဟာ နောက်ဘက် အခန်းထဲကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သွားခဲ့တယ်။ အခန်းထဲက စက်ကျောက်တုံးတွေကို ခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မုန့်တွေအချို့လည်း ယူသွားသေးတယ်။ ရနိုင်သမျှကိုယူပြီး ပြေးတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကံကောင်းထောက်မလို့ ချည်နှောင်ထားတဲ့ လှေတစ်စင်းကို တွေ့တယ်။ ငွေထဲတို ခုန်ချပြီး ကမ်းမှခွာတယ်။ သူ တစ်နေရာရာကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ စက်ကျောက်တုံးတွေ တန်ခိုးနဲ့ သူ ချမ်းလာနိုင်တယ်လို့ စိတ်ကူးပေါက်လာတယ်။ အဲဒီဆုံဖြတ်ချက်နဲ့အတူ သူ လှေကို ခွန်အားစိုက်ထုတ်လှော်ခတ်တော့တာပဲ။ ပင်လယ်ပြင် ထွက်ပေါက်ကို လှော်ခတ်ရင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာတယ်။ သူ့မှာပါတဲ့ ကိတ်မုန့်ချိုတွေ၊ ဆန်ကိတ်မုန့်တွေ၊ သကြားလုံးတွေကို စားတယ်။ အချို့တွေ သိပ်များတော့ သူ အငန်ကို စားလိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိလာပြန်တယ်။ သူ့ စာစရာတွေထဲမှာ အငန်တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ စက်ကျောက်တုံးတွေကို ချ

သတ်ရသွားတယ်။ သူ စမ်းသပ်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆားအချို့ လုပ်ပေးဖို့ စက်ကျောက်တုံးကို လှည့်တယ်။ ဆားတွေ ဒိုရိုဒိုရို မြည်သံနှင့် အတူကျလာတယ်။ လုံလောက်တဲ့ဆားလည်း ရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး။ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချား တုန်လှုပ်လာတယ်။ ဘာလုပ်ရမုန်း မသိဘူး။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေပြီ။ ကျောက်တုံးတွေကလည်း ဆက်လက် လည်ပတ်နေ၊ ဆားတွေကလည်း ဆက်တိုက်ကျနေတော့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တစ်လှေလုံး ဆားတွေပြည့်ပြီး လှေနှစ်သွားတယ်။ သူလည်း လှေနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲ နစ်သွားတယ်။ စက်ကျောက်တုံးတွေ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်မှာ ဆက်လက်လည်ပတ်နေတယ်။ တဂုတ်ဂုတ် ခြည်သံနှင့်အတူ ဘယ်ဘက်ကို လှည့်မဲ့သူ မရှိတဲ့အတွက် လည်နေတာပေါ့။ ဆားတွေ စက်ကျောက်တုံးတွေမှ ထွက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ရေဟာ ငန်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။

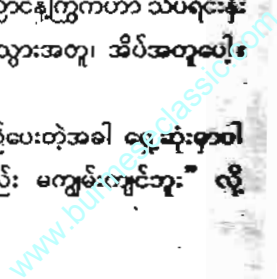
[ကုမုန့်]

တိရစ္ဆာန်နှင့် နှစ်အမည်

ရှေးသံရောအခါက လူတွေဟာ နှစ်တွေ၊ လတွေ လမ်းကြောင်း ဘယ်လို သိ
 နားလည်ရမည်ဆိုတာ မသိခဲ့ကြဘူး။ ဘယ်လို သိမ်းဆည်းရမည်ဆိုတာ သိချင်
 ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောက်စိမ်း၊ ကေရာဇ်ကြီးကို အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။
 ကေရာဇ်မင်းကြီးလည်း တိရစ္ဆာန် တစ်ဆယ့်နှစ်ကောင်ရဲ့အမည်တွေကို နှစ်အမည်
 ဖြည့်ရင် ပိုမှတ်မိလွယ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကလည်း လောက
 ဖွာ အများသား။ ဘယ်လို ရွေးရပါ့မလဲ။ ကေရာဇ်မင်းကြီးအတွက် စိတ်အလုပ်
 တစ်ခုပေါ့။ မကြာမီမှာဘဲ ကေရာဇ်မင်းကြီး စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာတယ်။ ဒါက
 သူ့မွေးနေ့မှာ တိရစ္ဆာန်တွေ မြစ်ဖြတ်ကူးပြိုင်ပွဲတစ်ခု လုပ်မယ်။ ဘယ်တိရစ္ဆာန်
 တွေက အမြန်ဆုံးရောက်မလဲ။ အမြန်ဆုံးရောက်တဲ့ တိရစ္ဆာန် တစ်ဆယ့်နှစ်ကောင်
 အမည်တွေကို အစဉ်အလိုက် အမည်မှည့်ခေါ်မယ်။ ကေရာဇ်မင်းကြီးဟာ အဲဒီလို
 စိတ်ကူးရပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

ပြိုင်ပွဲသတင်းတွေ တစ်နံတစ်လျား ပြန့်သွားတယ်။ တိရစ္ဆာန်အားလုံး
 ထာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကြောင်နဲ့ကြွက်ဟာ သိပ်ရင်းနှီး
 ချစ်ခင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်တယ်။ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ အိပ်အတူပေါ့။
 သူတို့နှစ်ဦးဟာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လို့ ဆိုရမယ်။

“ငါ ပထမပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါမှ နှစ်အမည်ပေးတဲ့အခါ လူ့ဆုံးမှာပါ
 ခံစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်သေးငယ်တယ်။ ရေကူးလည်း မကျွမ်းကျင်ဘူး” လို့
 ကြောက် ပြောတယ်။

“တို့နှစ်ယောက်က သိပ်ငယ်တယ်၊ မြန်လည်း သိပ်မမြန်ဘူး။ ဒါကြောင့် မနက်စောစောထပြီး အလုပ်စရမယ်။ နွားက မိုးသောက်ချိန်မှာ အိပ်ရာထဲလှေ ရှိတယ်လို့လည်း ကြားဖူးတယ်။ ပြိုင်ပွဲစမည်နေ့ နံနက်စောစော တို့နှစ်ယောက် တိုနိုးဖို့ နွားကို ပြောရမှာပဲ။ နွားနဲ့သွားရင် တို့အတွက် အခွင့်အလမ်းကောင်း ထစ်ခု ရနိုင်တယ်” ဆိုတော့ ကြွက်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး “ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းလုပ်ကြစို့” ဆိုပြီး ထောက်ခံတယ်။

ဧကရာဇ်ဘုရင်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့ရောက်ပြီ။ မိုးမသောက်မီ၊ အရက်ဦး ကြက်မတွန်မိမှာ နွားက ကြွက်နဲ့ ကြောင်ကို လာနှိုးသည်။ ကြွက်နဲ့ကြောင်ရဲ့ အိပ်မုန်စုံဖွားအဖြစ်ကို မြင်သွားတယ်။ ဒီလိုသာ အိပ်မုန်စုံဖွားနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဝေးဝေးရောက်မလဲ၊ ဘယ်လိုမြန်မြန် သွားနိုင်မလဲ၊ ငါ့ကျောကုန်းပေါ် တက်ပြီး လိုက်ခဲ” လို့ ပြောတဲ့အခါ ကြွက်နဲ့ကြောင် သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ နွားရဲ့ကျောကုန်းပေါ်မှာ စီးလိုက်သွားတယ်။ ကျောကုန်းပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေး ထွေးရှိတယ်။ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားကြပြန်တယ်။ သူတို့ အိပ်ရာမှ နိုးတဲ့အခါ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေပြီ။ မြစ်ကမ်းကို ရောက်နေပြီ။ ကြောင်က စော့ဆန်ထုတ်ကာ ပျင်းတွဲတွဲနဲ့သန်းတယ်။ “မြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးတာနဲ့ ပန်းဝင် တာကို ရောက်ပြီပဲ။ တိုးသုံးဦးသာ ပထမဆုံးဖြစ်တဲ့သူတွေပဲ” လို့ ဆိုသတဲ့။ အဲဒီ စကားကို ကြွက်ကြားတော့ အကြိတ်ခဲရ ထုတ်တယ်။ “မင်းပြောတာ သိပ်မန်၊ သိပ်ဝါးနပ်တဲ့အကြံအစည်ပဲ” လို့ ကြွက်က ပြောတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကြွက်၊ ကြောင်၊ နွားတို့ သုံးဦးသာ ပထမဆုံး ဖြတ်သန်းသူတွေ။ အဲဒီ သုံးဦးအနက် နောက်ဆုံး ကြောင်နဲ့ကြွက်အရင် ဘယ်လို ပန်းဝင်ရမည်ဆိုတာ ကြွက် စဉ်းစား တယ်။

အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ ကြွက်ဟာ အကောက်ကြိပါလေရော့။ မြစ်လယ်ခေါင် ရောက်တဲ့အခါ “နောင်တော် ဖိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ကမ်းနဖူးဘက်က လှပ တဲ့ ရွှေခင်းကို” ပြောတယ်။ ကြောင်လည်း ခြေဖျားကလေးထောက်ပြီး အဝေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုကြည့်နေတုန်း ကြွက်က ကြောင်ကို မြစ်ထဲ တွန်း ချလိုက်တယ်။ နွားက သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှာ အရင်ကလောက် မလေးတာကို စရာပြုမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်း၊ ကျားနဲ့ အခြား တိရစ္ဆာန်တွေ အစီအရီ အပြေးအလွှား ကူးခတ်လာနေတယ်။ သူ ကြွက်နဲ့ ကြောင်ကို မေ့သွားတယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးရောက်ဖို့သာ အလျင်အမြန် ကူးနေ

တယ်။ လူလည်ကြွက်က ဒီအချိန်မှာ အခွင့်ကောင်းတစ်ခု ယူတယ်။ နွားရဲ့ နားရွက်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် လျှိုဝှက်ဝင်ပုန်းတယ်။ နွားမြစ်ကမ်းရောက်တဲ့ အခါ တစ်စုံတစ်ခု သူ့နားရွက်ထဲမှ ခုန်ထွက်သွားတာကို သိလိုက်တယ်။ ရပ် လိုက်ပြီး ဘာလဲလို့ လိုက်ကြည့်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကြွက်ဟာ ပန်းဝင်မျဉ်းကို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ ရောက်သွားတာတွေ့တယ်။ ကျောက်စိမ်းဧကရာဇ်မင်းကြီး ကြွက် ပထမဆုံးရောက်တာကြည့်ပြီး သိပ်အံ့သြသွားတယ်။ မင်းကြီးက “ကြွက် ကလေး၊ မင်း ရေမကူးတတ်တာ ငါ ကိုယ်တော်မြတ် သိတယ်။ မင်း မြန်မြန် မပြေးနိုင်တာ ငါ ကိုယ်တော်မြတ် သိတယ်။ မင်း ဘယ်လို ပထမဆုံးရောက်ရှိလာ လဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ “ကျွန်တော်မျိုး သေးငယ်တာ မှန်ပါတယ် အရှင်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုး သိပ်တောင့်တင်းခိုင်မာပါတယ် အရှင်ဘုရား” လို့ ပြန် လျှောက်တင်တယ်။ များမကြာမီ နွားရောက်လာတယ်။ ကြွက်ရဲ့ အကောက် ဉာဏ်တွေကို ဒေါသထွက်နေတယ်။ နွားရဲ့နောက်က ကျားရောက်လာတယ်။ သူသာ ပထမ သူသာ ပထမလို့အော်တော့ ကြွက်က မဟုတ်ဘူး၊ သူသာ ပထမ လို့ဆိုတယ်။ “ခင်ဗျားက ခွန်အားဗလ တောင့်တင်းတဲ့အတွက် ခင်ဗျား သိပ် ဟုတ်လှပြီ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆုံးရောက်ဖို့က ခင်ဗျား ကျွန်တော်လို လိမ်မာပါးနပ်ရမယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျားနဲ့ကြွက်တို့ဟာ အဲဒီ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စနဲ့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြတယ်။

လေပွေတစ်ခု ရုတ်ခြည်းဝှေ့ရမ်းလာတယ်။ နဂါးကြီး ကောင်းကင်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆင်းသက်လာတယ်။ နဂါးကြီး ခြေမချမီ ယုန်သူငယ်က နဂါး ကြီးရှေ့ကို ကျားရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ယုန်သူငယ်က စတုတ္ထနေရာ ရောက်သွားတယ်။ နဂါးကြီးက ပျံနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပထမ ဖြစ်သင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာအဆီးအတားတွေရှိသလဲ၊ ကျောက် စိမ်းဧကရာဇ်မင်းကြီးက အဲဒီလို မေးတယ်။ “ကျွန်တော်မျိုး အစောကြီး ရောက် ခါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှေ့ဘက်ခရိုင်တစ်ခုမှာ မိုးခေါင်နေတဲ့ အတွက် မိုးရွာအောင်လုပ်ဖို့ သွားနေရပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်။ ဒီအတွက် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်” ဟု ပြောသည် လျှောက်ထားတယ်။ နဂါးတွေဟာ မိုးရွာစေနိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်တယ်။ တာဝန်ကျပြန်တဲ့ နဂါးဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်သာယာမှုထက် တာဝန်ကို အမြဲတမ်း ဦးစားပေးတယ်။

မကြာမတင်မှာပဲ မြင်းခွာသံတွေ ကြားရတယ်။ လမ်းတလျှောက်လုံး ဖုန်တန်းကြီးတွေ တစ်လိပ်လိပ်ထနေတယ်။ မြင်း၊ သိုး၊ မျောက်၊ ကြက်၊ ခွေး တွေ ခြေကုန်သုတ်နေကြတယ်။ မြင်းက ရှေ့ဆုံးက ပြေးလာနေတယ်။ မြင်းပန်းဝင်မျဉ်း မရောက်ခင်ကလေးမှာ “ငါ ဒီမှာ ပထမ” ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ မြင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းကြည့်တယ်။ ဘာမျှမတွေ့ရဘူး။ နောက်ထပ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒီတော့မှ မြက်တွေကြားထဲက မြွေကို တွေ့သွားတယ်။ မြွေရောက်ရှိနေကြောင်း အသံကြားရတဲ့အခါ အသံတွေ အရောရော အပြွမ်းပြွမ်း ဆူပွက်နေတယ်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကြွက်နဲ့ယုန်တို့ ချက်ချင်းဆိုသလို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတယ်။

“ငါ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ” ဆိုတဲ့ မြင်းပီသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ “နံပါတ်ခုနစ် ဟုတ်လား၊ မဆိုးပါဘူး” လို့ ကျားက ပြောလိုက်တယ်။ နားမကြာမီ သိုး၊ မျောက်၊ ကြက်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ကြွက်က သိုး၊ မျောက်၊ ကြက်တို့ အတူတကွ ဘယ်လိုရောက်လာကြောင်း လှမ်းမေးတယ်။ သူတို့ သစ်တုံးဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်လာကြောင်း၊ မြစ်ကူးရာမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကူညီထောက်မကူ သစ်တုံးဟောင်းကြီးကို လှော်ခတ်ခဲ့ကြောင်း သိုးက ဆိုတယ်။ ဒီနောက် ခွေးဟောင်းသံ ကြားရတယ်။ မကြာမီ ရောက်တော့မယ့် အချက်ပြသပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ထဲမှာ ကစားဖို့ ရပ်နေခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် သူ နံပါတ်တစ်ဆယ်တစ် ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်ဆုံးရောက်လာသူက ဝက်။ သူ့နံပါတ်က တစ်ဆယ့်နှစ်။ “ပင်တိုစရိုက်က အပျင်းထူတဲ့ ကိုရွှေဝက် ဘယ်လို မြစ်ကိုကူးပါလိမ့်” ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မေးကြမြန်းကြနဲ့ပေါ့။ “ဒီမှာ စားစရာများ ဘာရှိသတန်း။ အောင်မြင်သူတွေအတွက် ဂုဏ်ပြုစားပွဲလေ” လို့ ဝက်က မေးတယ်။ ဝက်ရဲ့အမေးကြောင့် အခြားတိရစ္ဆာန်များ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကြတယ်။ ကျောက်စိမ်းစကရာဇ်မင်းကြီးက အောင်မြင်သူတွေအမည် ကြေညာတယ်။ ကြွက်၊ နွား၊ ကျား၊ ယုန်၊ နဂါး၊ မြွေ၊ မြင်း၊ သိုး စသဖြင့်။ ဒါပေမဲ့ ကြေညာတာ မပြီးဆုံးသေးမီ ရေခဲနေတဲ့ ကြောင် ရောက်လာတယ်။ “သူ့နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ။ သူ့နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ” တဲ့။ “မင်း သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ မင်း အမည်စာရင်းထဲမှာ မပါဘူး” လို့ စကရာဇ်ဘုရင်ကြီးက ပြန်ပြောတယ်။ သူ စာရင်းမှာမပါကြောင်း ကြားတဲ့အခါ “ဒါတွေအားလုံးဟာ

ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တဲ့ ကြွက်ရဲ့အဖြစ်တွေ။ အဲဒီအတွက် တန်ရာတန်ကြေး သူ့ပြန်ပေးရမယ်။ ကြွက်ကို ငါ ကိုက်သတ်စားပစ်မယ်” လို့ ကြိုးဝါးပါလေရော။ စကရာဇ်မင်းကြီးလည်း ကြောင်ကို ရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်က မရပ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့လက်သည်းတွေ ထုတ်လိုက်တယ်။ ကြွက်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ကြွက်က ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနဲ့ စကရာဇ်မင်းကြီးရဲ့ ဝတ်ရုံတွေနောက်မှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ယနေ့မှာ ကြောင်နဲ့ကြွက်ဟာ မဟာရန်သူတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ကြွက်က သူ့ မသမာနည်းနဲ့ နှစ်အမည် ပထမရတာကို ရှက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မှောင်တဲ့ထောင့်တွေမှာပဲ တစ်နေ့လုံး ခိုအောင်းနေပြီး ညဉ့်ရောက်မှသာ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်။

[တရုတ်]

တစ်ခြမ်းလူ

တစ်ချိန်က မြစ်ကမ်းနားအနီးမှာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ မြစ်
 ကမ်းနဖူးမှာ ပန်းဥယျာဉ်ကြီး ရှိတယ်။ သူတို့ ပထမဆုံး သားယောက်ျားကလေး
 ဖွားဖွားခဲ့တယ်။ ဒုတိယကလေးမွေးဖွားခါနီး မိုးသည်ထန်စွာရွာပြီး ရေလျှံတယ်။
 သူတို့ ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ဝက်လောက် ရေထဲမျောပါသွားတယ်။ ဇနီးသည်က
 မီးတို ကျိန်ဆဲခဲ့တယ်။ ကလေးမွေးတဲ့အခါ အဲဒီကလေးဟာ ကိုယ်အင်္ဂါ မစုံ
 သူ့ လူရယ်လို့သာ ဆိုရတယ်။ လူအပြည့်အဝ မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံး တစ်လုံး၊
 ထက်တစ်ဖက်၊ ခြေတစ်ချောင်းစီပဲ ပါလာတယ်။ သူ့ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ သူ့
 အစ်ကိုလိုဖြစ်ဖို့ သူ ဘာတွေလုပ်ရမလဲလို့ သူ့အမေကို မေးတယ်။ သူ့အစ်ကို
 အထက် ကိုယ်အင်္ဂါအစုံရှိတာတို့။

တစ်ခြမ်းလူဟာ အထက်ဘုံက တန်ခိုးတော်ရှင်ထံသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
 တယ်။ အထက်ဘုံက တန်ခိုးတော်ရှင်ထံမှာ ခြေလက်အင်္ဂါစုံစုံနဲ့ လူဖြစ်လာ
 အောင် ဖန်ဆင်းပေးဖို့ တောင်းပန်မယ်။ ဒါနဲ့ အထက်ဘုံကို တက်သွားတယ်။
 တန်ခိုးတော်ရှင်ထံမှာ အင်္ဂါစုံ လူအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးဖို့ တောင်းဝန်တယ်။ တန်ခိုး
 တော်ရှင်လည်း ဖန်ဆင်းပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ တန်ခိုးတော်ရှင်က
 တစ်တစ်ကန်ကို ညွှန်ပြတယ်။ အဲဒီရေကန်ထဲမှာ ရေချိုးဖို့ အကယ်၍ ကန်
 ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရေချိုးနေရင် ရေထဲကိုမဆင်းဖို့ ပြောကြားတယ်။
 တစ်ခြမ်းလူလည်း ရေကန်ကိုသွားတယ်။ ရေကန်မှာ ဘယ်သူမျှ မရှိဘူး။ ရေ
 ကန်ထဲမှာ ပြန်တက်လာတဲ့အခါ သူ့ ပုံပန်းက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ အင်္ဂါ

နံနံ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ဆွေးတစ်မွှေး ဖြစ်သွားတယ်။ လူချောလူလှတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

တစ်ခြမ်းလူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့အစ်ကို ညစာစားနေတာတွေ့ရ တယ်။ “ဟ... ငါ့ညီက တယ်ချော တယ်လှလာလာပါလား” လို့ အစ်ကိုက ချီးကျူးစကားဆိုတယ်။ “ဟုတ်လား အစ်ကို၊ တန်ခိုးတော်ရှင်က အစ်ကိုလို ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တယ်” လို့ ညီက ပြန်လည်ဖြေကြားတယ်။ “အို... ဟုတ်လား၊ တန်ခိုးတော်ရှင် ဘယ်မှာနေလဲ။ တော်တော်ဝေးလား” ဆိုပြီး မေး ပြန်တယ်။ မဝေးကြောင်း၊ တန်ခိုးတော်ရှင်ထံ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ ရောက် နိုင်ကြောင်း ညီက သဘောရိုးဆိုတယ်။ အစ်ကိုလည်း တန်ခိုးတော်ရှင်ကို သွား ရောက်တွေ့ဖို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တန်ခိုးတော်ရှင်ထံကို ရောက် သွားတဲ့အခါ တန်ခိုးတော်ရှင်က သူ့အဘယ်ကြောင့်လာကြောင်း မေးမြန်းတယ်။ သူ့ညီကဲ့သို့ လူချော၊ လူလှ တစ်ဦးဖြစ်ချင်ကြောင်း၊ တန်ခိုးတော်ရှင်အနေနဲ့ ဖန်ဆင်းပေးစေလိုကြောင်း ပြောတယ်။ အခုလက်ရှိအတိုင်းရှိတာ သင့်လျော် ကြောင်း တန်ခိုးတော်ရှင်က ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆန္ဒမပြည့်ဝသေးဘူးဆိုရင် ရေကန်ကိုသွားပြီး ရေချိုးရန် အကြံပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကန်ထဲမှာ ခွေးအရိပ် မတွေ့ရင် ရေမချိုးရန် ပြောတယ်။ ရေချိုးတဲ့အခါ လည်ပင်းကို အဝတ်ဖြူစပတ်ပြီး ချိုးဖို့လည်း မှာကြားတယ်။

အစ်ကိုဟာ ရေကန်ကိုသွားတယ်။ လည်ပင်းမှာ အဝတ်ဖြူစကို ပတ် တယ်။ ရေချိုးတယ်။ ဟိုး... သူ့လည်ချောင်းပတ်လည်မှာ အဖြူအမှတ်တစ်ခုနဲ့ ခွေးတစ်ကောင်အသွင် ပြောင်းသွားတယ်။ သူ့အိမ် သူ့ရာကို သူ ပြန်ရောက် သွားတယ်။ သူ့ညီ တစ်ခြမ်းလူ ညစာ စားနေတာတွေ့တယ်။ “အို... ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ အစ်ကို၊ အဲဒီနေရာကို မသွားဖို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သားပဲ။ အစ်ကို သွားလို့ အခုလို ဖြစ်သွားရတာ” လို့ ညီက စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုတယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲအောက်မှာ အမြဲနေပြီး ထမင်းစားပွဲကကျတဲ့ အစားအစာတွေကို စားဖို့ ပြောကြားတယ်။

[အင်ဒိုနီးရှား]

ကျားခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အမည်းစင်း

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးက သမိုင်းမတင်မီ ကာလလောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပေါ့။

လူငယ် လယ်သမားတစ်ယောက် လယ်ထွန်နေတယ်။ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်တော့ သူ ခဏရပ်လိုက်တယ်။ သူ့လယ်မြေအနီးမှာရှိတဲ့ ငှက်ပျောပင် တွေအောက်မှာထိုင်ပြီး နေ့လယ်စာ စားတယ်။ သူ့ကျွဲကို ခဏ အနားပေးထား တယ်။ ကျွဲက သူနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်။ လယ်ကွင်းတွေထဲက မြက်တွေ ဖုန်းနေတဲ့ ဒိုက်ပင်တွေကို ငေးမျှော်ကြည့်နေတယ်။ လယ်သမား ထမင်းစားပြီးနောက် သူ့ကျွဲအစာ တစ်မြုံဖြူဝါးနေတာကို လေ့လာကြည့်တယ်။ ဖြုတ်တွေကို ဦးချိန် ခတ်လိုက်၊ ဖြုတ်တွေနောက် လိုက်ခတ်လိုက် လုပ်နေတယ်။ အဲဒီလို လုပ်နေတုန်း ကျွဲဟာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွဲဟာ အန္တရာယ် ပေးနိုင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ အနံ့ကို ရလိုက်တယ်။ ခြေထောက်စုံရပ်ပြီး ခုန်သူအလာကို စောင့်မျှော်နေတယ်။

မကြာမီ ကျားတစ်ကောင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနဲ့ လွှားကန် ရောက်လာ တယ်။ ပြီးတော့ ကျားက ပြောသေးတယ်။ သူ ရန်သူတစ်ဦးအနေနဲ့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခု ရှင်းပြရအောင်လာတာ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အကျယ်လာပင့် ပြောပါတော့တယ်။ သူ တောစွန်းကနေပြီး ကျွဲကို နေ့စဉ် စောင့်ကြည့်ကြောင်း၊ ထူတစ်ဦးနဲ့အတူ ကျွဲရဲ့ လုပ်အားကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အဲဒီလူက ဝိန်ဝိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလူက ခွန်အားဗလမရှိ၊ ကျက်မြက်တဲ့အမြင်

မရှိကြောင်း ထူးထူးခြားခြား ရနံ့ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း၊ သူ့အကျိုးစီးပွား အတွက် ကျွဲကို ခိုင်းစားနေကြောင်း၊ ကျွဲအနေနဲ့ သူ့ထက် ဆယ်ဆမက ခွန်အားဗလရှိကြောင်း၊ ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လူက ကျွဲကို ထိန်းချုပ်ထားကြောင်း၊ ဒီလို ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် သူ့မှာ ဘာပစ္စ လက်တွေ့ရှိလဲ စတာတွေနဲ့ ချွန်တုန်းတော့တာပဲ။

ကျွဲက ရိုးသားစွာ ပြန်လည်ပြောတယ်။ သူ့ အဲဒါတွေကို မသိကြောင်း၊ သူ့စွမ်းအားမှ သူ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ် မဟုတ်လို့သာ သူ သိ ကြောင်း၊ သူ့မှာ အဆောင် တစ်ခုရှိကြောင်း ကျွဲက ပြောကြားတယ်။ အဲဒီအခါ ကျားက “ငါ အဲဒီပညာ ပဉ္စလက်အကြောင်းကို မေးမယ်။ အဲဒါရရင် ငါ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေအပေါ်မှာ အခုထက် ဘာခိုင်းအာတာထက်မယ်။ အခုလို တိတ်တိတ်ကလေး ပုန်းပြီး ခုန်အုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေ ကို ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ အမိန့်ပေးပြီး ကြိုက်တဲ့အကောင်ကို ငါ့အစားအစာအတွက် ရွေးနိုင်မယ်” လို့ ကျားက ပြောတယ်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လယ်သမားကို ဒီအကြောင်း မမေးသလဲ” ဟု ကျွဲက ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြောတယ်။

ကျားလည်း လယ်သမားထံ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“နောင်ကြီး ကျွန်တော်က ကြီးလည်းကြီးတယ်။ ခွန်အားဗလလည်း ကောင်းတယ်။ မြန်လည်း မြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုထက်ပိုပြီး ကြီးချင်တယ်။ ခွန်အားဗလ ကောင်းချင်တယ်။ မြန်ချင်တယ်။ နောင်ကြီးမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ပညာပဉ္စလက်ရှိတယ် ကြားတယ်။ နောင်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးနိုင်မလား။ ကျွန်တော့် နေ့စဉ် အစားအစာအတွက် သိပ်တန်ဖိုး ရှိမှာပါ” လို့ ကျားက ဆောက်ကျိုဆိုတယ်။ “စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ငါ့ ပညာ ပဉ္စလက်အိမ်မှာ ထားခဲ့တယ်။ လယ်တောကို ဘယ်စုန်းကမှ ယူမလာဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသင် ကျားအလိုရှိရင် ငါ အိမ်ပြန်ပြီး ယူပေးမယ်” ပြောတော့ ကျား က သူလည်း လိုက်မည့်အကြောင်း ပြောတယ်။

ဒီလယ်တောမှာသာ စောင်စေလိုကြောင်း အကယ်၍ ရွာသားတွေ မြင်သွားရင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာသားတွေ ဝိုင်း ဝန်းရိုက်ခြင်းခံရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ လိုချင်တဲ့အရာကို သွားရောက်ယူပြီး ပြန်လာ မည်ဖြစ်ကြောင်း လယ်သမားက ပြောတယ်။ ပြောပြီးနောက် လယ်သမား အိမ်

ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်လာ တယ်။ သူ့နဖူးကို အသာအယာ ကျူလိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောချ လိုက်တယ်။

“ငါ ဖြစ်နိုင်စရာ အချက်တစ်ချက်ကြောင့် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေ တယ်။ ငါ မရှိခိုက် အသင်ကျားက ငါ့ကျွဲကို ကိုက်သတ်စားရင်ဆိုတဲ့ အချက် ပဲ။ ငါ့မှာ နေ့တိုင်း အလုပ်အတွက် ကျွဲမရှိရင် မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူက အဲဒီ ဆုံးရှုံးမှုကို ပြန်လည်အစားပေးဆပ်မှာလဲ”

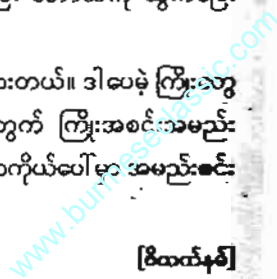
ကျားလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

“အကယ်၍ အသင်ကျား သဘောတူမယ်ဆိုရင် အသင်ကျားကို သစ်ပင် မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားခဲ့မယ်။ ဒီအခါ ငါ့စိတ်တွေလည်း ဘာအနှောင့်အယှက်မျှ မရှိတော့ဘူး” ဟု လယ်သမားက ဆိုတယ်။

ကျားက ဒီပညာ ပဉ္စလက်ကို သိပ်လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူ သဘောတူလိုက်ရတယ်။ သူ့ကိုယ်ကို ကြိုးနဲ့ပတ်ပြီး သစ်ပင် မှာ ချည်ထားလိုက်တယ်။ လယ်သမားအိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။ ကောက်ရိုး တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးကို စုဆောင်းပြီး သစ်ပင်ကြီးဆီ ပြန်လာတယ်။ ကျားရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ ကောက်ရိုးတွေ ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးရှို့လိုက်တယ်။

“ငါ့ပညာ ပဉ္စလက်ယူတော့” ဆိုပြီး ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ပြောတယ်။ မီးလျှံတွေက ကျားတစ်ကိုယ်လုံး ပတ်ပတ်လည် လောင်မြိုက်တယ်။ ကျား ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်တယ်။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေတောင် ကျား ရဲ့ အော်သံကြောင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျားက ဒေါသလည်း ထွက်၊ တောင်းလည်းတောင်းပန်ပေ။ ဒါပေမဲ့ လယ်သမားက ကျားကို ကြိုး ဖြည့်မပေးဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ကြိုးတွေကို မီးလောင်လို့ ကျား လွတ်သွားတယ်။ နာကျင်လွန်းတဲ့အတွက် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်ပြီး တောထဲကို ထွက်ပြေး သွားတယ်။

ရက်တော်တော်ကြာတော့ အနာတွေ ကျက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးသွေ မီးလောင်တဲ့အခါ သူ့အသားပါ လောင်ကျွမ်းတဲ့အတွက် ကြိုးအစင်းသမည်း တွေကိုတော့ ပျောက်လို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အမည်းစင်း တွေ ရှိနေခြင်းပါပဲ။

သံယောဇဉ်

ငိုထန်ဆိုတဲ့ လယ်သမားတစ်ဦးဟာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်။
 နာမည်က နန်ဒီယက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက သိပ်အသက်မကြီးကြ
 သေးဘူး။ ဆင်းရဲကြတယ်။ ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းကြတယ်။ သူတို့က
 ကျေးလက်ဘဝကို ခုံမင်ကြတယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ငိုထန်က လယ်တောမှာ
 အလုပ်လုပ်တယ်။ ပိုးစာပင်တွေ စိုက်တယ်။ ဇနီးဖြစ်သူ နန်ဒီယက်က ပိုးစာ
 ကောင်ကလေးတွေ ကြီးပြင်းလာအောင် မွေးမြူစောင့်ရှောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 ခံစားလွယ်တယ်။ အလေးအနက်တော့ သိပ်မရှိတတ်ဘူး။ ပျင်းလည်းပျင်းတယ်။
 သာယာမှုတွေ၊ စည်းစိမ်ခံစားမှုကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်။ သူ့ဆန္ဒတွေ၊ သူ့
 ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သူ့ခင်ပွန်း မသိရအောင် ဖုံးကွယ်နိုင်တဲ့ အရည်အသွေး
 ရှိတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့အချစ်က သိပ်ဖြူစင်တယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ငိုထန်က သူ့
 ဇနီးရှိတာနဲ့ ရောင့်ရဲတတ်ပြီး သူမရဲ့ နေ့စဉ် အလုပ်တွေမှာ ပျော်ရွှင်နေတယ်
 လို့ ယူဆတယ်။ ငိုထန် အလုပ်မနားမနေ လုပ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက်
 တစ်နေ့နေ့မှာ အခုလို ဆင်းရဲခြင်းမှ သက်သာရာ ရလိမ့်မယ် မျှော်လင့်တယ်။
 သူတို့ဘဝ တိုးတက်လာလိမ့်မယ် မျှော်မှန်းတယ်။

ဇနီးဖြစ်သူ နန်ဒီယက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်ခြည်း အနိစ္စ ရောက်သွား
 တယ်။ ငိုထန် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ဇနီးသည်အလောင်းကို မွေ့နှံ့
 ရက်ဘူး။ မြုပ်နှံဖို့ ငြင်းဆိုတယ်။ ငိုထန်ဟာ သူ့ ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချ
 ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ရောင်းချပြီး တစ်နေ့မှာ သမ္ဗန်တစ်စင်းပေါ်မှာ သူ့ချစ်ဇနီး

ခေါင်းကို တင်ပြီး ရွက်လွင့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ တောရွာတစ်ရွာလုံး မွေးကြိုင်သွားစေတဲ့ သင်းရနံ့၊ တောင်ကုန်းစိမ်းခြေရင်းကို မနက်တစ်မနက်မှာ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်ကို တက်တယ်။ ရှားရှားပါးပါး ပန်းမျိုးတွေ၊ သစ်ခွပင်တွေ တွေ့ရတယ်။ အသီးတွေ အမျိုးမျိုး ပြတ်နေတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦးကို သူ တွေ့တယ်။ အဘိုးအိုကြီးက ဝါးတုတ်ကို ထောက်ထားတယ်။ ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီ။ မျက်နှာမှာ ပါးရေတွန့်နေပြီ။ နေလောင်ထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဒါပေမဲ့ သူ မျက်လုံးတွေက လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးတွေလို တောက်ပနေတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ငိုထန်ဆေးတန်ခိုးကို မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ သူ ဒီတောင်ကြောတစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေမှာပဲ။ လူတွေ ပျားနာတာတွေ သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးသူ၊ ကမ္ဘာရှိ လူတွေကို ဒီသိပ္ပံအတတ်ကို သင်ပေးနေသူ ဖြစ်မှာပဲလို့ မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

ငိုထန်ဟာ တန်ခိုးရှင် ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းစေလိုက်တယ်။ ဒီနောက် တန်ခိုးရှင်က “ငိုထန် မောင်မင်းရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာရင်းတွေကို ငါ သိလို့ အခုလို တောင်နဲ့ မောင်မင်းလမ်းကို ပိတ်ဆို့လိုက်တာပဲ။ မောင်မင်းဆန္ဒရှိမယ် ဆိုရင် ငါ့ပညာရပ်မှာ အတူတကွ လုပ်ဆောင်ဖို့ မောင်မင်းကို ငါ လက်ခံမယ်” ပြောတဲ့အခါ အခုလိုဆိုတဲ့အတွက် အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဇနီးနဲ့သာ အတူတကွ နေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိကြောင်း၊ အခြား မည်သည့်ဘဝမျိုးကိုမျှ သူ မတွေ့ပါကြောင်း၊ သူ့ဇနီး အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ဆောင်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောကြားတယ်။

တန်ခိုးရှင်က ငိုထန်ကို အကြင်နာမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့အကြင်နာမျက်လုံးမှာ သနားမှုတွေ ရော့ပြွမ်းလျက်ရှိတယ်။ “မောင်မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခါးသည်းတဲ့ဒုက္ခ လောကကြီးကို တွယ်ဖက်နေရတာလဲ။ ဘဝရဲ့ ရှားရှားပါးပါး ပျော်ရွှင်မှုတွေဆိုတာဟာလည်း ထောင်ချောက်တစ်ခုပါပဲ။ ချည်နဲ့ပြီး မတည်မြဲတဲ့ အတ္တဇောကို မောင်မင်း ကံကြမ္မာအတွက် ဘာဖြစ်လို့ တွယ်တာနေရလဲ။ မိုက်ပါဘိ။ မောင်မင်း ဆန္ဒတွေကို ငါ ခွင့်ပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မင်း နောင်မှ နောင်တရမှာ ငါ စိုးရိမ်မိတယ်” တန်ခိုးရှင်ရဲ့ အသံက ကြင်နာသံအပြည့်။

တန်ခိုးရှင်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ငိုထန် ခေါင်းကိုဖွင့်တယ်။ ငိုထန် သူ့လက်ချောင်းထိပ်ကို ဖြတ်တယ်။ ကျလာတဲ့ သွေးသုံးစက်ကို နန်ဒီယက် ခန္ဓာ

ကိုယ်ပေါ်ကို ကျစေတယ်။ အဲဒီအခါ နန်ဒီယက်မျက်လုံး တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လာတယ်။ အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာဘိသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေ ပုံမှန်လှုပ်ရှားလာတယ်။

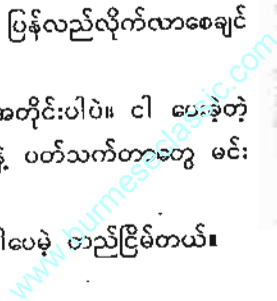
“မင်းရဲ့ ဝတ္တရားတွေကို မမေ့နဲ့။ မင်း ခင်ပွန်းရဲ့ မေတ္တာကို သတိရ။ မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ” ဟု တန်ခိုးရှင် မိန့်တယ်။

ဇနီးမောင်နှံလည်း ရေကြောင်းခရီးဖြင့် မိမိတို့အိမ်ကို ပြန်ကြတယ်။ ငိုထန်က လှေကို နေ့ရောညပါ လှော်ခတ်တယ်။ သူ့မြေ သူ့ရေကို ပြန်ရောက်ချင်စောနဲ့ပေါ့။ တစ်ညနေခင်းမှာ ငိုထန် အစားအစာတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုက ကုန်းပေါ်ကို တက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအခိုက် ဆိပ်ကမ်းကုန်လှောင်ရုံနဲ့ယှဉ်ပြီး သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာတယ်။ သင်္ဘောပိုင်ရှင် သူဌေးက နန်ဒီယက်ရဲ့ အလှမှာ ယစ်မူးသွားခဲ့တယ်။ နန်ဒီယက်နဲ့ စကားစမြည် ပြောရအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူ့သင်္ဘောပေါ်မှာ စားစရာ စားရအောင် ဖိတ်တယ်။ နန်ဒီယက်လည်း လက်ခံခဲ့တယ်။ သင်္ဘောပေါ်ကို နန်ဒီယက် ရောက်ချောက်ချင်း သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်းက အခွာခိုင်းလိုက်တယ်။ သင်္ဘောကို မြန်မြန် ခုတ်မောင်းတော့တာပဲ။

ငိုထန်ဟာ သူ့ဇနီးကို တစ်လလုံးလုံးရှာတယ်။ နောက်တော့ ကုန်သည်ကြီးရဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ ငိုထန်က သူ့ဇနီးကို မေးခွန်းပေါင်း ခြောက်မြားစွာ မေးတယ်။ အမေးတွေကို နန်ဒီယက် မဆိုင်းမတွ ဖြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နန်ဒီယက်ဟာ ဘဝသစ်မှာ ပိုပြီး တွယ်ငြိနေလေပြီ။ သူ့ဘဝကို သူ ထော့နပ်နေလေပြီ။ ငိုထန်နဲ့အတူ အိမ်ပြန်မလိုက်လိုတော့ဘူး။ ငိုထန်လည်း နန်ဒီယက်ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့သိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ နန်ဒီယက်ကို သူ ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေလည်း သူ့နှလုံးသားမှ ကွယ်ပျောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ငိုထန်အနေနဲ့ နန်ဒီယက် ပြန်လည်လိုက်လာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။

“မင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မင်းဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ။ ငါ ပေးခဲ့တဲ့ သွေးသုံးစက်သာ ငါ့ကို ပြန်ပေးစေချင်တယ်။ ငါနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မင်း ဒီမှာ မရှိစေချင်တော့ပါဘူး။”

ငိုထန်ရဲ့ အသံက ကွဲအက်နေသလိုလို။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ပြန်ဖြစ်တယ်။

နန်ဒီယက် သိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒီလောက်လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပေါပေါ
လောလော ရှိလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့မိဘူး။ နန်ဒီယက် ဓားကို ယူလိုက်တယ်။ သူ
လက်ထိပ်ဖျားကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သွေးတွေ ထွက်ထွက်ချင်းပဲ သူ
ခွန်အားချည့်နဲ့ပြီး ပျော့တော့တော့ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် မမြဲပြင်ပေါ် လဲ
ကျသွားတယ်။ မကြာမီမှာပဲ အသက်ထွက်သွားတယ်။

ဒါတောင်မှ ဒီစိတ်ကစားတဲ့ မိန်းမဟာ ဒီလောကကြီးမှ ထာဝရ ခွဲခွာ
မသွားနိုင်သေးဘူး။ ပိုးကောင်ငယ်အသွင်တစ်မျိုးနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ငိုထန်
နောက်ကို အဆက်မပြတ် လိုက်နေတုန်းပဲ။ ငိုထန်ထဲမှ သွေးစက်သုံးစက်ကို
ပြန်လည် ခိုးယူဖို့ အကြံနဲ့ လိုက်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို လိုက်ပြီး ခိုးယူ
လို့ရရင် သူ လူ့ဘဝကို ပြန်လည်ရှင်သန် ရောက်ရှိလာမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက် ဖြစ်တယ်။ နေ့ရောညပါ သူမဟာ သူ့ခင်ပွန်းဟောင်းကို စိုးရိမ်ပူပန်
တယ်။ သူ့ ခင်ပွန်းဟောင်းအနားတစ်ဝိုက်မှာ အဆက်မပြတ် တစ်ဝီဝီနဲ့ အသံ
တွေ မြည်နေတယ်။ သူမရဲ့ အပြုအမူများကို ပြစ်တင်နေတယ်။ သူ့ကို ခွင့်
လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်နေတယ်။ နောက်တော့ သူမဟာ 'ခြင်' ဆိုတဲ့အမည်ကို
ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံမကောင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါက သူမရဲ့
မျိုးဟာ တစ်ကောင်မကဘူး။ ကြိမ်ဖန်များစွာ အကောင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ
ပွားသွားတယ်။

[ဇီယက်နမ်]

ကထာန်းများ

ဒထရန်ဟာ မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ နံနက်မိုးသောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်
သူ့လုပ်ငန်းကို စတော့တာပဲ။ သူ့အိမ်ကလေးက ကောက်ရိုးတဲအိမ်ကလေး
ပါ။ သူ့အိမ်ကလေးမှ ထွက်ခွာတယ်။ မြင်းစီးပြီး တောနက်ထဲကို သွားတယ်။
သူ့ လေးကိုလွယ်၊ မြားဘူးကို ခါးမှာပတ်ချည်ထားတယ်။ သူ ညနေစောင်းမှ
အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ ပြန်လာတဲ့အခါ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင် ပါလာစမြဲ။
ဘယ်တော့မှ လက်ချည်းပြန်လာရတယ်လို့ မရှိဘူး။

တစ်နေ့မှာ ဒထရန် စေတီတစ်ဆူကို ဖြတ်သန်းသွားတယ်။ စေတီအနီး
မှာ မြေနုတ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ မြေတွေက အမည်းရောင်ထဲမှာ အဖြူကွက်
တွေနဲ့၊ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ နောက်ကို အမြန်ဆုံး ဆုတ်လိုက်တယ်။ မြေ
တွေကလည်း ဘာအန္တရာယ်မှ မပြုဘူး။ ဒါကြောင့် ဒထရန် မြေတွေ တွေ့တဲ့
အခါ သိပ်မထိတ်လန့်တော့ဘူး။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အဲဒီလမ်းမှာ တွေ့ရပန်
များလာခဲ့တယ်။ သူ့အတွက် ရိုးနေလေပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီမြေတွေဟာ တကယ့်
မြေတွေ မဟုတ်ကြောင်း မြေယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ မြေတွေဖြစ်ကြောင်း သူ
သိလာတယ်။ ဒထရန်ဟာ သူတို့ကို လေးစားဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သူ စေတီကို
ခြံတံသွားတိုင်း တစ်ခုခုကို စေတီရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ အမြဲတမ်း ပူဇော်ပေးလေ့
ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဒထရန်စေတီကို ဖြတ်သန်းသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သစ်
ရွက်တွေ လှုပ်ခတ်သံကြီးနဲ့ မြက်ပင်ရိုက်ခတ်သံကို ကြားတယ်။ အသံကြား

ရာကို သူ လိုက်လံကြည့်လိုက်တယ်။ အဝါရောင် မြွေကြီးတစ်ကောင်က အမည်းအဖြူစက် မြွေနှစ်ကောင်ကို တိုက်ခိုက်နေတာတွေ့ရတယ်။ အဝါရောင် မြွေကြီးက အမည်းအဖြူစက် မြွေနှစ်ကောင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးတယ်။ ဒထရန်လေးညှို့ကို ချက်ချင်းတင်လိုက်ပြီး မြွေကြီးကို ပစ်တယ်။ မြွေကြီးရဲ့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားတယ်။ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အမည်းအဖြူစက် မြွေတစ်ကောင်က မြွေကြီးရဲ့ နောက်ကို အလျင်အမြန် လိုက်တယ်။ ကျန်အမည်းအဖြူစက်မြွေက ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရပြီး မကြာမီ သေသွားတယ်။ ဒထရန်လည်း စေတီရဲ့ နောက်မှာ အဲဒီမြွေကို သေချာစွာ မြုပ်နှံပေးတယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ဒထရန်ကို အသက်ရှင်ကျန်တဲ့ မြွေရဲ့ လိပ်ပြာက လာရောက်ခေါ်တယ်။ သူ့တဲအပြင်ဘက် ကျောက်တုံးတွေ စုပုံထားတဲ့နေရာကို လာဖို့ပေါ့။ ပြီးတော့ “မင်းက ငါ့ကို ငါ့ရန်သူ အကောက်ကြံမှုတွေမှ ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ပြင် မင်းဟာ ငါ့စနီးကိုလည်း နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပြုမြှုပ်နှံပေးခဲ့တယ်။ ဒီမှာ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေအတွက်” လို့ ပြောတယ်။

ဒထရန်လည်း ရပ်လျက်ကြည့်နေတယ်။ မြွေပုံသဏ္ဍာန်အသွင် ပြောင်းသွားတာ တွေ့ရတယ်။ မြွေဟာ သူ့ပါးစပ်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်လိုက်တယ်။ ညအမှောင်ထဲမှာ လင်းကနဲ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပုလဲလုံးတစ်လုံး မြွေပဲ့ ပါးစပ်ထဲမှ ကျလာတယ်။ ဒထရန် အရင်က ကြားဖူးခဲ့ဖူးတယ်။ မြွေလိပ်ပြာ ဆီမှရတဲ့ ပုလဲလုံး ပိုင်ဆိုင်သူဟာ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘာသာစကားကို နားလည်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့တဲမှ မထွက်ခွာမီ ပုလဲလုံးကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်တယ်။ အဲဒီ အစဉ်အလာပြောစကားကို သူ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒထရန် တောထဲကို ဝင်ရောက်သွားတယ်။ သူ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးတဲ့ အသံတစ်သံကို သူ ကြားလိုက်ရတယ်။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီး တစ်ပင်ရဲ့ ထိပ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံ ဖြစ်ပုံရတယ်။ အသံက...

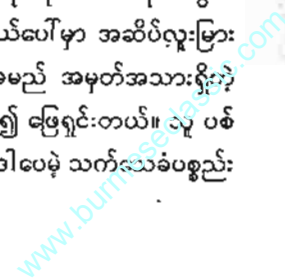
“လက်ယာဘက် ခြေလှမ်းအလှမ်းနှစ်ရာမှာ ဘယ်သူ သမင်တစ်ကောင် တွေ့သလဲ”

“လက်ယာဘက် ခြေအလှမ်းနှစ်ရာမှာ ဘယ်သူ သမင်တစ်ကောင် တွေ့သလဲ” ဆိုတဲ့အသံ ဖြစ်တယ်။ တောကျီးကန်းကြီးတစ်ကောင်ရဲ့အသံ ဒထရန်လည်း တောကျီးကန်းကြီးရဲ့ အကြံပေးချက်အတိုင်း လိုက်နာတယ်။ သားကောင်

ရတယ်။ တောကျီးကန်းကြီးက သူ့အား မမေ့ဖို့ အော်သံကို ဒထရန် ကြားလိုက်တယ်။ သူလည်း ဝေစုပေးဖို့ တောင်းတယ်။ ဒထရန် တောကျီးကန်းကြီးကို နားလည်နိုင်သကဲ့သို့ တောကျီးကန်းကြီးကလည်း သူ့ကို နားလည်နိုင်တယ်လို့ မှန်းဆမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒထရန်က တောကျီးကန်းကြီးအား ဘာအလိုရှိလဲလို့ မေးတယ်။ တောကျီးကန်းကြီးက သူ ကလီစာတွေ အလိုရှိကြောင်း ချက်ချင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒထရန်လည်း တောကျီးကန်းပြောတဲ့အတိုင်း ချက်ချင်း ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ တောကျီးကန်းကြီးကို အဲဒီနေရာမှာပဲ တွေ့ပြန်တယ်။ တောကျီးကန်းကြီးက သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ နားနေတယ်။ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ သတင်းအချက်အချို့ကို ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒထရန်နဲ့ တောကျီးကန်းကြီးတို့ ဇိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒထရန်လည်း သူရတဲ့ သားကောင်ဝေစုကို တောကျီးကန်းကြီးအား အမြဲခွဲဝေပေးတယ်။ အဆင်ပြေတဲ့နေရာ တစ်နေရာရာမှာ ထားခဲ့ပြီး ခွဲဝေပေးခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တောကျီးကန်းကြီး ရောက်မလာခင်မှာ တစ်နေ့မှာ သူ့အတွက် ဝေစုကို တိရစ္ဆာန်အချို့ ခိုးယူသွားတယ်။ ဒထရန် သူ့ကို ခွဲဝေပေးနေကျ ဝေစုဇားဖို့ ပျက်ကွက်တယ်လို့ တောကျီးကန်းကြီး အထင်ရောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒထရန်ရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားပြီး သူ့ဝေစုအတွက် တောင်းပါလေရော။ သူ့စွပ်စွဲချက်တွေကို ဒထရန် ငြင်းဆိုတယ်။ သူ့ရိုးသားမှုကို ပြောဆိုတယ်။ သူ့တို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန် စကားများကြတယ်။ တောကျီးကန်းကြီးက ဒထရန်ကို စော်စော်ကားကား ပြောဆိုတယ်။ ဒထရန် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သူ့အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်တယ်။ တောကျီးကန်းကြီး ရှောင်တိမ်းတယ်။ မြား သူ့ကို ဖမ်းတူး။ ကျသွားတဲ့နေရာမှာ မြားကိုနှုတ်ယူပြီး သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ကိုက်ကာ လျင်မြန်စွာ ပျံပြေးတယ်။ ‘ကလဲစား... ကလဲစား၊ မင်းကို မကျေဘူး’ လို့ အော်မြည်လျှောက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။

ရက်တော်တော်ကြာတဲ့အခါ ဒထရန်ကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေက အိမ်ဆီးလိုက်တယ်။ ရေနစ်တဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အဆိပ်လူးမြားတွေ ရပြီး အဲဒီ အဆိပ်လူးမြားကလည်း ဒထရန် အမည် အမှတ်အသားရိုးကို အတွက် အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒထရန် ကြိုးစား၍ ဖြေရှင်းတယ်။ သူ ပစ်ခတ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း အတန်တန် ငြင်းဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်သေခံပစ္စည်း မရှိတော့ ဒထရန်ကို အချုပ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်တယ်။

ထောင်အာဏာပိုင်တွေလည်း ဒထရန် အပြုအမူတွေကြည့်ပြီး အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင် ဒထရန် အခန်းမှ ရယ်သံနဲ့ စကားပြောသံကို ကြားနေရတယ်။ ဒထရန်အခန်းမှာ ဒထရန် တစ်ဦးတည်းသာရှိပေမဲ့ အဲဒီ အသံတွေ ကြားနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်က ဒထရန်တစ်ယောက် စိတ်ဖောက် ပြန်သွားပြီလို့ သဘာဝအားဖြင့် မှတ်ထင်သွားတယ်။ ဒထရန် ပါးစပ်ထဲမှာ ပုလဲလုံးက ရှိနေတယ်။ ဒထရန် သူ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ တိရစ္ဆာန်ငယ်ကလေးတွေနဲ့ စကားစမြည် ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ခြင်တွေ၊ အခြားပိုးကောင်တွေ၊ ကြမ်းပိုး တွေကို သူ့ မကိုက်ဖို့ တောင်းပန်စကားဆိုနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ သို့မဟုတ် အဲဒီ သတ္တဝါတွေက သူ့အရင် ရောက်ရှိနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သုံးသပ် သံတွေ၊ ဝေဖန်သံတွေ၊ တန်ဖိုးဖြတ်သံတွေကို နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဒထရန်ဟာ စာကလေးနှစ်ကောင် ပြောဆိုနေတဲ့ စကားကို ကြား တယ်။ အစောင့်အကြပ် သိပ်မရှိတဲ့ ဘုရင့်ရိက္ခာ ကျီတွေကို အပြောင်ရှင်းလိုက် တဲ့အကြောင်း ကြားလုံးထုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒထရန်လည်း ထောင်ကြပ် ကို ချက်ချင်း တွေ့ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ တွေ့ခွင့်ရတဲ့အတွက် အဖြစ် အပျက်တွေကို အစီရင်ခံတယ်။ ထောင်ကြပ်က ပထမတော့ သိပ်မယုံဘူး။ ရိက္ခာ ကျီတွေကို ထောင်ကြပ် စစ်ဆေးတယ်။ မှန်ကန်ကြောင်းတွေ့ရတယ်။ ဒထရန် လုပ်ကြံပြောဆိုတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်သွားတယ်။

နောက်ရက်အတန်ကြာပြီးတဲ့အခါ ဒထရန် ပုရွက်ဆိတ်အချို့ လှုပ်ရှားမှု ကို သတိမူမိတယ်။ ပုရွက်ဆိတ်အချို့ ပိုမိုမြင့်မားတဲ့ နေရာတွေဆီကို သူတို့ အစားအစာတွေ၊ သူတို့ဥတွေကို အစောတလျင် သယ်ယူနေကြတယ်။ ဒထရန် ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ဒီလောက်မြန်မြန် ဘာဖြစ်လို့ လှုပ်ရှားနေရသလဲလို့ မေး ကြည့်တယ်။ မကြာမီ ရေလွှမ်းမိုးမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း ပုရွက်ဆိတ်တွေက ပြောတယ်။ ဒထရန် ထောင်ကြပ်ကို သတင်းပို့တယ်။ ထောင် ကြပ် ဒထရန်စကားကို သံသယမဝင်တော့ဘူး။ ဘုရင့်ထံကို အမြန်ဆုံး သွား ရောက်ပြီး လျှောက်တင်တယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း လိုအပ်တဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု တွေ ချက်ချင်းလုပ်ကြဖို့ အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။ နောက်သုံးရက်ကြာ တဲ့အခါ မြစ်ရေတွေ မြင့်တက်လာတယ်။ မြစ်ရေမြင့်တက်တာ သိပ်မြန်တယ်။ ရေလျှံလာပြီး နေရာတွေ တစ်ပြင်ကြီး ရေလွှမ်းမိုးသွားတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ဒထရန်ကို အခစားဝင်ရန် အမိန့်ထုတ်တယ်။ ဘုရင်

ကြီးထံ ဒထရန် အခစားဝင်ခဲ့တယ်။ ဒထရန်ရဲ့ မြေတွေကိစ္စ၊ တောကျီးကန်းကြီး ကိစ္စတွေကို ဘုရင်ကြီး သိရှိခဲ့ရတယ်။ ဘုရင်ကြီးက ဒထရန် ပဉ္စပုလဲလုံးကို စစ် ဆေးခဲ့တယ်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်များ ဘုရင်ကြီးရဲ့စိတ်မှာ ထင်ဟပ်လာတယ်။ ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွားအတွက် မရေမတွက်နိုင်တဲ့ စီမံကိန်းတွေကို သူ့ စိတ် ချက်စီထဲမှာ မြင်ယောင်လာတယ်။ သဘာဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ လူသား တွေ လက်လှမ်းမမီတဲ့ အံ့ဖွယ်တွေအကြောင်း ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိမယ်လို့ သူ မျှော်မှန်းခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ အဲဒီ ပဉ္စပုလဲလုံးရဲ့အစွမ်းကို မှန်းဆ ကြည့်ကြည့်ပေမဲ့ အဲဒီ ပဉ္စပုလဲလုံး ဒထရန် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားအောင် ဓလုပ်လိုခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့အနားမှာ ဒထရန်ကို အခစား နိုင်းတယ်။ ဒထရန်နဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းတယ်။ တိရစ္ဆာန်လောကမှ ဒထရန် ကြား သိရသမျှတွေကို သူ့အား ပြန်လည်လျှောက်တင်ဖို့ မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီအမိန့်အတိုင်း ဒထရန် နေထိုင်ပြုမူတယ်။ ဘုရင့်အပါးတော်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ ခစားတယ်။ တိရစ္ဆာန်များနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်တယ်။ အကြီး အသေး မရွေးဘူး။ လျှောက်သွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ တွားသွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ ပျံတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ပေါ့။ အစမှာတော့ ဘုရင်ကြီး အဲဒီစကားတွေမှာ သိပ်စိတ်ဝင် စားတယ်။ သူ့အချိန်တွေကိုလည်း များများပေးတယ်။ နောက်တော့ အရင်က လောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ထင်သလို ရိုးသားပွင့်လင်းမှုတွေ နေတာ လေ့လာတွေ့ရှိလာတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေထက် လူတွေက သိပ်သာလွန်တယ် ဆိုတဲ့ ခံစားမှု၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို အလေးထားခြင်း မရှိမှု၊ သိပ်အရေးမပါတဲ့ အရာတွေဟာ လူတွေက မှားယွင်းတွက်ဆမှုတွေ ဖြစ်တယ်လို့ သူ လေ့လာတွေ့ ချိလာတယ်။ မျိုးစိတ်တစ်ခုစီဟာ သူ့ကမ္ဘာလေးတစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်တည်နေတယ်။ သူ့ထူးထွေးဆန်းပြားမှုတွေနဲ့ သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရက်စက်မှုတွေနဲ့ သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဒုက္ခတွေနဲ့ သူ ဖြစ်တယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ တွေ့ရတာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုရတာတွေပဲ။

တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်း ကြားရဖန်များတဲ့အတွက် ဘုရင်ကြီးလည်း နှိုးငွေလာတယ်။ နောက်အသစ် တွေ့ရှိချက်တွေ ကြားရမယ်လို့ မျှော်လင့်လာ တယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ ဒထရန်ကိုခေါ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်း ဆောက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ ဒထရန်လည်း ငါးအမျိုးမျိုးအကြောင်းသာ ခြေပြုလုပ်ကြတယ်။ တကယ့် စိတ်ဝင်စားမှုရှိတဲ့ အပြန်အလှန် ပြောဆို စကားတွေ မရှိခဲ့ဘူး။ ရှားရှားပါးပါးပဲ။

လှပသာယာတဲ့ နွေဦးရာသီ တစ်နေ့မှာပေါ့။ ဘုရင်ကြီးဟာ ဒထရန်ကို သစ်ပင်ရိပ်မှာ နားနားနေနေဖို့ ထားခဲ့ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကို ဝှေ့ကစားလိုက် ပါတယ်။ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေတဲ့ ပင်လယ်မျက်နှာပြင်မှာ လှိုင်းတွန့် ကလေးတွေ ထသွားတယ်။ လေက ဖြည်းဖြည်းညင်ညင်ကလေး တိုက်လိုက်တယ်။ သဲသောင်ပြင်ပေါ်က သဲပွင့်ကလေးတွေကလည်း တစ်ဖိတ်ဖိတ်နဲ့။ အဲဒီအခြေအနေ တွေက ဒထရန်ရဲ့စိတ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့နားရွက်ကို သူ့လက်နားကပ်ပြီး ရေမှာ နားထောင်ကြည့်တယ်။ ဘုရင့်လှေတော်ရဲ့ဘေးမှာ ကပ်လျက် ဘဝတစ်ကောင် ကူးခတ်လျက် “ကောင်းကင်ရေပြာမှာ မိုးတိမ် မိုးတိမ် ဖြူလှလှ ကူးခတ်ညင်သာစွာ လျှောက်လှမ်း” အစရှိတဲ့ တေးကို သီဆိုနေတယ်။ ရေတွေကလည်း ကျောက်ဆောင်ကို ရိုက်ခတ် စည်းချက်လိုက်ပေးနေတယ်။ ဒထရန်က ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ရယ်လိုက်တဲ့အခါ ဒထရန် ပါးစပ်ထဲက ပုလဲလုံးလည်း ပင်လယ်ထဲကို ထွက်ကျသွားတယ်။ ဘုရင်ကြီး အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကြေကွဲမှုက သိပ်သိသာလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒထရန်ရဲ့ ကြေကွဲမှုကို ထပ်လောင်း မထိခိုက်စေ ခဲ့ဘူး။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ ဒထရန်တို့ ပုလဲလုံးကျသွားတဲ့နေရာကို မှတ်သားထားတယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့နေပြည်တော်မှာ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်ဆုံးသူတွေကို ဆင့်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားရှာဖွေမှုဟာ အချည်းနှီးပါပဲ။ ပုလဲလုံးကို ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကြေကွဲမှုဟာ တကယ်ဖြူစင်တဲ့ ကြေကွဲမှု ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီး ကြာကြာမခံစားရဘူး။ သူ့မှာလည်း သူ့အပူနဲ့သူ့ သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ့ ကာယကံရှင် ဒထရန်သာ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေရတာပဲ။ အချိန်တိုင်း သူ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပုလဲလုံးကိုပဲ တွေးတွေးနေတယ်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် သူ့စိတ်လည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်သွားလေတော့တယ်။

ဒထရန်ဟာ သူ့ပဉ္စလက် ပုလဲလုံးရှာဖို့ ပင်လယ်ကို ဖို့ပစ်မယ်လို့ ယုတ္တိ မရှိတဲ့ အတွေးတွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်သမား လူစုလူဝေးကြီးတစ်ခုကို စုစည်းတယ်။ အလုပ်သမားထုကြီးက သဲသောင်ပြင်မှာ လှည်းစီးရေ ရာပေါင်း များစွာရဲ့ သဲတွေကို နေ့စဉ်ဖြန့်ကြဲတယ်။ ပထမဆုံးတော့ ဘုရင်ကြီးက ဒထရန် ရဲ့ဆန္ဒကို ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာလာပြီး တစ်နေ့မှာ

အဲဒီအခါပွယ်မရှိတဲ့ လုပ်ရမ်းကို ရပ်သင့်တယ်လို့ နားလည်လာတဲ့အတွက် ရပ် ဆိုင်းစေခဲ့တယ်။ ဒထရန်လည်း သူ့စိတ်ကူးတွေ အကောင်အထည် မပေါ်လာဘဲ တွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ သူ့မသေမီ သူ့ရုပ်အလောင်းကို သူ ပင်လယ်မှာဖို့ရန် အားထုတ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ မြုပ်နှံပေးဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ဦးခေါင်းကို ပင်လယ်ဘက် တို့ မျက်နှာမူ၍ မြုပ်နှံပေးဖို့ ပြောခဲ့တယ်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ရောက်တဲ့အခါ နံနက်စောစော ကမ်းခြေသဲသောင် ပြင်ကို သွားကြည့်စမ်းပါ။ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှတဲ့ သဲပုံ အလေးတွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ သဲပုံကလေးတွေဟာ ဒထရန် ကဏန်း နဲ့ လက်ရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒထရန် ကဏန်းတွေဟာ သင့်ခြေထောက်တွေ အနီးအနားမှာ ပြေးလွှားနေတာ သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အနည်းငယ် ထိတ် ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ သဲတွင်းတွေထဲ ပြေးဝင်သွားကြတာ သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တွင်းထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သဲတွေကို ကုပ်ယူပြီး တွင်းကို ဖို့ကြ ထယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက် ရေလှိုင်းတစ်ချက် လိမ့်တက်ပြီး ပုတ်လိုက်တာနဲ့ တွန့်ပိုင်းအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူတို့ အားထုတ်မှုအလုပ်တွေဟာ ဆုံးရှုံး နှုတ်စီးသွားတော့တာပဲ။ ကဏန်းတွေဟာ ထပ်၍ ထပ်၍ လုပ်ဆောင်ကြပြန် တယ်။ နောက်တစ်ခါ ရေလှိုင်းက ပုတ်ပြန်တော့ ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ဒထရန်ရဲ့ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း မရှိတဲ့၊ ရပ်နားခြင်း မရှိတဲ့ စိတ်ညာဉ်ဟာ ဒီကဏန်းမျိုး စိတ်တွေဆီက သွင်းပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောစမှတ် ပြုကြတယ်။ သေဆုံးသွားပြီးတာတောင် သူ့ပဉ္စလက် ပုလဲလုံး ဆုံးရှုံးရတာ မတွေ့မျှောက်နိုင်ဘူး။ ဒီအတွက် ပင်လယ်ကိုဖို့ဖို့ ဆက်လက်အားထုတ်လျက် ရှိ တယ်လို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြတယ်။

[ဇီယက်နမ်]

ဉာဏ်များသူ

တစ်နေ့မှာ ငယ်သတ္တဝါကလေးဟာ ကျားခြေသံကိုကြားလို့ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတယ်။ သူ့အသက်ဘေး သူ သိပ်ထိတ်လန့်နေတယ်။ သစ်ရွက်ကြီးတစ်ရွက်ကိုယူပြီး တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အညစ်အကြေးပုံကြီးကို ယပ်ခတ်နေတယ်။

ကျားကြီး မကြာမီ ရောက်လာတယ်။ ငယ်သတ္တဝါကလေး ယပ်ခတ်နေတာမြင်တော့ သူ့အတွက် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်နေသလဲလို့ မေးတယ်။

"အဲဒါ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အစားအစာဖြစ်တယ်လို့ ပြန်လည် ဖြေကြားတယ်။ ကျားကြီး အလွန်ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးရဲ့ စားတော်ကိုစားဖို့ ချက်ချင်း ဆန္ဒပြင်းပြလာတယ်။ သူ့အား ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ ငယ်ကလေးက အတန်တန် ငြင်းဆိုတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးရဲ့ စားတော်ကို ထိရုံတောင်မထိဖို့ ပြောတယ်။ အကယ်၍ သူ စားခွင့်ပြုခဲ့ရင် သူ့ကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီး စိတ်ချယုံကြည်မှုတွေ ပျက်ပြယ်သွားမှာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ သစ္စာချီရာရောက်ကြောင်း ပြောတယ်။ ကျားတလည်း တောင်းဆိုမြဲ တောင်းဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျားကြီးနဲ့ အပေးအယူလုပ်တယ်။ ကျားကြီးထံမှ ကတိခံဝန်ချက်တောင်းတယ်။ သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှသာ စားသောက်ရန် ပြောတယ်။

အေးရောက်မှ စားတဲ့အတွက် သူ့ကိုလည်း ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက ပြစ်တင်ခြင်း၊ ဖြစ်အိတ်ပြုခြင်းလုပ်မှာ မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုတယ်။ ကျားကြီးနဲ့ ငယ်ကလေးတို့ သဘောတူညီမှု ရခဲ့ကြတယ်။

ငယ်ကလေးအတွက် လုံခြုံနိုင်ပြီဖြစ်တဲ့နေရာ ရောက်တဲ့အခါ ကျားကြီးအား စားသောက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း အော်ပြောတယ်။ ကျားကြီးလည်း နတ်သုဒ္ဓါ

ပွဲတော် ထင်မှတ်ခဲ့တဲ့ အစာတွေကို ကောင်းကောင်းစားတော့မယ့်အခါ နတ်သုဒ္ဓါ မဟုတ်ဘဲ နံ့စော်နေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရတယ်။ ကျားကြီး အမျက်ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားတယ်။ ငယ်ကလေးကို ကလဲ့စားချေဖို့ အပြင်းလိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ငယ်ကလေးက အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်အနီးကို ရောက်နေပြီ။ မြွေက ခွေလျက်အိပ်နေတယ်။ မြွေအနားမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျားကြီးအလာကို စောင့်နေတယ်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကျားကြီး ရောက်လာတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ကျားကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်လိုကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်လိုကြောင်း၊ မစားဖို့ သတိပေးလျက်နဲ့ သူ နားမထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ကလေးက ကျားကြီးရဲ့စကားကို ကြားဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ရှူး... ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငါ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဒယ်ပြားကို စောင့်ရှောက်နေရတယ်။ အနီးအနားကို မလာနဲ့။ အဲဒီဒယ်ပြားက ပဉ္စလက်စွမ်းအား အပြည့်ရှိတယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကျားကြီးရဲ့ စူးစမ်းချင်စိတ်က ပိုပြီး ပြင်းပြလာတယ်။ သူ စမ်းကြည့်ချင်ကြောင်း၊ သူ့အား ခွင့်ပြုစေလိုကြောင်း ပြောတယ်။ ငယ်ကလေးက ကျားကြီးအား ယခင်အတိုင်း သတိပေးတယ်။ ယခင်ကလို့ပဲ ကတိပြုခိုင်းတယ်။ ငယ်ကလေး လုံခြုံစိတ်ချနိုင်တဲ့နေရာ ရောက်တဲ့အခါ ကျားကြီးလည်း ဒယ်ပြားကို ကိုင်တယ်။ အဲဒီအခါ မြွေက ကျားကြီးကို ကိုက်ပါလေရာ။

* * *

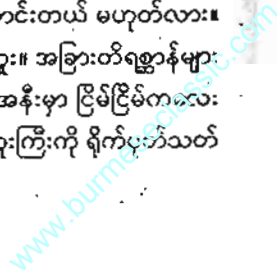
တစ်နေ့မှာ ငယ်ကလေး ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့တယ်။ လိပ်၊ သမင်၊ ဆင်နဲ့ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေက သူနဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အတူတကွ ငါးဖမ်းထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိခဲ့ကြတယ်။ ငါးက သိပ်ကြီးတော့ တချို့ကိုကင်ပြီး သိမ်းထားဖို့ သဘောတူကြတယ်။ အခြားတိရစ္ဆာန်များ ငါးရှာထွက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဆင် ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့တာဝန်က ငါးခြောက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဆင် ငါးခြောက်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့အခါ တောထဲမှာ ကြီးမားတဲ့အသံနဲ့အတူ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ကျဆင်းလာတယ်။ အဲဒီ ဘီလူးကြီးဟာ ငါးကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ခိုးယူစားသုံးပစ်လိုက်တယ်။ ဆင်လည်း ဘီလူးကြီးကို မတားရဘူး။ အဲဒီနောက် ဘီလူးကြီး လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတယ်။

အခြားတိရစ္ဆာန်များ ပြန်လာတဲ့အခါ ငါး ဖမ်းတွေ့ရတဲ့အတွက် စိတ်ထောင်း ဖြစ်သွားကြတယ်။ သူတို့ ငါးအများကြီး ဖမ်းမိလာကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အခြားတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အစောင့်ကျတယ်။ ဘီလူးကြီးက ယခင်အတိုင်း ခိုးယူပြီး စားသောက်ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီလို ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ခဲ့တာ ငယ်ကလေး အစောင့်တာဝန်ကျတဲ့နေ့အထိ ဖြစ်တယ်။ ငယ်ကလေးက သူ ဘီလူးကြီးကို ဖမ်းပြီး သတ်မည့်အကြောင်းပြောတော့ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

အခြားတိရစ္ဆာန်တွေ ငါးဖမ်းထွက်သွားကြတယ်။ ငယ်ကလေးဟာ ခိုင်ခံ့တဲ့ တိုင်လေးတိုင်ကိုရှာပြီး မြေထဲမှာ စိုက်တယ်။ ကြိမ်လို နွယ်အချို့ကို ချွတ်ပြီး ကွင်းကြီးလေးကွင်း ကျစ်တယ်။ မကြာမီ ဘီလူးကြီး ရောက်လာတယ်။ ငါးတွေကို စားတော့မည့်ဆဲဆဲ ဘီလူးကြီး ငယ်ကလေးကို မြင်သွားတယ်။ ငယ်ကလေးက သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ရုပ်နေတယ်။ ဘီလူးကြီးကို နည်းနည်းမျှ အာရုံမရောက်ဘူး။ ဘီလူးကြီးအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေတယ်။ သိပ်သိချင် စပ်စုချင်နေပြီ။ မနေနိုင်တော့တဲ့အတွက် ဘာတွေလုပ်နေသလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ ငယ်ကလေးက သူ့မိတ်ဆွေတွေ ကျောအောင်လို့ သူ ကုသပေးဖို့ ပြင်ဆင်နေတာဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားတယ်။

“ဟာ... သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာပဲ” လို့ ဘီလူးကြီးက ပြောတယ်။ သူ့အလည်း အဲဒီရောဂါမျိုး ခံစားနေရကြောင်း” သူ့လည်း ကုသပေးစေလိုကြောင်း ပြောတယ်။ ငယ်ကလေးက ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားသူဆိုတော့ ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်တယ်။ “ဟိုနေရာသွားပြီး လှဲအိပ်ချပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ တံတောင်ဆစ်ကို ဆားနားကပ်ထားပါ။ ခြေတွေက ကွေးထားပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နိပ်ပေးမယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဘီလူးကြီးလည်း ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မဆိုင်းမတွ လှုပ်ဆောင်တယ်။ ဉာဏ်များတဲ့ ငယ်ကလေးလည်း ဘီလူးကြီးရဲ့ ခြေတွေ၊ ခက်တွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်တို့ကို ကြိုးနဲ့ တိုင်မှာချည်နှောင်တယ်။ ဒီလို ချည်နှောင်ဖုန်းသိတော့ ရုန်းတယ်။ ဘီလူးကြီးက ခွန်အားသိပ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ဘီလူးကြီး ရုန်းပေမဲ့ မရဘူး။ ကြိုးတွေက ပြတ်မသွားဘူး။ အခြားတိရစ္ဆာန်များ ငါးဖမ်းရာမှ ပြန်လာကြပြီ။ ငယ်ကလေးက ဘီလူးကြီးအနီးမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေတာတွေ့တယ်။ အခြားတိရစ္ဆာန်များလည်း ဘီလူးကြီးကို ရိုက်ပုတ်သတ်လိုက်ကြတယ်။

* * *

ရေလျှံတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပေါ့။ ငယ်ကလေးဟာ ရေမကူးတတ်ဘူး။ လျှောက်သွားလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးချင်တယ်။ သူ့အတွက် အခက်ကြုံနေရတယ်။ ကမ်းနဖူးမှာ သူ ရပ်နေတယ်။ မိကျောင်းတွေကိုခေါ်ပြီး မိကျောင်းအရေအတွက် ရေတွက်ပေးဖို့ ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့ အမိန့်တော်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ မိကျောင်းတွေ အများကြီး ရောက်ရှိလာတယ်။ မိကျောင်းတွေ တစ်ကောင်ချင်း အတန်းလိုက် တစ်ဖက်ကမ်းမှ တစ်ဖက်ကမ်းအထိ အစီအစဉ်လုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ ငယ်ကလေးက အဲဒီမိကျောင်းတစ်ကောင်ချင်းပေါ်မှာ ခုန်ခုန်ပြီး “တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်” လို့ ရေတွက်သွား ဟန်ဆောင်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်သွားတယ်။ မိကျောင်းတွေလည်း ငယ်ကလေးရဲ့ ကလိန်ဉာဏ်ကို သိရှိသွားတယ်။

မိကျောင်းတွေက ငယ်ကလေးကို ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မိကျောင်းတစ်ကောင်ဟာ ငယ်ကလေး ရေသောက်ဆင်းချိန်ကို စောင့်နေတယ်။ တစ်နေ့မှာ ငယ်ကလေး ရေသောက်ဆင်းလာတယ်။ ချောင်းနေတဲ့ မိကျောင်းလည်း ငယ်ကလေးရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။ ငယ်ကလေးက ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပေါ့။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ကောက်ယူတယ်။ ပြီးတော့ “အသင် ဖမ်းကိုက်ထားတဲ့ ခြေထောက်က ငါ့ခြေထောက် မဟုတ်ဘူး။ သစ်သားတုတ် တစ်ချောင်းပါ။ ငါ့ခြေထောက်က ဒီမှာ” ဆိုတဲ့အခါ မိကျောင်း ခြေထောက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ သစ်ကိုင်းကို ခြေထောက်အထင်နဲ့ ဖမ်းကိုက်တယ်။ ငယ်ကလေးက ခုန်ထွက်သွားတယ်။

မိကျောင်းက မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကလဲ့စား မချေရမချင်း အဲဒီနေရာမှ မသွားဘူးရယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ရေစိမ့်ဝင်နေတဲ့ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး ပေါလောမျောနေတဲ့ အသွင်မျိုးနဲ့ပေါ့။ ငယ်ကလေး မြစ်ဆိပ်ကို ရေသောက်ဆင်းလှူတယ်။ မလှုပ်မယှက် ပေါလောပေါ်နေတဲ့ မိကျောင်းကို မြင်တယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ငယ်ကလေး ရပ်နေတယ်။ သူ့စိတ်မှာ သံသယရှိနေဟန်နဲ့ “မိကျောင်းဆိုရင် မြစ်အောက်ကို မျောပါသွားမယ်” လို့ ပြောတဲ့အခါ မိကျောင်းလည်း မလှုပ်မယှက်နဲ့ နဂိုအတိုင်းနေနေတယ်။ တဖန် “သစ်တုံးဆိုရင် မြစ်အထက်ကို ဆန်သွားမယ်” လို့ ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ မိကျောင်းလည်း ရေစီးကို တဖြည်းဖြည်း ဆန်တက်သွား

တယ်။ ငယ်ကလေး မိကျောင်းနဲ့ သစ်တုံး ခွဲခြားသိသွားပြီ။ “ဟား... ဟား... ဒီ တစ်ခါလည်း အညာမိပြန်ပြီပေါ့” လို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း မြက်ရယ် ပြုလိုက်လေတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျားတစ်ကောင်ဟာ ငယ်ကလေးကိုစားဖို့ လိုက်လံရှာဖွေနေတယ်။ ထယ်ကလေးက ကျားရဲ့ အကြံအစည်ကို သိတယ်။ ဒါနဲ့ အပင်တစ်ပင်ကို အုတပြင်း လိုက်ရှာတယ်။ အဲဒီအပင်အမည်က ဂျတီ ပင်တဲ့။ အဲဒီ အပင်ရဲ့ သစ်ရွက်တွေကို ဝါးရင် ပါးစပ်တစ်ခုလုံး နိရဲသွားတယ်။ ငယ်ကလေး အဲဒီ သစ်ရွက်တွေကို ဝါးပြီး သူ့ပါးစပ်တစ်ခုလုံး နိရဲသွားတဲ့အခါ ရေတွင်းတစ်တွင်း အနီး သွားရောက်ထိုင်နေတယ်။ များမကြာမီ ကျား ရောက်လာတယ်။ ကျားကို မြင်တော့ ကြောက်ရွံ့တဲ့အသွင်မျိုး မပြဘူး။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အသွင်မျိုး အန်ဆောင်လိုက်တယ်။ သွေးနီရောင် အရည်တွေ သူ့ပါးစပ်မှ စီးကျစေတယ်။ “စောင့်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကျားတွေကို ငါ စားနေကျပဲ။ မင်း မယုံရင် ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်။ နောက်ဆုံး ကျားခေါင်းတစ်ခေါင်းကို မြင်လိမ့်မယ်” ဆိုလိုက်တယ်။

ကျား တော်တော်ဖြုန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ ရေတွင်းကိုသွားပြီး ငုံ့ကြည့်တယ်။ ကျားဟာ သူ့ခေါင်းကို ရေတွင်းထဲမှာ မြှင်ရတယ်။ သူ့ခေါင်းကို တကယ့်ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်းတစ်လုံး ထင်သွားတယ်။ ငယ်ကလေးရဲ့ ခွန်အားကိုလည်း အသိအမှတ် ပြုသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျားဟာ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ထွက်ပြေးသွားလေတော့တယ်။

[အင်ဒိုနီးရှား]

မြေခွေးပုံပြင်များ

ရှေးရှေးတုန်းက တောင်ပေါ် ဝတ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဖိုးသူတော်တစ်ဦး ရှိတယ်။ သူ့အမည်က ဇူအိတင် လို့ ခေါ်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ခရီးထွက်တဲ့ အခါ ဇူအိတင်အား ဝတ်ကျောင်းကို စောင့်ရှောက်ရန် လွှဲခဲ့လေ့ရှိတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး မရှိခိုက်မှာ မြေခွေးတစ်ကောင် ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အိမ်ဝင်းပေါက်ဝ တို့ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ “ဇူအိတင်... ဇူအိတင်” ဆိုပြီး ခေါ်လေ့ရှိတယ်။

တစ်ခါက ဇူအိတင်ဟာ ခန်းမကြီး ပြတင်းကိုသွားပြီး ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်တယ်။ အပေါက်ဝကို ကျောပေးပြီး မြေခွေးတစ်ကောင် ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တံခါးကို သူ့အဖွီးနဲ့ ခတ်တဲ့အခါ ‘ဇူအိ’ ဆိုတဲ့အသံ မြည်တယ်။ တံခါးကို သူ့ခေါင်းနဲ့ တိုက်တဲ့အခါ “တင်” ဆိုတဲ့အသံ မြည်တယ်။ ဖိုးသူတော်ဟာ လိမ္မာပါးနပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒီမြေခွေး အပြုအမူကို မြင်ရတော့ သူ နောက်ဘက်ကို ချက်ချင်း ဆုတ်လိုက်တယ်။ အဝင်ဝဘေးမှာ ရပ်နေလိုက်တယ်။ “ဇူအိ” အသံ ကြားရတဲ့အခါ ဖိုးသူတော်ဟာ တံခါးကို ခင်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ မြေခွေးရဲ့ဦးခေါင်းဟာ “တင်” အသံမြည်ဖို့ တံခါးနဲ့ ထိရမဲ့အစား ညစ်ပေနေတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ကျသွားတယ်။ ဇူအိတင်လည်း တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ပိတ်ချလိုက်တယ်။ တုတ်တစ်ချောင်း သွားယူပြီး မြေခွေးကို ရိုက်ရအောင် လိုက်တယ်။ လိုက်ရင်းလိုက်ရင်း မြေခွေး ထို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်။ ဇူအိတင် ခန်းမကြီးဆီ သွားကြည့်တယ်။ ဗုဒ္ဓဇုန်ပွားတော်ကြီးဟာ ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူ ဖြစ်နေတယ် ထင်မှတ်ရတယ်။ ဘယ်ဇုန်ပွားတော်က အတုလို့ သူ မပြောနိုင်ရှာဘူး။

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ လှည့်ဖျားမရဘူး။ ဝတ်ပြုတဲ့အခါမှာ ရုပ်ပွားတော်အစစ်ဟာ သူ့လျှာကို ထုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ မမှားနိုင်ဘူး” လို့ ပြောပြီး ဆုန်းမောင်းခေါက်တယ်။ ပရိတ်ကို ရွတ်တယ်။ ရုပ်ပွားတော်အတုက သူ့လျှာရှည်ကြီးကို ထုတ်တယ်။ ဇူအီတင်က “ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို ဆွမ်းကပ်လှူမယ်။ မြေခွေးကိုတော့ ထားခဲ့မယ်” လို့ ကြေညာပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မီးဖိုချောင်ကို ခပ်သွက်သွက် ပြန်သွားတယ်။ ရုပ်ပွားတော်အတုလည်း နောက်မှ လိုက်သွားတယ်။

“ပထမဆုံး ငါ ရေသပ္ပာယ်ပေးမယ်” ဆိုပြီး ရုပ်ပွားတော်အတုကို ပင့်ကိုင်ကာ မီးဖိုပေါ်က အိုးကြီးထဲကို ထည့်တယ်။ အဖုံးကို အံကျဖုံးတယ်။ မီးဖိုလိုက်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်လည်ကြွလာတဲ့အချိန်မှာ မြေခွေးချက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ဘုန်းပေးဖို့ အဆင်သင့်။

ရှေးအခါက အိုရှုဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ အဘိုးအဘွား ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်သတဲ့။ အဘွားအိုက မျက်စိနှစ်လုံး ကွယ်နေသည်။ အဘိုးအိုက ဘယ်မျက်လုံးသာ ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ ညာမျက်လုံးသာရှိတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်မျက်လုံးသာရှိတဲ့ အဘိုးအိုအသွင် ပြောင်းလဲပြီး အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။

“အဘွားရေ ငါ ပြန်ရောက်ပြီ” လို့ ပြောတယ်။ အသံကြားတဲ့အခါ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့အသံ မဟုတ်မှန်း သိတယ်။ မြေခွေးပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားအို ဟန်မပျက်ဘူး။ ခပ်အေးအေးပဲ။ “အိမ်ပြန်လာရင် အမြဲမှူးလာတာပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သောက်ပြန်လာရင် ရှင် ကောက်ရိုးဆန်အိတ်ထဲ အမြဲတမ်း ဝင်ချင်တာပဲနော်”

အဲဒီအခါ “မှန်ပါကွာ” လို့ပြောဆိုပြီး ကောက်ရိုးအိတ်ထဲ တွယ်တက်တာပေါ့။ အဘွားအိုက ဆက်ပြောပြန်တယ်။ “ကောက်ရိုးအိတ်ထဲ ရောက်တာနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အပြင်က ချည်ပေးပါဦးဆိုတာကော” ဟု ဆိုပြန်တော့ “မှန်တာပေါ့ကွာ၊ လုပ်ပါဦး” လို့ ဆိုပြန်တယ်။

ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကြိုးချည်ပြီး ပြန်ပေမဲ့ အလုပ်က မပြီးသေးဘူး။ မီးဖိုစင်ပေါ် တင်ပေးဖို့၊ မီးဖိုဖို့ ပြောသေးတယ် မဟုတ်လားလို့ ဆိုပြန်တော့ “မှန်တာပေါ့ကွာ၊ လုပ်ပါဦး” လို့ ဆိုပြန်တယ်။

အဘွားအိုလည်း မြေခွေးကို မီးဖိုစင်ပေါ် တင်တယ်။ မီးဖိုကြီး ဖိုတယ်။

မီးဖိုပါလေရော။ အဘွားအိုက ငါးချက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စားပြတယ်။ မြေခွေးလည်း ငါးနဲ့ကို ရသွားတယ်။ အဲဒီလို လုပ်နေတုန်း တကယ် ညာဘက်မျက်စိသာရှိတဲ့ ခင်ပွန်းသည် အဘိုးအို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဘယ်မျက်လုံးရှိတဲ့ အဘိုးအိုဟာ မြေခွေးစွတ်ပြုတ်ဟင်းချို ဖြစ်သွားပါလေရော။

တစ်ချိန်တုန်းက သရုပ်ဆောင်သူတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူ့အမည်က “နတ္ထိ” တဲ့။ သူက ဟီရိုရှိုးမားမှာ နေတယ်။ တစ်နေ့မှာ “နတ္ထိ” ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးရှိ ရွာတစ်ရွာရဲ့ ပွဲတော်တစ်ခုကို သွားခဲ့တယ်။ “ဟီဂျီတောင်” ခြေရင်းမှာရှိတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းပေါ်မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ မြောက်လေက ကျောစီမိအောင် တိုက်နေတယ်။ သူ့အင်္ကျီထဲမှာ ခေါက်ထားတဲ့ မျက်နှာပုံးကိုယူပြီး လေအေးဒဏ် ကာကွယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

လူတစ်ယောက် ဟီဂျီတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာတယ်။ “ဟဲလို” လို့ ခေါ်လိုက်ပြီး သရုပ်ဆောင်ကို ရပ်စေတယ်။ “ခင်ဗျားခေါင်းမှာ စွပ်ထားတဲ့အရာဟာ သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ဘာလို့ခေါ်လဲ” ဆိုပြီး မေးတယ်။ အဲဒီအခါ “နတ္ထိ” မျက်နှာပုံး ခေါင်းစွပ်ခေါ်ကြောင်း၊ ကတဲ့အခါ အသုံးပြုရကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားတယ်။ ဒီအခါ လူစိမ်းက ထပ်မံ စူးစမ်းပြန်တယ်။ “အဲဒါ ဝတ်လိုက်စွဲနဲ့ ခင်ဗျား အဲဒီလို မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သွားရောလား” တဲ့။ လူစိမ်းက သူ့အဖြစ် ဗုဒ္ဓကို ပြောပြတယ်။ သူဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟီဂျီတောင်မှာ နေကြောင်း၊ သူ့လည်း အခုလို ရုပ်သွင်ပျက်မျိုး ဖြစ်ချင်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီမျက်နှာပုံး ခေါင်းစွပ်ပေးစေချင်ကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောတယ်။ လူစိမ်းထံ သူ့အဖြစ်မှန် ပြောပြပြီးနောက် မျက်နှာပုံး ခေါင်းစွပ်ကို မရမက တောင်းတယ်။ သရုပ်ဆောင်လည်း နောက်ဆုံးမှာပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ သူ့မျက်နှာပုံး ခေါင်းစွပ်ကိုပေးပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်သွားခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဟီရိုရှိုးမားက မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ဟာ နောက်လိုက်နောက်ပါ တစ်ခုနဲ့ အမဲလိုက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ဟီဂျီတောင်အောက်ရှိ လမ်းတလျှောက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ မိုက်မဲတဲ့ မြေခွေးဟာ တောင်ပေါ်ကနေ ထွက်လာတယ်။ လူတွေက ကြောက်ရွံ့ပုံ နည်းနည်းလေးမျှ မပြဘူး။ ဘာမျှမမှုတဲ့ဟန်နဲ့ လျှောက်လာတယ်။ မြေရှင် ပဒေသရာဇ်ရဲ့ နောက်လိုက် နောက်ပါများက

“ဟ...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ မြေခွေး ထွက်လာနေတယ်” လို့ ဟစ်အော်ဆိုကြတယ်။
 အဲဒီအခါ ဆမူရိုင်အုပ်စုတစ်စုဟာ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုပြုံရောက်လာပြီး
 မြေခွေးကို ပစ်သတ်ကြတယ်။ မြေခွေးသေကို သူတို့ အနီးကပ် ကြည့်ကြတယ်။
 “နတ္ထိ” သရုပ်ဆောင်ရဲ့ မျက်နှာဖုံးခေါင်းစွပ်ဖြစ်နေကြောင်း သိသွားတယ်။
 မြေခွေးက ဒီမျက်နှာဖုံး ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ရုံနဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လူတစ်ယောက်
 အသွင် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့ဟန် တူတယ်။

မြေခွေးတွေ အများကြီးရှိတဲ့အနက် ဟီဂျီတောင်မှာရှိတဲ့ အဲဒီမြေခွေး
 ဟာ အမိုက်မဲဆုံးဖြစ်ဖွယ် မြေခွေးရယ်လို့ လူတွေက ပြောစမှတ် ပြုကြတယ်။

[၇၀နိ]

ရေခူနှင့် ပျောက်

ထိုရှေးရှေးတုန်းက ပင်လယ်ကိုအုပ်စိုးတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်။ ဘုရင်ကြီး
 အမည်က ရင်ကျင် လို့ ခေါ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး မမာမကျန်း
 ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက ငယ်ရွယ်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သူ့
 စောင်းမအဖြစ် ကောက်ယူထားတယ်။ နန်းတွင်းသမားတော်တွေနဲ့ မိဖုရားကြီး
 ရောဂါကို ကုသပေမယ့် မပျောက်ကင်းဘူး။

မိဖုရားကြီးဟာ သူ့ရောဂါကြောင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်တယ်။ “ဘယ်
 အမားတော်မျှ မတတ်နိုင်ကြဘူး၊ ငါ့ရောဂါ ကုသနိုင်တဲ့အရာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့
 အယ်” ဆိုပြီး ရှိုက်ကြီးတင်တင် ငိုရှာတယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း စိတ်မချမ်း
 ဇသာ ဖြစ်သွားတယ်။ “အဲဒါ ဘာလဲ” လို့ မိဖုရားကြီးကို မေးတယ်။ အသက်
 နှစ်လျှက်ရှိတဲ့ ပျောက်ရဲ့အသည်းကိုစားရရင် သူ့ရောဂါပျောက်ကင်းမှာ ဖြစ်တယ်။
 အဲကြောင့် မျောက်အသည်းရအောင် ဆုတောင်းပေးကြဖို့၊ မျောက်အသည်းမှ
 ထစ်ပါး အခြား မည်သည့်အရာနဲ့မျှ သူ့ရောဂါ ကုသပျောက်ကင်းမှာ မဟုတ်
 ကြောင်း ပြောတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ခူတစ်ကောင်ကို သူ့အပါး ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ နဲ့
 နောက်လာပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့အပါးမှာ ခစားကာ အမိန့်တော်ကို နားထောင်တယ်။

“မောင်မင်း ရေကူးပြီး ကုန်းပေါ်ကို သွားပါ။ ကုန်းပေါ်က ပျောက်တစ်
 နှစ်ကို မောင်မင်းကျောပေါ်တင်ပြီး အရောက်ပြန်ခဲ့ပါ။ မျောက်အသည်းကို
 စားပြီး ပျောက်ကင်းဖို့ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် အသုံးပြုတော်မူလို

တယ်။ မောင်မင်း တစ်ဦးတည်းသာ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ ကိုယ်တော်မြတ် ယုံကြည်တော်မူတယ်။ မောင်မင်းသာ ခြေတွေရှိတာမို့ မြေပြင်ကမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနိုင်မယ်။ အခြားသူတွေ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်မင်းက မျောက်ကို လိုက်လာချင်အောင် ဖြားယောင်းရမယ်။ ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ နန်းတော်ဟာ အလွန်နက်တဲ့ ရေထဲမှာရှိတဲ့အကြောင်း။ ရှားပါးလှတဲ့ အလှတန်ဆာဆင်ထားပုံ၊ သန္တာတွေနဲ့ နံရံကို စီခြယ်ထားပုံ၊ ပုလဲ တွေနဲ့ ကြမ်းကို ခင်းထားပုံတွေကို မောင်မင်းပြောဆိုရမယ်”

“မှန်လှပါ။ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရား”

ဇူလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းခံရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲ မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားတယ်။ မိဖုရားကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ရေးဟာ သူ့လုပ်ဆောင်ချက် အောင်မြင်မှုပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်ဆို တဲ့ အတွေးဖြစ်လာတယ်။ ဇူလည်း ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို အချိန်မနှောင်းမီ ချက်ချင်း ကူးခတ်သွားတယ်။ များမကြာမီမှာပဲ ခူ ကမ်းခြေကို ခြေချနိုင်ခဲ့ တယ်။ ကမ်းခြေပေါ် တက်သွားပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိကစားကြည့်တယ်။ ထင်း ရူးပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ ဟိုအကိုင်ကို ခုန်လိုက်၊ ဒီအကိုင်ကို ခုန်လိုက် လုပ်နေတဲ့ သနားကမား မျောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ ခူက စတင်ပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အကြံအစည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်တော့တာပဲ။

“ဒီကျွန်းက ဘယ်လိုလဲကွ။ မင်း ဒီမှာနေရတာ ပျင်းစရာ စိတ်ပျက် စရာ ကောင်းမှာပဲနော်။ ငါက ပင်လယ်ထီးနန်းက လာခဲ့တာပါ။ ပင်လယ်ထီး နန်းရဲ့ အရှင်သခင်က ရင်ဂျင် ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက အလွန်ခမ်းနားကြီး ကျယ်လှပတဲ့ နန်းတော်မှာ နေထိုင်တယ်။ မင်း အဲဒီထီးနန်းကြီးရှိတဲ့ နိုင်ငံသစ် ကို မင်း ကြည့်ချင်မှာပဲနော်။ အဲဒီမှာ အသီးတွေ သိပ်ပေါတယ်။ ရာသီဥတုက ကလည်း သိပ်သာယာတယ်။ မင်း သွားချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကျောကုန်းပေါ်တက် ပါ။ ငါ မင်းကို ပင်လယ်ထီးနန်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားရတာ ဂုဏ်လည်းယူတယ်။ ဝမ်းလည်းသာတယ်”

“အသင် ခူရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို ငါ ဝမ်းသာစွာ လက်ခံပါတယ်” လို့ မျောက်က ပြောတယ်။ မျောက်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ခူရဲ့ ထူလှတဲ့ အခွံပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်လျက်လိုက်ပါသွားတယ်။ ခရီးတစ်ဝက်ရောက်တဲ့အခါ ခူက စကားစတင်ဆိုတယ်။ “စကားမစစ်

မေးရဦးမယ်။ မင်းရဲ့ အသည်းကို မင်းယူလာခဲ့တယ်နော်” လို့ ဆိုလိုက်တဲ့အခါ မျောက် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ အဘယ်ကြောင့် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးရသလဲလို့ တုံ့ပြန်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်တယ်။

“ငါတို့ ပင်လယ်မိဖုရားကြီး သိပ်နာမကျန်း ဖြစ်နေတယ်။ သက်ရှိမျောက် အသည်းသာ မိဖုရားကြီးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မယ်။ ငါတို့ နန်းတော်ကို ရောက်တဲ့အခါ သမားတော်တစ်ဦးက အသင့်အသည်းကို ထုတ်ယူပြီး ဆေးတိုက် ကျေး ကုသမယ်။ မိဖုရားကြီး ပြန်လည်ကျန်းမာလာလိမ့်မယ်” လို့ ခူက တိုက် ချီက်ပြောချလိုက်တယ်။

မျောက်က မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားခြင်း မရှိဘူး။ ဣန္ဒြေမပျက်ဘူး။ သွေးအေးအေးနဲ့ ဆိုတယ်။ သူ စိတ်မကောင်းပါကြောင်း၊ ကျွန်းက မထွက်ခွာ မီ သူ့အား အဲဒီကိစ္စကို ကြိုတင်ပြောထားသင့်ကြောင်းဆိုတဲ့အခါ ကြိုတင်ပြော ခဲ့ရင် မျောက်အနေနဲ့ သူ့ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ်မှာစိုးတဲ့အတွက် မပြော ခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ အဖြောင့်အတိုင်း ပြောတယ်။ မျောက်လည်း ခူ့စကားကို ကြားပြီး အချိုသတ်ပြန်တယ်။

“ငါ့ကို ယုံကြည်ပါ။ အသင် ခူ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ဦး ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းပဲ။ ငါ့မှာ အသည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ထင်းရှူး ဖင်ပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ အသင့် မိဖုရားကြီးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ငါ့အသည်းတစ်ခုကို စေတနာထက်သန်စွာ ပေးပါမယ်။ ငါ့ကိုသာ ကျွန်းဆီ ပြန်ပို့ပေးပြီး ငါ့အသည်းကို ယူပေးပါမယ်။ စိတ်ချပါ။ လောလောဆယ်တော့ အသည်းကို ယူလာဖို့ ငါ မေ့သွားခဲ့တယ်”

အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးတဲ့ ခူလည်း မျောက်ကို ကျွန်းပေါ်ပြန်ပို့တယ်။ မျောက်က ခူ့ကျောခုံးပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားတယ်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း ကူးခတ်ကခုန်ပြီး ဆိုတယ်။

“ခူမိုက် အသည်း ဟုတ်လား၊ အသင့်လောက်တဲ့တဲ့ အဲတဲ့သူ ရှိသေး တဲ့။ အသည်းဘယ်တော့မှ အသင် မရဘူးမှတ်ထား”

ဇူလည်း စိတ်ပျက်စွာ ပြန်သွားခဲ့တယ်။ နန်းတော်ကို ရောက်တဲ့အခါ မျောက်အသည်းမရခဲ့ကြောင့် လျှောက်တင်တယ်။ ဘုရင်ကြီး အချက်ထွက်သွား တယ်။ ခူကို ရိုက်ဖို့ သူ့အနားမှ ခစားနေတဲ့ များမတ်တွေကို အမိန့်ပေးလိုက်

တယ်။ အရိုးတွေ စိစိညက်ညက်ကျေပြီး အရိုးတွေမရှိတဲ့အထိ ရိုက်နှက်ဆုံးမ
ဖို့ အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ခုရဲ့ အခွဲလည်း စိစိညက်ညက်ကျေပြီး မရှိ
တော့ဘူး။ အဲဒီခုသေပြီးနောက်မှ ပေါက်ဖွားလာကြတဲ့ ခုအားလုံးမှာ အခွဲမပါ
တော့ဘူး။ ဒီနေ့ မြင်ရတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားတယ်။

[ကျပန်]

တပြောက်ပြောက်တောင်

ရှေးတုန်းက အဘိုးအို၊ အဘွားအို ဇနီးမောင်နှံမှာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင် ရှိ
တယ်။ ယုန်ကလေးအတွက် အစာတွေကို အဘိုးအို၊ အဘွားအို ဇနီးမောင်နှံ
အဆင်သင့် ပြုလုပ်ပေးထားတယ်။ တစ်နေ့မှာ ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင် လာ
ပြီး ယုန်ကလေးအတွက် အစာတွေကို စားပစ်တယ်။ ခွေးတူဝက်တူ ထွက်ပြေး
သွားမဲ့ဆဲဆဲမှာ အဘိုးအိုက ဖမ်းပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ချည်နှောင်ထားလိုက်
တယ်။ အဲဒီနောက် အဘိုးအို အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တောင်တစ်လုံးကိုသွားပြီး
ထင်းခုတ်တယ်။ ခွေးတူဝက်တူလည်း ကြိုးကိုဖြည့်ပေးဖို့ အဘွားအိုအား ငိုယို
တောင်းပန်တယ်။ အဘွားအိုလည်း သနားတဲ့အတွက် ကြိုးကို ဖြည့်ပေးလိုက်
တယ်။ သူ့ကို ကြိုးနဲ့ချည်နှောင်တဲ့အတွက် ကလေးစားချေရမယ်ဆိုပြီး ထွက်ပြေး
သွားတယ်။

ခွေးတူဝက်တူစကားကို ယုန်ကလေးက ကြားတယ်။ သူ့သခင် အဘိုးအို
အား အဲဒီအကြောင်း ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအိုမရှိခိုက် ခွေးတူဝက်တူ
ပြန်လာပြီး အဘွားအိုကို သတ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အဘွားအိုအသွင် ဟန်ဆောင်
လိုက်တယ်။ အဘွားအိုအလောင်းကို စွပ်ပြုတ်အဖြစ် ပြုတ်တယ်။ အဘိုးအို
သစ်ခုတ်ရာမှ ပြန်လာတယ်။ အဘွားအိုအသွင် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ခွေးတူဝက်
တူက အဘိုးအိုစားဖို့ စွပ်ပြုတ် ပြုတ်ထားကြောင်း၊ အလုပ်ပင်ပန်းပြီး ဘာလောင်
ဇွတ်သိပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ထိုင်ပြီး ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်း
စားသုံးဖို့ ပြောတယ်။ အဘိုးအိုလည်း အကောက်ကြံမှုကို သံသယမရှိဘူး။
စွပ်ပြုတ်နဲ့ မြိန်မြိန်ချည်းစားရင်း သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ ရိုးကျူးလိုက်သေးတယ်။

“သိပ်ကောင်းတယ် ဟုတ်လား။ အခု စားနေတာ အသင့်ဇနီးပဲ။ ဟို ထောင့်မှာ အသင့်ဇနီး အရိုးတွေ”

ခွေးတူဝက်တူ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကွယ်ပျောက်သွားတော့တယ်။ အဘိုးအို သူ့ဇနီးအတွက် ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ရရှာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ယုန်ကလေး ပြန် ရောက်လာတယ်။ ယုန်ကလေးက အဖြစ်မှန်တွေကို သိရှိသွားတယ်။ တောင်ကို အပြေးအလွှား သွားတယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့ အဘွားအိုအတွက် ကလဲ့စားချေမယ် ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ပေါ့။

ယုန်ကလေး တောင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ခွေးတူဝက်တူ ကျောပေါ်မှာ ထင်းစည်းတစ်စည်းကို တွေ့တယ်။ ယုန်ကလေး ခွေးတူဝက်တူ ကျောပေါ်ကို မသိမသာ တွားတက်တယ်။ ရောက်တဲ့အခါ ဘာကိုမျှ စူးစမ်းလေ့လာခြင်း မပြု တော့ဘဲ ထင်းစည်းကို မီးရှို့တယ်။ တဖြောက်ဖြောက်မြည်ပြီး လောင်နေတယ်။ အဲဒီအသံကြားတော့ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့အသံပဲ။ အဲဒါ ဘာလဲလို့ ခွေးတူဝက်တူ က မေးတယ်။

“တဖြောက်ဖြောက်တောင်” လို့ ယုန်ကလေးက ခပ်အေးအေးဖြေတယ်။

ခွေးတူဝက်တူကို မီးခွဲလာတယ်။ ခွေးတူဝက်တူ မြစ်ထဲပြေးခုန်ဆင်း တယ်။ သူ့ကို ခွဲလောင်နေတဲ့ မီးကို ငြိမ်းသတ်တယ်။ မီးငြိမ်းသွားပေမဲ့ သူ့ ကျောမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းတယ်။ ယုန်ကလေးပေးတဲ့ဆေးနဲ့အုပ်အုပ် ပေးပေမဲ့ အဲဒီဆေးကြောင့် ပိုပြီး နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရတယ်။ ရက်အတော် ကြာတဲ့အခါ ခွေးတူဝက်တူ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ လုပ်ထားတဲ့ လှေတစ်စီးအနီးမှာ ယုန်ကလေးကို သူ တွေ့ပြန်တယ်။ ဘယ်သွား မလဲလို့ စူးစမ်းမေးမြန်းတယ်။ ယုန်ကလေးက သူ လဆီကိုသွားမည့်အကြောင်း ဆန္ဒရှိရင် လိုက်နိုင်ကြောင်း ယုန်ကလေးက ဆိုတယ်။ ခွေးတူဝက်တူက ယုန် ကလေးစကားကို မယုံဘူး။ တစ်လှေတည်း မသွားလိုဘူး။ သူ့ဘာသာ အခြား လှေတစ်စင်းနဲ့ သွားမယ်ဆိုပြီး ရွံ့ဖြင့် လှေပြုလုပ်တယ်။ ယုန်ကလေးနဲ့ ခွေးတူဝက်တူတို့ လှေတစ်စင်းစီ စီးပြီး လဆီကို ခရီးနှင်ကြတယ်။

ယုန်ကလေးရဲ့လှေက သစ်သားလှေ၊ မြစ်ထဲကို သူတို့ လှေနှစ်စင်း ဆင်းသွားကြတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ခွေးတူဝက်တူလှေ ရေပျော်ပြီး အစိတ် စိတ်အမြှောမြှော ဖြစ်သွားတယ်။ ယုန်ကလေးက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်ပြီး

သူ့ရန်သူ ခွေးတူဝက်တူကို လှေတက်နဲ့ ရိုက်သတ်တယ်။ အဲဒီနောက် သာဇာန်ရှိ တဲ့ ယုန်ကလေးဟာ သူ့သခင်အဘိုးကြီးထံ ပြန်သွားတယ်။ အဘိုးကြီးက ယုန်ကလေးကို ချီးကျူးထောပနာ ပြုတယ်။ အမြဲတမ်း အရှင်သခင်ရဲ့ ချစ်ခင် ယုယမှုတွေ ရရှိသွားလေတော့တယ်။

[ကုန်]

အံ့ဖွယ်လက်ဖက်ရည် ကရား

ဟိုးတုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး မိုရင်ဂျိဝတ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ရေခွေးကြမ်း သောက်ချင်တာနဲ့ သူ့ ရေခွေးကရား ယောင်းကြီးနဲ့ ရေခွေးကြိုတယ်။ ရေခွေးကြိုလို့ သိပ်မကြာမီမှာ အဲဒီရေခွေး တရားကြီးဟာ ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်း၊ ခြေတွေ၊ အမြီး အသီးသီး ဖုတ်ခြည်းပြောင်းသွားတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ဒီထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက် တို့ ကိုရင်ကလေးတွေအား ခေါ်ပြတယ်။ ကိုရင်ကလေးတွေ ကြည့်နေတုန်းပဲ ရေခွေးကရားဟောင်း ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး ခေါင်း၊ ခြေ၊ အမြီးရှိတဲ့ ခွေးတူဝက်တူ ဟာ အခန်းအနီးအနားမှာ သေသေသပ်သပ်၊ သွက်သွက်လက်လက် ပြေးသွား ပြီးနောက် လေထဲပျံတက်တယ်။ ခွေးတူဝက်တူက အခန်းကို ပတ်၍ ပတ်၍ နေ တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ဖမ်းကြတယ်။ နောက်ဆုံး မှာ ခွေးတူဝက်တူကို မိသွားတယ်။ သေတ္တာတစ်လုံးထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက် တယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ပြီး သိပ်မကြာမီမှာပဲ ဒန်အိုးပေါက် ကြေးအိုး ဆိုက်ဖာသူ ဝတ်ကျောင်းဆီ ရောက်လာတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း သူ့ရေခွေး ကရားဟောင်းကို ရောင်းချဖို့ စိတ်ကူးရသွားတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့ရေခွေး ကရားဟောင်းကို သေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူတယ်။ ထုတ်ယူချိန်မှာ ရေခွေးကရား ဟောင်းမှာ ခေါင်း၊ ခြေ၊ အမြီး မရှိတော့ဘူး။ ယခင်ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ပြန် ဖြစ်နေတယ်။ အရောင်းအဝယ် ဈေးညှိကြတယ်။ ကြေးအိုးပေါက် ဒန်အိုးပေါက် အသူ ရေခွေးကရားဟောင်း ဝယ်သွားတယ်။ သင့်လျော်တဲ့ဈေးနဲ့ သူ ရလိုက်

တယ်ဆိုပြီး ပျော်နေတယ်။ ဒီတစ်နေ့တာအတွက် သူ ကံကောင်းပြီး အကျိုးရှိ တဲ့အလုပ် လုပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပြီး ကျေနပ်နေတယ်။

အဲဒီညမှာ သူ့ခေါင်းအုံးအနီး ထူးဆန်းတဲ့အသံတစ်သံက သူ့ကို လှည့် နှိုး တယ်။ သူ့အိပ်ရာဖုံးနောက်ကို ကြည့်တယ်။ သူ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ရေခဲကုတ်ကားဟာ ရေခဲကုတ်ကား လုံးဝ မဟုတ်တော့ဘူး။ အလွန်သွက်လက်ပြီး ပါးနပ်တဲ့ ခွေးတူ ဝက်တူတစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကြေးအိုးပေါက်၊ ဒန်အိုးပေါက်ဖာသူလည်း အဲဒီအကြောင်းကို သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေက သူ့ အား တေးဂီတနဲ့အတူ အဲဒီ ခွေးတူဝက်တူကို ကြိုးတန်းလျှောက်ခိုင်းတာ၊ က ခိုင်းတာတွေလုပ်ပြီး ပြစားဖို့ အကြံပေးကြတယ်။ အဲဒီလို ဖြေဖျော်ရေးလုပ်ရင် အခုလုပ်နေသည့် အလုပ်ထက် ပိုပြီးလည်း ဝင်ငွေကောင်းမည့်အကြောင်း အကြံ ပေးကြတယ်။

ကြေးအိုးပေါက် ဒန်အိုးပေါက်ဖာသူလည်း မိတ်ဆွေတွေပေးတဲ့ အကြံ ကို လက်ခံပြီး ဆောင်ရွက်တယ်။ သူ ပြုခဲ့တာ တစ်နံတစ်လျား ကျော်ကြားသွား တယ်။ မင်းညီမင်းသားတွေပင် လာရောက်အားပေး ကြည့်ရှုကြတယ်။ တော်ဝင် လူတန်းစားတွေ၊ သာမန်ပြည်သူတွေရဲ့ အားပေးမှုကြောင့်နေ့ချင်းညချင်း ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသွားတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝလာတဲ့အခါ ကြေးအိုးပေါက်၊ ဒန်အိုးပေါက်ဖာသူဟာ မိုရင်ဂျီဝတ်ကျောင်းမှာ အဲဒီ ရေခဲကုတ်ကားကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီကုတ်ကားကြီးကိုလည်း တန်ဖိုးအနုထိုက်တန် တဲ့ ရတနာအဖြစ် ကိုးကွယ်ကြတယ်။

[ဇာတ်နိဂုံး]

လိပ်နံ့ပျောက်

ဟိုးရှေးတုန်းက တောကြီးတစ်ခုမှာ လိပ်နံ့ပျောက် အတူတူနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်တယ်။

တစ်ချိန်မှာ လိပ်နံ့ပျောက် တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးထံတစ်ဦး မကြာခဏ သွားကြလာကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးစီတစ်ဦး လာလိုက် ပြန်လိုက်ပေါ့။ ဒီတစ်ခါ လိပ်ကလာရင် နောက်တစ်ခါ မျောက်က လာတယ်။ တစ်လှည့်စီ အသွားအလာ ရှိတယ်။ လိပ်အလှည့်ရောက်တဲ့အခါ လိပ်က ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိတဲ့အတွက် လမ်းလျှောက်ဖို့ မျောက်ကို အဖော်ညှိတယ်။ မျောက်က သဘောတူတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အေးအေးဆေးဆေး ဖမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်။ သူတို့ အတော်အသင့် ဝေးကွာတဲ့ တောင်လမ်းကို ရောက်လာတယ်။ လမ်းဘေးဘက်မှာ ငှက်ပျောပင်ငယ်တစ်ပင်ကို တွေ့ကြတယ်။ ငှက်ပျောပင်ကို ကောင်းစွာ အသုံးချနိုင်မည်ဟု လိပ်က တွေးမိတယ်။ ဒီအစိမ်းပင် ကို ဘာလုပ်နိုင်မလဲလို့ လိပ်က မျောက်အား မေးတယ်။ မျောက်က သူ့ကိုယ် သူ လူတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဟန်ဖြင့် အပင်ကို နှစ်ပိုင်းအညီအမျှ ပိုင်းဖို့၊ အပေါ် ဖိုင်းကို သူယူဖို့၊ အောက်ပိုင်းကို လိပ်ကယူဖို့ ချက်ချင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ အပင်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းတယ်။ မျောက်က အပေါ်ပိုင်းကိုယူပြီး သူ့အိမ်ကို ပျော်ရွှင် စွာ ပြန်သွားတယ်။ အပေါ်ပိုင်းက အသီးသီးတယ် မဟုတ်လား။ လိပ်က အောက် ပိုင်းကိုယူပြီး နှေးကွေးစွာ ပြန်သွားတယ်။ အောက်ပိုင်းမှာ အမြစ်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ လိပ်က သူ့ဥယျာဉ်ကလေးမှာ စိုက်ပျိုးထားလိုက်တယ်။ မျောက် ကလည်း သူနဲ့ သူ့မိသားစုကြီး နားနားနေနေ နေလေ့ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ စိုက်ထားလိုက်တယ်။ စိုက်ပြီး အပင်ကို အမြဲလေ့လာ ကြည့်ရှုနေတယ်။ အသီး

တွေ အမြန်ဆုံး သီးလာလိမ့်မယ် သူ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပင်က တဖြည်းဖြည်း ညှိုးလာတယ်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ အပင်လည်း မြောက်ပြီး သေသွားတယ်။ မျောက်ရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ အိပ်မက်တွေလည်း ပျောက်သွားရရှာတယ်။

လိပ်ရဲ့အပင်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိမ်းစိမ်းစိုစို ဖြစ်လာတယ်။ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အသီးတွေနဲ့ ဖြိုးဖြိုးဝေလာတယ်။ ၎င်းပျော့သီးတွေက ရွှေရောင်လို ဝင်းဝင်းဝါနေတယ်။ လိပ်လည်း ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေတယ်။

လိပ်က မျောက် ရယူသွားတဲ့ ၎င်းပျော့ပင် အပေါ်ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးအဆန်းလို ခံစားရတယ်။ အမြစ်မထိုးနိုင်ကြောင်းလည်း လိပ် နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သိချင်စိတ် သိပ်ပြင်းပြနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ မိတ်ဆွေ မျောက်ထံ သွားလည်ပတ်ခဲ့တယ်။ မျောက်မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေတယ်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ၊ မျက်နှာမကောင်းပါလား” လို့ လိပ်က စိတ်မကောင်းစွာ မေးတယ်။

“မင်း မမြင်ဘူးလား၊ ငါ အပင်သေသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာပေါ့” လို့ မျောက်က စိတ်ပုပ်စွာ ပြောတယ်။ အတန်ကြာမှ “မင်း အပင်ရော” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာတယ်။

လိပ်က သူ့၎င်းပျော့ပင် ဖြစ်ထွန်းတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမှုကိုမပြဘဲ ပုံမှန် အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စကားဆိုတယ်။

“ကောင်းပါတယ်၊ အသီးတွေလည်း သီးပြီ၊ ၎င်းပျော့သီးတွေ မှည့်လို့ ဝင်းဝင်းဝါဝါနေပြီ”

မျောက်ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်တွေ တစ်ဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ စကားကိုပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မပြောနိုင်ရှာဘူး။ စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက် စကားတွေ ထစ်ထစ်နေတယ်။

“အဲ... အဲ... အဲဒါ သိပ်... သိပ် စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ငါ... လိုက်ကြည့် ကြည့်လို့ရမလား”

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ တို့တတွေက သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ တခြားလူမှ မဟုတ်တာ”

လိပ်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ၎င်းပျော့ပင်ကြီးက ညွတ်နေတာပဲ။ ဝင်းဝင်းဝါဝါနဲ့၊ ဒါကို မျောက်မြင်သွားတယ်။ ၎င်းပျော့ပင်ကို လိပ်တက်ဖို့ မလွယ်ကြောင်း မျောက် သိထားတယ်။ ၎င်းပျော့ပင်တက်ပြီး ဘယ်သူ ၎င်းပျော့

သီး ဆွတ်ခူးမယ်ဆိုတာ မျောက်က မေးတယ်။ ဒီတော့ လိပ်က အရိုးခံအတိုင်း ဖြေတယ်။

“ငါတို့ မိသားစု အစဉ်အလာအရ ငါ့အဖိုးက ခူးဆွတ်ရမယ်။ အဖိုးက အဲဒီအလုပ်မျိုးကို သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်”

အဲဒီအခါ မျောက်က သူ့ သိရသလောက် လိပ်ရဲ့အဖိုးဟာ အခု ခြေထောက်နေတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူ ဒီအလုပ် လုပ်မလဲလို့ ရေလာမြောင်းပေးတာဆိုတယ်။ ဒီတော့ လိပ်က “ငါ့အစ်ကို ရှိသေးတယ်၊ သူ တက်လိမ့်မပေါ့” ဆို အမှတ်တမဲ့ ပြောချလိုက်တယ်။ မျောက်က ခွက်တိုးခွက်လန် ရယ်တယ်။

“မင်း မေ့နေတယ် ထင်တယ်။ မင်းအစ်ကိုက မျက်စိမမြင်ဘူး မဟုတ်လား။ သူနဲ့ အလုပ်လားလားမျှ မအပ်စပ်ဘူး” ဆိုတဲ့အခါ လိပ်လည်း အဖြစ်မှန်တွေဆိုတာ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်တော့တယ်။

မျောက်က လိပ်ကို အကောက်ကြံစွာ အကြံပြုတယ်။ သူ့ကို တက်ခွင့် ပြုခွင့်နဲ့ အားလုံးအတွက် ၎င်းပျော့သီးတွေကို သူ ဆွတ်ခူးပေးမည့်အကြောင်း ပြောခဲ့။ လိပ်က သဘောတူလိုက်တယ်။ များမကြာမီ မျောက် ၎င်းပျော့ပင်ထိပ်ပျော့ ရောက်သွားတယ်။ ၎င်းပျော့သီး တစ်လုံးချင်း ခူးခူးပြီး အခွံနွာစားတော့ အသီး အခွံတွေကို ဟိုပစ် ဒီပစ် ပစ်သေးတယ်။ မျောက်ရဲ့ အပြုအမူတွေ မြင်ရတဲ့အခါ လိပ် မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ကို တားလို့လည်း မရ ဖြစ်နေတယ်။ “သူငယ်ချင်း မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာတုန်း၊ အဲကုန် အသစ်တော့မလို့လား၊ ငါတို့အတွက်လည်း ပေးဦးမှပေါ့” လို့ တောင်းတောင်း ချီးမွမ်းဆိုတယ်။ မျောက်က လိပ်ရဲ့စကားကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး ၎င်းပျော့သီး တွေကို အကုန်စားပစ်တယ်။ အခွံအချိုကို လိပ်ရှိတဲ့ဘက်ကို ပစ်တယ်။

မျောက်ရဲ့အပြုအမူတွေက စော်ကားတဲ့ အပြုအမူတွေ။ ဒီတော့ လိပ်က သင်ခန်းစာပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အနီးမှာရှိတဲ့ ခြံပင်၊ သစ်ပင်တွေမှ ဆူးတွေကို လိုက်လံ ရှာဖွေကောက်ယူတယ်။ ဆူးတွေကို ၎င်းပျော့ပင် ကို ဖိုက်တယ်။ မျောက် ၎င်းပျော့သီးတွေ နောက်ဆုံး စားနေတဲ့အချိန်မှာပေါ့။ ၎င်းပျော့ပင်စည် ပတ်ချာမှာ ဆူးတွေစိုက်ပြီးတာနဲ့ လိပ်က မျောက်ကို လေးလေးစားစား ဆိုတယ်။

“သူငယ်ချင်း ၎င်းပျော့ပင်ပေါ်မှာ ကြာကြာနေတာ မသင့်လျော်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းလည်း ဝမ်းမိုက်ပြည့်နေပါပြီ။ သူငယ်ချင်း အကျိုးစီးပွားအတွက် ငါ အကြံပြုချင်ပါတယ်။ ခွေးဟောင်သံကြားတဲ့အခါ ၎င်းပျော့ပင်ပေါ်မှ ဆင်းပါ”

လိပ်လည်း ပြောဆိုပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။ အနီးအနားမှ နေ့
 ဟောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ မျောက်လည်း ခွေးဟောင်းသံကို ကြားတယ်။
 ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားလိုက်တယ်။ ငှက်ပျောသီးတွေ အံ့ခွဲအောင်
 စားထားတော့ ဗိုက်လေးနေလေပြီ။ လှုပ်ရှားရတာ မပေါ့ပါးတော့ဘူး။ သူ့
 သူငယ်ချင်း လိပ်ပြောထားတဲ့အတိုင်း ငှက်ပျောပင်မှ လျှောဆင်းတယ်။ ဗိုက်လေး
 နေတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သိပ်မထိန်းနိုင်ဘူး။ ခြေကုပ်မရဘဲ လျှောကျတယ်။
 ဆူးတွေ တည့်တည့်ကျလာတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဆူးတွေ စူးကုန်
 တယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ မြေပြင်ကို ရောက်ရှိခဲ့ရတယ်။ လက်တွေ၊ ခြေတွေနဲ့
 အခြားအစိတ်အပိုင်းတွေ ဖူးယောင်ကုန်တယ်။ သူ့အိမ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်ရောက်
 သွားတယ်။ ဒဏ်ရာတွေကပြင်းလို့ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရင်း အိမ်ကို ပြန်ရောက်
 ဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား သွားရတယ်။ လိပ်ကိုလည်း အချိန်ရှိတိုင်း ကျိန်ဆဲနေတော့
 တာပဲ။

မျောက်လည်း ညဘက်မှာ မအိပ်နိုင်ဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ စူးဝင်နေတဲ့
 ဆူးတွေကို နှုတ်ပစ်နေရတာနဲ့ ညတွေ ကုန်ကုန်သွားတယ်။ သူ့အပြစ်တွေကို
 သူ မမြင်ဘူး။ သူ့အပြစ်တွေကို မပုပစ်ပြီး လိပ်ကို ကလဲ့စားချေဖို့ အချိန်ထိုင်း
 တွေးတောနေတယ်။ နေ့တစ်နေ့မှာပေါ့။ မျောက်ဟာ အိပ်ရာစောစောထတယ်။
 ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောတယ်။ “လိပ်ငမိုက်ကို ငါ ပညာပေးလိုက်ဦး
 မယ်” လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ လိပ်မိသားစုရှိရာ နေရာဘက်ဆီကို မျောက်
 အညှိုးကြီးစွာနဲ့ သွားပါလေရော။

မျောက်က လိပ်ရှိနိုင်မည့် နေရာတွေကို သွားရောက် ရှာဖွေပေမဲ့ လိပ်
 ကို မတွေ့ဘူး။ ရှာရလှန်းလို့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာတယ်။ မောလည်း သိပ်
 မောနေပြီ။ မျောက်လည်း မြောင်းငယ်တစ်ခု အနီးမှာရှိတဲ့ လယ်ကွက်တစ်ကွက်
 ရဲ့ အရိပ်ကောင်းနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဝပ်နေတယ်။ တံကယ်တော့ မျောက်
 အုန်းခွံတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ချမိခြင်း ဖြစ်တယ်။ အုန်းခွံထဲမှာ သူ့မိတ်ဆွေ လိပ်
 ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ လုံးဝ မသိဘူး။ လိပ်က အုန်းခွံထဲမှနေပြီး မျောက်အမြီးကို
 ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲတယ်။ မျောက်လည်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ လန့်လန့်ပြီး ခုန်တော့
 တာပဲ။ မျောက် အုန်းခွံကို ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်လိုက်တယ်။ အုန်းခွံ လန့်သွားတယ်။
 ဒီတော့မှ အုန်းခွံထဲက လိပ်ကို သူ တွေ့သွားတယ်။

“နံနက်စောစောကတည်း မင်းကို ငါ နေရာအနံ့ လိုက်ရှာနေတာ” လို့
 မျောက်က အော်ပြောတယ်။ “အခုတော့ အုန်းခွံထဲမှာ လာတွေ့ပြီ၊ မင်း မကြောက်
 စနဲ့ဘဲ ငါ့အမြီးကို လိမ်လိမ်ဆွဲတယ်”

လိပ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘူး။ လိပ်ကို မ,လိုက်ပြီး “ငါ မင်းနဲ့စာရင်းရှင်း
 နေတာတွေ ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ ကလိန်ကကျစ် အပြုအမူတွေအတွက် ထိုက်တန်တဲ့
 အပြစ်ပေးရမယ်” ရယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။

“ကောင်းပါပြီ၊ မင်းဟာ ငါ့မိတ်ဆွေပါ။ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်မလဲ”
 “မင်းကို ငါ တံညပ်နဲ့ နီရဲရဲမီးသွေးနဲ့ ကင်မယ်” လို့ မျောက်က အော်
 ပြောတယ်။

လိပ်က မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘူး။ မှတ်ချက်သာ ချတယ်။ သူ့အသံ
 ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။

“ကောင်းပါပြီ၊ ငါ အနီရောင်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ငါ အနီရောင် ဖြစ်
 သွားတာပေါ့”

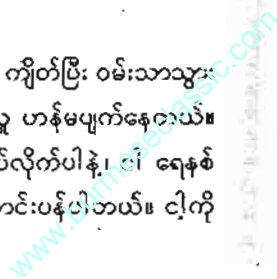
ဒီတော့ မျောက်လည်း စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ တစ်မျိုး ခြိမ်းခြောက်
 ကောင်းဆိုပြန်တယ်။

“ဒါဆို မင်းကို ငါ အပိုင်းပိုင်းအစိတ်စိတ် ခုတ်ထစ်ပစ်မယ်။ ဒါ နောက်
 ဆုံးပဲ”

လိပ်က မျောက်ရဲ့စကားကို မဖြူ။ လိပ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် မျောက်
 အံ့ညွှသွားတယ်။ “ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက ငါ့ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ခုတ်ထစ်
 တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အခြားလိပ်တွေ မင်း ပတ်ပတ်လည်ကို ရောက်လာကြမှာ
 သေချာတယ်”

မျောက်လည်း အတွေးသစ်တစ်ခု ဦးနှောက်ထဲ ရောက်လာတယ်။
 ဆောင်မြင်သူတစ်ဦးရဲ့ လေသံနဲ့ ဟစ်အော်ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းကို ငါ မြစ်
 ထဲဝစ်ချမယ်” တဲ့။

မျောက်ပြောသံ ကြားရတဲ့အခါ လိပ် စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွား
 တယ်။ သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ကြောင်းလမ်းပေါ့။ သူ ဟန်မပျက်နေတယ်။
 “သိပ်ချစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ငါ ရေနစ်
 သေသွားပါမယ်၊ သူငယ်ချင်းကို ငါ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့ကို

သနားပါ။ ငါ့ကို မြစ်ထဲ ပစ်ချပါနဲ့” လို့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဟန်နဲ့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ မျောက်က အောင်နိုင်သူတစ်ဦးဟန်ဖြင့်...

“မင်းဟာ ငါ့ရက်စက်မှုရဲ့ နောက်ဆုံးသားကောင်ပဲ။ မင်း ငါ့ကို လှူစားခဲ့တာတွေ ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ခွင့်လည်း မလွှတ်နိုင်ဘူး” ဆိုတယ်။

“ကျေးဇူး... ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မီးသွေးရဲရဲပေါ်မှာ မီးရှို့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဆားနယ်ပြီး ဖုတ်လိုက်ပါ။ ရေထဲတော့ မနှစ်လိုက်ပါနဲ့ ကျွန်တော် ရေကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ။”

မျောက်လည်း လိပ်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး မြစ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ လိပ် ဝဲတစ်ခုထဲ ကျသွားတယ်။ မမြင်ရတော့ဘူး။ လိပ်အတွက် နောက်ဆုံးခရီး လို့ မျောက် တွေးမိတယ်။

မျောက်က အိမ်ပြန်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာ ရေထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လိပ်ကို တွေ့သွားတယ်။ မျောက် သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ လိပ်ရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း ငါးကြီးတစ်ကောင်က တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လိပ်က မျောက်ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။

“သူငယ်ချင်း မျောက်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း။ မင်းကျေးဇူးကြောင့် ငါ ငါးကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတယ်”

မျောက် လောဘစိတ် တက်လာတယ်။

“အေး... အေး သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို ငါးပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခွဲဝေယူကြရအောင်။ မစားရတာ သိပ်ကြာနေပြီ သူငယ်ချင်း”

လိပ်က သူ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ပေါ်လာပြီလို့ ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။ မျောက်ကို စိန်ခေါ်တော့တာပဲ။

“မင်းဘာသာမင်း ဒါထက်ကြီးတဲ့ငါးကို ဖမ်းနိုင်ပါတယ်။ မင်းက သိပ်ပျင်းတာပဲ။ အခြားသူတွေကိုပဲ အမြဲတမ်း မှီခိုတယ်”

မျောက်လည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ မပျင်းကြောင်းပြတဲ့အနေနဲ့ ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်တယ်။ မျောက်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါက ရေကူးတတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ရေနစ်သေဆုံးသွားတယ်။ ဖမ်းမိတဲ့ငါးကို ယူပြီး လိပ် အိမ်ပြန်သွားတယ်။ သူ့အိမ်အပြန်လမ်းမှာ လိပ် နောက်ဆုံးရယ်ခြင်းအဖြစ် ရယ်လိုက်တယ်။

[ဖိလစ်ပိုင်]

ကြွက်မင်းသမီး ကြင်ယာရာပုံတော်

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးက တစ်ချိန်တုန်းကပေါ့။

အရာရာတိုင်းကို ဆုံးဖြတ်ချက် မချရသေးခင်။

ဂျပန်ပြည်မှာ ကြွက်အရှင်သခင်ကြီးဟာ သူ့သမီးကလေးနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့သမီးကလေးက သိပ်ချော သိပ်လှ။ သူ့သမီးက အရွယ်ရောက်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကြွက်အရှင်သခင်ကြီးဟာ သူ့အကြံပေးတွေကို ခေါ်ယူပြီး သူ့သမီးကလေး အိမ်ထောင်ဘက်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းတယ်။

“ငါ့သမီးတော်က သိပ်ချော သိပ်လှတယ်။ တော်ဝင်မျိုးနွယ် ဖြစ်တယ်။

ငါ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ငါ အကြံဇာယူလိုတယ်။ လောကမှာ ထိပ်ဆုံးကလေး ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဘယ်သူဖြစ်သင့်သလဲ”

ပထမ အကြံပေးကြွက်က ပြောတယ်။

“ဂျပန်ပြည်မှာ နေဟာ အကြီးမားဆုံးအထွတ် အထိပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။

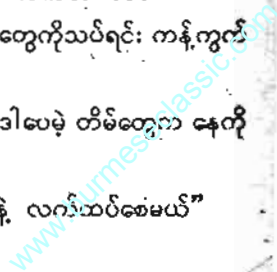
ဤညှိရင်မင်းကြီးပင် သူ့သင်္ကေတအဖြစ် နေကို ဝတ်ဆင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် သမီးတော်ကို နေနဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

ဒုတိယ အကြံပေးကြွက်က သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကိုသပ်ရင် ကန့်ကွက်တယ်။

“နေကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ဝါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိမ်တွေက နေကို နှံ့အုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် သမီးတော်ကို တိမ်နဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

တတိယ အကြံပေးကြွက်က အသံပြတ်နဲ့ ကန့်ကွက်စကားဆိုတယ်။

“တိမ်တွေ နေကို ဖုံးအုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးက တိမ်တွေကို ဖြိုခွဲလွှင့်စင်စေနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် သမီးတော်ကို မိုးနဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

စတုတ္ထအကြံပေးကြွက်က အမြီးကို လှုပ်လိုက်ရင်း အော်ကန့်ကွက် တယ်။

“မိုး ဘယ်လောက်ပဲ သည်းထန်သည်ထန် သစ်ပင်တွေကို တိုက်စား မသွားနိုင်ပါဘူး”

“အဖြေက ရှင်းနေပြီပဲ၊ သမီးတော်ကို သစ်ပင်နဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

ပဉ္စမ အကြံပေးကြွက်က အသာကလေး တိတ်တဆိတ် မျက်စိကစား လိုက်ပြီး ကန့်ကွက်စကားဆိုတယ်။

“လေပြင်းက သစ်ပင်တွေ ဖြိုလဲအောင် တိုက်ခတ်နိုင်တယ်”

“သိပ်မှန်... သိပ်မှန်၊ သမီးတော်ရဲ့ ကြင်ယာတော်ဟာ လေ ဖြစ်ရမယ်”

ဆဋ္ဌမအကြံပေးကြွက်က နားရွက်ကိုကုပ်ရင်း ကန့်ကွက်စကားဆိုတယ်။

“အခုပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေ ဘယ်လောက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်တိုက်ပေမဲ့ မြေကြီးကိုတော့ လွှင့်စင်သွားအောင် မတိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ သမီးတော်ကို မြေကြီးနဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

သတ္တမအကြံပေးကြွက်က ကြောင်းကျိုးဆိုပြီး ကန့်ကွက်တယ်။

“မြေကြီးဆိုတာလည်း လူတွေရဲ့ အိမ်ကြမ်းပြင်အောက်မှာ မြုပ်နေရပြီး လွတ်လပ်မှုမရှိဘူး။ ထိန်းချုပ်ခံနေရတယ်”

“သေချာတာပေါ့။ သိပ်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သမီးတော်ကို သစ်သား ကြမ်းခင်းနဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

နောက်ဆုံးအကြံပေး ကြွက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဝင်းလက်နေတယ်။ ကန့်ကွက်စကား ဆိုတယ်။

“သစ်သားကြမ်းခင်းတွေ ဘယ်လောက်မာတယ်ပြောပေမဲ့ အဲဒီ ကြမ်းခင်း ကို ကိုက်ဖောက်ပြီး ကြွက်က သူ့လမ်းလုပ်နိုင်တယ်”

“ကွက်တိပ်ဟေ့၊ ဘာမျှ သံသယရှိစရာ မလိုဘူး။ ဒီလောကကြီးမှာ ကြွက်ဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး သတ္တဝါဖြစ်တယ်”

အဲဒီနောက် ကြွက်အရှင်သခင်ကြီးရဲ့ သမီးတော် ကြွက်မင်းသမီးကလေး ကြွက်နဲ့ပဲ ညားလေတော့သတည်း။

ကျားအိုနှင့် ယုန်သူငယ်

ဇေယျသရောအခါ ဂန်ဝန်ခရိုင် တောင်ကုန်းတွေမှာ ကျားအိုတစ်ကောင် ရှိသတဲ့၊ ဇာန်နေမှာ ကျားအို ယုန်တစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ “ငါ သိပ်ဆာနေတယ် စင်းကို ငါ စားပစ်မယ်” လို့ ပြောပါလေရော။

ယုန်ကလေးက ထိတ်လန့်ဟန်မပြဘူး။ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောတယ်။ “ဦးလေးကြီးက ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဦးလေးကြီးအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အရသာရှိတဲ့ အစားအစာအချို့ ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ပါလား”

ကျားလည်း ယုန်နဲ့အတူ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုထဲကို လိုက်သွားတယ်။ ယုန် က ကျောက်ခဲ ဆယ့်တစ်လုံးကို ကောက်ယူတယ်။ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ စကား ဆိုတယ်။

“ဦးလေးကြီး... ဦးလေးကြီး တစ်သက်မှာ ဒီလောက် အရသာရှိတဲ့ အစားအစာမျိုးကို စားဖူးမယ် မထင်ဘူး”

ကျားက စိတ်ဝင်တစား မေးတယ်။

“အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုစားရလဲ”

“သိပ်လွယ်ပါတယ် ဦးလေးကြီး၊ အဲဒါတွေကို နီရဲလာတဲ့အထိ ဖုတ်ပါ အိပ်အရသာရှိပါတယ်”

မီးဖိုပေးပြီးနောက် ကျောက်ခဲတွေကို မီးထဲထည့်တယ်။ ကျားက စာ နှုတ်လာတယ်။ သွားရေတများများဖြစ်နေပြီ။ အတန်ကြာတဲ့အခါ ယုန်က “ဦးလေး ကြီး ကျွန်ုပ်ပဲ အချဉ်ရည်အချို့ သွားယူဦးမယ်၊ အချဉ်ရည်နဲ့ဆို ငိုပြီး လိုက် နိုင်တယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်လာပါ့မယ်၊ ကျွန်ုပ် ပြန်မရောက်ခင် မစားပါနဲ့ဦး။ အားလုံး ဆယ်ခုနော်။ ဦးလေးကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်

အတွက်” လို့ ကောက်ကျစ်စွာ မှာထားခဲ့တယ်။ ယုန်လည်း ကျားကို ထားခဲ့ပြီး ထွတ်သွားခဲ့တယ်။ ကျားက ယုန်ကိုစောင့်ရှင်း ကျောက်ခဲတွေကို ရေတွက်ကြည့်တယ်။ ကျောက်ခဲတွေလည်း နီရဲနေပြီ။ ယုန်ပြောသလို ကျောက်ခဲ အရေအတွက် ဆယ်လုံးမဟုတ်ဘူး။ ဆယ်တစ်လုံးဖြစ်နေတာ ကျား တွေ့တယ်။ ကျားလည်း လောဘတကြီးနဲ့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို မျိုချလိုက်တယ်။ သူ့အတွက် ဝေခုတစ်လုံး ပိုရအောင်လို့လေ။ ကျောက်ခဲက သိပ်ပူတဲ့အတွက် သူ့လျှာ ကျွတ်လုနီး ဖြစ်သွားတယ်။ လည်ချောင်း၊ အစာအိမ်တွေလည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာနဲ့ ကျားဟာ တောင်ကုန်းတွေ ဖြတ်သန်းပြီး သူ့နေရာကို အပြေးအလွှား ပြေးတော့တယ်။ တစ်လလုံးလုံး ဘာမျှမစားနိုင် မသောက်နိုင်ဘဲ ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။

ဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းသွားပြီး တစ်နေ့မှာ ကျားဟာ လယ်ကွင်းပြင် တစ်ခုအလယ်မှာရှိတဲ့ ချုံပုတ်တစ်ခုအနီးမှာရပ်နေတဲ့ ယုန်ကိုတွေ့တယ်။ ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားပြီး ကြိုးဝါးတော့တာပဲ။

“မင်း ငါ့ကို ကလိန်ကကျစ် လုပ်သွားတယ်။ မင်း ငါ့ကို ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ အဲဒီဝေဒနာတွေကြောင့် ရက်သတ္တပတ် တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဘာမျှ မစားသောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု အလှည့်ကြိုပြီ။ မင်းကို ငါ ဝါးစားပစ်မယ်”

ယုန်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရှာတယ်။ အဲဒီနောက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောတယ်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ဦးလေးကြီး၊ အခု ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှာ စာကလေးတွေ၊ အခုပဲ ကျွန်ုပ် လိုက်လံဖမ်းယူနေတယ်။ ဦးလေးကြီး တွေ့တယ်နော်၊ ဦးလေးကြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဦးလေးကြီး ပါးစပ်ကို ဟထားပါ။ ကျွန်ုပ် အဲဒီ စာကလေးတွေကို ဦးလေးကြီး ပါးစပ်ထဲ မောင်းသွင်းပေးလိုက်မယ်။ ဦးလေးကြီး စာကလေးတွေ ထောင်သောင်းမက ရသွားမယ်။ အဲဒါ ဦးလေးကြီးအတွက် ကျွန်ုပ် လုပ်မှာထက် ပိုကောင်းတဲ့ အစားအစာတွေတစ်မျိုး ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။”

ကျား ကြည့်လိုက်တော့ ချုံပုတ်တစ်ဝိုက်မှာ စာကလေးတွေ မြင့်ချည် နိမ့်ချည် ဝဲပျံနေတာတွေ့တယ်။ ကျားလည်း စိတ်နည်းနည်း ပြောင်းသွားတယ်။ ယခင်ကလို ယုန်ကို အညှိုးသိပ်မကြီးတော့ဘူး။

“မင်း ငါ့ကို ထပ်ပြီး မလှည့်စားပါဘူးနော်၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် မင်းပြောသလို လုပ်မယ်” လို့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ ပြောတယ်။ အဲဒီအခါ ယုန်က “တကယ်ပြောတာပါ ဦးလေးကြီး၊ စိတ်ချပါ။ ချုံပုတ်အလယ်မှာ ရပ်နေပြီး ပါးစပ်ဟထားပါ ဦးလေးကြီး” ဆိုပြီး အယုံသွင်းတယ်။ ကျားလည်း ချုံပုတ်အလယ်ကို သွားတယ်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေတယ်။ ပါးစပ်ကို ဟထားတယ်။ မကြာမီ ယုန်က ချုံပုတ်ကို မီးရှို့တယ်။ မီးတောက် မီးလျှံ တဖျပ်ဖျပ်အသံတွေဟာ စာကလေးတွေ တကျိကျိ အော်မြည်သံတွေ လို ထွက်ပေါ်နေတယ်။ “စာကလေး ရာပေါင်းများစွာ လာနေပြီ ဦးလေးကြီး၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား” ဟူ၍ ယုန်က ဟစ်ပြောတယ်။ ပြောပြီးတာနဲ့ ယုန်လည်း ထွက်ပြေးသွားတော့တာပဲ။ ကျားတစ်ကောင်တည်း မီးလောင်နေတဲ့ ချုံပုတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တဖြည်းဖြည်း ပူလာတယ်လို့ ကျားခံစားရတယ်။ သူ့ကို မီးဝိုင်းနေတာလည်း သတိထားမိသွားတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်အောင် ကျား ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ သူ့အမွှေးတွေလည်း မီးလောင်မြိုက်ကုန်တယ်။ အေးတဲ့အပြင်လည်း သူ မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ပုထဲမှာပဲ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ အောင်းနေရတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် လှည့်စားခံလိုက်ရတဲ့အတွက် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတယ်။

ဆောင်းတစ်နေ့မှာပေါ့။ ကျားရဲ့ သားမွေးတွေ ယခင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ နွားတွေကိုက်ရအောင် ရွာတစ်ရွာကို ကျား သွားတယ်။ မြစ်တစ်စင်းကို ရောက်သွားတယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ယုန်ကို တွေ့ရပြန်တယ်။ ယုန်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ဒေါသတွေ ထိန်းမရဖြစ်သွားတယ်။ ဟိန်းတော့တာပါပဲ။

“မင်း အလွန်စုတ်ပဲ့တဲ့ သတ္တဝါ၊ မင်း ငါ့ကို နှစ်ခါတိတိ လှည့်ဖြားခဲ့တယ်။ ဒါတောင် ဒီနေ့အထိ မင်း အသက်ရှင်ဆဲပဲ၊ မင်း ဘာဆင်ခြေတွေ ပေးဦးမလဲ”

ယုန်က ရိုရိုကျိုးကျိုး ဆိုတယ်။
 “ဦးလေးကြီး... ဦးလေးကြီး ကျွန်ုပ်ကို နားမလည်နိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်ုပ်တ ဦးလေးကြီးကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီးက ကျွန်ုပ် အကြံပြုချက်တွေကို မလိုက်မှ မလိုက်နာခဲ့တာ၊ ဒါတောင် အခု ကျွန်ုပ်တ ဦးလေးကြီးအတွက် ငါးလာရှာနေတာပါ။ ဒီမြစ်က ငါးတွေ့ယုံပြည့် ဆောင်းရာသီတိုင်းမှာ အဲဒီ ငါးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်ုပ် အသက်ဆက်နေရတယ်။ ဦးလေးကြီး

ငါး စားကြည့်ဖူးလား။ ဦးလေးကြီး စားဖူးတဲ့အရာတွေအနက် အဲဒီအရာဟာ သိပ်ထူးဆန်းဆံ့သြဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သွားမှာပါ”

ကျားက ငါးဖမ်းတဲ့ကိစ္စကို သိပ်အထူးအဆန်းသဖွယ် မှတ်ထင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျားက “မင်း ငါးတွေ ဘယ်လိုဖမ်းလဲ၊ မင်း ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ လှည့်ပြားတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါ မင်းအတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ပဲ” လို့ ဆိုတယ်။

“ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ ဦးလေးကြီး၊ စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ‘သုံးကြိမ် တိတိ ယုံကြည်ပါ၊ အသင် အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ။ ဟောဟိုအောက်ဘက်မှာ ငါးတွေကို ဦးလေးကြီး မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ရေထဲမှာ ဦးလေးကြီးအမြီးကို နှစ်လိုက်ပါ၊ မျက်စိမှိတ်ထားပါ၊ ဦးလေးကြီး မျက်စိ ဖွင့်ရင် ငါးတွေ လန့်ပြေးလိမ့်မယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေပါ၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အခါ မှ ဦးလေးကြီး အမြီးကိုလှုပ်ပါ၊ မပြောမချင်း မလှုပ်ပါနဲ့၊ ဦးလေးကြီး အမြီးက ငါးများတံကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ကျားလည်း ငါးတွေကို ရေထဲမှာ တွေ့နေတယ်။ အေးတဲ့ရေထဲမှာ သူ့ အမြီးကို နှစ်ချလိုက်တယ်။ မျက်စိ ပိတ်ထားပြီး မလှုပ်မယှက် နေတယ်။ ယုန်က မြစ်ထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျားကို အော်ပြောတယ်။

“ကျွန်ုပ် ဦးလေးကြီးအမြီးကျော်ပြီး ငါးတွေ လိုက်နေတယ်၊ ရေက သိပ် အေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သည်းခံပြီး ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပေးပါ၊ ဦးလေးကြီးအမြီး မကြာခင် လေးလေးလံလံ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ညနေစောင်းလာပြီ၊ အအေးကလည်း သိပ်လွန်ကဲလာပြီ။ မြစ်ထဲမှရေ တွေ ခဲစပြုလာလေပြီ။ မကြာမီ ကျားအမြီး အလျင်အမြန်ခဲသွားတယ်။ ယုန်က “ဦးလေးကြီး... ဦးလေးကြီး ငါးတွေ အများကြီး ဖမ်းမိပြီထင်တယ်၊ ဦးလေးကြီးအမြီးကို ပြန်ဆွဲတင်လိုက်တော့၊ ဦးလေးကြီး အားလုံး တွေ ရပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကျားက ယုန်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်။ သူ့အမြီး တနည်း တပိုးကြီးလေးနေတာ ခံစားရတယ်။ ကျားမျက်နှာမှာ ရွှင်ပြုံးနေတာ တွေ့ရတယ်။ “ငါးတွေအများကြီး ဖမ်းမိတာ ဖြစ်ရမယ်၊ သိပ်လေးလွန်းလို့ အမြီးကို ရွှေ့တောင် မရွေ့နိုင်ဘူး” လို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။

ယုန်လည်း ထွက်ပြေးသွားပြီး အော်ပြောတယ်။

“ဦးလေးကြီးကျား ဦးလေးကြီး ကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီး အခုမိနေပြီ၊ ဦးလေးကြီး ဘယ်တော့မှ နတ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အဲဒီတော့မှ ကျားလည်း သူ့အမြီး ရေထဲမှာ မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် ခဲသွားကြောင်း သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူနေတဲ့တောင်တွေဆီကိုလည်း ပြန်မသွားနိုင်တော့ဘူး။ နံနက်ရောက်တဲ့အခါ ကျားကို ရေခဲပေါ်မှာ ထိုင်နေလျက် နို့နေတာကို ရွာသားတွေ တွေ့သွားတယ်။ မုဆိုးတစ်ယောက်က ကျားကို အခက်အခဲမရှိဘဲ ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်။

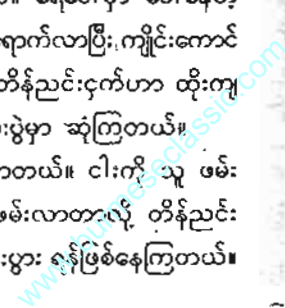
[ကိုးကား]

ကျိုင်းကောင်၊ ပုရွက်ဆိတ်နှင့် တိန်ညင်းငှက်

အရှေ့တုန်းက ကျိုင်းကောင်၊ ပုရွက်ဆိတ်နဲ့ တိန်ညင်းငှက်တို့ ပွဲတစ်ခုကျင်းပ
 ခဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျိုင်းကောင်နှင့် တိန်ညင်းငှက်တို့က ငါးရှာဖို့ တာဝန်
 သူရတယ်။ ပုရွက်ဆိတ်က ထမင်းချက်ဖို့ တာဝန်ယူရတယ်။ အဲဒီတာဝန်အသီး
 သီး ခွဲဝေပြီးနောက် အစာအသီးသီးရှာဖို့ တသီးတခြားစီ ထွက်သွားကြတယ်။
 ပုရွက်ဆိတ်က လယ်သူမကြီး တစ်ဦးကို တွေ့တယ်။ လယ်သူမကြီးက ခေါင်း
 ဆီမှာ ဆန်ခြင်းကို ရွက်ထားတယ်။ လယ်သူမကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို တွား
 ထက်သွားပြီး လယ်သူမကြီးကို ကိုက်တယ်။ နာကျင်သွားတဲ့အတွက် လန့်ဖျပ်
 နုတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်က ဆန်ခြင်း ကျသွားပါလေရော။ အဲဒီအခါ ပုရွက်
 ဆိတ် အခွင့်ကောင်း ရသွားတယ်။ ဆန်တွေ ကောက်ယူပြီး အိမ်ကို သယ်
 တင်သွားတယ်။

ကျိုင်းကောင်က ကန်တစ်ခုဆီကို သွားတယ်။ ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့
 အရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ နားနေတယ်။ ငါးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး ကျိုင်းကောင်
 ကို ဖမ်းယူစားတယ်။ ရေကန်အနီးမှာ စောင့်နေတဲ့ တိန်ညင်းငှက်ဟာ ထိုးကျ
 ထားပြီး ငါးကို ဖမ်းယူကိုက်ချီသွားတယ်။ ဒါနဲ့ စားပွဲမှာ ဆုံကြတယ်။

ကျိုင်းကောင်က ငါးဝမ်းခိုက်ထဲက ထွက်လာတယ်။ ငါးကို သူ ဖမ်း
 တာလို့ ကျိုင်းကောင်က ဆိုတယ်။ ငါးကို သူ ဖမ်းလာတာလို့ တိန်ညင်း
 ငှက်က ဆိုတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အငြင်းပွား ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။

ပုရွက်ဆိတ်က သူတို့နှစ်ဦး ရန်ပွဲကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်
 ရယ်တယ်။ အဲဒီလို သိပ်ရယ်တဲ့အတွက် ပုရွက်ဆိတ်ခါးဟာ ကျင်သွားတယ်။
 ဒီနေ့ တွေ့နေရတဲ့အတိုင်းပေါ့။ ကျိုင်းကောင်ဟာ တိန်ညင်းငှက်ရဲ့ နှုတ်သီးကို
 ဆွဲ တယ်။ နှုတ်သီးရှည်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီနေ့တွေ့ရတဲ့အတိုင်းပေါ့။
 တိန်ညင်း ငှက်ကလည်း ကျိုင်းကောင်ရဲ့ခေါင်းကို ကိုက်တယ်။ သူ့ခေါင်းလည်း
 ဒီနေ့ တွေ့နေရတဲ့ပုံအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။

[ကိုရီးယား]

လေးသည်တော် ဟိုယိနှင့် ချန်အို

အိုးရှေးတုန်းက နေညီနောင်ဆယ်စင်း ရှိတယ်။ သူတို့တာဝန်က ကမ္ဘာမြေကြီးကို
 အလင်းရောင်ပေးဖို့နဲ့ အပူဓာတ်ပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ဦးကျစီ
 ထောင်းကင်မှာ အရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်အထိ ဖြတ်သန်းလှည့်လည်နေရ
 တယ်။ ကျန် နေကိုးစင်းက အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ ဖူဆန် သစ်ပင်မှာ နားနားနေနေ
 ချေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာလအတန်ကြာလာတဲ့အခါ မိမိ အလှည့်ရောက်အောင်
 အာင့်ရတာကို ငြီးငွေ့လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဖူဆန် သစ်ပင်မှာနေပြီး စောင့်
 ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အပြင်ကို ထွက်လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကင်မှာ နေ
 ဆယ်စင်း ဖြစ်သွားတယ်။ နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့အတွက်
 ကမ္ဘာမြေကြီး သိပ်ပူလာတယ်။ ရေမရှိ ဖြစ်လာတယ်။ မြေကြီး ခမ်းခြောက်
 သာတယ်။ လယ်ယာမြေတွေလည်း မစိုက်ပျိုးနိုင်တော့ဘူး။ မြစ်တွေ၊ ချောင်း
 တွေ၊ ကန်တွေလည်း ခမ်းခြောက်ကုန်ကြတယ်။ သောက်စရာ ရေမရှိတော့ဘူး။
 မြေတွေ ကွဲအက်ကုန်တယ်။ သစ်ပင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးပြီး သေသွား
 တယ်။ ကျောက်တုံးတွေတောင် အပူရှိန် ပြင်းလွန်းလို့ အရည်ပျော်ကုန်တယ်။
 နေဆယ်စင်းရဲ့ ဖခင်က ကောင်းကင်အရှင်သခင် ဖြစ်တယ်။ အမည်က
 ဒီဗျန် ဖြစ်တယ်။ ကောင်းကင်အရှင်သခင် ဒီဗျန်ဟာ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေ
 အားနေရတာကို မြင်သိတယ်။ အပူဒဏ်ကြောင့် လူတွေ တော်တော်များများ
 သေကြေကြတဲ့အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ မသေဘဲ အသက်
 နှင် တွန်နေသူ တော်တော်များများလည်း အသားအရေတွေ မည်းနက်ပြီး အရိုး

ငါ အရေတင် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အရှင်သခင် ဒီဂျွန်ဟာ လေးသည်တော် ဟိုယီကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဟိုယီက ကောင်းကင်ဘုံမှ လေးသည်တော် ဖြစ်တယ်။ နေဆယ်စင်းကို သူ့ပုံမှန်နေရာကို ပြန်သွားပြီး ယခင်က အမိန့် အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ကြဖို့ မြီးခြောက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ လေးသည်တော် ဟိုယီလည်း ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံပြီး တာဝန်ထမ်း ဆောင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင်က ဟိုယီကို လေးနဲ့မြားကို ပေးအပ်တယ်။ ဟိုယီဟာ မြားတစ်စင်းကို လေးညှို့မှာ တင်လိုက်တယ်။ နေဆယ်စင်းရှိရာဘက် ကို မြားကို လွှတ်တယ်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အလွန်ကြီးမားတဲ့ မီးလုံးကြီး ကျ လာတယ်။ မီးလုံးကြီးကို သားမွေးမည်းများ မိုးတိမ်တွေ ပတ်ချာဝိုင်းလျက် ကျ လာခြင်း ဖြစ်တယ်။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အမည်းတုံးကြီးတစ်တုံး ကမ္ဘာမြေကြီး ပေါ်ကို ကျလာတယ်။ အဲဒီအတုံးကြီးဟာ မြေကြီးပေါ်ရောက်တဲ့အခါ ခြေထောက် သုံးချောင်းရှိတဲ့ ကျီးကန်းအသွင် ပြောင်းသွားတယ်။ ဒီခြေသုံးချောင်း ကျီးကန်း ဟာ နေတစ်စင်းရဲ့အသွင်ပြောင်း ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်တယ်။ ဟိုယီလည်း မြားတစ် စင်းစီကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပစ်လွှတ်တယ်။ နေတစ်စင်းစီကို ထိမှန်ပြီး ခြေ သုံးချောင်းကျီးကန်းတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဟိုယီဟာ နေဆယ်စင်းရဲ့ ဆန္ဒ အပြုအမူတွေကြောင့် လူတွေ ဒုက္ခရောက်ရတာကို သိပ်ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး နေဆယ်စင်းစလုံးကို မြားနဲ့ပစ်ဖို့ လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်စင်း မြောက်မြားကို ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင် ဒီဂျွန်က တိတ်တဆိတ် ပြန်ယူထား လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကင်မှာ နေတစ်စင်းတည်းသာ ရှိတော့တယ်။

ဟိုယီလည်း ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင်ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ပြီးဆုံးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ အရှင်သခင် ဒီဂျွန်ရဲ့သား ကိုးယောက်ကို သတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင် ဒီဂျွန်က ဟိုယီကို ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပြန်လာခွင့် မပြုတော့ဘူး။ သူ့သား ကိုးယောက်ကို သတ်တဲ့အတွက် ချမှတ်လိုက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အနိစ္စလောကဘုံမှာပဲ နေစေဖို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။ ဟိုယီလည်း အမိန့် တော်အတိုင်း အနိစ္စလောကဘုံကို ပြည်နှင်ဒဏ် ပို့ခြင်းခံရတယ်။ အဲဒီဘုံကို ဟိုယီနဲ့အတူ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ဇနီး ချန်အို လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။ လူ့ဘုံ လောကမှာ ဇနီးမောင်နှံအတူတူ နေထိုင်ကြရတယ်။ ချန်အိုဟာ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့

သူ့ကို ကောင်းကင်ဘုံမှ ပြည်နှင်ဒဏ် ပို့ခံရတာ သိရတဲ့အတွက် ထိန်းမရအောင် ဒေါသထွက်သွားတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း ဟိုယီကိုလည်း အမြဲတမ်း ပြစ်တင်ပြောဆို ခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်ဘုံကို ပြန်နိုင်ရေးအတွက် နည်းလမ်းတွေရှာဖို့ အမြဲတမ်း စားပူနားဆာလုပ်တယ်။

အနောက်ဂေါယာကျွန်းမှာ နတ်သမီးတစ်ပါးရှိတယ်။ အမည်က ဘုရင်မ တော လို့ခေါ်တယ်။ ဘုရင်မမာတာက ကွန်လွန်တောင် တွေမှာ နေထိုင်တယ်။ သူ့မှာ မသေဆေးရည်ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ချန်အိုဟာ ခင်ပွန်းဟိုယီကို ကွန်လွန် တောင်တွေဆီ သွားပြီး ဘုရင်မမာတာထံမှ မသေဆေးရည်တောင်းဖို့ တောင်းပန် တယ်။ မသေဆေးတွေရရင် ကောင်းကင်ဘုံကို ပြန်လို့မရတဲ့တိုင်အောင် လူ့ ဘုံလောကမှာ အနည်းဆုံးတော့ သေဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဆို။ အနောက်ဂေါယာကို ဟိုယီ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားခဲ့ရတယ်။ ဘုရင်မမာတာကို ဆွေဖို့ ရှာရတာမလွယ်ဘူး။ ပေါက်ကွဲတဲ့ မီးတောင်တွေထိပ်ဖျားကို ဖြတ်ကျော် ရတယ်။ ငှက်မွေးပင် မမြုပ်တဲ့ ရေပြည့်လှိုင်းတွေလည်း ကျော်ဖြတ်ရတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ဟိုယီဟာ ဘုရင်မမာတာကို တွေ့နိုင်ဖို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်ရာ မှာ သိတာခုနစ်တန် တောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ရတယ်။ အဲဒီလို ဖြတ် ဆွေပြီးမှ ကွန်လွန်တောင်တွေမှာရှိတဲ့ ဘုရင်မမာတာအိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။

ဘုရင်မမာတာလည်း ဟိုယီအဖြစ်အပျက်တွေ ကြားရတဲ့အခါ စာနာ သနားသွားတယ်။ ဟိုယီရဲ့ ရဲရင့်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေလည်း နှစ်ခြိုက်သွား တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ မသေဆေးရည်အကျန်ကို ပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ မသေဆေးရည် အသုံးပြုမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း သတိပေးစကား ဆိုသေးတယ်။ မသေဆေးရည်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံ တက်တဲ့အခါ နတ်ဘုရားတစ်ပါးအဖြစ် တစ်ဦး ခုန်သွား တက်စေနိုင်တယ်။ နှစ်ဦးသုံးဦးစတဲ့ အရေအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးမှာတော့ ဒီဆေးရည်ဟာ လူနစ်ဦးအတွက် မသေဆေးဖြစ်တယ်လို့လည်း မှာကြားသေးတယ်။ ဟိုယီ အိမ်ကိုပြန်ရောက် တော့ ဇနီး ချန်အိုကိုပြောတယ်။ ချန်အို အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားတယ်။ မသေဆုံးတော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဒီမသေဆေးရည်ကို မှီဝဲပြီး ဒီကမ္ဘာမြေကြီး မှာပဲ သေချင်းမဲ့ဘဝကို ခံယူသွားကြဖို့ ချန်အို သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာမီ ချန်အို စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံမှာ သူ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘုံမှာ ရာရှင်စရာ ဘဝအကြောင်း တွေးလာတယ်။ တွေးမိလာပေလေ ကောင်းကင်

ဘုံကို ပြန်ချင်လာလေလေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ပွန်းဟိုယီ ခရီးပင်
လို့ အနားယူနေတဲ့အခိုက်မှာ ချန်အိုဟာ မသေဆေးရည်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အတုန်
လုံး သောက်သုံးပစ်လိုက်တယ်။

ချန်အိုခန္ဓာကိုယ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပေါ့ပါးလာတယ်။ သူ့ခြေထောက်
တွေ ကြမ်းပြင်မှ တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာတယ်။ မကြာမီ ချန်အို လေထဲ
မှာ ဖျော့ပါစ ပြုလာတယ်။ ပြတင်းအပြင်ဘက်ကို ချန်အို ရောက်သွားတယ်။
လေထဲမှာ မြင့်မြင့်တက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အေးမြတဲ့ငွေ့လကို ရောက်
သွားတယ်။ ချန်အို ကောင်းကင်ဘုံ နတ်ဘုရားတစ်ပါး ပြန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ချန်အိုရဲ့ အတ္တလွန်ကဲမှုတွေကြောင့် အလွန်အေးပြီး အဖော်ရယ်လို့
ယုန်တစ်ကောင်၊ လမ်းတစ်လမ်းနှင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ရယ်သာရှိတဲ့ အထီးကျန်နေရာ
မှာနေဖို့ သတ်မှတ်ပေးထားလိုက်ပါတော့တယ်။

[တရုတ်]

ကျွဲကျောင်းသားကလေးနှင့် ယက္ကန်းသည်မကလေး

ဇွန်ခဲတဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူငယ်ကလေး
ဟာ သူ့အစ်ကိုရဲ့အိမ်မှာ နေတယ်။ သူ့အစ်ကိုမှာ လူလွတ်မဟုတ်ဘူး။ ဇနီးနဲ့၊
ဇနီးမောင်နှံက အဲဒီလူငယ်ကလေးကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး။ နာမည်တောင် ပေး
ထားကြဘူး။ လူငယ်ကလေးဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ လယ်ကွင်းထဲမှာပဲ အချိန်
တွေ ကုန်လွန်စေခဲ့တယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ
အစ်ကိုက မိသားစုအဖွဲ့ကို ခွဲဝေတယ်။ အစ်ကိုက လယ်တွေနဲ့ လယ်တောက
အိမ်တွေကို ယူတယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေးကို ကျွဲတွေကိုသာ ပေးတယ်။
သူ့အိမ်မှာလည်း မနေခိုင်းတော့ဘူး။ မိမိဘာသာ သီးခြား အခြားဝေးတဲ့နေရာ
မှာ နေထိုင်စေခဲ့တယ်။

ကျွဲကျောင်းသားကလေးလည်း ကျွဲတွေကို စိမ်းလန်းစိုပြေတဲ့ စားကျက်
တွေအိကို မောင်းနှင်သွားတယ်။ သန့်ပေ့ဆိုတဲ့ ချောင်းတွေမှာ ရေတိုက်တယ်။
သူ့နေဖို့ ကောက်ရိုးတဲတစ်လုံး ဆောက်တယ်။ ကျွဲတွေအတွက် တင်းကုတ်
အိမ်လုံးဆောက်တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ လယ်ကို ထွန်းယက်ပေးပြီး အသက်
ပေးတယ်။ သူ့ကျွဲတွေကို သူ သိပ်ခင်မင် တွယ်တာတယ်။ သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။
အလေ့ သူတစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေတော့ အထီးကျန် ခံစားရတယ်။ သူ့အိမ်ထောင်
အိမ် ဘဝကြင်ဖော် လိုချင်လာတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွဲက ကျွဲကျောင်းသားကလေးကို ပြောတယ်။
“မနက်ဖြန်ညနေမှာ တောင်ကုန်းကို ကျော်သွားပါ။ အဲဒီဘက်မှာ ရေကန်
အိမ်ကို တွေ့မယ်။ ရေကန်ထဲမှာ နတ်သမီးအချို့ ရေချိုးနေတာ တွေ့ရမယ်။
အထိတွေ့ကိုရွတ်ပြီး မြက်ပေါ်မှာ ပုံထားလိမ့်မယ်။ ပန်းရောင်ဝတ်ရုံကို သွား

ယူပါ။ ဝတ်ရုံရှာရအောင် လာသူဟာ သင့်ဇနီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွဲပြောသလို ကျွဲကျောင်းသားကလေး လုပ်တယ်။ ညနေမှာ တောင်ကုန်းကို တက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ တောင်ကုန်းခြေရင်းမှာရှိတဲ့ ရေကန်ကို ဆင်းသွားတယ်။ ရေကန်အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ချုံပုတ်အချို့မှာ တိတ်တိတ်ကလေး ပုန်းအောင်းပြီး နတ်သမီးကလေးတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရေပက်နေကြတာတွေ၊ ရေထဲမှာ ကစားနေကြတာတွေကို ကြည့်တယ်။ နတ်သမီးကလေးတွေ ရေပက်ကစား ပျော်ရွှင်နေတုန်း ခြုံမှ တိတ်တဆိတ် တွားထွက်ကာ မြက်ပေါ်က ပန်းရောင်ဝတ်ရုံကိုယူပြီး ခြုံနောက်ကွယ်မှာနေတယ်။ များမကြာမီ နတ်သမီးကလေးတွေ ရေကန်မှ တက်လာကြတယ်။ အဝတ်ဝတ်ကြခေါင်းဖြီးကြပေါ့။ နတ်သမီးကလေးတစ်ပါးက သူ့ဝတ်ရုံ ရှာမတွေ့ဘူး။ ပိုဟိုဒီဒီ လိုက်လံရှာတယ်။ ရှာရင်းရှာရင်းနဲ့ ကျွဲကျောင်းသားကလေး ပုန်းနေတဲ့ ခြုံတောကို ရောက်လာတယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေးလည်း နတ်သမီးကလေးကို ဝတ်ရုံ ပြန်ပေးတယ်။ နတ်သမီးကလေးရဲ့ အလှက ကျွဲကျောင်းသားကလေးနှလုံးသားကို တွယ်ငြိသွားစေတယ်။ နတ်သမီးကလေးအမည်၊ နေထိုင်ရာဒေသတို့ကို မေးတော့တာပဲ။

“ငါက အနောက်ဘက် ကောင်းကင်က ဘုရင်မမာတာရဲ့ မြေး ဖြစ်တယ်။ ငါ့အမည်က ယက္ကန်းသည်မကလေး ဖြစ်တယ်။ ငါက ဗရိုကိတ်အထည်တွေ ယက်တယ်။ ငါ့အဘွားက အဲဒီဗရိုကိတ် ယက်ထည်တွေနဲ့ ကောင်းကင်ကို အလှဆင်တယ်။ ယက္ကန်းစင်မှာ နေ့ရောညပါ နှင်းဆီရောင် ဗရိုကိတ်ထည်တွေကို ယက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ နေထွက်တာရော၊ နေဝင်တာရော ဘယ်တော့မှ မမြင်ရဘူး။ ကောင်းကင်မှာ နေရပေမဲ့ အကျဉ်းထောင်လို ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငါ ဒီအကျဉ်းထောင်က ဓဏတဖြတ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်မြောက်ချင်ကြတဲ့ဆန္ဒ သိပ်ပြင်းပြခဲ့တယ်။ လူတွေ ဘယ်လို ရှင်သန်နေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ အနိစ္စဘုံကိုသွားပြီး ကြည့်ချင်ကြတယ်။ ဒီနေ့ ငါ့အဘွားသေရည် အသောက်လွန်သွားလို့ ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု အနိစ္စ လောကဘုံကို အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ အခု ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဒီမှာပဲ ငါနဲ့အတူတူ နေပါတော့”

ကျွဲကျောင်းသားကလေးနဲ့ နတ်သမီးကလေးတို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်သွားကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေးက ကျွဲတွေနဲ့ လယ်ယာထွန်ယက်တယ်။ ယက္ကန်းသည်မကလေးက သူတို့ရဲ့ သက်ငယ်တံငယ်ထဲမှာ ယက္ကန်းရက်တယ်။ ယက္ကန်းသည်မကလေးလည်း နောင်သောအခါ သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားတယ်။ ဒီနောက် သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားတယ်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင် ဘုရင်မမာတာလည်း ယက္ကန်းသည်မလေး မရှိတဲ့အတွက် အလွန် စိတ်ဆိုးနေတယ်။ လပေါင်းအတော်ကြာကြာ လိုက်လံ ဖွာဖွေတယ်။ သူ့မြေးမကလေး အနိစ္စလောကဘုံမှ လူသားတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင် ဖျာနေတာကို တွေ့ရှိသွားတယ်။ အဲဒီအခါ ဘုရင်မမာတာလည်း သူ့ဒေါသကို စေ့စိုင်းနိုင်တော့ဘူး။ ကမ္ဘာမြေသို့ သူကိုယ်တိုင် ဆင်းသက်လာတယ်။ ယက္ကန်းသည်မကလေးကို ကောင်းကင်ကို ပြန်လည်ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေးနဲ့ ယက္ကန်းသည်မလေးတို့ ငိုယိုတောင်းပန်ကြတယ်။ သူတို့ချစ်ခြင်း ဓမ္မာရဲ့ ငိုပြောတယ်။ မရဘူး။ ကျွဲကျောင်းသားကလေးနဲ့ ယက္ကန်းသည်မကလေးတို့ ကွဲကွာသွားရရှာတယ်။

တစ်နယ်စီ ခြားသွားကြလို့ ရင်ကွဲလှမတတ် ကြေကွဲစွာ ခံစားကြရတယ်။ ကြေကွဲလွန်းတဲ့အတွက် လယ်ယာတွေလည်း မထွန်ယက်တော့ဘူး။ ယက္ကန်းလည်း မယက်တော့ဘူး။ ဘုရင်မမာတာက သူ့ဒေါသတွေ မပြေပျောက်နိုင်သေး။ သူတို့နှစ်ဦးကို ထပ်မံ ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြယ်နှစ်လုံးအဖြစ် ပြောင်းလဲဖန်တီးပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရုံ မကဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခြားပစ်လိုက်သေးတယ်။ ကောင်းကင်မြစ်လိုဆိုရတဲ့ နဂါးငွေ့တန်း တစ်ဘက်မှာ ကြယ်တစ်လုံး၊ အခြားတစ်ဘက်မှာ ကြယ်တစ်လုံးဆိုပြီး ခွဲခြားပစ်လိုက်တယ်။

ယက္ကန်းသည်မကလေးက ဓဏ ကြယ် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေးက Altair ကြယ် ဖြစ်သွားတယ်။ အော်လတိုင် ကြယ်နဲ့ နီးတဲ့နေရာမှာ ခပ်မိုန့်မိုန့်ကြယ်နှစ်လုံးကို တွေ့ရမယ်။ အဲဒီ ကြယ်နှစ်လုံးက ကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ကျွဲကျောင်းသားကလေး ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိခင် သူ့ဇနီးကို လိုက်လံရှာတဲ့အခါ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူ့ဘေးမှာထား၍ လိုက်ရှာတာ ဖြစ်တယ်။ နှစ်ရှည်ကြာစွာ ကျွဲကျောင်းသားကလေးနဲ့ ယက္ကန်းသည်မကလေး

တို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးကို နဂါးငွေ့တန်းက ခွဲခြားထားခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မျက်စိတွေဟာ အထူးသဖြင့် နေ့လတွေမှာ သည်းထန်တဲ့ မိုးအဖြစ်နဲ့ မြေပြင်ဆီကို ကျတယ်။

ကျွဲကျောင်းသားကလေးနဲ့ ယက္ခန်းသည်မကလေးတို့ရဲ့ ခံစားကြကွဲမှု အတွက် မြေပြင်မှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေက သိပ်ကြကွဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြရှာတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လစန္ဒာနှစ်ရဲ့ သတ္တမမြောက်လရဲ့ ခုနစ်ရက်နေ့မှာ သပိတ်လွယ်ငှက်တွေ မြေပြင်ကနေ ကောင်းကင်ကို ပျံတက်ကြတယ်။ နဂါးငွေ့တန်း တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်ကို တံတားထိုးပေးကြဖို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီခုနစ်ရက်နေ့မှာ သပိတ်လွယ် တံတားပေါ်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ညတာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတယ်။

[တရုတ်]

ပင်လယ်နန်းတော်

ဟိုးရှေးယခင်က နတ်ဘုရားတစ်ပါး ရှိတယ်။ အမည်က နင်နီဂျီ ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ သားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံး သားအမည်က ဟိုဒါရီ ဖြစ်တယ်။ အထွေးဆုံးသားအမည်က ဟိုးရီ ဖြစ်တယ်။ ဟိုဒါရီက ပင်လယ်မှာ ငါးဖမ်းရတာ သိပ်နှစ်သက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုဒါရီကို ရေထွက်ပစ္စည်းတွေ အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ပေးတယ်။ အထွေးဆုံးသား ဟိုးရီက အမဲလိုက် သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုးရီကို အဲဒီတက်မှာ အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ပေးတယ်။ တစ်နေ့မှာ “အစ်ကို ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကို နေရာချင်း လဲကြရအောင်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ငါးဖမ်းထွက်ချင်တယ်” လို့ ဟိုးရီက ပြောတယ်။ ပထမတော့ ဟိုဒါရီ ငြင်းဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုးရီက ထပ်တလဲလဲ တောင်းဆိုနေတဲ့အတွက် သူ့ညီနဲ့ တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောလိုက်တယ်။ သိပ်တော့ စိတ်ပါလှလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ငါးဖမ်းပစ္စည်းကိုလည်း ငှားလိုက်တယ်။ ဟိုးရီဟာ အပျော်တမ်း ငါးဖမ်းသမားသာ ဖြစ်တယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ငါးဖမ်းသူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တံငါသည်မဟုတ်တဲ့ ဟိုးရီဟာ ငါးဖမ်းရာမှာ အောင်မြင်မှုမရဘူး။ ရေခဲမကဘူး။ သူ့အစ်ကိုထံမှ ငှားယူခဲ့တဲ့ ငါးမျှားချိတ်လည်း မတော်တော် ချောက်ဆုံးသွားတယ်။ ဒီအကြောင်း ဟိုဒါရီ သိသွားတယ်။ သူ့ငါးမျှားချိတ် ချောက်လို့ ဟိုဒါရီ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သူ့ငါးမျှားချိတ်ကို ချွတ်ချင်း ပြန်ပေးဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောတောင်းတယ်။ ဟိုးရီလည်း သူ့အစ်ကို အရည်ကြိုပြီး ငါးမျှားချိတ်ငါးရာ ပြုလုပ်တယ်။ အဲဒီ ငါးမျှားချိတ်တွေ

ဆို သူ့အစ်ကိုအား လျော်ကြေးပြန်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဒါရီက လက်မခံခဲ့ဘူး။ နောက်ထပ် သေသပ်ကောင်းမွန်တဲ့ ငါးမျှားချိတ်တစ်ထောင် လုပ်ပြီးပေးပြန်တယ်။ ဟိုဒါရီက ရှေးအတိုင်း ငြင်းပယ်ပြန်တယ်။ မည်သည့် ငါးမျှားချိတ်မျှ မလိုချင်ကြောင်း၊ သူ ငှားလိုက်တဲ့ သူ့ငါးမျှားချိတ်ကိုသာ လိုချင်ကြောင်း ပြောတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဟိုးရီ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုသွားပြီး ငိုနေတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ နတ်ဘုရား ရှိအိုစုချို ဖြတ်သွားတာနဲ့ ကြုံနေတယ်။ ရှိအိုစုချိုလည်း ဟိုးရီရဲ့အဖြစ်ကို နားထောင်သိရှိသွားတယ်။ သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ “မင်း ဒုက္ခတွေကို ငါ ကူညီမယ်၊ မင်း စိတ်မညစ်ရစေဘူး” လို့ ပြောသိမ့်စကား ဆိုတယ်။ ဒီနောက် ရှိအိုစုချိုလည်း လှေငယ်တစ်စင်း လုပ်တယ်။ ဟိုးရီကို လှေငယ်ပေါ် တင်ပေးပြီး ပင်လယ်ကို ပို့ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ ဟိုးရီ လှေငယ်ကို ရွက်လွင့်သွားတာ တော်တော်ခရီးရောက်လာတယ်။ အလွန်လှပတဲ့ နန်းတော်ရှေ့ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနန်းတော်မှာ ရေနတ်ဘုရားစံမြန်းတယ်။ **ဝါတာစုခမီ** ဆိုတဲ့ ရေနတ်ဘုရားပေါ့။ အဝင်ပေါက်ဝအနီးမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိတယ်။ ရေတွင်းပေါ်မှာ ဂျပန်သစ္စာမဲ့သစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းတွေ ယုက်ဖြာမိုးနေတယ်။ သစ်ပင်ရဲ့ မွှေးရနံ့ကလည်း ပျံ့လွင့်နေတယ်။ ဟိုးရီ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး နန်းတော်ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ရှုတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပင်လယ်နတ်ဘုရား သမီးတော် **တိုယိုတာမာဟီမေ** ရဲ့ အထိန်းတော်တစ်ဦး ထွက်လာတယ်။ အထိန်းတော်လက်ထဲမှာ လှပထူ ကရားတစ်လုံး ကိုင်ဆောင်သယ်လာတယ်။ ရေတွင်းမှာ ရေလာခပ်တယ်။ ရေတွင်းထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပုံရိပ်ကို တွေ့ရတော့ သူ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ မော့ကြည့်တဲ့အခါ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်တစ်ယောက် သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ မြင်သွားတယ်။ အထိန်းတော်လည်း ကြက်သေ သေသွားတယ်။ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။

ဟိုးရီက အထိန်းတော် မိန်းကလေးအား ရေနည်းနည်းပေးဖို့ ပြောတယ်။ ရေကရားနဲ့ ရေဆွဲပြီး ရေကရားကို လူငယ်အား ပေးတယ်။ ဟိုးရီ ရေမသောက်ဘူး။ သူ့လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးချွတ်ပြီး ငိုထားလိုက်တယ်။ ရေသောက်ဟန်နဲ့ ဆွဲကြိုးကို ကရားထဲ ထွေးထည့်လိုက်တယ်။ ဆွဲကြိုးနဲ့ ကရား ခွာမရတော့ဘူး။ အထိန်းတော် မိန်းကလေး ကြိုးစားခွာရှာတယ်။ အချည်းနှီးပဲ။ ဒါကြောင့် ကရား

ပြန်လည်သယ်ဆောင်သွားတယ်။ သူ့သခင်မ တိုယိုတာမာဟီမေကို အကြောင်းပြန်လည်သံတော်ဦးတင်တယ်။

ပင်လယ်နတ်ဘုရား ဒီလူငယ်အကြောင်း ကြားသိသွားတယ်။ လူငယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်တဲ့အတွက် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွမြန်းခဲ့တယ်။ ကြည့်ရုံနဲ့ပဲ နတ်ဘုရား နင်နီဂျီရဲ့သားဖြစ်မှန်း သိသွားတယ်။ နန်းတော်ကို လာရောက်ဖို့ သေးလေးစားစား ဖိတ်တယ်။ ဒီနောက် သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးတယ်။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲကို ညစာတည်ခင်းပြီး ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပပေးတယ်။ နန်းမောင်နံတို့လည်း နန်းတော်မှာ နောက်သုံးနှစ်အထိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ကြတယ်။

ညတစ်ညမှာ တစ်စုံတစ်ခုက ဟိုးရီရဲ့ တွယ်တာတဲ့ အိမ်ဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိပေးစကား ပြောကြားလာတယ်။ ဟိုးရီ သက်ပြင်းတွေချတယ်။ ကြွေမှုတွေအပြည့်နဲ့။ ဇနီးသည် တိုယိုတာမာဟီမေ ဒီအဖြစ်တွေကို မြင်သွားတယ်။ ခင်ပွန်းသည်အနီးမှာ ထိုင်နေတဲ့ တိုယိုတာမာဟီမေ မျှဝေစားနေရတယ်။ ဒါနဲ့ ပခင်ထံ လျှို့ဝှက်ပြီး ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အဖြစ်ကို သတင်းပို့တယ်။

“သမီးရဲ့ခင်ပွန်းဟာ ဒီနန်းတော်မှာ သမီးနဲ့အတူ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သုံးနှစ်လုံးလုံး နေထိုင်လာခဲ့တယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဆိုတာ မြူပျက်စလေးမျှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီည သက်ပြင်းတွေ မကြာခဏချတာ သမီးကြားရတယ်။ သူ့မှာ ဘာပြဿနာရှိသလဲ မသိဘူး။ သူ့အတွက် သမီး သိပ်အံ့ဩတယ် ခမည်းတော်”

ပင်လယ်နတ်ဘုရားလည်း သမီးကိစ္စအတွက် မနေနိုင်။ သမက်ထံ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွတော်မူတယ်။ သူ့ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းတောင်း မေးမြန်းတယ်။ ဟိုးရီလည်း သူနဲ့ သူ့အစ်ကိုအကြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် အားလုံးအကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

ရေနတ်ဘုရားလည်း ငါးတွေအားလုံး သူ့ရှေ့တော်မှောက် ဝပ်တွားစစား ချီဆင့်ခေါ်တယ်။ ငါးတွေအနက် မည်သည့်ငါး ဟိုးရီ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ငါးမျှားချိတ် မျှိုထားသလဲလို့ မေးတယ်။ ငါးတစ်ကောင်က သူ ဘာမျှမစားနိုင်ကြောင်း၊ သူ့လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခု စူးနေကြောင်း လျှောက်တင်တယ်။ ဒီအရာကို ချက်ချင်းဆွဲထုတ်ဖို့ ရေနတ်ဘုရား အမိန့်ပေးတယ်။ ဆွဲထုတ်ယူပြီး ရေနဲ့ စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုးရီအား အဲဒီအရာ

သူ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ငါးမျှားချိတ် ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးခိုင်းတယ်။ သူ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ငါးမျှားချိတ် ဖြစ်နေတာတွေ့ရတော့ ဟိုးရီ ခုနံပေါက်မတတ် ဝမ်းသာသွားတယ်။

အဲဒီနောက် ရေနတ်ဘုရားက ဟိုးရီကို အကြံပေးတယ်။

“မင်းအစ်ကိုကို ငါးမျှားချိတ် ပြန်ပေးတဲ့အခါ သတိထားပြီးပေးပါ။ မင်း သူ့ကို ကျောခိုင်းရပ်ပြီး “ဒါအိုဗိုချီ”၊ “ဒါစုဆူချီ”၊ “ဒါမဂျီချီ”၊ “ဒါရချီ” ဆိုတဲ့ ပဉ္စလက်စကားတွေ ဆိုပေးပါ။ မင်းအစ်ကို စပါးစကများများစိုက်ရင် မင်းက စပါးစက နည်းနည်းစိုက်ပါ။ မင်းအစ်ကို စပါးစက နည်းနည်းစိုက်ရင် မင်းက စပါးစက များများစိုက်ပါ။ မင်း လယ်ကွင်းတွေ ရေကောင်းကောင်းရဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ မင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မင်းအစ်ကို တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးလာလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ရေနတ်ဘုရားဟာ လည်ဆွဲနှစ်ခုကို ယူပြီး “မင်းကို သူ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပြုမူရင် ဒီရေလှဲလည်ဆွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ။ သူ ရေနံသွားလိမ့်မယ်။ သူ လက်မြောက်အရုံးပေးတဲ့အခါ ဒီ “ဒီကျလည်ဆွဲ” ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ။ ရေနံနေတာကို ကယ်ဆယ်လိမ့်မယ်” လို့လည်း ညွှန်ကြားပြောဆိုသေးတယ်။

ဒီနောက် ရေနတ်ဘုရားက ငါးမန်းတွေကို ခေါ်မေးတယ်။

“အခု ကောင်းကင်ဘုံနတ်ဘုရားရဲ့ သားတော် အိမ်ပြန်မယ်။ မင်းတို့ထံက ဘယ်သူ သူ့ကို အမြန်ဆုံး ပို့ဆောင်ပေးပြီး ပြန်လာနိုင်မလဲ”

ငါးမန်းတစ်ကောင်က လျှောက်တင်တယ်။

“ကျွန်တော်မျိုး တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ရေနတ်ဘုရားက ငါးမန်းလည်ပေါ်မှာ ဟိုးရီကို တင်ပေးတယ်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ဟိုးရီ မည်သည့်စိုးရိမ် ထိတ်လန့်မှုမျှ မဖြစ်ရလေအောင် သယ်ဆောင်သွားဖို့ မှာလိုက်တယ်။

ဟိုးရီလည်း ကမ်းခြေကို ချောချောမောမော ရောက်သွားတယ်။ ငါးမန်းပြန်သွားတဲ့အခါ ဟိုးရီ သူ့ဓားကို ငါးမန်းရဲ့လည်မှာ ချည်ပေးလိုက်တယ်။ ငါးမျှားချိတ်ကို သူ့အစ်ကိုအား ပြန်ပေးတယ်။ ပေးတဲ့အခါ ရေနတ်ဘုရား ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ပေးတယ်။ ဟိုးရီရဲ့ဘဝ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်သွားတယ်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတို့ကို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဒါရီမှာ တစ်နေ့

အခြား ဆုတ်ယုတ်လာတယ်။ မနာလို မုန်းတီးစိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုးရီကို ဒုက္ခပေးတယ်။ ရေနတ်ဘုရားရဲ့ အကြံပြုချက်တွေ လိုက်နာဆောင်ရွက်တဲ့အတွက် ဟိုးရီ ဒုက္ခမရောက်ဘူး။ ဟိုဒါရီဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဟိုးရီရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းလာရတယ်။

နောင်သောအခါမှာလည်း ဟိုဒါရီတစ်ယောက် ဟိုးရီကို နေ့ရောညပါ အလုပ်အကျွေးပြုရသူ ဖြစ်နေရှာတော့တယ်။

[ဣပန်]

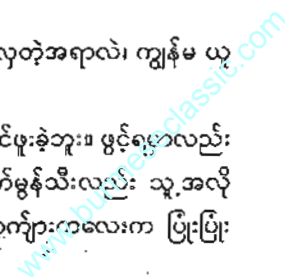
မက်မွန်သီးလူ

ရှေးပဝေသဏီကတည်းက ဂျပန်မှာ လူတိုင်း ကလေးတွေကို ချစ်ကြတယ်။ သစ်ခုတ်သမား အဘိုးအိုနဲ့ ဇနီးတို့ထက် ကလေးတွေကို ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူး။ သစ်ခုတ်သမား အဘိုးအိုနဲ့ ဇနီးတို့ဟာ အလှမ်းဝေးကွာလှတဲ့ ရွာတစ်ရွာရဲ့ သစ်တောစပ်မှာ နေထိုင်ကြတယ်။ နှစ်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်ခဲ့ပေမဲ့ သူတို့မှာ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ဘူး။ ဒီအတွက် သူတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့အလုပ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ကိုင်တယ်။ သားသမီးရဖို့ နတ်တွေကို ဗုဒ္ဓဘုရားကို ပူဇော်ပသပြီး ဆုတောင်းတယ်။

တစ်နေ့မှာ သစ်ခုတ်သမား အဘိုးအိုဟာ သစ်ခုတ်ရအောင် တောထဲသွားခဲ့တယ်။ သူ့ဇနီးကတော့ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို သွားပြီး အဝတ်လျှော်တယ်။ တုန်းပြီး အဝတ်ရေလျှော်တဲ့အခါ မက်မွန်သီးကြီးတစ်လုံး ပေါလောမျောလာတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မက်မွန်သီးကို သူ့တစ်သက်မှာ မမြင်ဖူးဘူး။ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ချက်ချင်း ဆယ်ယူလိုက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။ ညနေစောင်းမှာ သစ်ခုတ်သမား အဘိုးအို ပြန်လာတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း မဲ ဇနီးက ဝမ်းသာအားရ ဟစ်ပြောတယ်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ရှင်အတွက် ဘယ်လောက်လှတဲ့အရာလဲ၊ ကျွန်မ ယူလာတာ”

အဘိုးအို ဒီလိုလှတဲ့ သစ်သီးမျိုး တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ ဖွင့်ရမှာလည်း ခဲမရဲနဲ့။ သစ်သီးခွံကို ဓားနဲ့ ထိရုံရှိသေးတယ်။ မက်မွန်သီးလည်း သူ့အလိုလို သုပွင့်သွားတယ်။ အထဲမှ ချောမောလှပတဲ့ ယောကျ်ားကလေးက ပြုံးပြုံး

ရွှင်ရွှင် ရယ်မောလျက်။ သူ့အသားအရေက နွေးထွေးဝင်းလက်နေတယ်။ နူးညံ့ပြီး ဝန်းနုရောင် သန်းနေတယ်။ သူ့စိတ်ထားက ချိုသာဟန်ပေါ်နေတယ်။ အဘိုးအိုနဲ့ သူ့ဇနီးလည်း အံ့ဩသွားပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဘွားအိုက ပြောလိုက်သေးတယ်။

“ဆုတောင်းပြည့်တာပဲ။ အသက်ကြီးမှ သားရတနာ ထွန်းကားတယ်” အဘိုးအိုက ဇနီးရဲ့စကားကို ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“ကလေးအမည်ကို မွမ်မိုတာရိုလို့ပေးမယ်။ မက်မွန်သီးသားပေါ့။ ဘယ်နဲ့လဲ”

အဘွားအို ကျေနပ်ပြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

သစ်ခုတ်သမား အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့ ကလေးကို သိပ်ချစ်ကြတယ်။ မွမ်မိုတာရိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မွမ်မိုတာရိုဟာ ပို၍ ပို၍ ချစ်စရာကောင်းလာတယ်။ အသိရှိလာတယ်။ သန်မာထွားကြွင်းလာတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုရှေ့မှောက်မှာ တုပ်ကွရိုးကျိုးစွာနေပြီး ပြောတယ်။

“ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား၊ ဘိုဘိုနဲ့ဘွားဘွားတို့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်ကြင်နာလှပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားတို့လောက် ချစ်ရမည့်သူ ဒီလောကကြီးမှာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့နဲ့ ခဏလောက် အခု ခွဲခွာရမယ်။ ကျွန်တော် လူလားမြောက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားကိုးရပါတော့မယ်။ အခြားသူတွေကို ကူညီစောင့်မရမယ်။ ဒီအတွက် အိမ်မှ ခဏခွာရပါမယ်”

အဘွားအိုလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ အော်လည်း အော်မေးလိုက်တယ်။

“ဝေး... မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရွာနဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ ‘အိုနီကျွန်း’ ကို သွားရမယ်။ အိုနီတွေကို ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူမယ်။ သူတို့ ခိုးယူသွားတဲ့ ရတနာတွေကို ပြန်ယူမယ်။ ခရီးက သိပ်ဝေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဖက်ထုပ်လုပ်ပေးလိုက်ပါနော်”

အိုနီတွေဟာ သိပ်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဘီလူးတွေ ဖြစ်တယ်။ ထင်းရှူးပင်တွေလို ကြီးမားရှည်လျားတယ်။ ဦးချိုတွေ ရှိတယ်။ အစွယ်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်က အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်းတွေ။ တစ်ခါတလေ အမည်း

တွေနဲ့။ လူတွေ သတ်တယ်။ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေကို ခိုးယူတယ်။ အိုနီလို့ ကြားလိုက်ရလို့ တုန်ယင်ထိတ်လန့်ပြီး မွမ်မိုတာရိုကို မသွားဖို့ တောင်းပန်တဲ့ အဘွားအိုအား မည်သူမျှ အပြစ်တင်လိမ့်မယ် မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ မွမ်မိုတာရိုက အဘွားအိုကို ကတိပေးတယ်။ သူ့မကြာမီ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ဘာမျှ စိတ်ပူစရာမရှိကြောင်း အတည်ပြုပြောကြားတယ်။

အဘွားအိုလည်း အစားအစာတွေ လုပ်ပေးတယ်။ အဘိုးအိုက ဘောင်းဘီ သစ်နှစ်စုံ၊ ဓားထက်ထက်တစ်လက်၊ ‘ဂျပန်ရဲ့ နံပါတ်တစ် မွမ်မိုတာရို’ စာရေးထားတဲ့ အလံငယ်တစ်ခုတို့ကို ပေးတယ်။ ဒီနောက် ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ခွဲခွာသွားကြတယ်။

ရွာမှ မွမ်မိုတာရို ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ ခရီးလမ်းမှာ သူ့စိတ်တွေ သွက်လက်ပေါ့ပါးနေတယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေက သိပ်မြန် သိပ်သွက်နေတယ်။ ရှေ့မှာ သူတွေ့ကြုံရမည့် စွန့်စားခန်းကြီး တွေးလိုက်တိုင်း အဲဒီလို သူ ခံစားရတယ်။ လူသူကင်းမဲ့တဲ့လမ်းကို သူ လျှောက်နေတယ်။ မြို့တွေဆီက သစ်ရွက်ခတ်သံတွေကို ကြားနေရတယ်။ ခွေးကြီးတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာတယ်။

“ငါ ခွေးသခင်ကြီး ဖြစ်တယ်။ အခု ငါ့ပိုင်နက်ကို ဘယ်သူ ကျူးကျော် ဖြတ်သန်းတာလဲ”

မွမ်မိုတာရိုက ချက်ချင်း ပြန်ပြောတယ်။

“ဂျပန်ရဲ့ နံပါတ်တစ် မွမ်မိုတာရို”

ခွေးလည်း ဦးခေါင်းကလေးညှုတ်လိုက်ပြီး ဆိုတယ်။

“အား... မွမ်မိုတာရို၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားပြီးဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တော်သလို အသုံးပြုပါ ခင်ဗျာ”

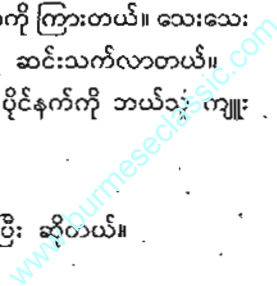
“ကောင်းပြီ၊ ဒီအစားအစာတွေ စားလိုက်ဦး၊ မင်း လူဆယ်ယောက်အား နဲ့ညီတဲ့ ခွန်အားတွေ ရှိလာလိမ့်မယ်”

မွမ်မိုတာရိုနဲ့ ခွေးသခင်ကြီးတို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားကြတယ်။ သိပ်မကြာမီ သူတို့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေက စကားသံကို ကြားတယ်။ သေးသေး သွယ်သွယ် မျောက်တစ်ကောင် လှေခနဲ အောက်ကို ဆင်းသက်လာတယ်။

“ငါ မျောက်သခင်ကြီး ဖြစ်တယ်။ အခု ငါ့ပိုင်နက်ကို ဘယ်သူ့ ကျူးကျော် ဖြတ်သန်းတာလဲ”

“ဂျပန်ရဲ့ နံပါတ်တစ် မွမ်မိုတာရို”

မျောက်လည်း ဦးခေါင်းကလေးညှုတ်လိုက်ပြီး ဆိုတယ်။

“အား... မွမ်မိတာရီ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားပြီးဖြစ်ပါ တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တော်သလို အသုံးပြုပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ” ဟု ပြောပြီး အစားအစာကို မျောက်အား ပေးတယ်။ သုံးဦးသား ဆက်လက်လျှောက်သွားကြတာ နေစောင်းတဲ့အထိပဲ။ ရုတ် ခြည်းဆိုသလိုပဲ လေထဲမှာ တိုးတိုးညင်ညင် အသံကြီးတစ်သံ ကြားရတယ်။ ၎င်းကြီးဝန်ပိုတစ်ကောင် သူတို့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝဲဖျံကျလာတယ်။

“ငါ ၎င်းကြီးဝန်ပို သခင်ကြီး ဖြစ်တယ်။ အခု ငါ့ပိုင်နက်ကို ဘယ်သူ ကျူးကျော်ဖြတ်သန်းတာလဲ”

“ဂျပန်ရဲ့ နံပါတ်တစ် မွမ်မိတာရီ”
၎င်းကြီးဝန်ပိုလည်း ဦးခေါင်းကလေး ညွတ်လိုက်ပြီး ဆိုတယ်။

“အား... မွမ်မိတာရီ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားပြီးဖြစ် ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တော်သလို အသုံးပြုပါခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ” ဟု ပြောပြီး အစားအစာကို ၎င်းကြီးဝန်ပိုအား ပေးတယ်။ သူတို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားကြတယ်။ ပင်လယ်ကို ရောက်သွားကြ တယ်။ သူတို့ လှေငယ်တစ်စင်းကို တွေ့တယ်။ သူတို့ လှော်လှော်သွားလိုက် ကြတာ မိုးချုပ်တဲ့အထိပဲ။ မှောင်ပျူပျူအချိန် သူတို့ အိုနိုရဲတိုက်တံခါးတွေကို ရောက်သွားတယ်။ ရဲတိုက်က မွဲခြောက်ခြောက်၊ ခပ်မိုင်းမိုင်း၊ တိမ်မည်းကြီး တစ်ခုက ရဲတိုက်ပေါ် တွဲလောင်းကျနေတယ်။ မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်လိုပဲ လေ။ ရဲတိုက်အတွင်းမှ စားမြန်ပွဲသံ ဆူဆူညံညံ တွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ပထမ အခိုက်အတန့်ကလေး သူတို့တတွေ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့တတွေ အစားအစာကို စားပြီးနေကြပြီ။ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ သူတို့ ထောင်သောင်းမက လူတွေရဲ့ ခွန်အားလောက်ရှိနေပြီ။ မွမ်မိတာရီက စတင်ကြေညာလိုက်တယ်။

“ကဲ... အချိန်တန်ပြီး စတင်တိုက်ခိုက်ကြမယ်”
မျောက်က နံရံထိပ်ဖျားကို တက်တယ်။ ၎င်းကြီးဝန်ပိုက ဝင်းတံခါးတိုင် ကို ပျံတယ်။ ခွေးက ဝင်းတံခါးနောက်ကွယ်မှာ နေရာယူတယ်။ မွမ်မိတာရီက ဝင်းတံခါးကို ကျယ်လောင်စွာ ထုရိုက်တယ်။ ရုပ်ဆိုးဆိုး အိုနိုအနီကောင်တစ် ကောင် ထွက်လာတယ်။ နှောင့်ယှက်ရမလားဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့။

“ဒီလို ဆူဆူညံညံတွေ လုပ်ရအောင် မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဟဲ့... ငမိုက် ပိုးကောင်လေး”

“ဂျပန်ရဲ့ နံပါတ်တစ် မွမ်မိတာရီ၊ မင်းကို တိုက်ခိုက်အောင်ပွဲခံမလို့ လာတာ”

အိုနိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်တယ်။ သူ့အတွက် အိပ်မက် ဆိုးတစ်ခုကဲ့သို့ပင်။ ရဲတိုက်ရုံ သူ့မိတ်ဆွေ အိုနိုများကို ရယ်စရာအဖြစ် ပြောရ အောင် ပြန်သွားတယ်။ များမကြာမီ အိုနိုတစ်အုပ်ကြီး သူတို့ကို အနိုင်ယူမယ်ဆို တဲ့ လူကြမ်းပိုးလေးကို ရယ်စရာအဖြစ်ကြည့်ဖို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်းတံခါးတွေကို ဖြတ်လျှင် ဖြတ်ချင်း ရစ်တစ်ကောင် ထိုး ဆင်းလိုက်ပြီး အိုနိုတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို နှုတ်သီးနဲ့ ထိုးဖောက်ပစ်တယ်။ မျောက်က အမြီးနဲ့ယမ်းပြီး လည်ပင်းတွေကို ပတ်တယ်။ ခွေးက ခုန်အုပ်ကိုက် တယ်။ မွမ်မိတာရီက သူ့ဓားနဲ့ အားလုံးကို အပြတ်ရှင်းပစ်တယ်။ အိုနို သုံး ထောင် သေတယ်။ ကျန်အိုနိုတွေ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး အညံ့ခံကြတယ်။

“အို... ခွန်အားကြီးလှတဲ့ မွမ်မိတာရီ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ခွင့်လွှတ် အသက်ချမ်းသာပေးပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အရှင်နဲ့ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘူးဆို စာ အခု သိရပါပြီ” လို့ ငိုယိုပြီး ခေါင်းဆောင်အိုနိုက တောင်းပန်တယ်။

“ငါ မင်းတို့အားလုံးကို ခွင့်လွှတ် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်၊ မင်းတို့ နှီးယူထားတဲ့ ရတနာတွေ ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ နောက် အဲဒီလို ဒုစရိုက်မျိုး မကျူး ချွန်ပါဘူးလို့ ကတိပြုရမယ်”

အိုနိုခေါင်းဆောင်လည်း ကတိပြုတယ်။ ရတနာအိမ်ကို တံခါးဖွင့်ပေး တယ်။ မွမ်မိတာရီ၊ ခွေးသခင်ကြီး၊ မျောက်သခင်ကြီးနဲ့ ရစ်သခင်ကြီးတို့ လှည်း ကြီးတစ်စီးထဲမှာ ရတနာတွေကို တင်ပြီး ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ပြန်ရောက် တဲ့အခါ ရတနာတွေကို ပိုင်ရှင်တွေအား ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်တယ်။ ပြည့်ရှင် နှင်းကြီး အဲဒီသတင်းကို ကြားသိတဲ့အခါ ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ ချီးမြှင့်တော် ဖူးတယ်။ ကျေးဇူးတော်နေ့တစ်နေ့ ထုတ်ပြန်ကြေညာပေးတယ်။ မွမ်မိတာရီဟာ သူ့သစ္စာရှိ ရဲသုံးဖော်နဲ့အတူ သိပ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ သစ်ခုတ်သမား အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့ထံ ပြန်သွားခဲ့တယ်။ သူတို့တတွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ ဆုတ်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်သွားကြတယ်။ ဂျပန်ပြည်လည်း အိုနိုနှောင့်ယှက် ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ မခံရတော့ဘူး။

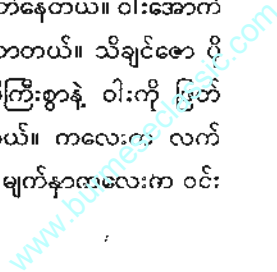
ဖြူဝင်းမွတ် ကာဂူယာဟီမေ

သိပ်သိပ်ကြာခဲ့ပြီပေါ့။

ဇူပန်ပြည်သမိုင်းမှာ။

တို့တိုအနီး ရွာတစ်ရွာမှာ လယ်သမား ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျား အမည်က မိယာစုကိုမာရို လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တာကောတိုရီ လို့ လူသိများ တယ်။ တာကောတိုရီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဝါးခုတ်သမားတဲ့။ နေ့တိုင်း တောင် ဇောင်းတွေကိုသွားပြီး ဝါးတွေခုတ်တယ်။ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး လုပ်တယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဈေးမှာရောင်းချပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်း အသက်မွေးရရှာတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝလောက်အောင် မဟုတ်ပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို ကျေနပ်နေတယ်။ ထံတရားရဲ့ စိမ့်တဲ့အတိုင်း နေထိုင်ကြတယ်။ အခြားရိုးသားပြီး စိတ်နှလုံး ဖြောင့် ခက်တဲ့ အခြားဇနီးမောင်နှံတွေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ငြိမ်း ငြိမ်းချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေ သလို ခံစားရတယ်။ အိမ်ဆည်းလည်းလို့ခေါ်ရတဲ့ သားသမီးရတနာ မထွန်း ထားခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

တာကောတိုရီဟာ ဘာစံနေမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ဝါးခုတ်နေတယ်။ ဝါးအောက် ခြေပိုင်းမှ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ အရောင်စုံ ပန်းထွက်လာတယ်။ သိချင်စော ပို ငြင်းပြလာတယ်။ ဝါးအနီးကို ကပ်သွားတယ်။ သတိကြီးစွာနဲ့ ဝါးကို ဖြတ် ထယ်။ ဝါးထဲမှ ကလေးငယ်ငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရတယ်။ ကလေးက လက် ဆောင်းလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းပြီး မျက်နှာကလေးက ဝင်း ထက်ပြုံးချိုနေတယ်။

တာကောတိုရီ ကြက်သေ သေသွားတယ်။ သူ့မျက်စိ သူ့မယုလောက် အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ ပြန်လည် ဆင်ခြင်ကြည့်တော့မှ နတ်တွေက ဆုတောင်းဖြည့်ပေးတာလို့ သူ နားလည်ခံစားမိတယ်။ စိတ်ထဲမှ နတ်တွေကို ဦးချလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှ ကလေးကိုပွေ့လျက် အိမ်ကို ဝမ်းသာအားရ အမြန် ပြန်သွားတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူ့ခေါင်းက ချာချာလည်နေသလို ခံစားရတယ်။ စကားပြောချင်ပေမဲ့ ပြောမရဘူး။ သူ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး လို့ သူ့ဇနီးကို ပြောတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း အံ့ဩနေတယ်။ သူ့စကားတွေ ကို မယုံဘူး။ သူ့ကလေး မမြင်မချင် သူ့စကားတွေကို မယုံဘူး။ သူတို့ဇနီး မောင်နှံလည်း ကလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ကြတယ်။

ရက်ကိုလစား၊ လကိုနှစ်စားနဲ့။ ကလေးလည်း အပျိုဖော်ဝင်စ ပြုပြီ။ ပို၍ ပို၍လည်း လှလာတယ်။ ဆံပင်တွေက ဝိတုန်းရောင်။ ချယ်ရီပန်းလို နူးညံ့ ဝင်းလက်နေတဲ့ အသားအရေ။ ချိုမြိန်တဲ့အပြုံး။ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခန္ဓာ ကိုယ် ပတ်လည်မှာ ထူးခြားတောက်ပတဲ့ ရောင်စဉ်တွေ ထွက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရောင်စဉ်မင်းသမီးကလေးလို့ အမည်မှည့်တယ်။ ကာဂူယာဟီမေ လို့ ခေါ်တာပေါ့။

ကာဂူယာဟီမေရဲ့ ကျော်ကြားမှုဟာ သိပ်ပြန့်သွားတယ်။ တာရီမှ ဂျီရီ၊ ဂျီရီမှ တာဂိုဆာကူအထိ ကူးစက်ပြန့်ကားသွားတယ်။ လိုချင်သူတွေကလည်း ကြိုတင်ကြိုတင်တိုး။ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ တဲကလေးရှေ့မှာ တစ်စုတဝေး လူစုကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကာဂူယာဟီမေ မိဘအရိပ်အောက်က မထွက်ခဲ့ဘူး။ တဲထဲကိုလည်း ဘယ်သူမျှ အဝင်မခံခဲ့။ လူတော်တော်များများက သူ့ကို လက်လှမ်းမမီတဲ့ နတ်သမီးကလေးလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ကြပြီ။ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ပြန်သွားကြ တယ်။ ဇွဲကောင်းတဲ့ ကာလသား ငါးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူတို့ စာတွေ ရေးကြပေမဲ့ ဘာတုံ့ပြန်မှုမျှ မရကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇွဲမလျှော့ကြဘူး။ ဆက်ကြီး စားကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကာဂူယာဟီမေဟာ သူတို့ရဲ့ အချစ်ကိုးကွယ်မှု ဇွဲကို အသိအမှတ် ပြုလာတယ်။ သူ့အချစ်ကို မရယူမီ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်း စိ လုပ်ငန်းတစ်ခုစီကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ကြောင်း ပြသရမယ်လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

ပထမလူက ဗုဒ္ဓရှင်တော်ရဲ့ သပိတ်၊ ဒုတိယလူက မြေကွက်အရေခွံ၊ တတိယလူက နဂါးလည်ပင်းမှ ရတနာ၊ စတုတ္ထလူက ဟိုရိုင်တောင်ပေါ်မှာ

ဆဝေဆာဆာရှိနေတဲ့ ရွှေသစ်ကိုင်း၊ ပဉ္စမလူက ပဉ္စလက်ပြဒါးလုံးအခွဲလိုဆိုတဲ့ ကိုယာစုဂိုင်တို့ကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့လည်း ဆိုင်းတွဲခြင်း မရှိဘဲ အရပ်အသီးသီးကို ထွက်ခွာသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အားထုတ်မှုတွေ အချည်းနှီး ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒတွေ အကောင်အထည် ပေါ်မလာခဲ့ကြဘူး။ ကာဂူယာဟီမေ ကောင်းသတင်း တွေ နန်းရင်ပြင်ထိ ရောက်သွားတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ ရွှေနားတော်ကို ဆက်ကြားသွားတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း နှစ်ကြိမ်တိတိ တမန်တော်တစ်ဦး တို့ စေလွှတ်ပြီး ဆင်ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာဂူယာဟီမေက အခြားလူငါးဦး တို့ ပြောသလို ပြောတယ်။

သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ကာဂူယာဟီမေအတွက် မမျှော်လင့်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ အစမှာပေါ့။ ကာဂူယာဟီမေဟာ လသာတဲ့ ညတိုင်း ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတတ်တယ်။ ကြည့်ရင်း... ကြည့်ရင်း တရွပ်ရွပ် ငိုလေ့ရှိတယ်။ မည်သူမျှ နှစ်သိမ့်ရနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်။ မည်သူမျှ ငြီးလာအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်။ ချစ်စရာ သူ့မျက်နှာကလေးပေါ်မှာ ဇိုးရိမ်မှုတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေကိုသာ မြင်နိုင်ပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အဖြစ်ကို ဆံဖြူ သွားကျိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါး တွေမြင်သိရှိသွားတယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ စားမဝင် အိပ်မပျော် ဖြစ်လာတယ်။ အလုပ်မှာလည်း ယခင်ကလို သွက်ရွှင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ အိပ်ပေမဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေက ချောက်လှန်နေတယ်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး သုဿန်တစ်စပြင်လို ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရသလဲလို့ နှင်မေးတယ်။ ကာဂူယာဟီမေလည်း သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

“သမီးအကြောင်း သမီး ရင်ဖွင့်ဖို့ အတန်တန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ အသနဲ့အမေတို့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အခုအခါ သမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖွင့်ဟပြောချိန်တန်ပြီလို့ မှတ်ယူတဲ့ အတွက် ဖွင့်ဟပြောဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဖြစ်မှန်ပြောရရင် သမီးဟာ လူတို့အားတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် ဒီ လူ့ပြည် လူ့လောက ရောက်လာ နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ရှစ်လ ကြိုက်ရဲ့ တစ်ဆယ့်ငါးရက် လပြည့်နေ့မှာ ကောင်းကင်ဘုံမှ တမန်တော်တစ် ယောက် ရောက်လာပြီး သမီးကို ပြန်လည်ခေါ်ယူသွားပါလိမ့်မယ်”

ကာဂူယာဟီမေရဲ့ အသံတွေ တုန်နေတယ်။ ဆက်လက် ပြောတယ်။
“သမီးရဲ့ ကလေးငယ်ဘဝတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ ဒီ
ကျေးရွာကို ထာဝရ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်သွားရမှာ တွေးမိတော့ သမီး ရင်ကွဲလှမတတ်
ခံစားရပါတယ်”

ဒီ နောက်ဆုံးစကားတွေ ပြောတဲ့အခါမှာ အသံတွေ ကွဲအက်နေတယ်။
ရွိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးတယ်။ မျက်ရည်တွေ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ တတွေတွေ
ကျဆင်းနေတယ်။

အဘိုးအို အဘွားအိုလည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားတယ်။ ကာဂူယာ
ဟီမေဟာ လကမ္ဘာသမီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက သူတို့
မွေး၊ သူတို့ကျွေးလာခဲ့တဲ့ကလေး ဖြစ်တယ်ပြောရင်း ဒေါသသံ ပါလာတယ်။
ကာဂူယာဟီမေကို သူတို့ မခွဲနိုင်ဘူး။ သူတို့ထံမှ တစ်ခဏလေးတောင် ဘယ်ကို
မှ ခေါ်မသွားစေရဘူးလို့ ဒေါသသံနဲ့ ပြောတယ်။

ကာဂူယာဟီမေ အတွေးတွေက ယောက်ယက်ခတ်နေလေပြီ။ အကယ်၍
သူ လူ့ပြည် လူ့လောကမှာ ဆက်လက် နေထိုင်သွားခဲ့ရင် ကောင်ကင်ဘုံက
ဆင်းသက်ပြီး သူ့ကို ဒဏ်ခတ်တော့မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ အကယ်၍ လကမ္ဘာ
ကို ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရင်လည်း အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ ရင်ကွဲနာကျ
သေရုံသာ ရှိပေတော့မယ်။ အဲဒီလို သူ့စိတ်ထဲမှာ ချီတုချီတု ဖြစ်နေတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခုခုကို မလွဲမသွေ ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်။ ဒီအခါ ကာဂူယာဟီမေ
ဟာ အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ရဲ့ အနာဂတ် စိတ်ချမ်းမြေ့ရေးကို ကောင်းကင်အုံ
ပညတ်တော်အတွက် လဲလိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် မိဘနစ်ပါးကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောဆိုတယ်။

“ဒီဦးဆောင်းကို အထက်ဘုံလောကအတွက် ထားခဲ့ရတာ သမီးစိတ်နဲ့
တခြားစီပါ ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ သမီးနေရာမှာ နေကြည့်ပါ”

သတင်းတွေဟာ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးထံ ရောက်သွားတယ်။ တမန်တော်
တစ်ယောက်ကို အဘိုးအဘွားအိမ်ကို လွှတ်တယ်။ အဘိုးအိုက တစ်ချက်တစ်
ချက် ရှိုက်ငိုပြီး တမန်တော်ကို ပြန်ပြောပြတယ်။ သူတို့သမီး ကာဂူယာဟီမေ
အဋ္ဌမမြောက်လရဲ့ တစ်ဆယ့်ငါးရက် လပြည့်နေ့မှာ လကမ္ဘာကို ပြန်လည်
တက်သွားတော့မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ပူဆွေးသောက ရောက်ရလွန်းလို့ သူ့ခေါင်း
တစ်ခုလုံး ဆံပင်တွေ မွှေးမွှေးလှုပ် ဖြူတုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတယ်။ ပြည့်ရှင်

မင်းကြီး ဒီဇာတ်လမ်းစုံကို ကြားသိရတဲ့အခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းနည်းခဲ့တယ်။
ကာဂူယာဟီမေကို လကမ္ဘာသားတွေ ခေါ်ယူတာ ကာကွယ်စောင့်ကြပ်ဖို့ စစ်
တပ်ကြီးတစ်တပ် စေလွှတ်ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလိုက်တယ်။

တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးဟာ တပ်ကြီးတစ်တပ် စေလွှတ်
ပေးခဲ့တယ်။ စစ်သား နှစ်ထောင်ရှိပြီး ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်လိုက်ပါ
လာတယ်။ စစ်သားတွေမှာ လေးတွေ မြားတွေအပြည့်။ တောင်ကုန်းမှာ နေရာ
ယူသူတွေ၊ အမိုးပေါ်မှာ နေရာယူသူတွေ အားလုံး အသင့်အနေအထားရှိနေကြ
တယ်။ အဘွားအိုက ကာဂူယာဟီမေကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားတယ်။ သူ့အိမ်မ
မှာထားရုံတော့ သေတ္တာဘူးကြီးထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ အဘိုးအိုက သူ့ဦးဆောင်းနဲ့
ခွန်ဝပ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ သေတ္တာဘူးကြီးဘေးမှာ ရပ်နေတယ်။
အသက်ကလည်း ကြီးပြီ။ သေမထူး နေမထူးအရွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရင်ဆိုင်
မယ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဆိုးဆုံးအတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန် ကပ်လာပြီ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
တယ်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ တောက်တောက်ပပ
အရောင်ဝင်းလက်သွားတယ်။ အလို မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များလှတဲ့
ဆောင်းကင်ဘုံသားတွေပါလာ။ စိန်တွေ၊ ရတနာတွေ ဝတ်ဆင်လျက်။ ရောင်ဝ
နီတိမိတွေပေါ် ဆင်းသက်လာတယ်။ ဝေါယာဉ်တစ်စီးလည်း သယ်ဆောင်လာ
တယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ထိဖို့ ငါးပေအကွာမှာ ရှိနေတယ်။ တန်းစီထားတာ
အရွယ်ကြီးပဲ။ လူတန်းရှည်ကြီးပေါ့။ အဲဒီ ဘုံသားတွေလည်းမြင်ရော အတွင်း
ဆွေ၊ အပြင်တွေမှာ နေရာယူထားကြတဲ့ ဘုရင့်တပ်တော်ဟာ မြားတွေ အဆက်
မပြတ် ပစ်ခတ်လွှတ်ပါလေရော။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဆိုရလေမလား။ ချက်ချင်း
ပဲ တော်ဝင်စစ်သားတွေ ခြေတွေ တောင့်တင်းကုန်တယ်။ လက်ချောင်းတွေ
ကောင်းနိုင်၊ မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။

သိပ်မကြာလှပါ။ ကောင်းကင်ဘုံသား အကြီးအကဲတစ်ဦး အဘိုးအိုကို
ဆင့်ခေါ်တယ်။ သူ မိန့်ကြားတာတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ဖို့ ပြော
တယ်။

“အဘိုးကြီး ကျွန်ုပ်ပြောတာကို သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်ပါ။
ကျွန်ုပ်ဟာ လကမ္ဘာရဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ဖြစ်တယ်။ အသင့်မျက်စိထဲက မထွက်
အဲ ကာဂူယာဟီမေဟာ ကမ္ဘာမြေ လူ့ပြည် လူ့ရွာက သတ္တဝါတစ်ဦး မဟုတ်

ဘုရားကောင်းကင်တွေရဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ့ အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကောင်းကင်တွေက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အသင်တို့ လူ့ပြည်လူ့ရွာမှာ အသင်နဲ့အတူ ခေတ္တခဏ နေထိုင်ရတာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ ပြစ်ဒဏ် အချိန်စေ့သွားပြီ။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ အခု လာရောက်ခေါ်ဆောင်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်ပေးဖို့ အသင် တုံ့နှေးမနေသင့်တော့ဘူး။”

အဘိုးအိုလည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတယ်။ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်သွားတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုက ကောင်းကင်ဘုံသံကြီး တမန်ကြီးရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ ဝပ်စင်းခယစွာ လျှောက်တင်ဖို့ဆိုတာပဲ ဖြစ်တယ်။ အတန်ငယ်ကြာတော့ အဘိုးအို လျှောက်တင်တယ်။

“ကျွန်တော်မျိုးအား လျှောက်ထား ခွင့်ပြုတော်မူပါ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး။ အရှင်မင်းမြတ် လာရောက်ခေါ်ဆောင်မည့် ကာဂူယာဟီမေဟာ အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်ဘုရား။ အခု ကျွန်တော်မျိုးတို့နဲ့ အတူတကွ နေထိုင်နေတဲ့ ကာဂူယာဟီမေဟာ ကာလအနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အတူနေထိုင်ကြတာပါ။ အရှင်မင်းကြီး မိန့်တော်မူသလို ‘တစ်ခဏတာ’ မဟုတ်ကြောင်းပါ ဘုရား။ အကယ်၍ အရှင်မင်းကြီး မိန့်တော်မူသလို အရှင်မင်းကြီးရှာနေတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးဖြစ်ခဲ့လျှင်ပင် ဒီနေရာမှ အခုအချိန် ထွက်ခွာဖို့ ခွင့်မပြုသင့်ပါဘူး။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်လောက်က သူ့မှာ ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါတစ်ခု စွဲကပ်နေတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။”

ဒါပေမဲ့ လကမ္ဘာ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက အဘိုးအိုစကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုတယ်။ အမိုးပေါ်မှာထားတဲ့ ဝေါယာဉ်ကို ယူတယ်။ “ကာဂူယာ ဒီကိုလာနဲ့” လို့ ဟစ်အော် အမိန့်ပေးတယ်။ ကြောက်ကာ သေတ္တာကြီး အလိုလို ပွင့်လာတယ်။ မိန်းမပျိုကလေး ထွက်လာတယ်။ ငိုယိုနေတဲ့ အဘိုးအဘွားအနီးကို သွားတယ်။ ကြေကွဲစွာ စကားဆိုတယ်။

“သမီးအပေါ် အတိုင်းမသိ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို ပြန်မဆပ်လိုက်ရဘဲ အဖေနဲ့အမေကို ခွဲခွာသွားရတော့မယ်။ သမီး ကြေကွဲစွာ ခံစားရပါတယ်။ သမီးရဲ့ ကြေကွဲခံစားရမှုတွေကို သမီး ဖော်မပြနိုင်စွမ်းဘူး အဖေနဲ့အမေ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကံကိုပဲ ပုံရလေရမလား။ အရာရာတိုင်းဟာ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်နေရတာပါ။ သမီးရဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ

ထုတ်ပါဘူး။ အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝ သာယာပြောင့်ဖြူးနိုင်ပါစေ။ နှစ်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း သမီး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။”

အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုလည်း မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ ရင်နင့်စွာ ဆိုတယ်။ “ချစ်သမီးကလေး သေမင်းကို စောင့်နေရတဲ့ အဖေနဲ့အမေကို သမီး နှုတ်ခွာထားရစ်ခဲ့တယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့ အဖေနဲ့အမေကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားရတာလဲ”

ကာဂူယာဟီမေလည်း သူ့ဝတ်ရုံတစ်ထည်ကိုယူပြီး တာကေတိုရိုကို အတစ်စောင်နဲ့အတူ ပေးတယ်။ ပြီးတော့ စကားဆိုတယ်။

“ဒီဝတ်ရုံကို အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ သမီး ထားခဲ့ပါမယ်။ သမီးကိုယ်စား အဖေမှတ်ယူနိုင်ပါတယ်။ သမီးကို လွမ်းဆွတ် သတိရတိုင်း ဒီဝတ်ရုံကလေးကို ခြည့်ပါ အဖေ။ အဖေ စိတ်အတော်အသင့် မပြေသာရာရပါလိမ့်မယ်။”

နောက်ဆုံးစကားလည်းပြီးရော လကမ္ဘာသားတစ်ဦးက မသေဆေးရည်မျိုး ထုတ်လိုက်ပြီး ကာဂူယာဟီမေကို ပေးတယ်။ ကာဂူယာဟီမေ မသေဆေးရည်အချို့ကို သောက်သုံးပြီး အကျန်ကို တာကေတိုရိုကို ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လကမ္ဘာသားတွေက မပေးဖို့တားတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာပဲ သားမွေးဝတ်ရုံအမျိုး ကာဂူယာဟီမေ ရှေ့မှောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီဝတ်ရုံကိုဝတ်ဖို့ မြေပေါ်သို့ သူ့ လှုပ်စရာကိစ္စကလေး ကျန်သေးတဲ့အတွက် ခဏစောင့်ဆိုင်းဖို့ အသင့်ပန်တယ်။ လူသားကမ္ဘာက ပြည့်ရှင်မင်းကြီးထံ စာတစ်စောင်ရေးတယ်။ အဘိုးအို မင်းကြီးရဲ့ တမန်တော်ကို ပေးလိုက်တယ်။ မသေဆေးရည်လည်း စာနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ပေးလိုက်တယ်။ ဒီနောက် ကာဂူယာဟီမေဟာ သားမွေးဝတ်ရုံအမျိုးကို ဝတ်တယ်။ ဝေါယာဉ်ပေါ် တက်သွားပြီး သူ့ရဲ့ ကောင်းကင်ဘုံပြည့်တော်ကို အစောင့်အကြပ်များစွာ ဝန်းရံလျက် ပြန်သွားရရှာတယ်။ ဝေါယာဉ်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ လူအုပ်ကြီးကား မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတယ်။ ဝေါယာဉ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားတယ်။ နောက်ဆုံး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားလေတော့တယ်။ အိမ်တစ်ခုလုံး အပေါ်ကို အမှောင်ထုက လွမ်းခြုံသွားတယ်။ အဘိုးအို အဘွားအို ဇနီးဖောင်နဲ့အတူ အဖေအမေ မျက်ရည်တသွယ်သွယ်နဲ့ အငူသား ဖြစ်နေလေတယ်။ ဘုရင့်တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်က အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ဇနီးဖောင်နဲ့အတွက် ချီတဲစာကို ဖတ်ပြတယ်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ဖတ်ပြတာကို နားမထောင်

အဘိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်က မသေဆေးရည်ကို ပေးတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးယူပြီး
သောက်သုံးစို့မပြောနဲ့ ထိတောင်မထိကြဘူး။ ရှိုက်ကြီးတင်ငင်သာ ငိုနေကြ
တယ်။ သွေးမျက်ရည်တွေ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ အဆက်မပြတ် လိမ့်၍
လိမ့်၍ ကျဆင်းလာနေတယ်။ ဘယ်လိုမျှ သူတို့နှစ်ဦးကို ဖြေသိမ့်လို့ မရဘူး။
ဘုရင့်တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ရဲဘော်များဟာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးမောင်နဲ့ရဲ့
အပြစ်ကို ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားရကြပြီး မထားခဲ့ချင်ပေမဲ့ မလွဲသာ မရှောင်သာနဲ့
ပဲ အဲဒီနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။

ပြည်ရှင်မင်းကြီးလည်း ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ပြန်လည်အစီရင်ခံ တင်ပြချက်ကို
ကြားရပြီး စိတ်သိပ်ထိခိုက် သွားခဲ့တယ်။ သူ့အပါးတော်မြို့ကို ခေါ်ယူပြီး
ကောင်းကင်တွေနဲ့ တောင်ကို သိမသိ မေးတယ်။ ဆုရဂါနယ်မြေမှာ ဂျပန်ပြည်
ရဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံးတောင်ရှိကြောင်း သံတော်ဦးတင်တယ်။ ပြည်ရှင်မင်းကြီး
လည်း တမန်တော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူပြီး အဲဒီတောင်ကိုသွားဖို့ အမိန့်ပေး
တယ်။ တမန်တော်ကို မသေဆေးရည် တစ်ပါးတည်း ပေးလိုက်ပြီး တောင်ထိပ်
မှာ အဲဒီဆေးရည်ကို မီးရှို့ဖို့ မိန့်ကြားတယ်။ တမန်တော်လည်း အမိန့်တော်
အတိုင်း ဆောင်ရွက်တယ်။ နှစ်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ကြားတဲ့တိုင်အောင်ပင်
မီးခိုးတွေ ပျောက်သွားခြင်းမရှိဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှ ဒီနေ့အထိ
ဖုဂျီတောင်ကြီးကို သေခြင်းမဲ့တောင် လို့ ခေါ်ဆိုနေကြတယ်။

[၇၀၆]

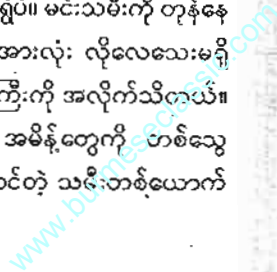
စော်ဘွားစိုလီမန်၏ သမီးတော်

စော်ဘွားစိုလီမန်ဟာ ထင်ရှားတဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။
ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံရဲ့ နေပြည်တော်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သိမ်းပိုက်ရန် စပိန်
တို့လိုနီနယ်ချဲ့တွေရဲ့ရန်ကို စွန့်စွန့်စားစား ကာကွယ်ခဲ့တယ်။

စော်ဘွားစိုလီမန်ရဲ့ဘဝမှာ စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ပေါ့။
စော်ဘွားစိုလီမန်ဟာ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ့မိသားစု
ကို သံယောဇဉ်ကြီးသူလည်း ဖြစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့သမီးတော်ကို သိပ်
ချစ်တယ်။ သမီးတော်အမည်က စိုလီမြတဲ့။

စိုလီမြဟာ သိပ်လှတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ မင်းသမီး စိုလီမြ
အလှက လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ၊ မြို့တော် မနီလာမှာ သတင်းမွှေးနေတယ်။
မင်းသမီး စိုလီမြဟာ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီး အရည်အသွေးတွေ အပြည့်အစုံရှိသူ
တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့လည်း သူ့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသူတွေ မရေမတွက်
နိုင်အောင်များတယ်။ သူ့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသူတွေ ယှဉ်ပြိုင်ကြိုးစားကြတယ်။
အညံ့သူမျှ မင်းသမီး စိုလီမြရဲ့အချစ်ကို မရခဲ့ကြဘူး။

မင်းသမီး စိုလီမြဟာ ဖခင်စော်ဘွားကြီးရဲ့ မျက်စိပဲ။ မင်းသမီးကို တုန်နေ
အောင် ချစ်တယ်။ သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့။ အားလုံး လိုလေသေးမရှိ
အောင်ရွက်ပေးတယ်။ စိုလီမြကလည်း ဖခင်စော်ဘွားကြီးကို အလိုက်သိတယ်။
ဖခင်လေးအတိုင်း ဖခင်စော်ဘွားကြီးရဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ အမိန့်တွေကို တစ်သွေ
အောင်နား နားခံတယ်။ မိဘစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်။

ပစစ်ဆိုတဲ့ မြစ်တစ်စင်းရှိတယ်။ မင်းသမီး စိုလီမြ အဲဒီမြစ်မှာ ရေစေ့ သွားပြီး ရေချိုးလေ့ရှိတယ်။ အထိန်းတော်တွေ ခြံရံပြီး ရေချိုးဆင်းတယ်။ ရေချိုးဆိပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ လူငယ်တစ်ဦး ငါးဖမ်းလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလူငယ်ဟာ ကမ်းနဖူးက သစ်ပင်တွေ ချုံတွေနောက်ကွယ်မှာ ကွယ်နေပြီး မင်းသမီးကလေး ရေချိုးဆင်းတာကို ချောင်းကြည့်လေ့ရှိတယ်။ မင်းသမီးနဲ့ အထိန်းတော်တွေ ရေပက်ကစားနေတဲ့အသံတွေ သူ ကြားရတယ်။ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေတဲ့ တွေ့ရတယ်။ မင်းသမီးကလေးရဲ့ အလှမှာ နစ်မြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်ဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီငါးဖမ်းနေရာကိုလာပြီး မင်းသမီးကလေးထံ အကွယ်မှ စောင့်ကြည့်တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့တော့ မင်းသမီးကလေး ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲနေစဉ် သစ်ပင်တွေ၊ ချုံတွေနောက်မှာ လူငယ်ထွက်လာတယ်။ မင်းသမီးကလေးရဲ့ ရှေ့မှောက် ရောက်သွားတယ်။ လူငယ်က မင်းသမီးကလေးကို ရိုးသားစွာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတယ်။ မင်းသမီးကလေးကို သူ ဘယ်လို စတင်တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ အကောက်ကြံစိတ် သူ့မှာမရှိကြောင်း၊ မင်းသမီးကလေးကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာထက်ဝင်သွားကြောင်း ရင်ပွင့်တယ်။

မင်းသမီး စိုလီမြက လူငယ်ကို နားလည်သွားတယ်။ ဘာမျှ ပြစ်တာ မပြောဆိုခြင်းမပြု။ လူငယ်ပြောနေစဉ် သူ နားထောင်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ဦး အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြတယ်။ မင်းသမီးကလေးကလည်း လူငယ်ကို ပြန်လည် မေတ္တာရှိသွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဆုံတွေ့ကြဖို့ သူတို့ သဘောတူကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အဲဒီနေရာမှာ အမြဲတမ်း တိတ်တဆိတ် ချိန်းတေးကြတယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မမြင်ရမနေနိုင် ပြစ်နေကြပြီ။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အခြေအနေတွေ ပေါက်ကြားသွားတယ်။ စော်ဘွားစိုလီမန်ထံ အဲဒီသတင်း ရောက်ရှိသွားတယ်။ စော်ဘွားစိုလီမန် သူ့နားပင် သူမယုံလောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ အချစ်ဆုံးသမီးက သူ့နောက်ကွယ်မှာ အဲလို တိတ်တဆိတ် အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ ဘယ်တုန်းက မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ထောက်လှမ်းရေးတွေကို စေလွှတ်စုံစမ်းနေတယ်။ များမကြာမီမှာပဲ သမီးတော်ရဲ့ချစ်သူကို စော်ဘွား သိရှိသွားတယ်။ သမီးတော်ရဲ့ ချစ်သူဟာ သူ့ရန်သူ လူမျိုးစုတစ်စုရဲ့ အကြီးအကဲရဲ့သား ဖြစ်နေကြောင်း သိရတဲ့အခါ သွေးပွက်ပွက်ဆူအောင် ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

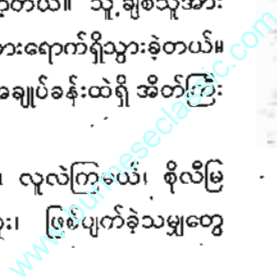
သူတို့ပြန်ကလဲစားချေပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ စစ်သားတွေအား လူငယ်ကို ဖမ်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ လူငယ်လည်း အကြောင်းအကျိုး မရှိဘဲ အပြတ် မသိမိ စော်ဘွားရဲ့ စစ်သားတွေရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံလိုက်ရတယ်။ စော်ဘွားရဲ့ လူယုံတော် တပ်သားတွေဖြစ်မှန်း သိတဲ့အခါ သူ ညင်ညင်သာသာပဲ့ နှစ်ဖက်ခံတယ်။ မည်သို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လူငယ်ဟာ သူတို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဖြစ်သွားလေပြီ။

မင်းသမီး စိုလီမြရဲ့ချစ်သူဟာ သူ့ဖခင်ရန်သူ စော်ဘွားစိုလီမန်လက်မှ တွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ သူ့ကံကြမ္မာကို သူ ကောင်းစွာ တွက်ဆပြီး ဖြစ်တယ်။ သူ မသေမီ သူ့ချစ်သူ နန်းတော်မှာ သူ့ချစ်သူကို နောက်ဆုံး မြင်ဖူးချင်တယ်။ စော်ဘွားစိုလီမန် ကိုယ်တိုင် တရားခွင့် တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်တယ်။ တရားရုံတော်မှာ အမှုကို အကျဉ်းရုံး စီရင်နည်းနဲ့ စီရင်တယ်။ စော်ဘွားစိုလီမန်က သူ့သမီးတော်ချစ်သူ လူငယ်ကို သေဒဏ် အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။ တရားခံကို နောက်တစ်နေ့ နေမထွက်မီ ရေနစ်စီရင်ရန် အမိန့်ချလိုက်တယ်။ အကျဉ်းသားကို တုပ်နှောင်ပြီး အိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ထည့်ရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီအိတ်ကြီးကို ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနဲ့ ချည်နှောင်ပြီး ပစစ်မြစ်ထဲ ချရမှာဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ဒီကရီ ချမှတ်တယ်။

လူငယ်လည်း တရားရုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နားထောင်နေတယ်။ သူ့ကံကြမ္မာကို သူ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ချစ်သူကို သူ နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးချင်သွားရတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် အသံရပ်သွားလေပြီ။ မင်းသမီးကလေး အကြီးကြီးငိုသံတွေကြားက မင်းသမီးကလေးရဲ့ အထိန်းတော်တွေဟာ မင်းသမီးကလေးကို တရားခွင့်မှ ခေါ်ဆောင်ယူသွားကြတယ်။

အထိန်းတော်တွေလည်း မင်းသမီးကလေး သူ့ကံကြမ္မာ စီစဉ်မည့် အစီအစဉ်ကို အနည်းငယ်မျှပင် မသိကြဘူး။ သူ့ချစ်သူနဲ့ သူ နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးဖို့ တောင်းဆိုရင်း ရှိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုနေတော့တယ်။ သူ့ချစ်သူအား မြင်ဖူးတဲ့ အချုပ်ခန်းကိုရောက်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။ သူ့ချစ်သူမှာ အိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ရောက်နေလေပြီ။ အချုပ်ခန်းထဲရှိ အိတ်ကြီးထဲ သူ့ချစ်သူကို လေသံဖြင့် ပြောတယ်။

“မောင်... မောင်ကိုယ်စား စိုလီမြ ခံပါ့မယ်၊ လူလဲကြမယ်၊ စိုလီမြ ခံပါ့မယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တရားမျှတမှု မရှိပါဘူး။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ

အလုံးဟာ စိုလီမြကြောင့်ပါ မောင်၊ စိုလီမြသာ အပြစ်ဒဏ် ခံထိုက်သူတို့
မောင်”

အိတ်ကြီးထဲမှ ချစ်သူရဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“မောင့်လည်ဆွဲကလေးရယ်၊ နှမရဲ့ ကြေကွဲမှုတွေ မောင့်နှလုံးသားကို
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားရပါပြီ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ နှမငယ်၊ နှမငယ် စကားတွေ
ကို မောင် လက်မခံပါရစေနဲ့၊ နှမငယ်နဲ့ မောင် ခွဲမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ နှမငယ်
သိပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ မောင် နှမငယ်စကားတွေကို လက်ခံရမယ်”

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လေသံဖြင့် အချိအချ ဆက်တိုက်ဆိုနေကြတယ်။
သဘောတူညီမှု မရရှိခဲ့ကြဘူး။ မင်းသမီးကလေးလည်း သူ့ချစ်သူရဲ့ အိတ်ကြီး
ထဲ မရမက ဝင်ရောက်သွားတယ်။ လူငယ်ကလေးက မင်းသမီးကလေးကို
ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ထားလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အိတ်ကြီးထဲ အတူရှိနေတာ မည်သူ
မျှ မသိကြဘူး။

နောက်တစ်နေ့ မိုးမသောက်မီ အချိန်မှာ ပါးကွက်အာဏာသားတွေ
ရောက်လာတယ်။ အချုပ်ခန်းထဲမှ အိတ်ကြီးကို သယ်သွားတယ်။ ပစစ်မြစ်ထဲ
ကို ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ဖခင်နှစ်ဦးရဲ့ ရန်ငြိုးတွေကို သူတို့
ရဲ့ ကြီးမားတဲ့အချစ်၊ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့အတူ ပြည်ဖုံးကာ
ချပေးလိုက်ကြတယ်။

စော်ဘွားစိုလီမန်လည်း မကြာမီ သမီးဖြစ်သူ သူ့ချစ်သူနဲ့အတူ ရေနစ်အဆုံး
စီရင်ဖို့ပါသွားကြောင်း သိရတယ်။ သူ့ ငယ်ကျွန်တော်တွေကို ချက်ချင်း သွား
ရောက်ပြီး အိတ်ကြီးကို ဆယ်ယူကယ်ဆယ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ အိတ်ကြီး
ဆယ်ယူရရှိတဲ့အချိန်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။ စော်ဘွားစိုလီမန်ရဲ့
မိသားစုလည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားတယ်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရင်း ချစ်သူနှစ်ဦးအား
ပြောကြားတယ်။

“မင်းတို့ ငါ့အဖားကို သက်သေပြသွားကြပြီ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။
မင်းတို့နှစ်ဦးစလုံး မှန်ကန်ကြပါတယ်။ အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ရဲ့ လမ်းမှာ
မည်သည့်အရာမျှ မတားဆီးနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ အခု နားလည်ပါပြီ၊ လွန်းကြွင်း
ငှက်လို ချစ်သူနှစ်ဦး ကမ္ဘာရေမြေဆုံးတဲ့အထိ သေအတူ ရှင်မကွာ ရှိနိုင်ကြပါ
စေ”

စော်ဘွားစိုလီမန် ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းလာတယ်။
စော်ဘွားစိုလီမန်က ချစ်သူနှစ်ဦးအား တော်ဝင်ဝတ်ရုံတွေ လွှမ်းပေးပြီး ခေါင်း
ထွယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ဘေးချင်းယှဉ်ထည့်လိုက်တယ်။ မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ မြှုပ်
နှံပေးလိုက်တယ်။

ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘေးချင်းယှဉ်တွဲလျက် ထာဝရ အိပ်စက်
နေသွားလေတော့တယ်။ ရန်ဘက် ဖခင်နှစ်ဦးလည်း ပြန်လည် သင့်မြတ်
သွားကြပြီး သူတို့ရဲ့ ဘုံရန်သူကို လက်တွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။

[ဖိလစ်ပိုင်]

နာနာဘာဝ၏ တင်းပုတ်

ဇနီးရေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ရွာက သိပ်မကြီး
ဘူး။ ရွာသိမ် ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်တယ်။ တောင်တွေ အနီးမှာပါ။
အစ်ကိုက ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တာဝန်မသိတတ်ဘူး။ ကောက်ကျစ်တယ်။
ညီက ဆင်းရဲတယ်။ ကြင်နာတတ်တယ်။ လုံ့လရှိတယ်။

အစ်ကိုက မိအိုဖအိုကို ပစ်ထားတယ်။ ညီက မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုစောင့်
ရှောက်တယ်။ ညီက တောထဲကို နေ့တိုင်းသွားပြီး ထင်းခွေရတယ်။ ရလာတဲ့
ထင်းတွေကို ရောင်းပြီး စားစရာ၊ သောက်စရာ ဝယ်ရတယ်။ တစ်နေ့မှာ ညီဟာ
နေ့တိုင်းသွားနေတဲ့ နေရာထက် ပိုပြီး အလှမ်းဝေးတဲ့ တောအတွင်းပိုင်းထဲကို
သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ထင်းတွေအများကြီး ပြန့်ကြဲနေတယ်။ သူ တစ်ခုံနက်လုံး
ဆစ်မွန်းတည့်လုံး ကြိုးစားပမ်းစား ကောက်တယ်။ ထင်းတွေကို ပုံပုံထားတယ်။
အောက်နေ့တွေမှာ လာရောက်သယ်ယူမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့။ တစ်နေ့လုံးလို
ဆို အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်လုပ်ပြီး အမောအပန်းဖြစ်တယ်။ သစ်ပင်ကို ကျောမှီ
ပြီး နားနားနေနေ နေတယ်။ မကြာမီ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်း
ဆို တောက်ခနဲ လာထိတဲ့ ညင်ညင်သာသာ ခံစားမှုတစ်ခုကို သူ ခံစားလိုက်
ရတယ်။ သူ ဖျတ်ခနဲ လန့်နှိုးသွားတယ်။

“ဟ... ဘာပါလိမ့်”

သူ့ခေါင်းကို ပွတ်နေတယ်။ သူ့ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်တယ်။ ခွဲမာသီး
ဆန်တစ်လုံးကို သူ့ဘေးမှာ တွေ့ရတယ်။

“ကံကောင်းလိုက်တာ၊ အရသာရှိတဲ့ အသီးပဲ၊ အဖေအတွက်ရပြီ”
ခွဲမာသီးကို ကောက်ယူပြီး အိတ်ထဲထည့်တယ်။ သစ်ပင်မှာ မှီလျှာ
သူ့အဖေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲလို့ တွေးနေတယ်။ တွေးနေတုန်း
နောက်တစ်လုံး သူ့ဘေးကို ကျလာပြန်တယ်။

“ဟုတ်လိုက်လေ၊ ဒါက အမေအတွက်”

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း နောက်ထပ် နှစ်လုံးကျလာပြန်တယ်။
ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့အစ်ကိုနဲ့ သူ့မရိုးအတွက် သိမ်းထားလိုက်တယ်။ နောက်
တစ်လုံး ကျလာပြန်တယ်။ ဒီတစ်လုံးကတော့ သူ့အတွက်တဲ့။

သူ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
မိုးတိမ်မည်းတွေနဲ့ ညှို့မှိုင်းနေတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အလျင်အမြန်ကောက်ယူ
စုစည်းပြီး လမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေတင်ပါတော့တယ်။ လမ်းခုလတ်မှာပဲ မိုးမိတယ်။
မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းတဲ့အတွက် မိုးခိုဖို့ တစ်နေရာရာ ရှာတယ်။ သူ့ပစ္စည်း
တနင်္ဂနွေတိုင်းကြီးနဲ့ တောင်လမ်းဆင်းဖို့ မလွယ်ကြောင်း သူ့တွေးမိတယ်။

လမ်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းနေရာဆင်းတစ်ခုမှာ အိမ်တစ်လုံးကို သူ တွေ့
သွားတယ်။ အိမ်ထဲဆက်မြိတ်ကနေ သူ လှမ်းခေါ်တယ်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

ထူးသံ သူ့မကြားရဘူး။ သေသေချာချာ အနီးကပ်ကြည့်တော့ လူအ
မရှိတဲ့အိမ် ဖြစ်နေတာ သိရတယ်။ ပရိဘောဂတွေလည်း ကျိုးပဲ့နေတာ တွေ့
ရတယ်။ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားပြီး ကြမ်းပြင်မှာ လှဲချလိုက်တယ်။ ချက်ချင်း အိမ်
ပျော်သွားတယ်။ နာရီ နည်းနည်းကြာတော့ ရယ်သံတွေ၊ စကားပြောသံတွေ
ကြောင့် သူ နိုးသွားတယ်။

“ဘာသံဘာလိမ့်၊ သူ့ခိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ငါပုန်းမပဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးခွန်းထုတ်ရင် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပုန်းစရာနေရာ
ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုန်းစရာနေရာ မတွေ့ဘူး။ အသံတွေကလည်း နီးနီးလေး
နေပြီ။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ခိုင်းတန်းတွေထဲ တွယ်တက်သွားတယ်။ ချက်ချင်း
ဆိုသလို အသံပိုင်ရှင်တွေ အခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ဆုလိုညံ့လို့ပေါ့။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ယောက်တန်းပေါ်မှာ ပုန်းဖို့နေရာယူပြီး ဖြစ်နေတယ်။

အောက်ကို သူ ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့်
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ အောက်ကိုကျမသွားရုံတစ်မည်ပဲ။ ဦးချိုတွေနဲ့

အခန်းဆိုးဆိုး လူလိုသတ္တဝါလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်
အခန်းမှာ ကြားဖူးခဲ့တဲ့ ‘တိုကေဘီ’ တွေဆိုတာ ချက်ချင်း သူ သိလိုက်တယ်။
အဲဒီအကောင်တွေဟာ အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး အချိန်အနည်းငယ်လောက်
ပြောနေဆိုနေကြတယ်။ တစ်ဦးချင်းက သူတို့လူတွေကို ဘယ်လိုလှည့်ဖြားခဲ့
တယ်ဆိုတာတွေ ပြောကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက် ဆိုကြ ကကြ ရယ်မော
ဆိုကြနဲ့ ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေကြတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို ကြမ်းပြင်ကို
အင်းပုတ်နဲ့ထုပြီး စကားတွေ ထပ်ထပ်ဆိုတယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း ရွှေထွက်လာ၊ ဖျန်း... ဖျန်း ငွေထွက်လာ”

တင်းပုတ်တွေထဲမှ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ထွက်လာတယ်။

“ငါ ရေငတ်တယ်” လို့ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ဆိုတယ်။ စား
သောက်ထားတဲ့ စားမြိန်ပွဲမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ဒါဆို ဝိုင်သောက်ကြရအောင်”

အခြားသူများက တစ်ညတစ်ညာတည်း ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြတယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း ဝိုင်ထွက်လာ၊ ဖျန်း... ဖျန်း ဝိုင်ထွက်လာ” လို့ တင်းပုတ်
အောက်ထပ်၍ ထပ်၍ ဆိုတယ်။ ဝိုင်ထည့်ထားတဲ့ ကရားတွေ ထွက်လာတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က အစားအစာ လိုသေးကြောင်း အကြံပြုတယ်။ “ဖျန်း...
ဖျန်း ထမင်းထွက်လာ၊ ဖျန်း... ဖျန်း ဟင်းထွက်လာ” လို့ တင်းပုတ် ထုပြန်

တယ်။ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ ထွက်လာပြန်တယ်။ သူတို့ရှေ့မှာ အားလုံး အဆင်သင့်။
အိမ်ခေါင်မိုးမှာ ပုန်းနေတဲ့ ညီငယ်လည်း သူတို့ စားနေတာ ကြည့်ရင်း

အာလောင်မွတ်သိပ်လာတယ်။ သူ့အိတ်ထဲမှ ခွဲမာသီးကို သူ ချက်ချင်း သတိရ
သွားတယ်။ သူ့ပါးစပ်ထဲကို ခွဲမာသီးတစ်လုံးထည့်ပြီး “ခွပ်ခနဲ” ပြင်းပြင်းကိုက်

ဆိုက်တယ်။

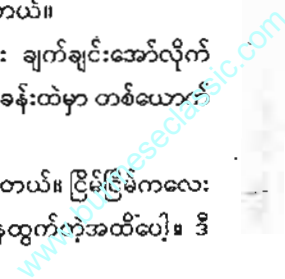
“ဘာပါလိမ့်” တစ်ဦးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးတယ်။

“အမိုးပြိုကျတာ” တစ်ဦးက အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီနေရာက ထွက်မှ... ထွက်မှ” လို့ အားလုံး ချက်ချင်းအော်လိုက်
ကြပြီး တံခါးကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တိုးထုပြေးကြတယ်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်

မရှိတော့ဘူး။

ညီငယ်လည်း လွန်စွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
ထပ်နေတယ်။ တစ်ညလုံး အဲဒီမှာပဲ။ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်တဲ့အထိပေါ့။ ဒီ

အောက် ဆင်းသက်လာပြီး အနီးနားဝန်းကျင်ကို ကြည့်တယ်။ လူပုကလေးတွေ
စိတ်နည်းနည်း ရဲလာတယ်။ လူပုကလေးတွေ ထားခဲ့တဲ့ စားမြန်ပွဲမှာ
ထိုင်ချလိုက်တယ်။ 'ဆာလိုက်တာ' လို့လည်း ပြောလိုက်သေးတယ်။ စားသောက်
ပြီးတဲ့အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ကျနေတဲ့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို ကောက်ဖ
တယ်။ အခန်းထောင့်တစ်ခုမှာ ထောင်ထားတဲ့ တင်းပုတ်ကိုလည်း တွေ့သွားတယ်။
“သိပ်ကံကောင်းတာပဲ” လို့လည်း ဆိုလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး
ကလေးနဲ့ပေါ့။ တင်းပုတ်ကို ကြမ်းပြင်မှာ ရိုက်တယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း ရွှေထွက်လာ” ရွှေတွေ ထွက်လာတယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း အဝတ်အထည်တွေ ထွက်လာ” အဝတ်အထည်တွေ
ထွက်လာတယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း ဆန်ထွက်လာ” ဆန်တွေ ထွက်လာတယ်။

ညီငယ်ဟာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ဆောင်လျက် စိတ်ပူနေမည့် မိဘရိုရာအိမ်
ကို မြန်မြန်ပြန်သွားတယ်။ မိဘများလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့
လည်း နေချင်းညချင်း ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။
ညီငယ်က ရွှေတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ မြေအချို့ ဝယ်တယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်
လုံး ဆောက်တယ်။ သူနဲ့ သူ့မိဘ အလိုရှိတာတွေကို တင်းပုတ် ထုထုပြီး ရဖ
တယ်။

သိပ်မကြာမီ သူ နေချင်းညချင်း ကြွယ်ဝသွားတဲ့ သတင်းကို အစ်မ
ကြားတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ညီအိမ်ကို သွားကြည့်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်တယ်။
တင်းပုတ်အစွမ်းကို သိရတဲ့အတွက် သူလည်း တင်းပုတ်တစ်ခု လိုချင်လာတယ်။
ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှာ အဲဒီအိမ်ရိုရာကို သွားတယ်။ ခွဲမာသီး အပင်အောက်
မှာ သူ ခဏတဖြုတ် နားတယ်။ တင်းပုတ်ရတဲ့အခါ သူလည်း သူ့ငွေကြေး ဖြ
မည့် စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်တွေ မက်နေတယ်။

သူ့မိဘ၊ ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေအတွက် ခွဲမာသီးအချို့ကို ကောက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို သူ စားပစ်တယ်။ နေကလည်း တဖြည်းဖြည်းစောင်း
လာပြီ။ သူ့အိတ်ထဲကို ခွဲမာသီးအနည်းငယ်ထည့်ပြီး အိမ်ရိုရာကို ခရီးဆက်
တယ်။ အိမ်ကို သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတယ်။ အိမ်ထဲကို ဝ
သွားတယ်။ ယောက်တန်းတွေထဲ တက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ပုန်းနေပြီး လူ
ကလေးတွေအလာကို စောင့်နေတယ်။ မကြာမီ သူ ရယ်သံတွေကို ကြားတယ်။

လူပုကလေးတွေလည်း ဆူဆူညံညနဲ့ အိမ်ထဲရောက်လာကြတယ်။ သူတို့တတွေ
အခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး တစ်နေ့လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ပြောဆိုနေကြတယ်။
နောက် သူတို့ တင်းပုတ်နဲ့ ရွှေတွေ ငွေတွေ ထွက်လာအောင် ရိုက်ရိုက်ကစား
ကြတယ်။ တင်းပုတ်မှ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ထွက်လာနေတာ တွေ့ရတော့
အစ်ကိုဟာ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားလာတယ်။ သူ့ခွဲမာသီးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး
သွားနဲ့ ဝါးလိုက်တယ်။ လူပုကလေးတွေ အဲဒီအသံကို ကြားသွားတယ်။ သူတို့
ထနေတာကို ရပ်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်က မေးတယ်။

“မင်းတို့ အဲဒါ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားတယ်... ကြားတယ်” အခြားလူပုကလေးတွေက ဖြေတယ်။
နောက် အခြားတစ်ယောက်ကလည်း မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး
အမူအရာတွေနဲ့ ထပ်ဆင့်ပြောပြန်တယ်။

“ဟို... ပြီးခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက တို့ကို အရူးလုပ်သွားတဲ့ ကောင်စုတ်ပဲ
အမှာပေါ့”

“အမိဖမ်းကြစို့... အမိဖမ်းကြစို့” တစ်ပြိုင်တည်း ဟစ်ကြွေးကြတယ်။
လူပုကလေးတွေက ဟိုနေရာ ဒီနေရာ လိုက်ရှာကြတယ်။ အစ်ကိုလည်း
ကြောက်ရွံ့တွေ တုန်နေတယ်။ လူပုကလေးတစ်ဦးက မျက်နှာကြက်ကို လက်ညှိုး
ဆိုးပြတယ်။

“ဟောဟိုမှာ... ဟောဟိုမှာ၊ ဆင်းခဲ့”

အစ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ရောက်သွားတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်
ချက် ငိုတောင်းပန်တယ်။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး၊ မရိုက်ပါနဲ့၊
ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် သွား... သွားပါရစေ”

လူပုကလေးတွေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း သူ့ကိုရိုက်၊ တို့တင်းပုတ်ကိုခိုးတဲ့ သူခိုးကိုရိုက်”
ထပ်၍ ထပ်၍ ကျော့ကာဆိုရင်း တင်းပုတ်ကို ကြမ်းပြင်မှာ ရိုက်တယ်။
တစ်ညလုံး သူတို့အမျိုးမျိုး နှိပ်စက် ကစားကြတယ်။ နားရွက်တွေ၊ ခြေဘောက်
တွေ၊ လက်မောင်းတွေ၊ လည်ပင်း၊ နှာခေါင်းတို့ကို ဆွဲလိုက် ကြည့်လိုက် လုပ်
ကြတယ်။ မိုးသောက်တဲ့အချိန်မှာမှ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့လည်း တောထဲ
ထဲ ပြန်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

အစ်ကိုလည်း ကြိုးစား၍ ထတယ်။ ချက်ချင်း ပြန်လဲကျသွားတယ်။
... ဆွဲဆန့်ထားလို့ သိပ်ရှည်နေတယ်။ ရှည်လွန်းတော့ မတ်တတ်
မဟန်နိုင်ဘူး။ ဟန်ချက်မညီ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ပြန်ပြန်လဲကျ
သွားတယ်။ သူ့လက်တွေနဲ့ သူ့နှာခေါင်းရှည်ကြီးကို ဖေးဖေးမမ ထောက်ကျ
ပြတယ်။ ဒီတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ချက်ထိန်းနိုင်သွားတယ်။ သူ့အိမ်ကို ကြိုး
စားပမ်းစား ပြန်တယ်။ ရွာသားတစ်ဦးက သူ့ကို မြင်သွားတယ်။ ရွာသား
အကူအညီနဲ့ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။

သူ့သတင်းစကားတွေ သူ့ညီထံ ရောက်သွားတယ်။ ညီက သူ့တင်းပုတ်
ကို ယူပြီး အစ်ကိုအိမ်ကို သွားတယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ သူ့တင်းပုတ်နဲ့
ကြမ်းပြင်ကို ထုထုပြီးဆိုတယ်။

“ဖျန်း... ဖျန်း ဒုန်ရင်းပြန်... ဒုန်ရင်းပြန်။ အစ်ကိုနှာခေါင်း ပုံမှန်
အတိုင်း တိုအောင်လုပ်”

နှာခေါင်းလည်း ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု
တွေအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ညီလေးလိုပဲ ကြင်နာတတ်ပြီး လူကောင်းသူကောင်း
ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ နောင်တော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ သားလိမ္မာ
တစ်ဦး ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အစ်ကိုဟာ လူကောင်းသူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သွား
ပါတယ်။ သားလိမ္မာတစ်ဦး ဖြစ်သွားပါတယ်။

[ကိုရီးယား]

မာလီယန်နှင့် ပဉ္စလက်စုတ်တံ

သူ့ရှေးတုန်းက မာလီယန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူငယ်စဉ်
အတည်းက သူ့အဖေနဲ့အမေ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ထင်းခွေ၊ ရေခဲပဲပြီး သူ့
အဖေကို ရုပ်တည်ရတယ်။ မာလီယန်က သိပ်ဉာဏ်ထက်မြက်တယ်။ လိမ္မာပါးနပ်
တယ်။ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆွဲဖို့ စုတ်တံဝယ်ရန်ပင် ပိုက်ဆံ မရှိ
ဘူး။ တစ်နေ့မှာ မာလီယန် ပုဂ္ဂလိကကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဖြတ်သန်းသွား
တယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ပန်းချီဆွဲနေတာ သူ တွေ့
သွားတယ်။ စုတ်တံနဲ့ ဆေးဆွဲနေတာကို သူ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဒါနဲ့
ကျောင်းထဲကို အမှတ်တမဲ့ ဝင်ရောက်သွားတယ်။

“ကျွန်တော် ပန်းချီသိပ်ဆွဲချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး စုတ်တံ ခဏ
ငှားမလား”

“ဘာ...”
ကျောင်းဆရာက မာလီယန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့
ဆက်ပြောသေးတယ်။

“သူတောင်းစားကလေးက ပန်းချီဆွဲချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ရာရာစစ
အိပ်မက် မက်နေတာလား”

ကျောင်းဆရာလည်း မာလီယန်ကို မောင်းထုတ်တယ်။ ပေစောင်းပေ
အောင်းနဲ့ မာလီယန် ထွက်သွားတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေ လာဖွားဖွား
လာတယ်။ သူ့စိတ်၊ သူ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလာတယ်။

“ငါ ဆင်းရဲမွဲတေခဲရင်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီဆွဲတာ မသင်ရမှာလဲ”
 စာလီယန် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေတယ်။ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ ပန်းချီသင်ဖို့
 ငြင်းတို တခြားစီ သူ မမြင်၊ ပန်းချီဆွဲသင်ယူဖို့ သူ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
 တောင်တွေဆီသွားပြီး ထင်းရွေတဲ့အခါ သဲတွေပေါ်မှာ ငှက်ရုပ်တွေ သစ်ချောင်း
 ကလေးနဲ့ ဆွဲတယ်။ ကျူပင်တွေ ခုတ်ရအောင် မြစ်ကို သွားတဲ့အခါ သူ့လယ်
 ချောင်းကို ရေထဲမှာနစ်ပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ငါးရုပ်ဆွဲတယ်။ အိမ်ပြု
 ရောက်တဲ့အခါ တုတ်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ နံရံမှာ ရေးဆွဲတယ်။ နံရံလေးဘက်
 စလုံး ပုံတွေပြည့်နေတယ်။

အချိန်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် မြန်မြန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ မာလီယန်
 ပန်းချီဆွဲ လေ့ကျင့်တာ တစ်ရက်မျှ မပျက်ကွက်ခဲ့ဘူး။ သူ့ပန်းချီ လက်ရာတွေ
 ကလည်း တစ်နေ့တခြား ပို၍... ပို၍ ကောင်းလာတယ်။ ငှက်လေးတွေ
 တကယ်တော့ဆို ရင်ကျူးနေတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် အသက်ဝင်တယ်။
 ငါးကလေးတွေ တကယ် ရေကူးနေတယ်ထင်ရလောက်အောင် အသက်ဝင်တယ်။
 တကယ်တော့ ဘဝနဲ့ တူတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် အသက်ဝင်တယ်။ တကယ်
 ဘဝနဲ့ တူတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် လက်ရာမြောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်
 ထိ မာလီယန်မှာ ပန်းချီစုတ်တံ မရှိသေးဘူး။ ပန်းချီစုတ်တံရှိရင် ဘယ်လောက်
 ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ မာလီယန် မကြာမကြာ အတွေးပေါက်မိတယ်။

မာလီယန် ထင်းရွေ၊ ပန်းချီဆွဲ အလုပ်တွေကို တစ်နေ့လုံး လုပ်တယ်။
 တစ်ညမှာ အလုပ်သိပ်ပင်ပန်းတဲ့အတွက် ခေါင်းချချချင်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။
 မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူရှည်ရှည်နဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ပန်းချီ
 စုတ်တံတစ်ချောင်းကိုပေးရင်း မှာကြားတယ်။

“ဒါ ပဉ္စလက်စုတ်တံ၊ သတိဝီရိယနဲ့ အသုံးပြု”
 မာလီယန် စုတ်တံကို ယူလိုက်တယ်။ စုတ်တံက ရွှေရောင်တစ်လက်
 လက်နဲ့ နည်းနည်းလေးတယ်။
 “သိပ်လှတဲ့ စုတ်တံပဲ” မာလီယန် ပျော်လို့ထခုန်လိုက်တယ်။ ဆက်ပြီး
 “ထာဝရ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်” လို့ ပြောတာမဆုံးမီ အဘိုးအိုကြီး
 ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။ မာလီယန် လန့်နိုးသွားတယ်။

အိပ်မက် မက်နေတာလား။ မဖြစ်နိုင်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တကယ်
 ပေးသွားတာ။ ကြည့်လေ။ မာလီယန်လက်ထဲမှာ ပဉ္စလက်စုတ်တံ မဟုတ်လား။

မာလီယန် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။
 သူ့အတွက် ဒဏ္ဍာရီလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီ ပဉ္စလက်စုတ်တံနဲ့ ငှက်ရုပ်တစ်ရုပ် ရေးဆွဲတယ်။ ငှက်ရုပ်က
 အတောင်ပံခတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားတယ်။ ကောင်းကင်ထက်မှာ
 မာလီယန်အတွက် မြူးမြူးရွှင်ရွှင် တေးသီဆိုပေးတယ်။ ပဉ္စလက်စုတ်တံနဲ့ ငါး
 ရုပ် ရေးဆွဲတယ်။ အဲဒီ ငါးရုပ်က အမြီးလှုပ်ကာ လှုပ်ကာနဲ့ မြစ်ထဲ ဆင်းသွား
 ပြီး ခေါင်းမြုပ်ချည် ပေါ်ချည်နဲ့ အလေးပြုသလိုပဲ။ သူ မြင်အောင် ရေထဲမှာ
 တစားပြနေတယ်။ မာလီယန် သိပ်ကြည့်နူးသွားတယ်။

မာလီယန်လည်း ဆင်းရဲသား တောသူတောင်သားတွေအတွက် ထယ်၊
 ငန်းပြား၊ ရေနံဆီမီးခွက်၊ ရေပုံး ပုံတွေ နေ့တိုင်း ရေးဆွဲပေးတယ်။ လျှို့ဝှက်
 ချက်တို့မည်သည် ကြာရှည်ဘယ်တော့မျှ ရှိမနေဘူး။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့
 ပေါ်စမြဲ ဖြစ်တယ်။ မာလီယန် ပဉ္စလက်စုတ်တံသတင်း သူ့ရွာက မြေပိုင်ရှင်
 ကြီးနား မကြာမီ ရောက်သွားတယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးက သူ့လူယုံတော်နှစ်ယောက်
 အား မာလီယန်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာဖို့ စေလွှတ်တယ်။ သူ့အိမ်ရောက်
 ထာတဲ့အခါ သူ့ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲပေးဖို့ မာလီယန်ကို အခမဲ့ စေခိုင်းတယ်။

မာလီယန်ဟာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပေမဲ့ သတ္တိအပြည့်အဝ ရှိတယ်။ အဲဒီ
 ချမ်းသာသူတွေ ပြောတိုင်း မလုပ်ဘူး။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးက ဘယ်လောက် ခြိမ်း
 ခြောက်ခြိမ်းခြောက်၊ ဘယ်လောက် မြောက်ပင့်မြောက်ပင့် ပုံကလေးတစ်ပုံတောင်
 ဆွဲမပေးဘူး။ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းပစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးက မာလီယန်
 တို့ မြင်းဇောင်းထဲမှာ ပိတ်ထားပြီး အစာငတ်ထားလိုက်တယ်။

နောက် သုံးရက်ကြာပြီးနောက် ဆီးနှင်းတွေ သည်းထန်စွာ ကျလာတယ်။
 ညနေရောက်တော့ မြေပြင်တစ်ခုလုံး ဆီးနှင်းတွေ အထူကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မာလီယန်
 တော်မသေရင်လည်း အေးပြီးသေပြီလို့ မြေရှင်ကြီး ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ မြင်းဇောင်း
 တို့ သွားကြည့်တယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး တံခါးအနီး ရောက်သွားတယ်။ တံခါး
 အက်ကြောင်းကလေးမှ နီရဲနေတဲ့ မီးတောက်အလင်းကို တွေ့ရတယ်။ မွှေးကုန်
 ထင်းနံ့ကို အက်ကြောင်းကလေးမှတစ်ဆင့် ရှုရှိုက်လိုက်ရတယ်။ အက်ကြောင်း
 ကလေးမှ ချောင်းကြည့်တယ်။ မာလီယန်ကိုယ်တိုင် မီးဖိုကြီးမှာ ချက်ပြုတ်နေ
 တယ်။ ပူပူနွေးနွေး ကိတ်မုန့်တွေကို စားနေတယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး သူ့မျက်စိ
 သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကိတ်မုန့်တွေ ဘယ်ကရပါလိမ့်။

သူ့အတွေးတွေ ခြားရဟတ်လို ဖြစ်နေတယ်။ မာလီယန် သူ့စုတ်နဲ့ ဆွဲတာပဲ ဖြစ်ရယ်လို့ နောက်ဆုံးမှာ ကောက်ချက်ချတယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဒေါသအိုး ခေါက်ကွဲလာတယ်။ ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ တယ်။ သူ့လူယုံတော် လက်ပါးစေတွေကို ခေါ်တယ်။ မာလီယန်ကို သတ်ပြီး တွေ့လက်စုတ်တံကို ရယူဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။

သူ့လူယုံတော် လက်ပါးစေတွေ မြင်းစောင်းကို ဒုန်းစိုင်းကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မာလီယန် မရှိတော့ဘူး။ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေကြည့်ကြတယ်။ နံရံ မှာထောင်ထားတဲ့ လှေကားတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရတယ်။ မာလီယန်ကား အဲဒီ လှေကားနဲ့ လွတ်မြောက်သွားလေပြီ။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလည်း အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ ဘဲ လှေကားထောင်ပြီး လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ လှေကားမရှိတော့ဘူး။

မာလီယန်လည်း မြေပိုင်ရှင်ကြီးအိမ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရွာမှာ ပုန်းနေလျှင် လုံခြုံမှု မရှိနိုင်ကြောင်း သူ သိတယ်။ သူ့ကို ဖွက်ထားကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒုက္ခရောက်နိုင်ကြောင်း သူ တွေးမိတယ်။ ဝေးတဲ့နေရာ တစ်နေရာသွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မာလီယန်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ တဲကလေးတွေ ကို လက်ပြန်တံဆက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ခွဲခွာစကားနဲ့ နှုတ်ဆက် တယ်။ ဒီနောက် မြင်းကောင်းကောင်းတစ်ကောင်ပဲ ရေးဆွဲတယ်။ မြင်းပေါ်တက် လိုက်ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းလေတော့တယ်။

ခရီးဝေးဝေး မရောက်ခင်မှာဘဲ နောက်မှ မြင်းခွာသံတွေကို ကြားရတယ်။ သူ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ သူ လက်ပါးစေတွေ မြင်းနဲ့ သူ့နောက်ကို အပြင်းလိုက်လာနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာလည်း မီးတုတ်တွေနဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလက်ထဲမှာလည်း တစ်လက်လက် ထနေတဲ့ဓား နဲ့။ တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာတယ်။ မာလီယန်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ လေးနဲ့ မြားပုံ ရေးဆွဲတယ်။ လေးညှို့ကို တင်လိုက်ပြီး မြားကို လွတ်လိုက်တယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို မြားစူးဝင်သွားတယ်။ မြင်းပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတယ်။ မာလီယန် ကြာပွတ်တို့ပြီး အပြင်းနှင်တယ်။ သူ့မြင်းဟာ လေထဲမှာ ပျံနေသကဲ့သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲနဲ့ လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးသွားနေ တယ်။ နေ့ရောညပါ မရပ်မနားဘဲ ရက်ပေါင်တော်တော် ကြာသွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမြို့မှာ သူနေထိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ သူ့ဇာတိရွာနဲ့ သိပ်အလှမ်းဝေးနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက်

သူ့လုံခြုံရေးလည်း စိတ်ချရပြီ ဖြစ်တယ်။ မြို့မှာ သူ အလုပ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဖန်းချိကားတွေ ရေးဆွဲပြီး ဈေးမှာ ရောင်းတယ်။ သူ့လက်ရာမှန်း မသိရလေ အောင် ပန်းချိကားတွေ အသက်ဝင်မလာစေဖို့ သတ်ကြီးစွာထားပြီး ရေးဆွဲ တယ်။ ငှက်ဆွဲရင် နှုတ်သီးမပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေဆွဲရင် မြေတစ်ချောင်း ချောက်ထားတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကြီးကြာငှက်ပုံကို ရေးဆွဲတယ်။ မျက်လုံး မပါဘူး။ ကြီးကြာ ပုံရေးပြီး ဆေးရည်ကို ကြီးကြာရဲ့ခေါင်း အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ပက်မိတယ်။ ပက်မိ တဲ့နေရာက မျက်လုံးတွေ ရှိရမည်နေရာ။ ကြီးကြာ မျက်လုံး ဖွင့်လာတယ်။ အတောင်ပံတွေ ခပ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားတယ်။ တစ်မြို့လုံး ချက်ချင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ သိပ်သိပ်ချင်လာကြတာ၏။ အခြား သူတွေကိုစွဲမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သူ အချို့က ပြည့်ရှင်မင်းထံ သံတော်ဦး တင်ကြတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းလည်း အရာရှိများ စေလွှတ်တယ်။ မာလီယန်ကို အရာရှိများက နန်းရင်ပြင် ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ မာလီယန်သွားရန် ဆန္ဒမရှိ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကတိအမျိုးမျိုးပေးပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတာ ဖြစ်တယ်။

မာလီယန်က ပြည့်ရှင်မင်းအကြောင်းကို သိရှိထားပြီး ဖြစ်တယ်။ ဆင်းရဲ အား ပြည်သူတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တယ်။ အဲဒီ အပြုအမူတွေကြောင့် မာလီယန် ပြည့်ရှင်မင်းကို အမုန်းကြီး မုန်းတယ်။ အဲဒီလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သူမျိုးအတွက် မည်သည့်ကိစ္စမျှ မာလီယန် လုပ်ဆောင်ပေးမှာ မဟုတ်။ ဒါက မာလီယန်စိတ်ဓာတ်။ မာလီယန် ခံယူချက်။ ဒါကြောင့် ပြည့်ရှင်မင်းက မာလီယန်အား နဂါးရုပ် ရေးဆွဲဖို့ အမိန့်ပေးတဲ့အခါ နဂါးရုပ်အစား ဖားပြုပ် ချွဲ ရေးဆွဲပေးတယ်။ ဖိုးနစ်ငှက်ပုံ ရေးဆွဲဖို့ အမိန့်ပေးတဲ့အခါ ကြက်ဖပုံ ရေး ဆွဲပေးတယ်။ ဖားပြုပ်နဲ့ ကြက်ဖတို့ ပြည့်ရှင်မင်းအနီးမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာပြီး အညစ်အကြေးတွေ နေရာအနှံ့မှာ စွန့်တယ်။ ပြည့်ရှင်မင်း အမျက် ဆော်ရသွားတယ်။ ကိုယ်ရံတော်တွေအား မာလီယန်ထံမှ ပဉ္စလက်စုတ်တံကို အိမ်ယူပြီး မာလီယန်ကို အချုပ်ထဲ ထည့်ထားဖို့ အမိန့်တော်ရှိတယ်။

ပြည့်ရှင်မင်းလက်ထဲ ပဉ္စလက်စုတ်တံ ရောက်သွားပြီ။ ပြည့်ရှင်မင်း နှိပ်စက်ပိတ်ပင် ပဉ္စလက်စုတ်တံနဲ့ ပန်းချီဆွဲတယ်။ ပထမဆုံး ရွှေတောင်ကြီးတစ် တောင် ရေးဆွဲတယ်။ တစ်တောင်နဲ့ မတင်းတိမ်ဘူး။ တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင် ရေးဆွဲတာ တောင်တွေ ပြတ်သိပ်သွားတယ်။ ရေးဆွဲပြီးတဲ့အခါ ဘာဖြစ်သွား

ထယ်ထင်လဲ။ တောင်တွေ အားလုံးဟာ ကျောက်ဆောင်တွေ စုပုံထားတဲ့ ကျောက်ဆောင်အပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျောက်ဆောင်ပုံကြီးက အောက်ခြေထပ်ပြီး ထိပ်ဖျားကြီးနေတော့ ဟန်ချက်မညီဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ကျောက်ဆောင်အပုံကြီး ပြုလဲကျသွားတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့ ခြေထောက်တွေ ဒက်ရာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်လုနီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါတောင် ပြည့်ရှင်မင်းက မမှတ်သေးဘူး။ လောဘဇောအရှိန် မသတ်ဘူး။ ရွှေတောင်ကြီးတွေဆွဲတာ မအောင်မြင်ပြီး တဲ့နောက် ရွှေအုတ်တွေ ရေးဆွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ အုတ်တစ်ချပ် ရေးဆွဲတယ်။ ရေးဆွဲတဲ့ အုတ်က သေးနေပုံပဲ။ အဲဒါထက်ပိုကြီးတဲ့ အုတ်တစ်ချပ် ရေးဆွဲပြန်တယ်။ သေးသေးလေးပဲ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးသိပ်သိပ်ရယ်တဲ့ ရွှေချောင်းတစ်ချောင်း ရေးဆွဲတယ်။ ရေးဆွဲပြီးတဲ့အခါ ဘာဖြစ်သွားတယ်ထင်လဲ။ ရွှေချောင်းကြီးဟာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စပါးအုံးမြွှာကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ စပါးအုံးမြွှာကြီးက နီရဲနေတဲ့ ပါးစပ်ကျယ်ကြီးဟာပြီး ပြည့်ရှင်မင်းကို လိုက်တယ်။ ပြည့်ရှင်မင်း ကြောက်ရွံ့မေ့မျောသွားတယ်။ ကံကောင်း ထောက်မတဲ့အတွက် ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့ အရာရှိတွေက ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ပြည့်ရှင်မင်း ပဉ္စလက်စုတ်တံကို အသုံးပြုလို့ မရမှန်း သိသွားတယ်။ မာလီယန်ကို အချုပ်မှ လွှတ်တယ်။ မာလီယန်အား ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုတယ်။ ရွှေတွေ ငွေတွေ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးတယ်။ သမီးတော်နဲ့ စုလျားရစ်ပတ်ပေးဖို့လည်း ကတိပြုတယ်။ မာလီယန်လည်း ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့ အဆိုပြုချက်တွေကို သဘောတူဟန် ဆောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလီယန်မှာ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်တယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းက ပဉ္စလက်စုတ်တံကို ပြန်ပေးတယ်။

ပြည့်ရှင်မင်းက တွေးမိတယ်။

“တောင်ရေးဆွဲရင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ထွက်လာနိုင်တယ်။ ပင်လယ်ဆွဲတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း မာလီယန်ကို ပင်လယ် အရင်ဆွဲဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ မာလီယန် ပဉ္စလက်စုတ်တံကို ယူတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း ပင်လယ်ကို ရေးဆွဲတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းရှေ့မှောက်မှာ အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်။ ပြာလဲ့လဲ့ရေပြင်က ငြိမ်သက်နေတယ်။ တဖျပ်ဖျပ် အရောင်လက်နေတယ်။

“ပင်လယ်ထဲမှာ ငါတွေ ဘာဖြစ်လို့ မရှိတာလဲ”

ပြည့်ရှင်မင်းက ပင်လယ်ကို ကြည့်ရင်းမေးတယ်။

မာလီယန် အစက်အနည်းငယ် ချလိုက်တယ်။ အရောင်အမျိုးမျိုး ငါးတွေ ပေါ်လာတယ်။ အမြီးကလေးတွေ ခပ်ကာ ခပ်ကာ ပြေးလွှားကူးခတ်နေကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပင်လယ်ပြင်ကြီးဘက်ကို ကူးသွားကြတယ်။

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ကြည့်နူးမှုအပြည့်နဲ့ ငါးကလေးတွေကို ကြည့်နေတယ်။ ငါးကလေးတွေ ဝေး၍ ဝေး၍ သွားတယ်။ အဲဒီအခါ ပြည့်ရှင်မင်းက မြန်မြန်... မြန်မြန်၊ လှေတစ်စင်းရေးဆွဲ” လို့ အရေးတကြီး ပြောတယ်။ မာလီယန်က အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း ရေးဆွဲတယ်။ အဲဒီလှေကြီးကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၊ မိဖုရား၊ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေ၊ များမတ်တဲ့ တက်ရောက်ကြပြီး လွှင့်သွားကြတယ်။ မာလီယန်လည်း စုတ်တံနစ်ချက် နှိုးချက်လောက်နဲ့ လှေကို ရေးဆွဲတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းအံကလေးတွေ ပေါ်လာတယ်။ လှေလည်း တစ်ဖြည်းဖြည်း ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို ရွေ့သွားနေတယ်။

ပြည့်ရှင်မင်းက လှေနေ့တယ်လို့ ထင်တယ်။ လှေဦးမှာ ထိုင်လျက် လှေထဲလောင်စွာ အော်ပြောတယ်။

“လေခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ပါလေစေ၊ တိုက်ပါလေစေ”

မာလီယန်ရဲ့ စွမ်းအားပြင်းစုတ်ချက်အချို့ကို ရေးဆွဲတယ်။ လေပြင်းတိုက်လာတယ်။ ပင်လယ်ပြင် လေထန်စ ပြုလာတယ်။ လှေ သမုဒ္ဒရာ အလယ်ဘက်ဆီကို အလျင်အမြန် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ချောမွေ့စွာ သွားနေတယ်။ ရွက်ဖြူကြီးက လှိုင်းတွေလို တစ်လိပ်လိပ် လွင့်နေတယ်။

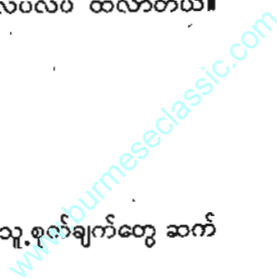
မာလီယန် နောက်ထပ် စုတ်ချက်အနည်းငယ် ဆွဲပြန်တယ်။ ပင်လယ်အော်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လိပ်လိပ် ထလာတယ်။ လှေကြီးလည်း လူးနေလေပြီ။

“အဲဒီလောက်အတော်ပဲ”

ပြည့်ရှင်မင်း အသံကုန်ဟစ်ပြောတယ်။

“တော်ပြီ၊ ငါ အမိန့်ပေးနေတယ်”

မာလီယန် ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့စကားကို ဂရုမစိုက်။ သူ့စုတ်ချက်တွေ ဆက်

ဆွဲတယ်။ ပင်လယ်ကြီး တရားစူး ဖြစ်လာပြီ။ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ လှေဝမ်းစိုက်ကို ထိုးခွဲလိုက်တယ်။

ပြည့်ရှင်မင်း ရွက်တိုင်ကို တွယ်ထားတယ်။ လက်သီးဆုပ်ကို မာလီယာဘက် လှုပ်၍ လှုပ်၍ပြပြီး အော်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလီယန် မကြားဟာ ဆောင်နေတယ်။ ‘လေ’ စုတ်ချက်ကို ဆက်ဆွဲနေတယ်။ ဟာရီကိန်းလေပြီ။ မုန်တိုင်းကျလာတယ်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်သွားတယ်။ လှေကြီးလည်း တစ်စစီ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပင်လယ်ထဲကို နစ်မြုပ်သွားတယ်။ ပြည့်ရှင်မင်းနဲ့ များတော်မတ်တော်တွေ အားလုံး ပင်လယ်အောက် ရောက်သွားကြတယ်။

ပြည့်ရှင်မင်း ကံတော်ကုန်ပြီးနောက် မာလီယန်နဲ့ သူ့ပဉ္စလက်စုတ်တံဇာတ်လမ်းဟာ တစ်နံတစ်လျား ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလီယန် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မည်သူမျှ သေသေချာချာ မသိကြဘူး။

အချို့က ဆိုတယ်။ မာလီယန် သူ့ဇာတိကျေးရွာကို ပြန်သွားပြီး သူ့ရောင်းရင်း တောင်သူလယ်သမားတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားတယ်လို့။

အချို့က ဆိုတယ်။ မာလီယန် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း လှည့်လည်ပြီး ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် ပန်းချီရေးဆွဲပေးနေတယ်လို့။

[တရုတ်]

လျှာပြတ်စာသူငယ်

... ဟိုးတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုပေါ့။

အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအို ရှိခဲ့ဖူးသတဲ့။

တစ်နေ့မှာ အဘိုးအို ထင်းခတ်ရအောင် တောင်တွေဆီ သွားခဲ့တယ်။

အဘွားအိုက သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းမှာ သူ့ထမင်းချိုင့်ကလေးကို

ချိတ်ထားလိုက်သတဲ့။ စာကလေးတစ်ကောင်လာနားပြီး အဘိုးအိုရဲ့ ထမင်းတွေကို

အတုနဲ့စားပစ်လိုက်တယ်။ အဘိုးအို နေ့လယ်မှာ ထမင်းစားဖို့ ထမင်းထုပ်ကို

ချွေးပြီး ဖြည့်တယ်။ ထမင်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ စာကလေးတစ်ကောင် အိပ်နေတာ

မိတွေ့ရတယ်။ စာကလေးကိုယူပြီး မွေးထားတယ်။ စာကလေးကို “အိုချွန်”

လို့ အမည်မှည့်တယ်။

တစ်နေ့မှာ အဘိုးအိုဟာ စာကလေးကို အဘွားအိုနဲ့ ထားခဲ့ပြီး ထင်း

ခတ်ရအောင် တောင်တွေဆီကို သွားခဲ့တယ်။ ရာသီဥတုက သာသာယာယာ

ရှိနေတယ်။ အဘွားအိုလည်း ထမင်းချက်ပြီး မြစ်ဆိပ်ကို အဝတ်သွားလျှော်

ထား။ စာကလေးကိုလည်း မှာခဲ့သေးတယ်။

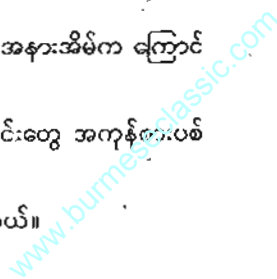
“အဘွား မြစ်ဆိပ်မှာ အဝတ်သွားလျှော်ဦးမယ်၊ အနားအိမ်က ကြောင်

အစားဦးမယ်၊ ကြည့်ထားလိုက်”

စာကလေး သိပ်ဆာလာတယ်။ ဒါကြောင့် ထမင်းတွေ အကုန်စားပစ်

လိုက်တယ်။ အဘွားအို ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ...

“ထမင်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ” လို့ မေးတယ်။

“အနားအိမ်က ကြောင် လာစားသွားတယ်”

အဘွားအို အနားအိမ်က ကြောင်ပါးစပ်ကို စစ်တယ်။ အစအနတော့ မတွေ့ရဘူး။ ပြီးတော့ စာကလေးပါးစပ်ကို ကြည့်တယ်။ ပါးစပ်မှာ စားကြွ စားကျန်တွေ ကပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဘွားအို ဒေါသထွက်သွားတယ် စာကလေးရဲ့လျှာကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ စာကလေးကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဘိုးကြီး သစ်ခုတ်ရာမှ ပြန်လာတယ်။ စာကလေးကို မမြင်တော့ မေးတယ်။

“အိုချွန် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ် ထမင်းချက်ထားခဲ့ပြီး မြစ်ဆိပ်မှာ အဝတ်သွားလျှော်တယ်။ ပြန်လာတော့ ထမင်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ သူ့လျှာကိုဖြတ်ပြီး နှင်လွှတ်လိုက်တယ်”

အဘိုးအို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တွေ့လိုတွေ့မြင် စာကလေးကို လိုက်ရှာတယ်။ ပါးစပ်က တကြော်ကြော်နဲ့။

စာကလေးအိုချွန် ဘယ်သွားနေလဲ။

လျှာပြတ်စာကလေး ဘယ်သွားနေလဲ။

သနားစရာ စာသူငယ် မင်း ဘယ်သွားနေလဲ။

ပါးစပ်မှ တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ခရီးတော်တော်ဝေးဝေး ရောက်လာတယ်။ တစ်နေရာမှာ နွားရေချိုးပေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒါကို မေးတယ်။

“နွားရေချိုးနေတဲ့ ကိုအဝါ...၊ နွားရေချိုးနေတဲ့ ကိုအဝါ...၊ လျှာပြတ်စာကလေးတစ်ကောင် ဒီအနား မလာဘူးလား”

“လာတယ်၊ သူ လာတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီနွားချိုးရေကို အဖေ့ထဲမှ တစ်ဆယ့်သုံးကြိမ်၊ အမေ့ထဲမှ တစ်ဆယ့်သုံးကြိမ်သောက်ရင် စာကလေးသွားတဲ့ နေရာကို ပြောမယ်”

အဘိုးအိုလည်း နွားချိုးရေကို သောက်တယ်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားပါ။ ခင်ဗျား မြင်းရေချိုးပေးနေသူ ကို တွေ့မယ်”

စာကလေးအိုချွန် ဘယ်သွားနေလဲ။

လျှာပြတ်စာကလေး ဘယ်သွားနေလဲ။

သနားစရာ စာသူငယ် မင်း ဘယ်သွားနေလဲ။

အဘိုးကြီးလည်း အဲဒီသီချင်း သီဆိုရင်း ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

ကြောမိ မြင်းရေချိုးပေးနေသူကို တွေ့တယ်။

“မြင်းရေချိုးနေတဲ့ ကိုအဝါ...၊ မြင်းရေချိုးပေးနေတဲ့ ကိုအဝါ...၊ လျှာပြတ်စာကလေးတစ်ကောင် ဒီအနား မလာဘူးလား”

“လာတယ်၊ သူ လာတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမြင်းချိုးရေကို တစ်ဆယ့်သုံးကြိမ် ခြည့်ထားတဲ့ အဖေ့နဲ့အမေ့ထဲမှ သောက်ရင် စာကလေး သွားတဲ့နေရာကို ပြောမယ်”

အဘိုးအိုလည်း မြင်းချိုးရေကို သောက်တယ်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားပါ။ ခင်ဗျား ရေညှိတွေ ဆေးနေသူ ကို တွေ့မယ်”

စာကလေးအိုချွန် ဘယ်သွားနေလဲ။

လျှာပြတ်စာကလေး ဘယ်သွားနေလဲ။

သနားစရာ စာသူငယ် မင်း ဘယ်သွားနေလဲ။

အဘိုးကြီးလည်း အဲဒီသီချင်း သီဆိုရင်း ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

ကြောမိ ရေညှိဆေးနေသူကို တွေ့တယ်။

“ရေညှိဆေးနေတဲ့ ကိုအဝါ...၊ ရေညှိဆေးနေတဲ့ ကိုအဝါ...၊ လျှာပြတ်စာကလေးတစ်ကောင် ဒီအနား မလာဘူးလား”

“လာတယ်၊ သူ လာတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီရေညှိဆေးရေကို တစ်ဆယ့်သုံးကြိမ် ခြည့်ထားတဲ့ အဖေ့နဲ့အမေ့ထဲမှ သောက်ရင် စာကလေး သွားတဲ့နေရာ ကို ပြောမယ်”

အဘိုးအိုလည်း ရေညှိဆေးရေကို သောက်တယ်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားပါ။ ခင်ဗျား ဝါးတောကြီးကို ရောက်မယ်။ ဝါးတောထဲကို သွားပါ။ စာကလေးကို ခင်ဗျား တွေ့ရမယ်။ စမြိန်ချက် အဝတ်နီ ဝတ်ထားတယ်။ ကြိုးနီ စည်းထားတယ်။ ဆန်တွေ ချိုးဖဲ့နေတာ တွေ့ရမယ်။

စာကလေးအိုချွန် ဘယ်သွားနေလဲ။

လျှာပြတ်စာကလေး ဘယ်သွားနေလဲ။

သနားစရာ စာသူငယ် မင်း ဘယ်သွားနေလဲ။

အဘိုးအိုလည်း အဲဒီသီချင်း သီဆိုရင်း ဆက်လက်လျှောက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ဝါးရုံတောကို ရောက်တယ်။ ဝါးရုံတောကြီးထဲကို ဝင်သွားတယ်။ မကြာမီ စာကလေးရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ အဘိုးကြီးက တံခါးခေါက် လိုက်တယ်။

“အဖေလား... အမေလား”

“အဖေ... အဖေ”

“အဖေဆိုရင် အဲဒီအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ဝင်ခဲ့ပါ”

အဘိုးအို ဝင်သွားတယ်။ စာကလေးက အဘိုးအိုကို အစားအစာကောင်း တွေ ကျွေးတယ်။ ဒီနောက် စာကလေးက အဘိုးကြီးကို မေးတယ်။

“လေးတဲ့သေတ္တာနဲ့ ပေါ့တဲ့သေတ္တာ ဘယ်ဟာနှစ်သက်လဲ အဖေ”

“အဖေက အသက်ကြီးပြီ၊ ပေါ့တာပဲ နှစ်သက်တယ်”

စာကလေးလည်း အဘိုးကြီးပန်းပေါ်ကို သေတ္တာပေါ်တစ်လုံး တင်ပေး တယ်။ အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ မှာတယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ အဘိုးကြီး သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဒဂါးစေ့ အကြီးတွေရော၊ ဒဂါးစေ့ အသေးတွေ ပါ တွေ့ရတယ်။ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး ပျော်မဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။

အဘွားကြီးက လောဘဇော တက်လာတယ်။ သူလည်း သွားဦးမယ် ဆိုပြီး စာကလေးနေတဲ့ ဝါးရုံတောကို သွားတယ်။ ရောက်တော့ တံခါးခေါက် တယ်။ အိမ်အတွင်းမှ အသံထွက်ပေါ်လာတယ်။

“အဖေလား... အမေလား”

“အဖေ... အဖေ”

“အမေဆိုရင် အဲဒီအတိုင်း တည့်တည့်ဝင်ခဲ့ပါ”

အဘွားကြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဝင်ရောက်သွားတယ်။ စာကလေးက အဘွားအိုအား ထမင်းကျွေးတယ်။ ထမင်းထည့်တဲ့ခွက်က ပန်းကန် မဟုတ် ဘူး။ အိမ်သာက ပျဉ်တစ်ချပ် ဖြစ်တယ်။ တူတွေက ခြစည်းရိုးချိုးထားတဲ့ တုတ်ချောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ထမင်း မဟုတ်ဘူး။ သံတွေ ဖြစ်တယ်။

အဘွားကြီး ပြန်တော့မည့်အခါ စာကလေးက အဘွားကြီးကို မေးတယ်။

“အဘွား လေးတဲ့ခြင်းတောင်းနဲ့ ပေါ့တဲ့ခြင်းတောင်း ဘယ်ဟာ နှစ်သက်

လဲ”

လောဘကြီးသူပီပီ လေးတဲ့ခြင်းယူမယ်လို့ ပြောတယ်။

“အဘွား ပန်းပေါ်မှာ ထမ်းသွားပါ။ အိမ်မရောက်မချင်း ခြင်းတောင်း ထဲကို မကြည့်ပါနဲ့။”

စာကလေးက အဘွားအိုကို မှာတယ်။

အဘွားအို မနေနိုင်ဘူး။ ခြင်းတောင်းထဲကို ချောင်းကြည့်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ခြစည်းရိုးနောက်ကွယ်ကို သွားတယ်။ ခြင်းတောင်းကို ဖွင့်တယ်။ ခြင်းတောင်းထဲမှ မြွေတွေ၊ အဆိပ်ပြင်းမြွေငယ်တွေ၊ ကင်းမြီးကောက်ကြီးတွေ ထွက်လာပြီး အဘွားအိုကို ကိုက်ကြတယ်။ အဘွားအိုလည်း အဆိပ်သင့်ပြီး ထွက်လွန်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လောဘမကြီးသင့်ကြဘူး။

[ဂျပန်]

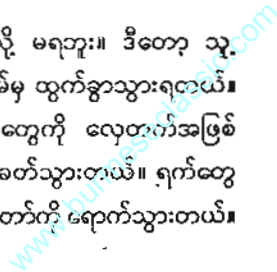
ငလက်မကလေး

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ရွာတစ်ရွာမှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြတယ်။ သူတို့မှာ သားသမီး မထွန်းကားဘူး။ ကလေး သိပ်လိုချင်ကြတယ်။ ဘယ်လောက်သေးသေး ကလေးဆိုရင် ပြီးရော ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတောင် ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဆူမိယိုရှိဝတ်ကျောင်းကိုသွားပြီး သားဆုပန်ကြတယ်။

“ဆူမိယိုရှိ အရှင်မင်း...၊ လက်မလောက်ရှိတဲ့ ကလေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ကို ပေးသနားတော်မူပါ”

နောင် ဆယ်လကြာတဲ့အခါ အလွန်သေးငယ်တဲ့ သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် မွေးဖွားတယ်။ ကလေးက လက်မအရွယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အကြောင့် “အစ်ဆန်မိုးရှိ” ခေါ် “ငလက်မ” လို့ အမည်ပေးတယ်။ ငလက်မ တို့ သူ့မိဘတွေက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ သိပ်ချစ်ကြတယ်။ နှစ်တွေ ဘယ် လောက်ကြာကြာ ငလက်မကတော့ ဒီအရွယ်ပဲ။ တစ်နေ့မှာ မိဘနှစ်ပါးက လေကန်ကို စက်ချုပ်အပ်တစ်ချောင်း ပေးတယ်။ သူ့အတွက် ဓားအဖြစ်နဲ့ပေါ့။ အိမ်မှ ဝေးလံတဲ့နေရာ တစ်နေရာကို ပို့တယ်။

ငလက်မ ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘူး။ မသွားချင်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ သူ့ အမေပေးတဲ့ တူတွေ၊ ထမင်းပန်းကန်တို့ကိုယူပြီး အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားရတယ်။ ထမင်းပန်းကန်ကို လှေအဖြစ် အသုံးပြုတယ်။ တူတွေကို လှေတင်အဖြစ် အသုံးပြုတယ်။ ငလက်မဟာ နေပြည်တော်ကို လှော်ခတ်သွားတယ်။ ရက်တွေ အတော်ကြီး ကြာတဲ့အခါ ပြည်ရှင်မင်းကြီးရဲ့ နေပြည်တော်ကို ရောက်သွားတယ်။

နေပြည်တော်မှာ ငလက်မ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုကြည့်ရင်းနဲ့ ခင်နားထည်ဝါတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့ ရောက်သွားတယ်။ အိမ်ကြီးရဲ့ အဝင်ဝကို သွားတယ်။ အဝင်ဝမှာ ရပ်ပြီး...

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

အိမ်ရှင်တွေက အဲဒီအသံဟာ ထူးဆန်းတဲ့အသံလို့ တွေးမိတယ်။ မည်သူမည်ဝါဆိုတာ သိလိုလာတယ်။ ဒါကြောင့် အဝင်ဝကို သွားတယ်။ အလွန်သေးငယ်တဲ့ လူကလေးတစ်ယောက် သစ်သားကွင်းပိတ် ဖိနပ်တွေအောက်မှာ ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

“အခုနခေါ်တာ မင်းကလေးလား” လို့ မေးတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော့်အမည် ငလက်မလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို အိမ်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ပို့လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့အိမ်ထဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားမလား”

အိမ်ရှင်တွေလည်း ငလက်မကို စိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငလက်မကို မွေးမြူစောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ငလက်မဟာ ငယ်ပေမဲ့ သိပ်ပါးနပ်တယ်။ အိမ်ရှင်တွေ မေးတာထက် သူက ပိုသိနေတယ်။ အရိပ်ပြရင်အကောင်ထင်တဲ့ ငလက်မ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ချစ်စနိုးအနေနဲ့ “ငလက်မကလေး၊ ငလက်မကလေး” လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ရှင်သမီးက သူ့ကို သိပ်နှစ်သက် သဘောကျလာတယ်။

တစ်နေ့မှာ အိမ်ရှင်သမီးက ငလက်မကလေးကို နတ်ဘုရားမကန်နွန်နွန်ထံမှာ ဆုတောင်းဖို့ ခေါ်သွားတယ်။ အပြန်ခရီးမှာ နာနာဘာဝ လူပုကလေးနှစ်ဦးကို တွေ့တယ်။ မိန်းကလေးကို အဲဒီနှစ်ဦးက ဆွဲလား လွဲလားလုပ်မည့်ဆဲဆဲ ငလက်မက သူ့ခါးမှအပ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ကျယ်လောင်စွာ “ငါ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘူးလား၊ ငါ နတ်ဘုရား မကန်နွန်နွန်မှာ ပူဇော်ဆုတောင်း ပြန်လာတဲ့ သခင်သမီးကို စောင့်ရှောက်လိုက်တာတဲ့ ငလက်မဖြစ်တယ်” လို့ ပြောတယ်။ ပြောအပြီးမှာပဲ နာနာဘာဝ လူပုကလေးတစ်ဦးက ငလက်မကိုယူပြီး မျိုချလိုက်တယ်။ ငလက်မက သေးသေးလေးမဟုတ်လား။ အဲဒီ နာနာဘာဝ လူပုကလေးအစာအိမ်ထဲမှာ အငြိမ်မနေဘူး။ လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဟိုရွှေလိုက် ဒီရွှေလိုက် ခလောက်ဆန်နေတယ်။ သူ့အပ်စားကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ကနေတယ်။ နာနာဘာဝ လူပုကလေးရဲ့ အစာအိမ်ကို ဖောက်ပစ်လိုက်တယ်။ နာနာဘာဝ လူပုကလေး

လည်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ချောင်းဆိုးပြီး ငလက်မကို ထွေးထုတ်ပစ်တယ်။ အခြား နာနာဘာဝ လူပုကလေးက ငလက်မကို အတင်းဖမ်းဆုပ်ထားတယ်။ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားအောင် ချေပစ်တယ်။ ငလက်မလည်း အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရယူလိုက်တယ်။ နာနာဘာဝ လူပုကလေးရဲ့ မျက်လုံးထဲ ခုန်ဝင်သွားတယ်။ နာနာဘာဝ လူပုကလေး မျက်လုံးတော်တော် ခံလိုက်ရတယ်။ နာနာဘာဝ လူပုကလေးနှစ်ဦးစလုံး တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်တော့တာပဲ။

ငလက်မလည်း မိန်းကလေးနဲ့အတူ အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ မိန်းကလေးက အကြောက်မပြေသေးဘူး။ တစ်ချိန်လုံး ငလက်မရဲ့ဆားမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လိုက်ပါလာတယ်။ လမ်းခရီးမှာ သူတို့ တူတစ်လက်ကို တွေ့တယ်။ မိန်းကလေးက တူကို ကောက်ယူတယ်။ ငလက်မက “အဲဒါ ဘာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဒါ ပဉ္စလက် တူ၊ ဘာလိုချင်လို့ချင် ဒီတူကိုထုရင် အားလုံးရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုထုပါ။ ကျွန်တော် အရပ်ရှည်လာလားဆိုတာ တွေ့ပါ့။ ထုမယ် မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးလည်း တူကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး အော်ပြောတယ်။

“အရပ်ရှည်လာ... အရပ်ရှည်လာ”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ငလက်မ အရပ်အပြည်းဖြည်းချင်း ရှည်ရှည်လာတယ်။ မကြာမီမှာပဲ ငလက်မ သန်မာထွားကြိုင်းတဲ့ ဆာမူရိုင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

[ဇရာနီ]

အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်နှင့် ဘာဘာကု

တစ်ရံရောအခါက တခုစမဒီတောင်အနီး တောနက်ကြီးတစ်ခုရဲ့အလယ်မှာ ဂု
တစ်လုံး ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီဂုမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက် နေတယ်။ အဘွားကြီးက
သူ့တွေကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ သူ့ယောင်မယ်ဖြစ်တယ်။ နေ့ဘက်မှာ သူ့ကိုယ်
သူ့ကြောင်တစ်ကောင် (သို့မဟုတ်) ဇီးကွက်တစ်ကောင်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပြီး
ညဘက်မှာ သာမန်မိန်းမတစ်ဦး ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ ငှက်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ
ကို သူ့ဂုလာအောင် ညှို့ယူဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ လာတဲ့ငှက်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်
တွေကိုသတ်ပြီး ချက်ပြုတ်စားတယ်။

ငယ်ရွယ်သူတိုင်း သူ့ဂုနဲ့ ကိုက်တစ်ရာအတွင်း ရောက်သွားရင် အဲဒီ
သူ့ကန်နေတဲ့နေရာက ပြန်မထွက်နိုင်ဘူး။ မလုပ်မယုက် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ
ပြန်လွတ်ပေးမှ လှုပ်နိုင် လွတ်နိုင်တယ်။ မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးတွေ အဲဒီ
အထိရိုင်းအတွင်း ရောက်လာရင် သူ့ယောင်မယ်ဟာ မိန်းကလေးတွေကို ငှက်
အသွင် ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ခိုင်မာတဲ့ ဝါးလှောင်အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားလိုက်
တယ်။ သူ့မှာ အဲဒီလို လှောင်အိမ်မျိုး တစ်သောင်းရှိတယ်။ သူ့ဂုထဲမှာ အဲဒီ
လှောင်အိမ်တွေကို ထားတယ်။ လှောင်အိမ်တစ်ခုစီမှာ တစ်ချိန်က ပျော်ပျော်
နူးနူး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ရွာသူ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးစီကို
အဲဒီသူ့လိုလှောင်ထားတာ ဖြစ်တယ်။

ရွာတစ်ရွာမှာ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။
သူ့အမည်က “အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်” ဖြစ်တယ်။ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်ဟာ လူငယ်တစ်ဦး
နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကတိပြုထားတယ်။ လူငယ်အမည်က “ဘာဘာကု” လို့ ခေါ်

တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ သိပ်ချစ်ကြတယ်။ သွားအတူတူ လာအတူတူပဲ။ ညနေခင်းတစ်ခုမှာ သူတို့နှစ်ယောက် တောထဲကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာ လေတဖြူဖြူနဲ့ ပျော့တော့တော့နေရောင်က အစိမ်းရင့် သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ တလှလက်နဲ့။

“ဒီနေရာကလေးက သိပ်သာယာတာပဲနော်” ဘာဘာက အသက်တစ်ချိန်ချသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ သူယောင်မယ့်ဂူအနီးတော့ မသွားမိဖို့ သတိထားရမယ်” သူတို့နှစ်ဦး လက်ချင်းချိတ်လျက် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည်လျှောက်သွားကြတယ်။ လျှောက်နေရင်း အလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားလာရတယ်။ မပျော်မရွှင် ဖြစ်လာသလိုလို ခံစားလာရတယ်။ ယောင်းယင်ငှက်က အနီးသစ်ပင်ပေါ်မှာ လှိုက်လှဲကြေကွဲစွာ သီဆိုနေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး ဘေးဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါးချည်း ဖြစ်ကုန်တယ်။ အိမ်အပြင်လမ်းလည်း မမှတ်မိတော့။ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်လည်း တရုပ်ရုပ် ငိုတော့တယ်။ ဘာဘာက ကြီးစားနှစ်သိမ့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကောင်းဆိုးတစ်ခုခု ဖြစ်လာမယ်လို့ ခံစားနေတယ်။

နေလုံးကြီးလည်း တောင်စောင်းကို မေးတင်နေလေပြီ။ ဘာဘာ သစ်ပင်တွေကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်တယ်။ သူတို့အနီးရှိ သူယောင်မယ့် အဝင်ပေါက်ကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားတယ်။ နေလုံးကြီးကား ဝင်လှဆဲဆဲ။ နောက်ဆုံး ရောင်ခြည်တွေ ဝန်းကျင်တစ်လုံး လွှမ်းခြုံပေးထားတယ်။ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန် မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သီချင်းကျူးရင်တယ်။ သူ့သီချင်းသံက အေးအေးမြမြ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

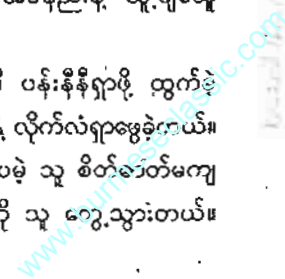
ဘာဘာက အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်ကို ကြည့်တယ်။ ကြည့်ရင်းပဲ အွမ်ပွန်အွမ်ပွန် သူ့မျက်စိအောက်မှာ ဒေါင်းအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ “အိုး... အိုး... အိုး... အိုး...” လို့ တွန်ကျူးနေတယ်။ တောက်ပစူးရှတဲ့ မျက်လုံးစီးကွက်တစ်ကောင် အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်ရဲ့ ဘေးပတ်လည်တစ်ဝိုက်ကို သုံးဖြတ်တိတိ ရောက်လာတယ်။ “စီးကွက်... စီးကွက်... စီးကွက်” လို့ အော်တယ်။ ဘာဘာက မလှုပ်နိုင်ဘူး။ ကျောက်တုံးလို မလှုပ်မယှက်နဲ့။ ငိုလည်း မငိုနိုင်ဘူး။ စကားလည်း မပြောနိုင်ဘူး။ ခြေတွေလက်တွေ ရွေ့လို့မရဘူး။

နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ စီးကွက်လည်း ခြုံထဲကို ဖျံသွားတယ်။ ခါးကုန်းကုန်း မိန်းမကြီးတစ်ဦး ခြုံထဲမှ ချက်ချင်း ထွက်လာတယ်။ သူ့သွားတွေက နီစပ်စပ်။ သေးသေးသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံး။ သူ့မျက်လုံးတွေက ခြောက်စူးရဲနေတယ်။ နှာယောင်ခပ်ကောက်ကောက်။ ကောက်လိုက်တာ ပါးတောင်လီလနိုးပဲ။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း လေသံတိုးတိုး ထွက်လာနေတယ်။ ဒေါင်းကို နှိပ်ပြီး ယူသွားတယ်။ ဘာဘာက ကြက်သေသေနေတယ်။ လှုပ်ရှားရမှန်းလည်း မသိဘူး။ မိန်းမကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ စိမ်းစိမ်းကားကားလေသံနဲ့ ဆိုတယ်။ “ဟဲ့လာရှိတဲ့ညပါ မောင်ရင်၊ ငါ့ဂူအပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ အိုးပေါ် လရောင်ကျရင် ငါ့လွတ်မှာပါ” လဟာ မိုးတိမ်တစ်ခုကို ဖောက်ထွက်လာတယ်။ ဘာဘာက လည်း လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ဘာဘာက မိန်းမကြီးရှေ့မှာကမှာ ဒူးထောက် နှုတ်လိုက်တယ်။ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်ကို ပြန်ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်။ အွမ်ပွန် အွမ်ပွန် ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မိန်းမကြီးက ပြောတယ်။ ပြောပြီးတာနဲ့ မိန်းမကြီး ထွက်သွားတယ်။ ဘာဘာက နောက်မှလိုက်ခေါ်တယ်။ မျက်ရည် တဖြိုင်ဖြိုင်နဲ့။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး အချည်းနှီးပါပဲ။ သူ့ကို မိန်းမကြီး လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။ “ဘာကြော့ဆိုငင်တယ် မသိဘူး” လို့ ဘာဘာက ငိုမြည်တမ်းတယ်။

သိပ်မကြာမီ တောထဲမှ ထွက်ပေါက်လမ်းကို တွေ့တယ်။ မရောက်ဖူးတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီရွာမှာ သူ အလုပ်တစ်ခု ရတယ်။ သူ့ကျောင်းရတဲ့အလုပ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဒီအလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ မကြာခဏ အလုပ်ရုံကို ပြန်ပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂူအနီးကို သီတောင် မသိဘူး။ တစ်ညမှာ သူ အိပ်မက်မက်တယ်။ ပန်းနီနီတစ်ပွင့်ကို တွေ့တယ်လို့ပေါ့။ ပန်းအလယ်ခေါင်မှာ ပုလဲလုံး လှလှကလေး ရှိနေသတဲ့။ အဲဒီ ပန်းနီနီကို ခူးဖို့ သူယောင်မယ့်ဂူကို ယူသွားတယ်။ အဲဒီ ပန်းနီနီနဲ့ သူတို့ထိလိုက်တဲ့အရာ နှစ်ဦးဟာ ညှို့ယူဖမ်းစားမှုမှ ကင်းလွတ်ကုန်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ သူ့ချစ်သူ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်ကို သူ ကယ်တင်ခဲ့သတဲ့။

ဘာဘာက အိပ်ရာမှ လန်နီးသွားတယ်။ အဲဒီ ပန်းနီနီရှာဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။ တောတွေ၊ သျှိုမြောင်စိမ့်စမ်းတွေ၊ တောင်တွေအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့တယ်။ နောက်လုံးလုံးရှာတာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ဓာတ်မကျ နှာဆယ်ရက်မြောက်နေနံနက်စောစောမှာ ပန်းနီနီကို သူ တွေ့သွားတယ်။

ပန်းနီနီရဲ့ အလယ်မှာ ကြီးမားတဲ့ နှင်းစက်တစ်စက် ရှိတယ်။ အလွန်လှပပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပုလဲလုံးကြီးလိုပဲ။ ပန်းနီနီကိုငြိမ်း နေ့မအား ညမနား သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး သူ့ယောင်မယ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နဲ့ ကိုက်တစ်ရာအတွင်း ရောက်သွားပေမဲ့ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပဲ။ သူ ဆက်ပြီး သွားတယ်။ ဝင်ဝင်ရောက်ရောက်တဲ့အထိ။ ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။ သူ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဝင်းတံခါးကြီးကို ပန်းနီနီနဲ့ တို့ထိတယ်။ တံခါးကြီး ပွင့်သွားတယ်။ သူ ဝင်သွားပြီး တံခါးမကြီးကို ဖြတ်သွားတယ်။ တစ်နေရာမှာ ခေတ္တရပ်ပြီး ငှက်တွေ သီချင်းသံကို နားထောင်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဘာဘာကုငှက်တွေ ရင့်ကျူးနေတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ အသံရှိရာကို လိုက်သွားတယ်။ ဝူကြီးရဲ့အလယ်ကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့ယောင်မယ်ကို သူ တွေ့တယ်။ သူ့ယောင်မယ်နဲ့အတူ ဝါးလှောင်အိမ်တွေထဲက ထောင်သောင်းမက များလှတဲ့ငှက်တွေလည်း တွေ့ရတယ်။

သူ့ယောင်မယ် ဘာဘာကုကို မြင်သွားတယ်။ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ဒေါသ ဖြစ်သွားတယ်။ အဆိပ်ကို ရှူထုတ်လိုက်ပြီး ဘာဘာကုကို အဆိပ်မူတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာကုအနီးကို တစ်ဖဝါးမှ မရွှေ့နိုင်ဘူး။ ဘာဘာကု သူ့ယောင်မယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငှက်မျိုးစုံတွေရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ထောင်သောင်းမကကိုပဲ ကြည့်တယ်။ အဲဒီအထဲ အွမ်ပွန်-အွမ်ပွန်ကို ဘယ်လိုရှာရမလဲဆိုတာပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်။ သူ စဉ်းစားနေတုန်း သူ့ယောင်မယ် လှောင်အိမ်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားတာတွေ့တယ်။ ဒီတော့ နောက်က အပြေးအလွှားလိုက်ပြီး သူ့ယောင်မယ်ကိုရော လှောင်အိမ်ကိုပန်းနီနီနဲ့ တို့ထိတယ်။ နောက်ထပ် အမြဲတမ်း ညှို့ယူဖမ်းစားမှုတစ်ဖန် မလှနိုင်အောင် လုပ်တယ်။ ဝါးလှောင်အိမ်ထဲမှ ဒေါင်းထွက်လာတယ်။ အွမ်ပွန်အွမ်ပွန်အသွင် ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ ခါတိုင်းထက်လည်း ပိုလှလာတယ်။ အဲဒီနောက် ဘာဘာကု ဝုတစ်ခုလုံး လျှောက်သွားတယ်။ လှောင်အိမ်တစ်ခုချင်း သူ့ ပဉ္စလက်ပန်းနဲ့ တို့ထိတယ်။ ငှက်တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လှောင်အိမ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ လှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်သွားတဲ့အခါ ဘာဘာကုဟာ အွမ်ပွန်အွမ်ပွန်နဲ့အတူ အိမ်ကို ပြန်သွားကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားကြတယ်။

[မလေး]

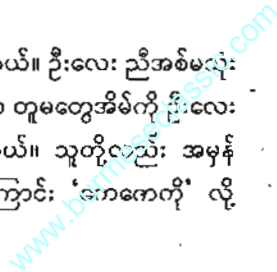
အံ့ဖွယ်သစ်ပင်

ဟိုးရှေးတုန်းက မိဘမဲ့ ညီအစ်မသုံးယောက် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ ကောက်ရိတ်တဲ့ လယ်ထဲမှာ ငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီငှက်ကို 'ကေကေကို' လို့ ခေါ်တယ်။ ငှက်ကိုယူလာပြီး လှောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ရက်အတန်ငယ်ကြာတဲ့အခါ ငှက်ရဲ့ခေါ်သံကို ကြားရတယ်။

“တောင်းထဲ ငါ့ကို ထည့်ထားပါ။ ငါ ဥမယ်”

ပထမတော့ သူတို့ သိပ်ဂရုမထားကြဘူး။ နောက်တော့မှ ငှက်ဆိုတဲ့ အတိုင်း သူတို့ လုပ်ပေးတယ်။ ငှက်ကလေး မကြာခဏ နားပူနားဆာလုပ်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ တောင်းထဲမှာ ငါးနဲ့ထမင်း အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းအပြည့်။ အဲဒီလို နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပဲ။ မိဘမဲ့ညီအစ်မသုံးယောက်လည်း စားနပ်ရိက္ခာအပြည့်နဲ့ ပူပန်စရာမရှိဘူး။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် တောင်းအပြည့် ရနေတော့လည်း သိမ်းထားဖို့ အခက်ကြုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ဆန်ပေးဖို့ ငှက်ကို ပြောကြတယ်။ ငှက်က တောင်းတဲ့အတိုင်း ဆန်ပေးတယ်။ သိပ်မကြာခင် ဆန်တွေ ဝမ်းစာအပြည့် ဖြစ်သွားတယ်။ အိမ်ကို လာရောက်သူတိုင်း ညီအစ်မသုံးဖော်ရဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ ကြွယ်ဝမှုကို အံ့ဩကုန်ကြတယ်။

ညီအစ်မသုံးဖော်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဦးလေး ညီအစ်မလုံး ဖော်ရဲ့ ဆန်ကြွယ်ဝမှုသတင်း ကြားတယ်။ တစ်နေ့မှာ တူမတွေအိမ်ကို ဦးလေး အလည်လာတယ်။ ဆန် ဘယ်လိုရသလဲလို့ မေးတယ်။ သူတို့လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်။ သူတို့မှာ ငှက်တစ်ကောင်ရှိကြောင်း 'ကေကေကို' လို့

ခေါ်ကြောင်း၊ အဲဒီငှက်ကို သူတို့ ဖမ်းမိတာဖြစ်ကြောင်း၊ ငှက်က ဆန်တွေပေးတာဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။ ဦးလေးက မနာလိုဝန်တိုတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ တူမတွေ ဆန်ကြွယ်ဝမှုကို မနာလိုဘူး။ ငှက်ကို သူ့ခဏဌားထားဖို့ ပြောတယ်။ ရိုးသားတဲ့ ညီအစ်မသုံးဖော်လည်း သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဦးလေးကို ဆန်မပေးဖို့၊ ငှက်ကို တိုးတိုးမှာတယ်။ ပေးရင်တောင် ဆန်အရည်အသွေးညံ့ညံ့ကိုသာပေးဖို့ တိုးတိုးမှာတယ်။ ငှက်က ပြောတဲ့အမိန့်အတိုင်း ဆက်လက်လုပ်ဆောင်တယ်။ ငှက် ဆန်မပေးတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် ငှက်ကို ဦးလေးက သတ်စားလိုက်တယ်။

လအနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါ အကြီးမနှစ်ယောက်ဟာ ငှက် ပြန်ယူဖို့ သူတို့ဦးလေးထံ လာကြတယ်။ “မရှိတော့ဘူး၊ သတ်စားလိုက်ပြီ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ ငှက်ကလေးမရှိတော့ကြောင်း ကြားရလို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်မှာ လိုမ့်၊ လိုမ့်ငိုတယ်။ ငှက်ကလေး ‘ကေကေကို’ ကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကြေကွဲမဆုံးဖြစ်နေရှာတယ်။ သူတို့ ငှက်ကလေးရဲ့ အရိုးတွေ စုကောက်ယူသွားပြီး သူတို့ အိမ်အနီးမှာ မြှုပ်တယ်။ အား... အိုး... အဲဒီ အရိုးတွေကနေပြီး ထူးဆန်းတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါက်လာတယ်။ သစ်ရွက်တွေက ပိုးဇာတွေ ဖြစ်တယ်။ အပွင့်တွေက နားပန်စရာတွေ ဖြစ်တယ်။ အသီးတွေက သာယာငြိမ်ညောင်းတဲ့ အသံတွေ ဖြစ်တယ်။ ‘ကေကေကို’ ကား သေသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိဘမဲ့ ညီအစ်မသုံးဖော်ကို တစ်ဖန် ကူညီနေဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။

[အင်ဒိုနီးရှား]

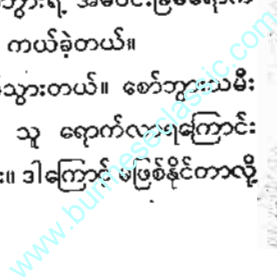
စော်ဘွားသမက် ကိုရုပ်ဆိုး

သူ့အမည်က ‘ဆယ်ရှင်ခေါ’ တဲ့။
 ရုပ်ကလည်း ဆိုးမှဆိုး။
 ရုပ်ဆိုးသလောက် အလှအပကြိုက်သူ၊ မဟာဆီ မဟာသွေးမှ မှန်းသူ။
 “ဆယ်ရှင်ခေါ” တစ်ယောက် စော်ဘွားတစ်ဦးရဲ့သမီးကို လက်ထပ်ချင်တာ တန်းတန်းစွဲ။

တစ်နေ့တော့ ‘ဆယ်ရှင်ခေါ’ စော်ဘွားရဲ့ရွာကို သွားတယ်။ လမ်းမှာ လူအချို့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သတ်နေတာ သူ တွေ့တယ်။ အခုလို သူတစ်ပါးအသက်သတ်တာ မကောင်းကြောင်း ‘ဆယ်ရှင်ခေါ’ အကြောက်အကန် ပြောတယ်။ အဲဒီလူတွေလည်း ပုရွက်ဆိတ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ပုရွက်ဆိတ် အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားတယ်။ ရှေ့မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှာ အော်ဟစ်ဆူညံနေတဲ့အသံကို ကြားရပြန်တယ်။ အဲဒီလူတွေ ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်ကို သတ်ဖို့လုပ်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ ပုရွက်ဆိတ်ကို ကယ်ခဲ့သလို ပိုးစုန်းကြူးကိုလည်း သူ ကယ်ခဲ့တယ်။ စော်ဘွားရဲ့ အိမ်ဝင်းခြံမရောက်မီ ရှဉ့်တစ်ကောင်ကိုလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း သူ ကယ်ခဲ့တယ်။

‘ဆယ်ရှင်ခေါ’ စော်ဘွားရှေ့မှောက် ရောက်သွားတယ်။ စော်ဘွားသမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ချင်တဲ့အတွက် သူ ရောက်လာရကြောင်း ပြောတယ်။ စော်ဘွားက သူ့ကို သမက်မတော်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မဖြစ်နိုင်တာလို့ ဆင်တဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်ကို အလုပ်ခိုင်းတယ်။

“ကြီချလိုက်တဲ့ ဆန်စေ့တွေကိုကောက်ပြီး တောင်းထဲ ပြန်ထည့်နိုင်ရင် သမီးနဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်” တဲ့။

‘ဆယ်ရှင်’ က အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ပေးတဲ့ အချိန်ကလည်း လျှပ်တပြတ် မျက်စိတစ်မှိတ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ လက်မလျှော့ဘူး။ သူလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိမှန်း သိပေမဲ့ပေါ့။ သူ မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပုရွက်ဆိတ် ထွက် လာတယ်။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ငှုကြွေးပူဆွေးနေရသလဲဆိုတာ ပုရွက်ဆိတ်က မေးမြန်းတယ်။ အကြောင်းစုံ သိရတဲ့အခါ ပုရွက်ဆိတ်က စိတ်မပူဖို့ ပြောတယ်။

“စိတ်ချ မငိုပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကူညီမယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို လူတွေ သတ်မလို့လုပ်တုန်း ကယ်တင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ပုရွက်ဆိတ်လည်း သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ခေါ်တယ်။ သူတို့တတွေ ဆန်စေ့တွေကို မနားမနေ ကောက်ယူကြပြီး အဲဒီ တောင်းထဲ ပြန်ထည့်ပေးကြ တယ်။ တောင်းလည်း ဆန်စေ့တွေနဲ့ တစ်ဖန် ပြန်ပြည့်သွားတယ်။

ဆယ်ရှင်က တောင်းကို စော်ဘွားထံ ယူသွားတယ်။ သူ့အလုပ်ကို ပြီး မြောက်အောင် သူ လုပ်ပြီးပြီလို့ ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်မဲ့ အလားအလာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး ကွမ်းသီးပင်တက်ပြီး ကွမ်းသီးတွေ ဆွတ်ရမယ်”

ကွမ်းသီးပင်က သိပ်မြင့်တယ်။ ကွမ်းသီးပင် ထိပ်ဖျားဟာ မိုးတိမ်တွေ ထဲမှာ ပျောက်သွားတဲ့အထိ မြင့်တယ်။ ဆယ်ရှင်က အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒီတော့ ကွမ်းသီးပင် ခြေရင်းမှာ ထိုင်ငိုနေတယ်။ ရှဉ့် ဆယ်ရှင် ငေါထံ ရောက်လာတယ်။ သူ လန့်သွားတယ်။ ရှဉ့်က သူ့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ် မည့်အကြောင်း ပြောတယ်။ ရှဉ့်လည်း ကွမ်းသီးပင်ပေါ် လျင်မြန်စွာ တက်သွား ပြီး ကွမ်းသီးတွေ အားလုံး ဆွတ်ပေးတာ။ ဆယ်ရှင်က စော်ဘွားထံ ရှေးယခင် အတိုင်းပေးပြီး ပြောတယ်။

နောက်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စော်ဘွားက ပြောပြန်တယ်။ သူ့သမီး ခုနစ်ယောက် အနက် အငယ်ဆုံးသမီးကိုပေးမှာဖြစ်ကြောင်း သမီးတွေအနက် အငယ်ဆုံးသမီး ကို ရွေးချယ်နိုင်ရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ညီအစ်မ ခုနစ်ယောက်ကို အမှောင်ခန်းထဲ ထည့်ထားမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။ ဆယ်ရှင်က ကြိုးစားကြည့်ပေမဲ့ စိတ်

ပျက်စရာပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ပိုးစုန်းကြူး ဆယ်ရှင်ငေါထံ ရောက်လာတယ်။ အား ပေးစကားပြောတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ရှာရွေးပေးမယ်။ ဘာမျှ စိတ်မပူနဲ့။ အထွေးဆုံးသမီးရဲ့ နှာခေါင်းပေါ်မှာ နားနေမယ်။ အလင်းရောင်တွေ တုံ့နေရာ ဟာ အထွေးဆုံးသမီးနေရာပဲ”

ဆယ်ရှင်လည်း အမှောင်ခန်းထဲသွားတယ်။ ပိုးစုန်းကြူး အလင်းရောင် ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါ ဆယ်ရှင်က အဲဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်ဆောင်လာ တယ်။ စော်ဘွားလည်း ဆယ်ရှင်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုလိုက် တယ်။

ဆယ်ရှင်က စော်ဘွားသမက် ဖြစ်သွားတယ်။

[မလေးရှား]

ပဉ္စလက်ဦးထုပ်

ကလေးတစ္ဆေတွေအကြောင်း ကြားဖူးကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

အိုနိုးယား ကလေးတစ္ဆေတွေအကြောင်း။

သူတို့တွေက ပဉ္စလက်ဦးထုပ်တွေ ဆောင်းကြသတဲ့။

အိုနိုးယားတွေက အဲဒီဦးထုပ်ကို 'ဟိုရန်ဂမ်တေ' တဲ့။

အမွှမ်းသိပ်ထက်တယ်တဲ့။ ကိုယ်ပျောက်စွမ်းအား အပြည့်ရှိသတဲ့။

အိုနိုးယားတွေက လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သိပ်ကြိုးစားတယ်။ သိပ်သေချာ

အထိ။ သိပ်စေ့စေ့စပ်စပ်ရှိတယ်။ လူကြီးသူမတွေကို သိပ်ရိုသေလေးစားသူ

ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလူဟာ သူ့အဘိုးအဘွား အဖေအမေတွေကို အမြဲတမ်း ပူဇော်လေ့

ဖြစ်တယ်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေယူပြီး ပူဇော်လေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့

အိုနိုးယားကွယ်လွန်သူ ဘိုးဘွားမိဘတွေကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ပူဇော်

အိုနိုးယားကလေးတစ္ဆေတွေ သူ့အိမ်ရောက်လာတယ်။ စင်တွေပေါ်မှာတင်ပြီး

အစားထားတဲ့ အစားအစာကောင်းတွေကို အကုန်စားပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလို

ပုဂံတာ တစ်ကြိမ်မကဘူး။ ပူဇော်ပွဲလုပ်တိုင်း အဲဒီလိုချည်းပဲ စားပစ်ကြတယ်။

သူတို့က ပဉ္စလက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားလို့ သူတို့ကို မမြင်ရဘူး။ ပထမတော့

အိုနိုးယားက အစားအစာတွေ ကုန်ကုန်သွားတော့ သိပ်ကျေနပ်နေတယ်။ ပိတိတွေ

ဖြစ်တယ်။ သူ့ဘိုးဘွားမိဘတွေ သိပ်နှစ်ခြိုက်တယ်လို့ မှတ်ထင်တာတို့။

အိုနိုးယားက တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပိုပြီး ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်

ဆုတောင်းအတွက် နောက်ဆုံးမှာ မွဲလုနီးနီး ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ဇနီးက သူ့လွန်ကဲမှုတွေကို ဟန့်တားယူရတဲ့အထိ ဖြစ်တယ်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်။ ဘိုးဘွားမိဘတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက ဒီလောက်အထိ ကျွန်မတို့ မွဲလုနီးအောင် လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ သူ့ခိုးတွေ လာပြီး ခိုးတာဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်မတို့ စင်ရှေ့မှာ ပူဇော်နေချိန် လာခိုးတာပဲ ဖြစ် ရမယ်။ နောက်တစ်ခါလုပ်ရင် နည်းနည်း သတ်ထားကြည့်ရအောင်”

ယောက်ျားလည်း ဇနီးရဲ့ ပြောစကားကို သဘောတူတယ်။ ဒါနဲ့ ည တစ်ညစင်ရဲ့ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ ယောက်ျားက ပုန်းနေတယ်။ လက်ထဲ မှာ တုတ်တိုတစ်ချောင်း ကိုင်ထားတယ်။ သန်းခေါင်ယံချိန်မှာ လေသံသဲ့သဲ့ တွေ ကြားရတယ်။ စားသံသောက်သံတွေ ကြားရတယ်။ ကန့်လန့်ကာ နောက် ကွယ်မှ အသာချောင်းကြည့်တယ်။ ပန်းကန်ထဲက အစားအစာတွေ တဖြည်းဖြည်း မရှိတော့တာ တွေ့လာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲအနီးမှာ ဘယ်သူမျှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့တုတ်တိုကို ဝှေ့ရမ်းရင်း ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ ပြေးထွက်လာ တယ်။ ဘုရားစင်ပတ်လည်ကို လှည့်တယ်။ အခန်းထောင့်တွေထဲကို ပြေးလွှား လှည့်ကြည့်တယ်။ အဲဒီကလေး တစ္ဆေတွေဟာ အမှတ်တံမဲ့ဆိုတော့ လန့်ဖြန့် သွားပြီး ထွက်ပြေးတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးထုပ်ကို တုတ်နဲ့ရိုက်မိသွားတာနဲ့ ဦးထုတ်ကျွတ်ကျခဲ့တယ်။ ဦးထုတ်နီတစ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာကျနေတာ အဲဒီ ယောက်ျားတွေ့တယ်။ ဒီဦးထုပ်မျိုးကို သူတစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူ ဦးထုပ် ကို ကောက်ယူပြီး ဆောင်းတယ်။ ပြီးတော့ “သူ့ခိုး... သူ့ခိုး” လို့လည်း အော် တယ်။ သူ့အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ဇနီးလည်း အော်သံကြားတဲ့အခါ အခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခင်ပွန်းကို သူ အခန်းထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။ သူ့ဘေးမှာ ပြောနေသံ ကို ကြားရတယ်။

“သူ့ခိုးပြေးကုန်ပြီ။ ဦးထုပ်တစ်လုံးကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာ...”
ဇနီး ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ ရပ်နေတယ်။
“ရှင် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မမြင်ရဘူး”
ယောက်ျားက သူ့ဇနီးလက်ကို ကိုင်လိုက်တယ်။
“ငါ ဒီမှာလေ၊ ဘာကိစ္စရှိလဲ”
ယောက်ျားလက်တွေကို ဆုပ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ဆောင်းထား

ဆွဲ ဦးထုပ်နီကို ပုတ်ချဖို့ အခွင့်ကောင်းရသွားတယ်။ ဇနီးလည်း ဦးထုပ်ကို ဖုတ် ချလိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဦးထုပ်နီ ကျသွားတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း သူ့အနီး မှာ ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဦးထုပ်နီကို ဇနီးက ကောက်ယူပြီး သူ့ခင်ပွန်း ကို မေးတယ်။

“ရှင်ပြောတာ ဒီဦးထုပ်လား၊ ဒီဦးထုပ်ကြောင့် ရှင်ကို မမြင်ရတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ခိုးတွေဝင်လာတာ မမြင်ရတာ၊ ကျွန်မ စမ်းကြည့်မယ်”
ဇနီးက ဦးထုပ်နီကို ဆောင်းတယ်။ ချက်ချင်း သူ့ကို မမြင်ရတော့ဘူး။
“ဒါ ဟိုရန်ကမ်ဆာ ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပဉ္စလက်ဦးထုပ်၊ သေချာပါတယ်”
ဇနီးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“သူ့ခိုးက လူမဟုတ်ဘူး၊ တစ္ဆေတစ်ကောင် ဖြစ်တယ်”
ဇနီးမောင်နှံတို့ ဒီဦးထုပ်နီနဲ့ သူတို့ အကျိုးစီးပွားရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ မှာထဲမှာ တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ်သွားပြီး ခိုးယူတော့တာပဲ။ ကြာတော့ သက်ဆိုင် မှာ လူတွေက အာဏာပိုင်တွေကို တိုင်ကြားကြတယ်။

သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပေမဲ့ ဘာသံလွန်စမျှမရဘူး။ ခိုးမှုတွေ မြင်မိပွားနေတယ်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဒီအလုပ်ကို တစ်နှစ်ကျော် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ သူတို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာတယ်။

တစ်နေ့မှာ ခင်ပွန်းက ရတနာဆိုင်ကို သွားတယ်။ ရတနာဆိုင်က မှာပေးသေးဘူး။ တံခါးအနီးမှာ စောင့်နေတယ်။ သိပ်မကြာမီ ရတနာဆိုင်ရှင် ကျောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်တယ်။ ခင်ပွန်းလည်း ဆိုင်ရှင်နောက်မှ ကပ်လိုက်သွား တယ်။ ဆိုင်ရှင်က သေတ္တာထဲမှ ပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြီး ရေတွက်တယ်။ သူ ရေ တွက်နေစဉ် ပိုက်ဆံတွေ ပျောက်ပျောက်ကုန်တယ်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး အနှံ့ ပျက်စီးရာပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေ ရှာမတွေ့ဘူး။ ဆိုင်ရှင်က မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မှာထဲမှာ အပ်ချည်ကြိုးစတစ်ခု လွင့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ လက်ချောင်းနဲ့ အပ်ချည်ကြိုးစကို ဖိလိုက်အခါ တစ်စုံတစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျလာတယ်။ ဆိုင် ရှင်ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်။ ဦးထုပ်နီ ကျွတ်ကျတယ်။ အပ်ချည်ကြိုးစလည်း ပြေးလွတ်ပြေးလွတ်ပြေးလာတယ်။

ဆိုင်ရှင်က သူ့ခိုးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းတယ်။ သူ့ခိုးက ပိုက်ဆံတွေ မှာပေးတယ်။ ပဉ္စလက်ဦးထုပ်ကိုပါပေးမှ သူ့ခိုးကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ရတနာ ဆိုင်သည့်လည်း ရတနာရောင်းဝယ်ရေးအလုပ်ကို ပစ်ထားလိုက်တယ်။ ပဉ္စ

လက် ဦးထုပ်နဲ့ အကျိုးစီးပွားရှာတော့တယ်။ ကောက်ရိတ်သိမ်းကာလ တစ်နေ့မှာပေါ့။ ရတနာကုန်သည်ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လယ်သမားတစ်ဦးရဲ့အိမ်ကို သွားတယ်။ ပဉ္စလက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတယ်။ လယ်သမားသူဌေးကြီးရဲ့ ဝင်းခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ သီးနှံတွေ ရွေးထုတ်နေကြတယ်။ သူ အဲဒီအလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ကိုသွားတဲ့အခါ ကောက်ဆွတ်တစ်လက်က သူ့ဦးထုပ်ကို ခပ်မိသွားတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်လွင့်ကျသွားတယ်။ အပိုင်းပိုင်း အစစဖြစ်ပြီး မြေပြင်ပေါ် ကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ပကတိရုပ်ပုံလွှာပေါ်သွားတယ်။ ချက်ချင်း အဖမ်းခံရတယ်။

သူ့ကို တရားခွင် တင်လိုက်တယ်။ သူ့အပြင် အခြားနှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။ ဇနီးမောင်နှံတို့ပေါ့။ သူတို့ သုံးယောက်လုံးကို ထောင်ချလိုက်တယ်။ မကြာမီ ထောင်ထဲမှာပဲ သေဆုံးသွားကြတယ်။

လကမ္ဘာကလူ

[ကိုရီးယား]

လူလွန်လေပြီးသောအခါက လူငယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အမည်က စန္ဒရန်ဗူလန် တဲ့။ တိရစ္ဆာန်မှန်သမျှ ချစ်တယ်။ သက်ရှိအရာမှန်သမျှ ချစ်တယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးပေါ့။

တစ်နေ့မှာ သူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းအစွန်းမှာ ပျံလွှားတစ်ကောင် ကျနေတာ သူ တွေ့တယ်။ ပျံလွှားကလေးဟာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ ဆွေးဆွေးမြဲမြဲဖြစ်နေ ကျူးရင်နေတယ်။ စန္ဒရန်ဗူလန်လည်း ပျံလွှားလေးကို ကောက်ယူပြီး အိမ်ကို ယူဆောင်လာခဲ့တယ်။ ပျံလွှားကလေးရဲ့ ခြေနာကို ကြင်နာယုယ နှုတ်ကုသပေးတယ်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ပျံလွှားကလေးရဲ့ ခြေထောက်ပြန်ကောင်းသွားတယ်။ ပျံလွှားကလေးလည်း ဦးခေါင်းငုံ့လျက် အရိအသေပြုပြီး ပျံသွားတယ်။ သိပ်မကြာခင် ပျံလွှားကလေး ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့အိမ်ထဲမှာ ရွှေဖရုံသီးအစေ့တစ်စေ့ကို ကိုက်ချီထားတယ်။ ပျံလွှားကလေးက စန္ဒရန်ဗူလန်ကို အဲဒီအစေ့ ပေးတယ်။

စန္ဒရန်ဗူလန် အဲဒီအစေ့ကို စိုက်ပျိုးထားတယ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြီးသွားလာလိုက်တာ နောက်ဆုံး အရွက်တွေ ဝေနေတဲ့အကြားမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရွှေဖရုံသီးဝါကြီးတစ်လုံး သီးတယ်။ မှည့်တဲ့အခါ ဆွတ်ခူးပြီး ခွဲတယ်။ ရွှေဖရုံသီးကြီးထဲမှ ရွှေရည်နဲ့ ငွေရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

အဲဒီသတင်းဟာ တစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့သွားတယ်။ လူတိုင်းက ကြင်နာစိတ်ဖြင့် လူငယ်စန္ဒရန်ဗူလန်ကို ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နီးချင်းတလား

တစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီလိုဟာမျိုး လိုချင်တပ်မက်လာတယ်။ နေ့ချင်းညချင်း အခုလို ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့အဖြစ်ကို သွားရည်ယိုတယ်။ သူလည်း အဲဒီလို ပျံ့လွှားငှက်ကလေးတစ်ကောင် မွေးမြူပြီး အကျိုးထူးတွေ ခံစားရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ အဲဒါ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်လမ်းပဲလို့ သူ တွေးတယ်။ ဒါကြောင့် အမိုးပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ပျံ့လွှားတစ်ကောင်ကို ပစ်ချပြီး အဲဒီပျံ့လွှားကို စန္ဒရန်ဗူလန် မွေးမြူစောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်တယ်။ ပျံ့လွှားငှက်ကလေး ဒက်ရာတွေ သက်သာပျောက်ကင်းသွားတဲ့အခါ ရွှေဖရုံသီးစေ့ကို သယ်ယူပေးတယ်။ အဲဒီ အစေ့ကို သူ့ဧည့်ရိပ်သာ ရှေ့ကွက်လပ်မှာ စိုက်ပျိုးတယ်။

အဝါရောင် ရွှေဖရုံသီး သစ်ရွက်တွေအောက်မှာ သီးနေတာ တွေ့ရတော့ အဲဒီသူငယ် သိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ အသီးကို ခွဲလိုက်တဲ့အခါ သူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။ သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦး လှမ်းထွက်လာတယ်။ သူ့ဘယ်လက်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ထားတယ်။ သူ့ညာလက်မှာ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းနဲ့ မင်နီအိုးတစ်လုံး ကိုင်ထားတယ်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေတယ်။ အဲဒီသူငယ်ကို တိုးတိုးညင်ညင် ပြောတယ်။

“အလွန်ကောက်ကျစ်တဲ့ သူငယ်ပဲ။ လောဘဇော သိပ်တိုက်တယ်။ ဒါလောက် ရွှေလိုချင်တပ်မက်လွန်းရင် ငါနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ပါ။”

အဘိုးကြီးက သူ့စာအုပ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ရေးမှတ်တယ်။ သူငယ်လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ရွှေဖရုံသီး ပင်စည်ပေါ် တက်ကြတယ်။ လူနဲ့ယောက်တက်ဖို့ လှေကားသဖွယ် ကောင်းကင်ပေါ် ထောင်လာတယ်။ သူတို့တက်ပြီး ပင်စည်တွေက ခြောက်ခြောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ အတက်သာရှိပြီး အဆင်းမရှိဘူး။

များမကြာမီ လထဲမှာ “အတိုင်းအဆမရှိ ရွှေနန်းတော်” ကို ရောက်သွားတယ်။ လမ်းတွေက အရောင်ဖျော့ဖျော့ ကျောက်စိမ်းမြှုပ်ထားတဲ့ငွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတယ်။ နန်းတော်တွေက ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း တောက်နေတယ်။

ရောင်စုံကျောက်တုံးတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ်။ အရာရာတိုင်း တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့အတွက် မျက်စိတွေ ကျိန်းနေတယ်။ ကျယ်လွန်းတဲ့ အတွက် မျက်စိတစ်ဆုံး ရှုမဆုံးနိုင်ဘူး။ အံ့ဩစရာ ပိုကောင်းတာက ညိုဖူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းတဲ့ နတ်သမီးကလေးတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဗေလုဝစောင်းသံတွေနဲ့အတူ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း ကကြိုးစုံစွာ ကနေကြတယ်။ နတ်မိမယ်ကလေးတွေ

အလှ၊ နတ်မိမယ်ကလေးတွေရဲ့ တေးသံသာတွေဟာ သူငယ်နှလုံးသားကို ချမ်းယူဖမ်းစားလိုက်တယ်။ မိမိ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူငယ် မသိတော့ဘူး။ သူ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည်ကြည့်ပြီးနောက် သူ့ကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ အဘိုးအိုက ပြောတယ်။

“မင်း ပြန်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ သစ်ခေါက်ပင်ကို ဖြတ်နိုင်ရင် မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်” အဘိုးအိုလည်း ငွေပုဆိန်ကို ယူပေးလိုက်တယ်။

သူငယ် သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ သစ်ပင်ဆီကို ပုဆိန်ကိုင်လျက် ပြေးသွားတယ်။ သစ်ပင်က ရွှေတုံးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတယ်။ အကိုင်းတွေက အမိုးအနုရွက်တဲ့ ကျောက်တုံးတွေ၊ မာကျောတဲ့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ စီခြယ်ထားတယ်။ သူငယ်က ဒါတွေ မြင်ရတော့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

“ဒီသစ်ပင်ကြီး ဖြတ်ခဲရင် ဒီသစ်ပင်ကြီးကို ငါ အိမ်ပြန်ယူသွားနိုင်မယ်။ ဒါဝအတွက်လည်း ဘာမျှ ပူပန်စရာ မလိုတော့ဘူး။”

သူငယ် ပုဆိန်ကိုမြှောက်ပြီး ပင်စည်အဆစ်ကို အားရှိပါးရှိ ခုတ်တယ်။ နေ့တိုအခိုက်မှာ သူ့ပခုံးတွေ ပြင်းထန်စွာ နာလာတယ်။ သူ ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်တယ်။ သိမ်းငှက်တစ်ကောင် သူ့ကို လာထိုးနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားတယ်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သိမ်းငှက်ကို မောင်းထုတ်ပစ်တယ်။ သူ သစ်ပင်ကို ကြည့်တယ်။ သူ့ပုဆိန်ရာတွေ တစ်ချက်မျှ မတွေ့ရဘူး။ နောက်ထပ် ခုတ်ပြန်တယ်။ ခုတ်တဲ့အချိန်မှာ သိမ်းငှက်ထိုးပြန်တယ်။ သူက ပြန်မောင်းထုတ်ပြန်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ ခုတ်တော့လည်း ခုတ်ရာမမြင်ရဘူး။

သူ မနားမနေ ဆက်ဆက်ခုတ်တယ်။ အဲဒီတစ်နေ့လုံး သူ ခုတ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သစ်ပင် ပြန်ပေါက်မလာမီ တစ်ကြိမ်သာခုတ်နိုင်တဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။

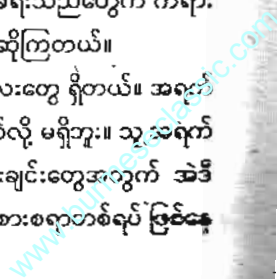
တိမ်ကင်းစင်တဲ့ညမှာ လကို ကြည့်ကြည့်ပါ။ သစ်ပင်တွေနဲ့လူကို အသင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ သစ်ပင်တွေနဲ့လူဟာ အတိုင်းအဆမရှိ ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီက လူဆိုးသူငယ်လေးနဲ့ သစ်ပင်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ခွေးနှင့်ကြောင်

ကြောက်စိမ်းဘေး ရွာငယ်တစ်ရွာမှာ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိ
တယ်။ သူ့အမည်က 'ကူ' ဖြစ်တယ်။ သူက တစ်ကိုယ်တည်းသမား။ အဖော်
မရှိလို့ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်။ ခွေးနဲ့ကြောင်က သူ့
အဖွားက ဘယ်မှမသွားဘူး။ ခွေးက တံခါးကိုစောင့်တယ်။ ကြောင်က ကြွက်
အညွ မလာနိုင်အောင် စတိုခန်းကို စောင့်တယ်။

'ကူ' က သိပ်ကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ လူရိုးလူဖြောင့်တစ်ဦး ဖြစ်
တယ်။ သူက ဆင်းရဲတယ်။ အခြားအရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ မတူတာ တစ်ခုရှိ
တယ်။ သူ့ဆိုင်ကို အရက်သောက်ဖို့ လာသူတွေကို အရက်သောက်ဖို့ ဘယ်တော့
မှ အားပေးအားမြှောက် မလုပ်တတ်ဘူး။ 'ကူ' က စကားသိပ်နည်းတယ်။
အကြောင့် သူ ဆင်းရဲတာ ဖြစ်တယ်။ သူ့အရက်ဆိုင်မှာ အရက်တစ်မျိုးတည်း
သာ ရောင်းတယ်။ အရက်အမျိုးမျိုး မရောင်းဘူး။ ဝိုင်အရက် တစ်မျိုးတည်း
ပဲ ရောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆိုင်က ဝိုင်အရက်က သိပ်ကောင်းတယ်။ အရက်
သောက်ဖို့ ရွာစွန်ရွာဖျားတွေကလူတွေ လာကြတယ်။ ခရီးသည်တွေက ကရား
ပေးဆည်းပြီး ယူသွားချင်ကြောင်း မကြာခဏ တောင်းဆိုကြတယ်။

ကူရဲ့ ဝိုင်အရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းတာလေးတွေ ရှိတယ်။ အရက်
အယ်လောက်ရောင်းရောင်း သူ့မှာ အရက်ကုန်သွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ သူ့အရက်
အညွ ဘယ်တော့မျှ မလျော့သွားဘူး။ ကူရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေအတွက် အိမ်
ခြံအင်ဟာ ထူးဆန်းနေတယ်။ သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေ

တယ်။ အရက်ဆိုင်ကို အရက်တွေ လာပို့တာလည်း မရှိဘူး။ ကူကိုယ်တို့ လည်း အရက်ချက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကူ အရက်တွေ ဘယ်ကရနေတာ ဆိုတာ သူတို့ မမှန်းဆနိုင်ကြဘူး။ အဲဒီကိစ္စက ကူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့ခွေးနဲ့ ကြောင်ပဲ သိတယ်။

ကူဟာ အရက်ရောင်းသူအဖြစ် အသက်မွေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရက် မရောင်းခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ ကူးတို့ပို့သူ လုပ်ခဲ့တယ်။ အခု သူ့အရက် ဆိုင်ဆားမှာရှိတဲ့မြစ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး လူတွေကို ကူးတို့ပို့ပေးခဲ့တယ်။

အေးတဲ့ မိုးညတစ်ညမှာ နောက်ဆုံးအခေါက် ကူးတို့ပို့ပြီး အိမ်ပြန်ရော မခါစအချိန် လူစိမ်းတစ်ယောက် သူ့အိမ်တံခါးကို လာခေါက်တယ်။

“သိပ်အေးလွန်းလို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အရက်တစ်ခွက် ရှိ မလား။”

လူစိမ်းက ရိုရိုကျိုးကျိုး မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

“အိမ်ထဲကို ဝင်လာပါ။ ကျွန်တော့် အရက်ကရားထဲမှာ အရက် စား သလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ရှိသလောက်တော့ ရပါမယ်”

ကူက ကရားထဲက အရက်အကြွင်းအကျန်ကို ခွက်ထဲ လောင်းထည့်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူစိမ်းက ခွက်ထဲက အရက်အနည်းငယ်ကို ကရားထဲ လောင်းထည့် လိုက်ပြီး တစ်ကြိုက်ကြိုက် သောက်တယ်။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ကျေးဇူးစကား ဆိုတယ်။

“ခင်ဗျာ သိပ်စာနာစိတ်ရှိတယ်၊ ဒါလေးကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင် အဖြစ် ခင်ဗျားကို ပေးခဲ့မယ်”

လူစိမ်းက ကူကို အဝါရင့်ကော်တုံးစတစ်တုံး လှမ်းပေးရင်း စကား ဆက်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အရက်ကရားထဲမှာ ထည့်ထားပါ။ အရက် ဘယ်အထိ ကုန်တယ်ဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ကူလည်း အဝါရင့် ကော်တုံးစကို လှန်လှန်ကြည့်တယ်။ ရယ်ရယ် မောမောနဲ့ သူ့အရက်ကရားထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်နေ့မှာ သူ့အရက် အိုးကို သူ ထပ်ဖြည့်ရဦးမှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပေါ့။ ကူ ငါးခြောက်အနည်းငယ် စားတယ်။ ဒီတော့ ရေငတ်လာတယ်။ သူ့မျက်စိတွေက အရက်ကရားထဲ မျက်စိကျနေတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ တစ်ငုံလောက် သောက်မှပဲလို့ စိတ်ထူး

စကားကို ကောက်ကိုင်တယ်။ သူ သိပ်အံ့သြသွားတယ်။ အလို... ကရားအပြည့် ခေါ်လား ဟရို။

အရက်ခွက်ထဲကို လောင်းချပြီး တစ်စက်နှစ်စက်လောက် စမ်းသပ်တဲ့ အနေနဲ့ သောက်ကြည့်တယ်။ ချိုတဲ့ ပိုင်အရက်ပဲ။ ခါတိုင်း သောက်နေကျ ပိုင် အရက်အတိုင်းပဲဆိုတာ သူ သိသွားတယ်။ သူ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကရားထဲမှာ အရက်က လျော့မသွားဘူး အပြည့်။

ကူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တယ်။ “သိပ်အံ့သြစရာပဲ” လို့လည်း ရေရွတ်လိုက်သေးတယ်။ “လူတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ နတ်ဘုရားတစ်ပါးပါး ဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့ အရက်ဆိုင်ဖွင့်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ကူးတို့ပို့တဲ့အလုပ် စည်း လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး ငါ အရက်ဆိုင်ဖွင့်မယ်။ ဖွင့်မယ်... ဖွင့်မယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ကူအရက်ဆိုင် ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ မကုန်နိုင်တဲ့ အရက် တွေ ရနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခု သူ ကြုံရတယ်။ ခရီးသွားတစ်ယောက်က အရက်သောက်မလို့ သူ့ဆိုင်လာတယ်။

သူ ကရားကိုကိုင်ပြီး အရက်ခွက်ထဲ အရက်လောင်းထည့်တယ်။ အရက် မရှိ တော့ဘူး။ ကရားကို သူ လှုပ်လှုပ်ကြည့်တယ်။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ သူ ကြက်သေ သေသွားတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ကူက ဝမ်းနည်း စကား ထပ်တလဲလဲဆိုတော့ ခရီးသွားလည်း သူ့ခေါင်းကိုချည်း ကုတ်တယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ အရက်တွေ လောင်းထည့်ရမယ်၊ ငါ ထစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အရက်ခွက် ဒါမှမဟုတ် ကရားထဲ အရက်လောင်းထည့် ရမယ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ခွေးနဲ့ကြောင်က ကူအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်ဘူး။ ဆိုင်ပတ်လည်တစ်ဝိုက် အဝါရင့်ကော်တုံးကို လိုက်ရှာကြတယ်။

“အနံ့သာရရင် ငါ အဲဒီအရာကို ရှာတွေ့နိုင်တယ်” ကြောင်က ပြော တယ်။

“အေး... လိုက်ရှာကြရအောင်၊ အနီးအနားက အိမ်တွေမှာ ရှာကြည့် စမ်း၊ တွေ့ရမှာပါ။ ကူ သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်”

ခွေးက ကူကိုကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ ကူဟာ ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ခွေးနဲ့ကြောင်လည်း ပစ္စည်းကို လိုက်ရှာကြတယ်။ သူတို့ အရှင်အတွက် အနည်းပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မနားမနေ ပောက်ယတ်ခတ်နေ

ကြတယ်။ ဒီလို အိမ်တိုင်းရှာဖို့က အလွန်ခက်တယ်။ အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အချိန်တော်တော် ယူရတယ်။ အဲဒီ အခက်အခဲတွေရှိပေမဲ့ ခွေးနဲ့ကြောင်ဟာ အိမ်တိုင်း ဆိုင်တိုင်းကို တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြတယ်။ မြစ်တစ်ဖက် ကမ်းရှိ အိမ်တွေကို ရှာဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ရေခဲနေတော့ သူတို့နှစ် ကောင် သွားလိုက်ပြန်လိုက် ဖြတ်သန်းနေကြတယ်။ ဆောင်းဥတုတစ်ခုလုံး ရေခဲမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး အိမ်တွေ၊ ဆိုင်တွေကို တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြ တယ်။

ဆောင်းဥတု ကုန်လွန်ပြီ။ ရေခဲတွေလည်း ပျော်ပြီ။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့မှာ ကြောင်က အနံ့ရတယ်။ အနံ့ခံရင်း သေတ္တာတွေ ဆင့်ထားတဲ့ အပေါ်သေတ္တာ ထဲမှာဖြစ်ကြောင်း သိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း သူတို့ မသိဘူး။ ကြောင်က သေတ္တာကို တွန်းပြန်ရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက် ကြားသွားမှာ သေချာတယ်။ ခွေးပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ဖို့ဆိုတာကလည်း သေတ္တာက သိပ်ကြီးတယ်။ ခွေးပါးစပ်နဲ့ မဆန့်ဘူး။

ခွေးက ကြွက်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ အကြံပြုတယ်။

“ကြွက်ကို အကူအညီတောင်းကြစို့၊ ကြွက်တွေက သေတ္တာကိုကိုက်ရင် အပေါက်ဖြစ်သွားမယ်၊ ကော်တုံးစကို အဲဒီအပေါက်ကနေ ထုတ်ယူနိုင်မယ်”

“ကြွက်တွေ ကူညီမယ်ထင်လား” ကြောင်က ရယ်လိုက်တယ်။

“စဉ်းစားစရာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဆယ်နှစ် အနောင်အယုတ်မထေ ပါဘူးလို့ အာမခံနိုင်ရမယ်”

“ဒီလိုပြောရတာ အသားပဲ့ပါ မသွားပါဘူး၊ သူတို့ ဘာမှထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြားနည်း မရှိဘူး”

သူတို့ကြွက်နဲ့ ညှိကြည့်တယ်။ ကြွက်က သဘောတူတယ်။ ဒီတော့ ကြွက်တွေအနေနဲ့လည်း ခွေးနဲ့ကြောင်ကို ကြောက်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ကြွက် တွေ သေတ္တာကြီးကို ရက်တော်တော်ကြာ ကိုက်ဖောက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အပေါက်ကလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ကြွက်ငယ်တစ်ကောင်ကို အဲဒီ အပေါက်ငယ်မှ တစ်ဆင့် သေတ္တာထဲဝင်ပြီး ကော်တုံးစကို ယူခိုင်းတယ်။ ကြွက်ငယ်လည်း သေတ္တာထဲဝင်သွားပြီး ကော်တုံးစကိုကိုလျက် ပြန်ထွက်လာတယ်။

ခွေးနဲ့ကြောင်လည်း ကြွက်တွေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်တလဲလဲ ပြောကြားတယ်။ အဲဒီနောက် မြစ်ဘက်ကို ရောက်လာကြတယ်။

“အို... ရေခဲပျော်ကုန်ပါပြီလား၊ ဘယ်လို ဖြတ်ကူးရမလဲ၊ ငါ ရေ ခကူးတတ်ဘူးဆိုတာ မင်းအသိပဲ”

“သိပါတယ် မောင်ရင်ကြောင်၊ အဲဒါ ပြဿနာပဲ”

ခွေးက သူ့စကားကို ခဏရပ်လိုက်တယ်။ အတန်ကြာမှ ဆက်ပြော တယ်။

“ငါ သိပါတယ်၊ မင်းကို ငါ့ကျောကုန်းပေါ်မှာ တင်သွားမယ်၊ မင်းက ကော်တုံးစကို ပါးစပ်ထဲမှာ ငိုထားပါ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အတွေး၊ သွားကြစို့”

ကြောင်က ကော်တုံးစကို သူ့ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ခွေးကျောကုန်းပေါ် သွားခနဲ တက်သွားတယ်။

ခွေး ရေထဲမှာ ခြေထောက်မိတဲ့အထိသွားပြီး နောက်တစ်ဖက်ကမ်းကို တူးတယ်။ ကူးရင်း ကြောင်ကို မေးတယ်။

“ကော်တုံးစကို ပါးစပ်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်ကိုက်ထားရဲ့လား”

ကြောင့်ပါးစပ်မှာ ကော်တုံးစ ကိုက်ထားတော့ ကြောင်က ပြန်မဖြေနိုင် ဘူး။

အတန်ငယ်ကြာတဲ့အခါ မေးပြန်တယ်။

“မင်းမှာ ကော်တုံးစရှိနေသေးတယ်နော်”

ကြောင်က ခွေးအား သိပ်စိတ်မပူဖို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပါးစပ် မှာ ကော်တုံးစနဲ့မို့ မပြောနိုင်ဘူး။

“ကော်တုံးစ မြဲမြဲကိုက်ထားတယ်နော်၊ ချလိုက်ပြီလား၊ မင်းပါးစပ်မှာပဲ ခိုလား”

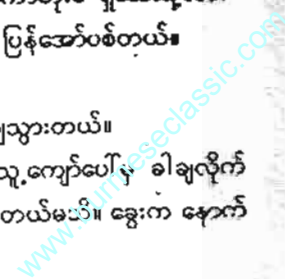
ခွေးက တစ်ခါပြီးတစ်ခါ မေးနေတယ်။ ကြောင်က ပြန်မဖြေခဲ့ဘူး။ ထမ်းနဖူးရောက်ခါနီးပြီး ခွေးက အော်လိုက်တယ်။

“ငါမေးနေတာ မင်း ဘာလို့မဖြေတာလဲ၊ ကော်တုံးစ ရှိသေးရဲ့လား” ကြောင်လည်း စိတ်မရည် ဖြစ်သွားတယ်။ ပြန်အော်ပစ်တယ်။

“အေး... ငါ့ပါးစပ်မှာရှိတယ်”

ကော်တုံးစ ကြောင်ပါးစပ်မှ ရေထဲထွက်ကျသွားတယ်။

ခွေး သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ကြောင်ကို သူ့ကျော်ပေါ်မှ ခါချလိုက် တယ်။ ကြောင်လည်း ကမ်းကို ဘယ်လိုရောက်သွားတယ်မသိ။ ခွေးက နောက်

က အပြေးလိုက်တယ်။ ကြောင်က ရှေ့ကပြေးတယ်။ နောက်ဆုံး ကြောင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်သွားတယ်။ ခွေး မမိလိုက်တော့ဘူး။

ခွေးလည်း မြစ်ဘက် ပြန်သွားတယ်။ ကော်တုံးကျတဲ့နေရာကို ကူးသွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေက သိပ်နက်တယ်။ ရေက မကြည်ဘူး။ နောက်ကျိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ရေအောက်မှာ ဘာမျှ မမြင်ရဘူး။ အဲဒီနောက် ကမ်းနဖူးကို ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လုပ်နေတယ်။ ကမ်းနဖူးမှာ ငါးဖျားနေသူတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကော်တုံးစအနံ့ကို ခွေး ရလိုက်တယ်။ ငါးဖမ်းသူ တံငါသည်တစ်ဦး ဆွဲတင်လိုက်တဲ့ ငါးတစ်ကောင်မှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အနံ့ ဖြစ် တယ်။ ခွေးက အလျင်အမြန် ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုက်ထားတယ်။ ခွေးကို တံငါသည် မဖမ်းမီမီ ခွေး သုတ်ခြေတင်ပါလေရော။ ခွေး ငါးကိုကိုက် ပြီး သူ့အရှင် ကုရဲ့အိမ်ကို ခြေကုန်သုတ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အရှင် ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ငါးကို ချပေးတယ်။

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ ခွေး၊ တို့ စားစရာလိုနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ကူက ငါးရင်ကို ခွဲတယ်။ ငါ ဝမ်းထဲကအရာကို မြင်ပြီး အံ့ဩသွား တယ်။

“ဒါက ဘာပါလိမ့်၊ အို... ငါ့မျက်စိတောင် ငါ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပါပဲလား၊ ငါ့ကော်တုံးစ... ငါ့ကော်တုံးစ”

ပျော်လွန်းလို့ ထထခုန်နေတယ်။

“မင်းတွေ့တာ ခွေးလိမ္မာ၊ မင်း တွေ့တာ”

ကူလည်း သေတ္တာတစ်ခုထဲမှာ ကော်တုံးစကို ထည့်ပြီး သေတ္တာကို သော့ခတ်ထားလိုက်တယ်။ ဝိုင်အရက်တစ်ကရား သွားဝယ်တယ်။ ဝယ်ပြီး အိမ် ပြန်ရောက်တော့ သေတ္တာကို ဖွင့်တယ်။ သူ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ ဝိုက်ဆံအိတ် နှစ်အိတ်၊ အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ဘီးနှစ်ချောင်းစီ တွေ့ရတယ်။ အားလုံးနှစ်ခုစီ နှစ်ခု စီချည်းပဲ။ သေတ္တာထဲရှိ ပစ္စည်းတွေအားလုံး နှစ်ခုစီ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါတွေကြည့်ပြီး ကူ လေ့လာမိတာတစ်ခု ရှိတယ်။ ကော်တုံးစ ထိလိုက်တဲ့အရာမှန်သမျှ နှစ်ဆ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဒီဗဟုသုတကို သူ အသုံးချခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူတစ်နေ့တခြား ကြွယ်စ လာတယ်။ သူ့မျှော်မှန်းအိပ်မက်မက်ခဲ့တာထက် ပိုပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခဲ့ တယ်။ ခွေးကို ကောင်းကောင်းကျွေးတဲ့အတွက် ဒီလို ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတာ

ဖြစ်တယ်လို့ သူ ကောက်ချက်ချမိတယ်။ အခြား ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါများ တိုရော ဒီလို ကြင်နာစွာ ပြုမူခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လိမ့်မလဲလို့လဲ သူ မကြာခဏ တွေး တွေးမိတယ်။

ခွေးဟာ ကြွက်ကို ဘယ်တော့မှ မသတ်တော့ဘူး။ သူ့ရှေ့မှာ ဖြတ် သန်းသွားတဲ့ ကြောင်တိုင်းကိုတော့ ခွေး လိုက်တော့တာပဲ။

[ကိုရီးယား]

တမ်နှင့်ကမ် ဇာတ်လမ်း

ရှေးတုန်းက အိမ်ထောင်စုတစ်ခုမှာ မိသားစုသုံးယောက် ရှိတယ်။ အဖေ
အမေရယ်၊ သမီးရယ်ပေါ့။ သမီးအမည်က တမ် လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ
မိသားစုဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
အထိုင်ကြတယ်။ ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာ
ခင်ပွန်းဖြစ်သူက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။

နောက်မိန်းမက စိတ်ပုပ်တယ်။

လက်ထပ်ပြီးနောက် ပထမနေ့ အိမ်မှာ မင်္ဂလာပွဲကြီးလုပ်တယ်။ တမ်
ကလေးကို ဧည့်သည်တွေ ကြိုဆိုဖို့ ခွင့်မပြုဘူး။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ပိတ်
သွားထားတယ်။ ဒီတော့ တမ်ကလေးဟာ မင်္ဂလာပွဲ စားပွဲသောက်ပွဲလည်း
ထက်ခွင့်မရခဲ့ဘူး။ မတက်ရရုံမကဘူး၊ ညစာမစားရဘဲ အိပ်သွားရတယ်။

မိထွေးနဲ့ လင်ပါသမီးတို့ အခြေအနေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍ ဆိုး
ရွက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မိထွေး တလေးတစ်ဦး မွေးဖွားတဲ့အထိ အခြေအနေတွေက
ဆင်းမာနေတယ်။ မွေးဖွားလာတဲ့ကလေးကို ကမ် လို့ အမည်မှည့်တယ်။ မိဘ
နှစ်ဦးစလုံးက ကမ်ကို သိပ်ချစ်ကြတယ်။ တမ်ရဲ့ အခြေအနေက ယခင်ကထက်
ဆိုးရွားလာတယ်။ မိထွေးက တမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲကုန်းချောတယ်။ သူ
သူ့ သမီးတမ်ကို ဘာမှလုပ်မပေးချင်အောင်ပေါ့။ မိထွေးက အခွင့်သင့်
အခွင့် ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းတယ်။

“ညည်း မီးဖိုချောင်မှာပဲနေ၊ တို့ကို စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့၊ မိန်းမဆိုး

အေး”

မိထွေးက တစ်ကို ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ နေရာစုတ်ကို ပေးတယ်။ အဲဒီ မိထွေးက နေရာစုတ်မှာ နေခိုင်းတယ်။ အဲဒီ မိထွေးရောင် အလုပ်တွေကို ဖိခိုင်း တယ်။ ညမှာ ဖျာစုတ်နဲ့ အိပ်ရတယ်။ အခင်းစုတ်ကို ခင်းအိပ်ရတယ်။ ကြမ်း တိုက်၊ ထင်းခွဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ အစာကျွေး၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် စတဲ့ အလုပ်တွေကို အမေ့ လုပ်ခိုင်းတယ်။ အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ရလွန်းလို့ သူ့ လက်ဖဝါးတွေပေါ်မှာ အဖုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခင်းရာတွေကို သူ ကြိုက်မိတ်ခံတယ်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘူး။ မိထွေးရဲ့ အကြံက တော်တော် ပက်စက်တယ်။ တောနက်ထဲကို လွှတ်ပြီး ထင်းခွေခိုင်းတယ်။ ဒါမှ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့တွေ့ပြီး ကိုက်သတ်ခံရအောင်လို့။ ရေတွင်းနဲ့နတ် ကြီးမှာ ရေငင်ခိုင်းတယ်။ ဒါမှ ရေတွင်းထဲကျသေအောင်လို့။

တစ်အလုပ်တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတဲ့အတွက် အသားတွေ ညှိလာ တယ်။ အသားအရေပေါ်မှာ အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ ညစ်ပတ်နေတယ်။ ဆံပင်တွေ က စုတ်ဖွားဖွားနဲ့။ ရေတွင်းမှာ ရေငင်နေတဲ့အခါ သူ့ရုပ်ကိုသူ ရေတွင်းထဲမှာ ပြန်မြင်နေရတယ်။ သူ့ရုပ်သူမြင်ပြီး လန့်တောင်လန့်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ အရုပ်ဆိုးနေတဲ့အဖြစ် သူ ခံစားလာရတယ်။ လက်စုတ်ထဲ ရေထည့်ပြီး မျက်မှန် သစ်ပစ်တယ်။ သူ့ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ သပ်ပေးတယ်။ ဒီတော့လည်း သူ့နဂိုအလှ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ နူးညံ့ဖြူဖွေးတဲ့ အသားအရေ ကို ရှုမငြီးအောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

ဒီလို တစ်လုနေတာမြင်တဲ့ မိထွေးဟာ ပိုပြီး မနာလို မရူစိမ့် ဖြစ်လာ တယ်။ ဒုက္ခများများပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တစ်နေ့မှာ မိထွေးက တစ် သူ့သမီးရင်း ကမ်းတိုက် ရွာရေကန်ကိုသွားပြီး ငါးဖမ်းဖို့ စေလွှတ်တယ်။

“ငါးအများကြီးရအောင်ဖမ်းခဲ့၊ ငါးများများ မဖမ်းနိုင်ဘဲ ပြန်လာရှင် တုတ်ကို ကြည့်ထား၊ ညစာလည်း စားရလိမ့်မယ် မအောက်မေ့နဲ့”

မိထွေးစကားတွေက သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောကြောင်း တစ် နားလည်လို တယ်။ သူ့သမီးရင်း ကမ်းကို သူ ဘယ်တော့မျှ ရိုက်လေ့မရှိဘူး။ သူ့သမီး သူ့မျက်စိ မဟုတ်လား။ ဒါတွေသိနေတဲ့ တစ်က မိထွေးစကား သူ့ကို ရည်ရွယ် လိုက်တာလို့ ဒက်ခနဲ သိလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။

တစ် ငါးတွေ ကြိုးစားပမ်းစား ဖမ်းတယ်။ တစ်နေ့လည်းကုန်ရော ငါး ခြင်းတစ်လုံး အပြည့်ဖမ်းမိတယ်။ ကမ်းကတော့ မြက်ခင်းတွေပေါ်မှာ လှိမ့်

သူ့မြူးနေတယ်။ ပန်းတွေ လိုက်ကောက်နေတယ်။ နေခြည်အောက်မှာ နေပူ စာလှူနေတယ်။ သီဆိုကခုန်နေတယ်။ အဲဒီ အလုပ်တွေလုပ်ပြီး တစ်နေ့ကုန် သွားစေတယ်။ နေဝင်သွားပြီ။ ကမ်း ငါးတစ်ကောင်မျှ မရသေးဘူး။ တစ်ခြင်း ဆဲမှာ ငါးအပြည့်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြင်းထဲမှာ ဗလာနတ္ထိ။ ဒီတော့ ကမ်း စိတ်ကူး တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ရလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

“မမ... မမ... မမဆံပင်တွေ ရွံတွေချည်းပဲ၊ ရေသန့်သန့်နေရာ လျှောက် သွားပြီး ဆံပင်တွေ လျှော်ပစ်လိုက်ပါလား၊ ဒီအတိုင်းဆို အမေ မမကို ဆူလိမ့် မယ်”

ကမ်းပြောတဲ့စကားကို တစ် သဘောတူသွားတယ်။ ရေကူးသွားပြီး ဆံပင် လျှော်ပစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကမ်းက တစ်ငါးတောင်းထဲမှာ ငါးတွေကို သူ့တောင်းထဲ သွန်ချယူပြီး အိမ်ကို သုတ်ချေတင်တော့တယ်။

တစ် ကမ်းစပ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့ငါးတောင်း မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ သူ့ငါးတောင်း ခိုးခံရပြီဆိုတာ သူ သိတဲ့အတွက် ကျူကျူပါအောင် ငိုနေတော့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူ့မိထွေးနှိပ်စက်မှာ သေချာနေတယ်။ ချက်ခြည်းဆိုသလို လေပြည်တိုက်လာတယ်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်ကင်းစင် သွားတယ်။ အကိုင်းစိမ်းတစ်ကိုင်း ကိုင်ထားတဲ့ အပြာဝတ်ရုံနဲ့ ကရုဏာ နတ် ဘုရားမက ပြုံးလျက် သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ နတ်ဘုရားမက ချီသာအေးမြတဲ့အသံနဲ့ သူ့ကို မေးတယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ချစ်သမီး”

တစ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တတ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြီး ပြောသေးတယ်။

“မြင့်မြတ်လှတဲ့ အရှင်နတ်ဘုရား၊ ကျွန်မ အိမ်ရောက်ရင် ဒီည ဘာလုပ် ရမလဲရှင်၊ ကျွန်မ မိထွေးက ကျွန်မငါးတွေ အခိုးခံရတယ်ဆိုတာ ယုံမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ကျွန်မ မိထွေး ကျွန်မကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ သိပ် ကြောက်ပါတယ်ရှင်”

ကရုဏာနတ်ဘုရားမလည်း တစ်ကို ဖြေသိမ့်တယ်။

“သမီးရဲ့ ဒုက္ခတွေ မကြာမီ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို ယုံတော်မှ ပါ၊ ကောင်ချီးမင်္ဂလာပြုပါစေ၊ အခု သမီးရဲ့ တောင်းထဲမှာ ဘာတွေရှိသေးလည်း လို့ ကြည့်ကြည့်ပါ”

တစ် တောင်းထဲကို ကြည့်လိုက်တယ်။ တောင်းထဲမှာ အလွန်လှပထဲ
ထားပုံနီ ရွှေရောင်မျက်လုံးနဲ့ ငါးကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ တစ်
တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး အော်လိုက်ပါတယ်။

“ဟာ... လှလိုက်တာ”

ငါးကို အိမ်ယူသွားဖို့ နတ်ဘုရားမက ပြောတယ်။ အိမ်နောက် ရေတွင်း
ထဲမှာထားဖို့။ သူစားတဲ့ အစားအစာထဲမှ အစားအစာကို တစ်နေ့သုံးကြိမ်ကျွေး
ဖို့ မှာကြားတယ်။

တစ်လည်း နတ်ဘုရားမကို အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ပြန်သွား
တယ်။ ပြောဆို ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်တယ်။ ရေတွင်းကို
တစ်လာတိုင်း ငါးက ရေပေါ်ပေါ်လာပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြား
မည်သူ့ကိုမျှ သူ့ကိုယ်သူ ရေပေါ်ပေါ်ပြီး မပြဘူး။

မိထွေးဟာ တစ်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် အပြုအမူတွေကို
သတိမမိတယ်။ နောက်ယောင်ခံလိုက်တော့တာပဲ။ မိထွေး ရေတွင်းကိုသွားပြီး
ငါးကို ကြည့်ပေးမယ့် မမြင်ရဘူး။ ငါးက ရေအောက်မှာပဲ နေတယ်။ ဒီတော့
မိထွေး တစ်နည်းအကြံအစည် ထုတ်ပြန်တယ်။ တစ်နေ့မှာ မိထွေးက တစ်ကို
တော်တော်ဝေးတဲ့ စမ်းချောင်းတစ်ခုမှာ ရေသွားခပ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ တစ်
မရှိခိုက်မှာ တစ်အဝတ်နွမ်းတွေကိုဝတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ကာ ရေတွင်းကို သွားတယ်။
ငါးကို ခေါ်တယ်။ ငါးက ရေပေါ်ပေါ်လာတဲ့အခါ ဖမ်းယူပြီး ညစာအဖြစ် စား
သောက်ပစ်လိုက်တယ်။

တစ် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေတွင်းကိုသွားတယ်။ ငါးကို ခေါ်တယ်။
ပေါ်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ သူ ဆက်တိုက်ခေါ်တယ်။ ဒါလည်း ပေါ်မလာဘူး။ ရေ
မျက်နှာပြင်မှာ သွေးကွက်တွေ တွေ့ရတော့ သူ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်တယ်။
တစ်လည်း ရေတွင်းကိုမီပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် တစ်ရဲ့ ငိုနေတယ်။

ကရုဏာနတ်ဘုရားမ ပေါ်လာပြန်တယ်။ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ ကြင်နာမှုမျိုး
မျက်နှာနဲ့ တစ်ကို ဖြေသိမ့်တယ်။

“မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ကလေးရဲ့ မိထွေး ငါးကိုသတ်ပြီး ချက်စား
လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး ငါးရိုးတွေ ရှာရမယ်။ ငါးရိုးတွေကို ကလေးရဲ့
ဖျာအောက် မြေထဲမှာ မြှုပ်ထားပါ။ ငါးရိုးတွေကို ဆုတောင်းပါ။ ကလေး ဆန္ဒ
ရှိတာတွေအားလုံး ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်”

တစ်လည်း ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်တယ်။ အရိုးတွေ လိုက်ရှာ
မယ့် ဘာအစအနမျှ မတွေ့ဘူး။ ကြက်မတစ်ကောင်ရဲ့ အသံကို သူ ကြား
တယ်။

“ကလပ်လပ်... ကလပ်လပ်၊ ဆန်နည်းနည်းပေးပါ။ အရိုးတွေကို ငါ
ပြုမယ်”

တစ် ဆန်လက်တစ်ဆုပ် ကြံပေးလိုက်တယ်။ “ကလပ်လပ်... ကလပ်
လပ်၊ ငါ့နောက်လိုက်နဲ့” လို့ ကြက်မက ပြောတယ်။ တစ် ကြက်မနောက်
လိုက်သွားတယ်။ ကြက်ခြံကို ကြက်မရောက်တဲ့အခါ ကြက်ချေးပုံကို ယက်တယ်။
ငါးရိုးတွေ ပေါ်လာတယ်။ တစ် ငါးရိုးတွေကောက်ယူပြီးနောက် သူ့ဖျာအောက်
မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်တယ်။ ရက်တွေ သိပ်မကြာမီမှာ တစ် ရွှေနဲ့ရတနာတွေရ
တယ်။ အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေဟာ မည်သည့်မိန်းမပျိုကလေးရဲ့ နှလုံးသားကို
ဆို တစ်ဖန် ပြုံးရွှင်စေနိုင်စွမ်းရှိတယ်။

ဆောင်းဦးရာသီပွဲ ကျင်းပချိန်ရောက်လာပြီ။ ပွဲတော်ကို သွားကြလာကြနဲ့
ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ် ပွဲတော်ကို မသွားရအောင်
မိထွေးက လုပ်ပြန်တယ်။ တစ် အိမ်မှာနေပြီး လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေ ပြီး
ဆောင်လုပ်ရမယ်။ မိထွေးက ပဲနက်တွေနဲ့ ပဲစိမ်းတွေကို တောင်းကြီးနှစ်တောင်း
တစ်ခု တမင်သက်သက် ရောထည့်ထားတယ်။ အဲဒီ ပဲနက်နဲ့ ပဲစိမ်းတွေကို ရွေး
ထုတ်ရမယ်။

“နင့်အလုပ်တွေပြီးရင် ပွဲတော်ကို သွားရမယ်၊ မပြီးရင် မသွားရဘူး”
မိထွေးနဲ့ သူ့သမီးရင်း ကမ်တို့ ပွဲတော်ကို သွားကြတယ်။ တစ် တစ်ဦး
နည်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်။ မိထွေးနဲ့ ကမ်တို့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်
ဆင်ကြတယ်။ သူတို့သားအမိ ထွက်သွားပြီး အတန်ငယ်ကြာတော့ တစ်က သူ
တစ်ရည်လည်ရွဲ့နဲ့ မျက်နှာကို ကောင်းကင်ဘက် မျက်နှာမူလိုက်တယ်။ ငြိမ်
သိပ်စွာ ဆုတောင်းတယ်။

“မေတ္တာရှင် အရှင်နတ်ဘုရားမ သမီးကို ကူညီမစတော်မူပါ”
အကြင်နာမျက်ဝန်းနဲ့ ကရုဏာ နတ်ဘုရားမ ချက်ချင်း ပေါ်လာတယ်။
ပဉ္စလက်သစ်စိမ်းကိုင်းနဲ့ ယဉ်ကောင်ကလေးတွေကို စာကလေးတွေဖြစ်
အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီ စာကလေးတွေက မိန်းကလေး ဟမ်အတွက်
တန်နဲ့ ပဲစိမ်းတွေ ခွဲခြားရွေးထုတ်ပေးတယ်။ တစ် သူ့မျက်ရည်တွေ သုတ်

လိုက်တယ်။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အပြာနဲ့ ငွေရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပွဲတော်ကို သွားတယ်။

ကမ်း တစ်ကို မြင်သွားတယ်။ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့အမေကို တွေ့တိုင်းပြောတယ်။

“အဲဒီသူဌေးမက ထူးထူးဆန်းဆန်း သမီး မမတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာနော် မိထွေးနဲ့ ကမ်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေတာ တစ် တွေ့တာနဲ့ ကတိုက်ကရိုက် အမြန်ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သူ့ဖိနပ် တစ်ဖက်လည်း ဘယ်ကျွတ်ကျန်ခဲ့မှ မသိတော့ဘူး။”

နန်းတွင်း ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးတစ်ဦး တစ် ဖိနပ်တစ်ဖက် တွေ့ရှိလို့ ကောက်ယူပြီး ဘုရင်ကို ဆက်သတယ်။ ဘုရင်လည်း ဖိနပ်ကို နေ့စပ်စပ် စိစစ်ကြည့်ရှုလေ့လာတယ်။ ဒီဖိနပ်လက်ရာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မတွေ့မမြင်ဖူးကြောင်း ထုတ်ဖော်ကြေညာတယ်။ နန်းတွင်း အပျိုတော်တွေ ဝတ်ခိုင်းကြည့်တယ်။ မည်သည့် နန်းတွင်းတော်ဝင် အပျိုတော်တွေနဲ့မှ မတွေ့ဘူး။ ဘုရင်ကြီးက နိုင်ငံတစ်ဝန်းရှိ မိန်းမတွေ ဝတ်ဆင်ကြည့်ဖို့ ဘုရင်တမန်ကို လွှတ်ပြီး စေခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မည်သည့်မိန်းမတွေနဲ့မျှ မတော်ဆူ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီဖိနပ်နဲ့တော်တဲ့ မိန်းမကို ဘုရင်မိဖုရားအဖြစ် တင်မြှောက် မယ်လို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်တယ်။

တစ်လှည့်ပြီးတစ်လှည့် စီးကြည့်ရာ နောက်ဆုံး တစ်အလှည့် နောက်ဆုံး လာတယ်။ ဖိနပ်က တစ်ခြေထောက်နဲ့ တစ်သားတည်း အံ့ကိုက်ဖြစ်နေတာ တစ်လည်း သူ့တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အပြာနဲ့ ငွေရောင်အဝတ်အထူး ဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် နန်းတော်ကို ရောက်သွားတယ်။ မြင်မြင်သူ နန်းတွင်း သူ နန်းတွင်းသားတွေ အသက်ရှူရပ်မတတ်အောင် သူ့အလှကို နစ်မျှောကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း တစ်ကို အဆောင်အရောင်များနဲ့ မိဖုရားအရာ မြှောက်လိုက်တယ်။ တစ်ဘဝ ဖြောင့်ဖြူးသာယာသွားတယ်။ အဲဒီလို မြင့်မားပျော်နေတဲ့ ဘဝကို မိထွေးနဲ့ ကမ်းတို့ မနာလို မရွံစိမ့်ကြပြန်ဘူး။ တစ်ကို နေမျှောက်လိုစိတ် ပြင်းပြလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်အကာအကွယ်ရှိနေတဲ့အထူး သူတို့ ရွံ့နေတယ်။

တစ်အဖေရဲ့ အမည်နေ့ ကျင်းပတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပေါ့။ တစ်ဟာ မိသား

နဲ့အတူ ကျင်းပဖို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ရှေးဟောင်းသိပ္ပံပညာအရှိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး မိဘဟာ မိဘဘဲ။ မိဘစကား နားထောင်ရတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ကလေးတစ်ဖြစ် သွားရတယ်။ ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား နေထိုင်ပြုမူရတယ်။ မိထွေးက အဲဒီ ဓလေ့ထုံးစံကို အခွင့်ကောင်းယူလိုက်တယ်။ တစ်ကို အပင်ပေါ်တက်ပြီး ဧည့်သည်တွေအတွက် အသီးခူးဖို့ ပြောတယ်။ တစ်ဟာ မိဖုရားတစ်ဦးအနေနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်တာကို ငြင်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ် အဲဒီလို မလုပ်ဘူး။ တာဝန်သိပြီး ဘာသာတရား ကိုင်းခိုင်းသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခိုင်းတဲ့အတိုင်းတက်ကာ သစ်သီးကို ‘ခူးတယ်။ အဲဒီလို ခူးနေတုန်း တစ်ခန္ဓာကိုယ် ဟိုဘက်ယိမ်း ဒီဘက်ယိမ်းနဲ့ လှုပ်နေတယ်။

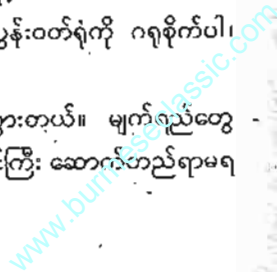
“အမေ... အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
“ငါ ပုဂ္ဂလိကဆိတ်တွေ သမီးကို ကိုက်မှာစိုးလို့ ခြောက်လှန့်ပစ်နေတာ”
မိထွေး အကောက်ကြံနေတာသာ ဖြစ်တယ်။ ပုဆိန်တစ်လက်နဲ့ သစ်ပင်ကို ခုတ်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ သစ်ပင်လဲကျသွားတယ်။ တစ်လည်း သစ်ပင်ပေါ် ခုကျပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ မိထွေးက မဲ့ကာရွံ့ကာ ရယ်ရင်း ပြောလိုက်သေးတယ်။

“အခု တို့ သူ့ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး။ မတော်တဆ ထိခိုက်သေဆုံးသွားတယ်လို့ ဘုရင်ထံ သံတော်ဦးတင်မယ်။ ငါ့သမီးချစ် ကမ်း ဘုရင်မိဖုရား ဖြစ်လာမယ်”

မိထွေး ကြံစည်တဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်လာတယ်။ ကမ်းလည်း မိဖုရား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ တစ်ဦးညာဉ်က ရပ်မနေခဲ့ဘူး။ တစ် ‘နိုက်တင်ဂေး’ ငှက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘုရင်ဥယျာဉ်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုမှာနေတယ်။ တစ်နေ့မှာ နန်းတွင်းအပျိုတော်တစ်ယောက် ဘုရင်နဂါးတံဆိပ် ခပ်နီဝံ့ထားတဲ့ ဝတ်ရုံကို လေဟာပြင်မှာ လှမ်းနေတယ်။ နိုက်တင်ဂေးငှက်က သာသာယာယာ ခွန်းတွဲကျူးရင်တယ်။

“အသင်... အချောအလှအပျိုတော်၊ ငါ့ခင်ပွန်းဝတ်ရုံကို ဂရုစိုက်ပါ။ ချုံဆူးတွေနဲ့ မစုတ်မပြိပါစေနဲ့”

နိုက်တင်ဂေးငှက်ရဲ့ တေးသံမှာ နစ်မျှောသွားတယ်။ မျက်ရည်တွေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်လျှံလာတယ်။ နောက်ဆုံး ဘုရင်ကြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပြီး ဖွင့်ဟမေးမြန်းရတဲ့အထိ ဖြစ်တယ်။

“ကြည့်နူးစရာကောင်းလှတဲ့ နိုက်တင်ဂေး ငှက်ကလေးရယ်၊ အသင်မှာ ငါ့ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိဖုရားကြီး ဝိညာဉ်ဖြစ်ရင် ငါ့ဝတ်ရုံပေါ်မှာ လာနားပေး ဝါလားကွယ်”

ငှက်ကလေးလည်း ဘုရင့်ဝတ်ရုံမှာ လာနားတယ်။ သူ့ခေါင်းကလေးနဲ့ ဘုရင့်လက်ကို ပွတ်နေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း စက်တော်မူတဲ့ အခန်းထဲမှာ ရွှေလှောင်အိမ်ကို ထား တယ်။ နိုက်တင်ဂေးငှက်ကလေးကို လှောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ နိုက်တင် ဂေးငှက်ကလေးကို ဘုရင်ကြီး သိပ်မြတ်နိုးတော်မူတယ်။ ရွှေလှောင်အိမ်အနီး မှာ တစ်နေ့လုံးနေပြီး သာယာချိုမြတဲ့ တေးသီငှက်ရဲ့ ရင့်ကျူးဖွဲ့သီတာတွေပဲ နားထောင်နေတယ်။

ကမ်း နိုက်တင်ဂေးငှက်ကလေးကို မနာလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့ သူ့ မိခင်ရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ တောင်းခံတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီး ညီလာခံ ကျင်းပနေတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ ကမ်း နိုက်တင်ဂေးငှက်ကလေးကို သတ်လိုက် ပြီး အမွှေးတွေကို ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပစ်လိုက်တယ်။ ညီလာခံပြီးလို့ အခန်းပြန် ရောက်တဲ့အခါ ရွှေလှောင်အိမ်ထဲမှာ ငှက်ကလေး မတွေ့တော့ဘူး။

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

နန်းတော်ထဲမှာ သို့လော သို့လော သံသယတွေ ဖြစ်နေတယ်။ လူတိုင်း နိုက်တင်ဂေး ငှက်ကလေးကို လိုက်ရှာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ကြ ဘူး။ အဲဒီအခါ ကမ်းက ငှက်ကလေး လှောင်အိမ်ထဲမှာ နေရတာ ကျဉ်းကြပ် ပြီး ငြီးငွေ့လို့ ထွက်ပြေးဖျံသန်းသွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။

ဘုရင်ကြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မှလည်း သတင်းအစအန မရဘူး။ ဒီတော့ ကံကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့တယ်။ တမိဝိညာဉ်က ရပ်မနေပြန် ဘူး။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးက အလွန်ကြီးမား တဲ့ အသီးတစ်သီးပဲ သီးတယ်။ သစ်သီးက လုံးဝန်းတယ်။ သိပ်ကြီးတယ်။ ချိုမြိန်တဲ့ရနံ့က တစ်သင်းသင်းနဲ့ အဘွားအိုတစ်ဦး အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကို ဖြတ် သန်းသွားရင်း သစ်သီးကြီးကို မြင်တယ်။ သူ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ပါးစပ်က ညင်ညင်သာသာ ဆိုလိုက်တယ်။

ရွှေလိုဝင်းလက်နေတဲ့သစ်သီး ရွှေလိုဝင်းလက်နေတဲ့သစ်သီး ဒီအဘွားအိုရဲ့ အိတ်ထဲကို ကျလိုက်ပါ

ဟောဒီ အဘွားအို မင်းကို ဘယ်တော့မှ မစားသုံးပစ် ငါ့ရင်မှာ အမြဲသိမ်းပြီး မင်းအလှကို ကြည့်နူးနေမယ်။

သစ်သီးအဘွားအိုအိတ်ထဲကို ချက်ချင်း ကျလာတယ်။ အဘွားအိုလည်း သစ်သီးကိုယူပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သစ်သီး မွှေးရနံ့နဲ့ သစ်သီးအလှ တို့ကို အဘွားအို နှစ်ခြိုက်ရွှင်မြူးနေတယ်။ နောက်တစ်နေ့ အဘွားအိုအလှပဲ မှ ပြန်လာတဲ့အခါ တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းနေတာ အံ့ဩစွာ တွေ့ရတယ်။ အရသာကောင်းတဲ့ အစားအစာ ပူပူနွေးနွေးကိုလည်း အဆင်သင့် တွေ့ရတယ်။ သူမရှိခိုက် ပဉ္စလက်လက်က လုပ်ဆောင်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ စိတ်မှာ ဖြစ် ခေါ်လာတယ်။

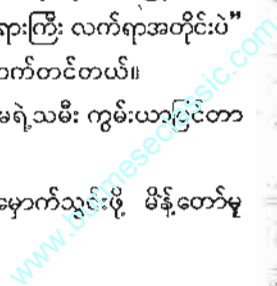
နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ အဘွားအို အပြင်ထွက်သွားဟန်ဆောင်တယ်။ တိတ်တိတ်ကလေး အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ ခြေကိုဖော့နင်းပြီး အိမ်အကွယ် တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေတယ်။ မကြာမီ လှပတဲ့ သေးသေးသွယ် သွယ် မိန်းကလေး ရွှေရောင်သစ်သီးထဲမှ ထွက်လာတယ်။ မိန်းကလေးက အိမ် ကို သန့်ရှင်းအောင် လုပ်နေတာ တွေ့ရတော့ အဘွားအို သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ အဘွားအို အခန်းထဲကို အတင်းပြေးထွက်လာတယ်။ မိန်းမကလေး သစ်သီးထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်မနေနိုင်အောင် သစ်သီးခွံကို ခွာပစ်လိုက် တယ်။ မိန်းကလေးလည်း အဲဒီအိမ်မှာ အဘွားအိုကို မိခင်သဖွယ် သဘောထား တာ နေထိုင်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီး တောကစားထွက်ရင်း လမ်းပျောက်သွားတယ်။ အဘွားအိုကြီးရဲ့အိမ်ကို လမ်းရှာရင်း တွေ့သွားတယ်။ ခေတ္တခဏနားခိုဖို့ ပြော ဖွယ်။ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုရှိတယ်။ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က တစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ။ ဒါကြောင့် အဘွားအိုကြီးက ဘုရင်ကြီးကို ရေနွေးနဲ့ ကွမ်းတို့နဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ ဘုရင်ကြီးက ကွမ်းပြင်ဆင်ထားတဲ့ လက်ရာကို သတိပြုမိတယ်။

“ဒီကွမ်းယာ ဘယ်သူပြင်တာလဲ၊ ငါ့အရင် မိဖုရားကြီး လက်ရာအတိုင်းပဲ” အဘွားအိုက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြန်လျှောက်တင်တယ်။

“ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့သမီး ကွမ်းယာပြင်တာ ခေါ် ဘုရား”

ဘုရင်လည်း မိန်းကလေးကို သူ့ရှေ့တော်မှောက်သွင်းဖို့ မိန့်တော်မူ တယ်။

မိန်းကလေး ဝင်လာပြီး ဘုရင်ကြီးကို ဦးညွတ်လို့ တယ်။ ဘုရင်ကြီး မိန်းကလေးကို ကြည့်ကြည့်ချင်း တစ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားတယ်။ ဘုရင်ကြီး လည်း ဘုရင်ကြီးမိတ်ဆွေ မထိန်းနိုင်ရှာတော့ဘူး။ မိန်းကလေးလည်း စိတ်မထိန်း နိုင်တော့ဘူး။ နှစ်ဦးစလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုကြွေးကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း မိန်းကလေးကို နန်းတော်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ တစ်လည်း သူ့နေရာမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ပေါ့။

ဘုရင်ကြီးလည်း ကမ်းကို လုံးဝ မေ့ပျောက်သွားတယ်။ ကမ်းက စဉ်းစား တယ်။ သူသာ တစ်လို သိပ်လှ၊ သိပ်ချောရင် ဘုရင်ကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကျုံး ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်မှာပဲဆိုတဲ့အတွေး။ ဒါကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးကို မေးတယ်။

“အချစ်ဆုံး မမကြီး၊ မမကြီးအသားလို ကျွန်မ အသားဖြူဆွတ်ဥနေ ချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ဆူနေတဲ့ ရေထည့်ထားတဲ့ လေးဘက်လေးတန် အကာရှိ တိုင်ကီထဲ ခုန်ချလိုက်ရမယ်” လို့ ကမ်းရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကိုသိပြီး ဖြစ်တဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ပြောတယ်။

ကမ်းလည်း ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်။ ချက်ချင်း အပူလောင်ပြီး ဆေး ဆုံးသွားတယ်။ ကမ်း သေဆုံးတာသိတဲ့ မိထွေးဟာ ပြင်းထန်စွာ ပူဆွေးငိုကြွေး တယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ပူဆွေးငိုကြွေးတဲ့အတွက် မျက်စိကန်းသွားတယ်။ ပူဆွေးရလွန်းလို့ ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးသွားတယ်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး တစ်မှာ ရန်သူတွေဘေးမှ လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းသွား တယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးကာလတွေကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင် နေထိုင်သွားရတော့တယ်။

[စိယက်နန်း]

တစ္ဆေရောင်သူ

တိုးတုန်းက နန်ယန် ဆိုတဲ့ မြို့တစ်မြို့မှာ လူတစ်ယောက်နေတယ်။ သူ့အမည် တစ်ဆောင်ဒင်ဗို ဖြစ်တယ်။ သူက သတ္တိရှိပြီး လိမ္မာပါးနပ်တယ်။ တစ်ညနေ မှာ သူ့မြို့နဲ့ကပ်နေတဲ့ ဝန်ချင်း ဆိုတဲ့မြို့ကို ခရီးထွက်တယ်။ သူ့မြို့နန်ယန် မြို့တံခါးမှ ထွက်တဲ့အချိန်မှာ အမှောင်လွှမ်းစပြုနေပြီ။ မိုင်အနည်းငယ်လောက် မှာတော့ သူ့သန်ရှိတယ်။ အဲဒီသူသန်နေရာရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ရှေ့လမ်း ဆိုတောင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့ဘူး။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သစ်ရွက်လှုပ်သံ ကြားတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ လုံးဝ လူရယ်လို့လည်း ထိတိပပ ပြောလို့မရဘူး။ အဲဒီရုပ်ပုံလွှာကိုမြင်တော့ ဆောင်ဒင်ဗိုက မေးတယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

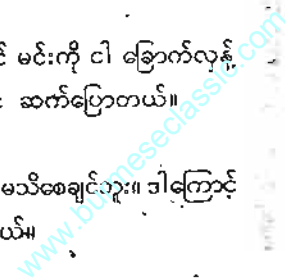
“ငါ တစ္ဆေ မင်း ဘယ်သူလဲ” အသံသေးသေးလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ ဆောင်ဒင်ဗို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့အကြံတစ်ခု ရလာ တယ်။ နောက်ဆုံး အဆင့်ကတော့ တစ္ဆေကို တန်ပြန်ဖို့ပဲ။ ကြောက်ကန်ကန် ခုမှာပဲ။ တစ်ခုခုလှည့်စားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ငါလည်း တစ္ဆေပဲ”

“အေး... ကောင်းတယ်။ မင်းတစ္ဆေမဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ ခြောက်လှန့် နေလို့” တစ္ဆေက အသက်တစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဆောင်ဒင်ဗိုလည်း သူ ဝန်ချင်းသွားမယ်ဆိုတာ မသိစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ယေဘုယျသဘောပဲ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောချလိုက်တယ်။

“ငါ အရှေ့ဘက်သွားမလို့”

“အရှေ့ဘက်လား၊ ဒါဆို မင်း ဝန်ချန်ဘက်ကိုပေါ့၊ ငါလည်း အဲဒီသွားမလို့”

“အင်း... အတူတူသွားကြစို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်တည်းသွားတာထက် လူနှစ်ယောက်သွားတာက ပိုလုံခြုံတယ်” ဆောင်ဒင်ဗိုက ပြန်ပြောတယ်။

“လူမဟုတ်ဘူး၊ တစ္ဆေတွေ”

တစ္ဆေက ဆောင်ဒင်ဗိုစကားကို ပြင်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ငါ မှားသွားလို့၊ တစ္ဆေတွေ”

သူတို့နှစ်ဦး စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်သွားကြတယ်။ တော်တော်လျှောက်မိတော့ တစ္ဆေက ပြောတယ်။

“ငါ လျှောက်ရတာမော့ပြီ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထမ်းလျှောက်ရရင် ကောင်းမယ်၊ တစ်ယောက်က ပခုံးပေါ်က လိုက်ရင်းနား၊ တစ်ယောက်က လျှောက်ပေါ့၊ ဘယ့်နယ့်လဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံ၊ မင်းကို ငါ အရင်ထမ်းမယ်”

ဆောင်ဒင်ဗိုက ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် တစ္ဆေကို သူ့ပခုံးပေါ် ထက်ခိုင်းတယ်။ ပခုံးပေါ်တင်ပြီးတော့ တစ္ဆေရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါ့ပေါ့ကလေးဖြစ်နေတာ သူ အံ့သြသွားတယ်။ ငှက်မွေးလေး တင်ထားရသလိုပဲ။ ဆောင်ဒင်ဗို အလှည့် ရောက်လာတယ်။ တစ္ဆေရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို သတိဝီရိယနဲ့ တက်တယ်။ အို... မင်းကိုယ်က တစ္ဆေတစ်ယောက်အတွက် သိပ်လေးလှချည့်လား။ မင်းအလေးချိန်က လူတစ်ယောက် အလေးချိန်လိုပဲလား။”

“ငါတစ္ဆေဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အိုး... ဒါကြောင့်ကို”

တစ္ဆေကပြောရင်း ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့ ထမ်းသွားတယ်။

“ငါက တစ္ဆေအသစ်စက်စက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မင်း ငါ့ကို အကြံလေးဘာလေး ပေးပါဦး၊ ဥပမာအားဖြင့် တို့ ဘာကို အကြောက်ဆုံးလဲဆိုတာမျိုးပေါ့”

“ဒါလေးတောင် မင်း မသိဘူး ဟုတ်လား၊ တကယ့်ကို တစ္ဆေလောကအတွေ့အကြုံ မရှိသေးဘူးကိုး၊ ပထမဆုံး စောင့်ကြည့်သတိထားရမှာက လူ

တစ္ဆေပဲ၊ သက်ရှိလူတစ်ဦးရဲ့ တံတွေး၊ မင်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျသွားရင် ငင်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောင်းမရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ” ဆောင်ဒင်ဗိုက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်လိုက်တာပဲ ဟရီ၊ နံနက်လင်းတဲ့အခါ သူ့တစ္ဆေပုံသဏ္ဍာန်ကို သူ ဖုံးကွယ်တော့မှာပဲ၊ ငါ သူ့ကို စောင့်ကြည့်မယ်” နံနက်မိုးသောက် ရောက်လာတယ်။ ဆောင်ဒင်ဗိုက တစ္ဆေကို ပြောတယ်။

“မင်း ငါ့ကို ထမ်းလာတာ တော်တော်ဝေးသွားပြီ၊ မင်း ပင်ပန်းလှပြီ”

သူ့ ငါ့အလှည့်ရောက်ပြီ၊ မင်းကို ငါ ထမ်းမယ်” ဆောင်ဒင်ဗိုလည်း တစ္ဆေကို သူ့ပခုံးထက်ကိုတင်တယ်။ သေသေချာချာ သူ့ကို ကိုင်ထားဖို့လည်း ပြောတယ်။ တစ္ဆေရိပ်စားမိသွားတယ်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီဆိုတာ။ သူ့အဖော်ဟာ တစ္ဆေမဟုတ်ကြောင်း လူတစ်ဦး ခြိမ်းကြောင်း သူ သိသွားတဲ့အခါ ပါးစပ်မှ မြည်တမ်းရင်း ပခုံးပေါ်မှာ ယိမ်းထိုးတယ်။ ဆောင်ဒင်ဗိုက တစ္ဆေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ချိန်ချန်ဘက်ကို မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် ထမ်းသွားတယ်။

ဝန်ချန်မြို့ကိုရောက်တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ ဆောင်ဒင်ဗို တစ္ဆေကို ချိန်လိုက်တယ်။ တစ္ဆေလည်း မြေပြင်တစ်လျှောက် လိမ့်သွားပြီး သိုးတစ်ကောင် သွင်ပြောင်းသွားတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်နေတုန်း သိုးဦးချိုကို ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ တံတွေးနဲ့ ထွေးလိုက်တယ်။ လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ချည်လိုက်တယ်။ ကြိုးချွဲပြီးဈေးကို ခေါ်သွားတယ်။ သိပ်မကြာမီ ကုန်သည်တစ်ဦးက သိုးကို တစ်ဘောင်နဲ့ ဝယ်တယ်။ အင်း... ဒါ ဆောင်ဒင်ဗို တစ္ဆေကို ရောင်းသလဲဆိုတာပေါ့။

[တရုတ်]

တာ ဖြစ်တယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေကလည်း မအိပ်နိုင်လောက်အောင် နှိပ်စက် တယ်။ ဒီတော့ မင်းသားရဲ့ မျိုးမတ်တွေက အစောင့်တပ်သားတွေကို မင်းသား အိပ်နေစဉ် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုနေကြဖို့ အစီအစဉ်လုပ်တယ်။ အစောင့်တစ်ရာ ချထားလိုက်တယ်။

ဖျားနာခန်းထဲမှာလည်း အစောင့်ချထားတယ်။ ည ဆယ်နာရီမတိုင်မီ ကလေးမှာ အစောင့်တွေ အိပ်ငိုက်လာတယ်။ သိပ်မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ ဆိုတိုယာ ခန်းဆောင်ထဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်လာတယ်။ မင်းသားကို နံနက် မိုးသောက် တဲ့အထိ အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်တယ်။ ညတိုင်း အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ မျိုးမတ်သုံးဦးပင်လျှင် အဲဒီလို တွေကြုံခံစားရတယ်။

မင်းသားအခြေအနေမှာ ပို၍ ဆိုးလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ရူအိတင် ဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကိုပင်ပြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တယ်။ ညတစ်ညမှာ ဘုန်းတော် ကြီး ရူအိတင် မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းနေခိုက် ဥယျာဉ်တော်မှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံတစ်သံကို သူ ကြားတယ်။ ပြတင်းအပြင်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တဲ့ အခါ ရဲမက်တစ်ဦး ရေသန့်စင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ရေသန့်စင်ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ရှေ့မှောက်၌ ရပ်လိုက်ပြီး မင်းသား ကျန်းမာလာစေရန် ဆုတောင်း နေတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီး ရူအိတင်လည်း အဲဒီအပြုအမူ မြင်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်တယ်။ သူ့အိမ်ထဲကိုဝင်ဖို့ အဲဒီလူငယ်ကို ဖိတ်မန္တ ကပြတယ်။ အိမ် ထဲရောက်တဲ့အခါ လူငယ်အမည်ကို မေးတယ်။

“ကျွန်တော့်အမည် အိတိုစိုဒါပါ။ နဘောရီမာ ခြေလျင်တပ်မတော်မှာ အမှုထမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်အရှင် သခင်မင်းသား နာမကျန်းဖြစ်နေတာ ကြား သိရတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်သခင်မင်းသားကို ကိုယ်တိုင်အနီးကပ် ပြုစုစောင့် ရှောက်ဖို့ မျှော်လင့်စောင့်စားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ရာထူးနိမ့်စစ်သား ဖြစ်နေပါတယ်။ မင်းသားကိုတွေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ထံမှာ မင်းသား အမြန်ဆုံး ကျန်းမာလာစေဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဟီဇင်မင်းသားဟာ အပြုစားခံထားရတာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မင်းသားအနီးမှာရှိနေခဲ့ရင် ကျွန်တော် အဲဒီမိစ္ဆာကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်မယ်။ အဲဒီမိစ္ဆာကောင်ဟာ မင်းသား နာမကျန်းဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အဓိက တရားခံပါပဲ”

ဘုန်းတော်ကြီး ရူအိတင်လည်း လူငယ်စကားကို သိပ်ပီတိဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ မျိုးမတ်တစ်ဦးထံသွားပြီး အကြောင်းအကျိုးကို သွေးဇွေး တယ်။ အဲဒီနောက် အိတိုစိုဒါက အခြားအစောင့်အကြပ်တွေနဲ့အတူ စောင့်ကြည့် ခဲ့ စိစဉ်ပေးတယ်။

အိတိုစိုဒါ သူ့အရှင်သခင် မင်းသားခန်းဆောင်ကို ဝင်သွားတဲ့အခါ မင်းသားအခန်းအလယ်မှာ အိပ်နေတာ တွေ့တယ်။ အစောင့်အကြပ်တွေ ငြိမ် သက်စွာထိုင်ပြီး စကားစမြည် ပြောနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ အစောင့်အကြပ် တွေက အိပ်ချင်လာမည့်အခြေကို တွန်းလှန်နေတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဆယ်နာရီမှာ သူတို့တစ်တွေ အိပ်ပျော်သွားကြတယ်။ အိတိုစိုဒါလည်း သူ့ ချက်စိတွေကို အစွမ်းကို ဖွင့်တယ်။ တပြည်းဖြည်း မျက်ခွံတွေ လေးလာတယ်။ သူ နိုးနေချင်ရင် အရာအားလုံးကို ခံနိုင်မယ်လို့ သူ နားလည်ထားတယ်။ ဖျာ တွေပေါ်မှ ဆီစိမ်စက္ကူကို ဂရုတစိုက်ခင်းတဲ့အခါ ဓားကို သူ့ပေါင်မှာ စိုက်ထား တယ်။ ဓားဒဏ်ချက်ကြောင့် သူ မအိပ်နိုင်ဖြစ်အောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့။ ဒဏ်ရာနာပေမဲ့ မေးခနဲ ငိုက်သွားတယ်။ သူ့ဒဏ်ရာ ပိုပြင်းအောင်လုပ်တယ်။ သွေးတွေ ဆီစိမ်စက္ကူပေါ် စီးကျနေတယ်။ သူ အရှင်သခင် မင်းသားကို သူ စောင့်နေတယ်။

မကြာမီ လျှောက်ခါး ရွေ့လာပြီး တံခါးဖြည်းညှင်းစွာ ပွင့်သွားတယ်။ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး ခန်းမထဲကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တွားဝင်လာတယ်။ အိပ်မောကျနေတဲ့ အစောင့်အကြပ်တွေကို ပြုံးလျက် ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်းသား အနီး ရျဉ်းကပ်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာ အိတိုစိုဒါကို သူ တွေ့သွားတယ်။ အိတိုစိုဒါ ကို မခိုးမခနဲပြောပြီးနောက် မင်းသားအနား ကပ်သွားတယ်။ မင်းသားအခြေအနေ ကို မေးတယ်။ မင်းသားက သိပ်ရောဂါ အရှိန်တက်နေတဲ့အတွက် ပြန်မပြော နိုင်ဘူး။

အိတိုစိုဒါလည်း လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ တယ်။ မိန်းမက မင်းသားကို ကြိုးစားပြီး ဖမ်းစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စေတနာ မမှန်မူတွေဟာ အိတိုစိုဒါ စူးရှတဲ့ မျက်စိကြောင့် တုန်လှုပ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မိန်းမ လက်လျှော့သွားတာ တွေ့ရတယ်။

နံနက်မိုးလင်းမှာမှ အစောင့်အကြပ်တွေ နိုးတယ်။ အိတိုစိုဒါရဲ့ အားထုတ် မှုကို သိရတော့ သူတို့တတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေကြတယ်။

ပျော်စရာတွေက ရဲမက်ငယ်ရဲ့ ထကြွလှုံ့လှုံ့၊ သစ္စာစောင့်သိမှုတွေကို ထောမမှာ
ပြကြတယ်။ အဲဒီညမှာ ထပ်မံစောင့်ကြပ်ဖို့လည်း အမိန့်ပေးတယ်။
အဲတိုစိုဒါ၊ လိုက်နာဆောင်ရွက်တယ်။ အိုတိုယာအတု နောက်တစ်ကြိမ်
လူနာခန်းထဲကို လာပြန်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ညကလိုပဲ သူ့ဖမ်းစားမှုတွေ မအောင်
မြင်ဘဲ မောင်းနှင်ထုတ်ခြင်း ခံသွားရတယ်။

အဲတိုစိုဒါ၊ အစောင့်တာဝန်ယူကတည်းက မင်းသား ကောင်းကောင်းမွန်
မွန် အိပ်ရပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်လာနေတာ တွေ့ရှိကြတယ်။ အိုတိုယာ
အတုလည်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မထမြောက်ပြီးတဲ့နောက် မင်းသားအခန်း ရေစက်
မလာတော့ဘူး။ အစောင့်တွေလည်း အိပ်ချင်စိတ် ငိုက်မျှိုးစိတ်တွေ မဖြစ်တော့
ဘူး။ အဲဒီ ထူးဆန်းဖွယ် အခြေအနေတွေကို အဲတိုစိုဒါ သဘောပေါက် နားလည်
လိုက်တယ်။ မျိုးမတ်တစ်ဦးထံ သွားရောက်ပြီး အိုတိုယာလိုခေါ်တဲ့ မိန်းမဟာ
မကောင်းဆိုးဝါးတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောကြားတယ်။

အဲဒီညမှာ အဲတိုစိုဒါ အိုတိုယာအတုရဲ့ အခန်းကိုသွားပြီး သတ်ဖို့ စီစဉ်
တယ်။ အကယ်၍ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရင် အပြင်မှာစောင့်နေတဲ့ အစောင့်တွေ
ယောက်က အမိဖမ်းဖို့နဲ့ ချက်ချင်းကွပ်မျက်ဖို့ စီစဉ်တယ်။

သတ်မှတ်ချိန်ရောက်တဲ့အခါ အဲတိုစိုဒါ အိုတိုယာအတုရဲ့ ခန်းဆောင်ထဲ
သွားတယ်။ မင်းသားထံမှ သတင်း ယူဆောင်လာဟန်ဆောင်ပြီး ရောက်သွား
တယ်။ သူ မင်းသားထံမှ သတင်းစကား ယူလာကြောင်း ပြောတယ်။

“မင်းသတင်းစကားက ဘာလဲ”

“ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ပါ”

အဲတိုစိုဒါလည်း ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ထိုးသတ်
တယ်။ ဓားသွားရှည်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ပြန်လည်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်တယ်။
တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်တယ်။ ဆက်လက်တိုက်နေတာထက်
ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်းက ပိုပြီး လုံခြုံမယ်လို့ သူ မြင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်
သူ့ဓားသွားရှည်ကြီးကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး တစ်ခဏချင်းအတွင်းမှာ ကြောင်တစ်ကောင်
အသွင် ပြောင်းသွားတယ်။ အမိုးပေါ် ခုန်တက်လိုက်တယ်။ အရေးပေါ် အပြင်
မှာ စောင့်နေတဲ့ အစောင့်အကြပ်ရှစ်ယောက်က ကြောင်ကို ပစ်တယ်။ ကြောင်
လည်း လွတ်မြောက်သွားတယ်။ တောင်တွေဆီကို ခြေကုန်သုတ်တော့တာပဲ။
တောင်တွေအနီးအနားမှာရှိတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကိုလည်း ဒုက္ခပေးတယ်။

မင်းသားက ကြောင်ကို လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။
အဲဒီ ရှာဖွေချေမှုန်းရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နဲ့တွေ့ပြီး နောက်ဆုံး အသတ်ခံ လိုက်ရတယ်။
မင်းသားလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ဖြစ်လာတယ်။
အဲတိုစိုဒါလည်း ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်း ခံရတယ်။ ဆုတော်
လာဘ်တော်တွေ ရရှိခဲ့တယ်။

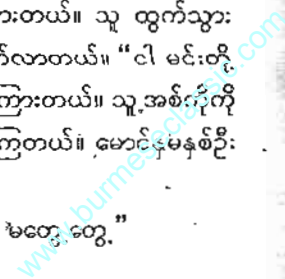
[၇၀၆]

ဘီလူးလက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း

တစ်ချိန်တုန်းက မိန်းမနှစ်ယောက် ငါးဖမ်းထွက်တယ်။ မြစ်ကိုရောက်တော့ မိန်းမတစ်ဦးက အခြားမိန်းမကို ပြောတယ်။ “အိုင်ထဲမှာ အများကြီးပဲ၊ အဲဒီ အထဲ ဆင်းဖမ်းပါ” လို့ပေါ့။ အဲဒီ မိန်းမလည်း ငါးတွေကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဒါနဲ့ ဖထမပြောတဲ့ မိန်းမက ဒုတိယမိန်းမကို တွန်းချလိုက်တယ်။ ရေထဲကျသွားတာ နဲ့ ခက်ရင်းခွ မိန်းမနဲ့ ထိုးဖိထားတယ်။ ရေအောက်မှာ လူးလွန်နေတဲ့အတွက် ဧရပ်လုံလေးတွေ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် တက်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပလုစီ တာတွေ နည်းနည်းလာပြီး နောက်ဆုံးမှာ ပျောက်သွားတယ်။ မိန်းမလည်း သေဆုံးသွားတယ်။ ပထမမိန်းမ လူသတ်သမားဟာ ဒုတိယမိန်းမ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေပေါ်ဆွဲယူတယ်။ အသားတွေကို ခုတ်ထစ်လှီးပြီး ဝါးကျည်တောက်ထဲ ထည့် တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မီးဖိုပေါ်မှာ ဝါးကျည်တောက်တွေကို တင်ပြီး ချက်တယ်။

သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းမမှာ ကလေးနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်။ ကလေးတွေက မိန်းမလိမ် မိန်းမကောက်ကို ဘာချက်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ “ငါးနဲ့ ငါးရှဉ့်” လို့ပြောပြီးနောက် ကလေး တွေကို သူ့ဟင်းအိုးကြည့်ထားဖို့မှာပြီး ခဏထွက်သွားတယ်။ သူ ထွက်သွား ပြီးနောက် ဝါးကျည်တောက်ထဲက အသားတွေ ဆူပွက်လာတယ်။ “ငါ မင်းတို့ အမေပဲ” လို့ ပြောတယ်။ ဒီအသံကို မိန်းမကလေးက ကြားတယ်။ သူ့အစ်ကိုကို ခေါ်တယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်အသံကို နားစွင့်နေကြတယ်။ မောင်နှမနှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြောကြတယ်။

“တို့ ပြေးကြမယ်၊ အခွင့်ကောင်းတွေတွေ့ မတွေ့တွေ့”

မိန်းမလိမ် မိန်းမကောက် အိမ်ပြန်လာတယ်။ ကလေးတွေက သူ့အမေ ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ မေးကြတယ်။

“မင်းတို့အမေ အလုပ်သိပ်များနေတယ်။ ဖမ်းမိထားတဲ့ငါ့ကို မီးကင်နေ တယ်။ အခု မင်းတို့အမေအတွက် စားစရာ အစားအစာ ယူသွားမယ်”

အဲဒီနောက် မိန်းမလိမ် မိန်းမကောက်လည်း ပြန်ထွက်သွားပြန်တယ်။ သူ့ကလေးကို ကြည့်ထားဖို့ မှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမ ထွက်သွားရေး မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း ကလေးကိုယူပြီး ဒယ်အိုးထဲမှာ ထည့်တယ်။ မီးဖို ပေါ်တင်ပြီး ချက်တယ်။ အဲဒီနောက် မောင်နှမနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားတယ်။

တောင်စဉ်ခုနစ်တန်ကို ဖြတ်ကြတယ်။ ချိုင့်ဝှမ်း ခုနစ်ချိုင်ကို ဖြတ်ကျော်ကြ တယ်။ နောက်တော့ သူတို့ မြစ်တစ်ခုကိုရောက်တယ်။ အဲဒီမြစ်ထဲမှာ မိကျောင်း တွေအပြည့်။ ဒါကြောင့် သူတို့ မြစ်ကိုကူးလို့ မရတော့ဘူး။ သူတို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာ ငှက်တစ်ကောင်က မြင်တယ်။ ငှက်က သူတို့မောင်နှမရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခ တွေကို ကြားနာသိရှိ နားလည်သွားတယ်။ ချောင်းအထက် မလှမ်းမကမ်းနေရာ မှာ သစ်တုံးတစ်တုံးရှိကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒီ သစ်တုံးက မြစ်ကို တံတားလို ဖြတ်ထိုးထားကြောင်း ပြောတယ်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လည်း မြစ်အထက် သစ်တုံးတံတားကိုသွားပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးကြတယ်။ သူတို့ တစ်ဖက်ကမ်း ကို ရောက်တဲ့အခါ ငှက်က သစ်တုံးတံတားကို ပျံသွားတယ်။ သူ့နှုတ်သီး သစ်တုံးတံတား ပြတ်လုနီးနီးလုပ်တယ်။

မိန်းမလိမ် မိန်းမကောက် အိမ်ပြန်လာတယ်။ သူ့ကလေးလေးအဖြစ် ဖြစ်တယ်။ ချက်ချင်း လိုက်သွားတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပြောဆို ကြားဝါးလိုက် သေးတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ငါ့ကလေး သေသလို သေကို ဒီနေ့ သေ မယ်”

မိန်းမလိမ် မိန်းမကောက် မြစ်ကူးသစ်တုံးတံတားကို ရောက်လာပြီ။ သစ်တုံးပေါ် တက်တယ်။ အဲဒီအခါ သစ်တုံး ကျိုးကျသွားတယ်။ မိန်းမလိမ် မိန်းမကောက်လည်း မြစ်ထဲကျသွားတယ်။ မိကျောင်းတွေ ဝိုင်းအုံရောက်လာပြီး စားပစ်လိုက်ကြတယ်။

ငှက်လည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ဘက်သွားတဲ့လမ်းကို မလိုက် ဖို့ ညာဘက်သွားတဲ့လမ်းကိုလိုက်ဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်

ထ မလိုက်မှာဘူး။ ဘယ်ဘက်သွားတဲ့လမ်းကိုသာ လိုက်တယ်။ သွားလို့ သိမ် မကြာမီမှာပဲ သူတို့ ဘီလူးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ ဘီလူးက ကျောမှာ ခြင် တောင်းတစ်တောင်း ပိုးထားတယ်။ အဲဒီခြင်းတောင်းထဲမှာ လှူတစ်ယောက် ခေါင်းတွဲလောင်းနဲ့။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘီလူးကို လှမ်းခေါ်တယ်။
“ဘိုးဘိုးကြီး... ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”
“အိုး... ကမ္ဘာဦးကတည်းက ငါ့မှာ ကလေးတွေ ဒါမှမဟုတ် မြေးတွေ မရှိခဲ့ဘူး”

ဘီလူးကပြောရင်း ဘေးဘေးဘီဘီကြည့်တယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။

“မြေးတို့ ဒီကိုလား”
မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘီလူးရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားကြတယ်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်က ဘီလူးကြီးကိုမေးတယ်။
“ဘိုးဘိုးကြီး... ဘိုးဘိုးကြီးမှာ ပုဆိန်မရှိဘူးလား”
“ရှိတာပေါ့၊ ရော့... ဒီမှာ ပုဆိန်၊ မင်းတို့ ပုဆိန်နဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“ကျွန်တော်တို့ လောင်းလှေလုပ်ပြီး ကစားမလို့ပါ”

ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဘီလူးကြီးတို့ သစ်ပင်လှဲရအောင် သွားကြတယ်။ ဘီလူးကြီးက သစ်ပင်တစ်ပင်လှဲပြီး မောင်နှမအတွက် သယ်လာခဲ့တယ်။ နောက် တစ်နေ့မှာ ဘီလူးကြီးနဲ့ ဘီလူးမတို့ အစာအတွက် လူဖမ်းဖို့ အိမ်မှထွက်ခဲ့တယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း လောင်းလှေလုပ်လို့ပြီးပြီ။ ဘီလူးကြီးရဲ့ ဆန်တွေ၊ စာန်ဖိုးကြီး ကုန်ပစ္စည်းတွေကို လောင်းလှေထဲ ထည့်ကြတယ်။ ဘီလူးကြီးနဲ့ ဘီလူးမ ပြန်မလာမီ လောင်းလှေလှော်ပြေးကြတယ်။

သိပ်မကြာမီ ဘီလူးကြီးနဲ့ ဘီလူးမ ပြန်ရောက်တယ်။ လူရှာထွက်ခဲ့တာ လူမရခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ကလေးတွေကို ထည့်ထားတဲ့ သိုလှောင်ခန်းကို သွားတယ်။ စားစရာ လူရမလာတော့ သူတို့ကို စားမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ဘူး။ ဒီတော့ ဘီလူးကြီးနဲ့ ဘီလူးမဟာ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဟိုဟို ဒီဒီ ကြည့်တယ်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် သိပ်မြင့်တဲ့ သစ်ပင်ပေါ် ဘီလူးကြီး တက်ပြန်တယ်။ ဟိုးအဝေးအထိ ကြည့်ရှုနိုင်အောင်။ ဟိုးပျံပျံကလေး မှာ လောင်းလှေဟာ အစက်အပြောက် တစ်ခုလောက်ပဲ။ ဒါနဲ့ ဘီလူးကြီး သူ့

ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး ကြိုးကျစ်တယ်။ အဲဒီကြိုးနဲ့ လှေကို လှမ်း
 ပစ်ပစ်တယ်။ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတော့ နောက်ဆုံးမှာလှေကို မိတယ်။ ကြိုး
 တို့ ဖြန်ဆွဲယူတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြိုးကို ဖြတ်ပေမဲ့ မပြတ်ဘူး။ ဓားနဲ့
 အတော်ကြာကြီး လှေတိုက်သလို တိုက်ဖြတ်မှ ပြတ်သွားတယ်။ ကြိုးပြတ်သွား
 တာနဲ့ သစ်မင်လည်း အသံမြည်ပြီး မူရင်းအတိုင်း မတ်သွားတယ်။ ခုနစ်ကြိမ်
 မြေပြင်ဘက်ယိမ်းလိုက် ခုနစ်ကြိမ် ပင်လယ်ဘက် ယိမ်းလိုက်ဖြစ်သွားတယ်။
 ဘီလူးကြီး သစ်မင်ပေါ်မှ ကျသွားတယ်။ သူ့မိန်းမအပေါ် ဘီလူးကြီး ထပ်ကျသွား
 တာ ဖြစ်တယ်။ နှစ်ဦးစလုံး မိုးချွန်းသံ အသံမျိုးနဲ့ ကျိုးကြေကျသွားတော့တယ်။
 ဘီလူးကြီးနဲ့ ဘီလူးမအန္တရာယ်မှ မောင်နှမနှစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွားတယ်။

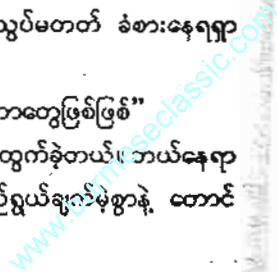
[အင်ဒိုနီးရှား]

အိုနို ရယ်သံ

ရှေးအခါက နေရာတစ်နေရာမှာ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူ့မှာ အလွန်ချော
 တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဌေးကြီးက သူ့သမီးကို အခြားရွာတစ်ရွာက
 လူငယ်တစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ လက်ထပ်မည့်နေ့
 ရောက်တဲ့အခါ ဓမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ ဝေါယာဉ်တစ်စီး သတို့သားရွာမှ ရောက်
 လာတယ်။ သတို့သမီးကို လာရောက်ခေါ်ဆောင်တာ ဖြစ်တယ်။ မိန်းကလေး
 မိခင်နဲ့ ဆွေမျိုးတစ်သိုက် ဝေါယာဉ်နောက်မှ တစ်တန်းကြီး လိုက်ပါသွားတယ်။
 သူတို့ တောင်တွေနဲ့ တောင်လမ်းတွေကို ဖြတ်သန်းသွားတဲ့အခါ “သတို့သား...
 သတို့သား” လို့ ခေါ်သွားကြတယ်။ သူတို့ သွားနေခိုက်မှာပဲ ကောင်းကင်မှ
 တိမ်မည်းကြီး ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝေါယာဉ်ကို လှမ်းမြဲလိုက်တယ်။
 အဲဒီလိုအဖြစ်လည်းမြင်ရော သူတို့တစ်တွေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။
 “တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ” ဆိုပြီး အော်ကြတယ်။ တိမ်မည်း
 ကြီးက သတို့သမီးကို ဝေါယာဉ်ထဲမှ အဓမ္မ ဆွဲငင်ယူဆောင်သွားတယ်။
 တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတယ်။

မိခင်လည်း သမီးကို စိတ်သိပ်ပူတယ်။ ရူးသွပ်မတတ် ခံစားနေရရှာ
 တယ်။

“ငါ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်”
 ထမင်းထုပ်ကို ကျောမှာပိုးပြီး သမီးရွာပုံတော် ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်နေရာ
 ဘယ်ဒေသရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိဘဲ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာနဲ့ တောင်

တွေ အနီးအနားတွေ လျှောက်သွားရှာတယ်။ လယ်ကွင်းတွေဖြတ်၊ တောင်တွေ ကျော်ပြီး တစ်ရှာတည်း ရှာလိုက်တာ နေဝင်လုအထိပဲ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝတ် ကျောင်းငယ်တစ်ကျောင်းကို သူ မြင်တယ်။ အဲဒီကို လျှောက်သွားပြီး အသံပြု လိုက်တယ်။ ဒီနောက် အကူအညီတောင်းတယ်။

“ကျွန်မ ဒုက္ခသည်တစ်ဦးပါ။ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒီမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ပေးပါ”

သီလရှင်တစ်ပါး ထွက်လာတယ်။

“မင်း အိပ်ဖို့ ငါ့မှာ ဘာမျှမရှိဘူး။ စားဖို့ စားစရာ ဘာမျှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီမှာ တည်းခိုနိုင်ပါတယ်”

မိခင်လည်း ဝတ်ကျောင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ခရီးပန်းလို့ မကြာမီ အိမ် ပျော်သွားတယ်။ သီလရှင်က သူ့ဝတ်ရုံကိုချွတ်ပြီး ခြံပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ သမီးအကြောင်း ပြောတယ်။

“မင်းသမီးကို အိုနီအိမ်ကြီးမှာ ဖမ်းထားတယ်။ အဲဒီအိမ်ကြီးက မြစ်ရဲ့ ဟောဟိုဘက်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီ မြစ်ဟိုဘက်မှာ ခွေးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ခွေးငယ် တစ်ကောင် စောင့်နေတယ်။ မင်း ကူးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခွေး နှစ်ကောင် နေ့လယ်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် တစ်ခါတရံ မေးအိပ်တတ်တယ်။ အဲဒီ အချိန် အဲဒီအခါမျိုးမှာ မင်း မြစ်ကို ဖြတ်သန်းကူးကျော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တံတား က အလုံးကလေးတွေနဲ့ သစ်သားဘောင် တပ်ထားတယ်။ ဘယ်လို ခြေလှမ်းရ မယ်ဆိုတာ မင်း သတိထားပြီး လျှောက်လှမ်းပါ။ တစ်ချက်ကလေး လွဲချော်သွားရင် မင်း မြစ်ထဲကျသွားပြီး မင်း ရွာအထိ ရောက်သွားမယ်။ သတိထားကူးပါ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောမှာ မိခင်ဟာ ကျူပင်လှုပ်ခတ်သံ “ဆာဝါ... ဆာဝါ” ကို ကြားရတယ်။ အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးသွားတယ်။ သူ့ အံ့လည်း အံ့သြနေတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျူတွေပေါက်နေတဲ့ မြေပြင်ပေါ် ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဝတ်ကျောင်းလည်း မမြင်ရဘူး။ သီလရှင်လည်း မမြင်ရဘူး။ နံနက် လေနှုတ်အေးမှာ ကျူပင်ရဲ့ “ဆာဝါ... ဆာဝါ” ဆိုတဲ့ ကြေကွဲသံသာ နံနက်လေနှုတ်အေးမှာ ပျံ့လွင့်လာတယ်။ တစ်ညလုံး အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို ခေါင်းအုံးအဖြစ် အသုံးပြုပြီး မိုး၊ လေ၊ အကာအရံမဲ့မှာ အိပ်ခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ မြင်လာတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီလရှင်” ရယ်လို့ပြောပြီး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မြစ်ကမ်းနဖူးကို သွားတယ်။ လမ်းမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မျှ မတွေ့ရဘူး။

သူ ကမ်းနဖူးရောက်ချိန်မှာ ခွေးတွေ မှေးနေပြီ။ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်း ခွဲ ဝမ်းသာသွားတယ်။ တံတားကို သတိဝီရိယဖြင့် ဖြတ်ကူးတယ်။ အန္တရာယ် အင်းစွာ ဖြတ်သန်းပြီး ဆက်လက်သွားရာ ကြားနေကျအသံကို သူ မကြာမီ ကြားရတယ်။

“ချောက်ချက်... ချောက်ချက်”

တစ်ယောက်ယောက် ယက္ကန်းခတ်နေတဲ့အသံ ဖြစ်တယ်။ ဘာမျှတွေ့ မနေတော့ဘူး။ အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“သမီး...”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် တံခါးမှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး ကြည့်တယ်။ အိမ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်သွားကြတယ်။ နှစ်ဦးစလုံး ပြေးလာကြတယ်။ သားအိမ် နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ သမီးက မိခင်စားဖို့ ညစာချက်ပြုတ်တယ်။ သူ့အမေအတွက်လည်း စိတ်ပူနေတယ်။

“အမေ... အမေကို အိုနီ တွေ့သွားရင် အမေ ဒုက္ခပါပဲ”

သမီးက အမေကို ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ မကြာမီ အိုနီ အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူ ထူးခြား တဲ့အနံ့ ရတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။

“လူနဲ့တွေ့ ရနေသလိုပဲ”

သူ့နှာခေါင်းကိုလည်း “ရှုတ်... ရှုတ်” မြည်အောင် အသက်ရှူကြည့် တယ်။

မိန်းကလေးက သူ့ အနံ့မရကြောင်း ပြောတယ်။

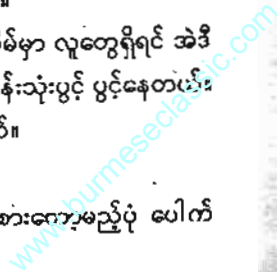
“ငါ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းကိုကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တယ်”

အိုနီ အဲဒီလိုပြောပြီး ဥယျာဉ်ထဲကို သွားတယ်။

ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပဉ္စလက်ပန်း တစ်ပွင့်ရှိတယ်။ အိမ်မှာ လူတွေရှိရင် အဲဒီ ပန်းပွင့်မှာ အပွင့်တွေ အများကြီးပွင့်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ပန်းသုံးပွင့် ပွင့်နေတယ်။ အိုနီလည်း အိမ်ထဲကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြန်လာတယ်။

“အဲဒီလူတွေ မင်း ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲ”

အိုနီ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူး။ သူ့အမူအရာက ဝါးစားကျော့မည့်ပုံ ပေါက်

နေတယ်။ မိန်းကလေးကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လုပ်တော့မည့်ပုံ... မိန်းကလေးက သူ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲလို့ တွေးတယ်။ ချက်ချင်း အတော်ပေါက်သွားတယ်။

“ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ပန်းသုံးပွင့်ဖြစ်နေတာ ဟုတ်လို့မယ်”

အဲဒီစကား ကြားလိုက်ရတော့ အိုနီ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ငွမ်းတောင် ထိုးတော့မည့်အတိုင်းပဲ။ သူ့ငယ်ကျွန်တွေကို အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ ငယ်ကျွန်တွေ စုဝေးရောက်လာကြတယ်။

“ငယ်ကျွန်တို့ ဆာကေးအရက် သွားယူကြ၊ ဗုံတွေလည်း ယူလာကြ မြစ်ကိုသွားပြီး မြစ်စောင့်ခွေးတွေကို သတ်”

အိုနီ ပျော်လွန်းလို့ လှည့်ပတ်ကနေတယ်။ ငယ်ကျွန်တွေလည်း ပျော်လွန်းလို့ ကကြ အော်ကြ ဆူညံနေကြတယ်။

“အရက်ယူခဲ့၊ ဗုံတွေ ယူခဲ့၊ ခွေးကြီးကိုသတ်၊ ခွေးလေးကိုသတ်” အိုနီတွေအားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြပြီ။ အိုနီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ မအိပ်သေး။ မိန်းကလေးကို အိပ်ချင်မှတော့ အသံနဲ့ ပြောတယ်။

“မိန်းမ... ငါ အိပ်ချင်နေပြီ၊ ငါ့သစ်သားသေတ္တာ ဘယ်မှာဆိုတာ ပြပါ။ သစ်သားသေတ္တာလို့ ဆိုလိုက်တဲ့အတွက် မိန်းကလေး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ သစ်သားသေတ္တာထဲကို အိုနီ ဗိုလ်ချုပ်ကို ဖေးမထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အဖုံးခုနစ်ထပ် ဖုံးတယ်။ သော့ခုနစ်လုံး ခတ်တယ်။ သူ့မိခင်က ကျောက်သေတ္တာထဲမှ အမြန်ယူထုတ်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အိုနီအိမ်မှ ထွက်ပြေးကြတယ်။

တံတားစောင့်ခွေးတွေလည်း မရှိတော့ပြီ။ သူတို့ အဲဒီအတွက် ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ သူတို့ ပစ္စည်းလှောင်ရုံကို သွားတယ်။ “တစ်သောင်းထပ် မြင်းလှည်းယူမလား၊ တစ်ထောင်တန်မြင်းလှည်း ယူရကောင်းမလား” တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးနေတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ သီလရှင် ပေါ်လာတယ်။

“တစ်သောင်းတန်လည်း မယူနဲ့၊ တစ်ထောင်တန်လည်း မယူနဲ့၊ နှစ်ထောင်လုံး မကောင်းဘူး၊ အမြန်သင်္ဘောနဲ့မှ မင်းတို့ လွတ်နိုင်မယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ် တက်ကြတယ်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ကမ်းမှခွာကြတယ်။

အိုနီဗိုလ်ချုပ်လည်း ရေငတ်လာတယ်။ သစ်သားသေတ္တာထဲမှနေပြီး နှမ်းခေါ်တယ်။

“မိန်းမ... ငါ့ဖို့ ရေယူခဲ့” ဘာမျှတုံ့ပြန်သံ မကြားရဘူး။ ထပ်တလဲလဲ ခေါ်ပေမယ့် အချည်းနှီး

အဲဒီတော့ အဖုံးခုနစ်ဖုံးကို ရိုက်ချိုးပစ်ပြီး ထွက်လာတယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်လေမှ မိန်းကလေးကို မတွေ့ဘူး။

“မိန်းမပျက် ပြေးပြီ” ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် သူ့ငယ်ကျွန်တွေကို နှိုး

တယ်။ ယာဉ်ထားတဲ့ရုံကို သွားကြတယ်။ သင်္ဘောမရှိတော့တာ တွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ မြစ်ကို အပြေးအလွှား သွားကြတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်

မြင်းကွင်းမှ ပျောက်ခါစ အကွာအဝေးလောက်ကို အိုနီတွေ မြင်နိုင်တယ်။ “မြစ်ထဲကရေတွေ အကုန်သောက်စမ်း”

အိုနီဗိုလ်ချုပ်က အမိန့်ပေးတယ်။ အိုနီတွေအားလုံး မြစ်ထဲ ချက်ချင်း အင်းကြတယ်။ ရေမှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး “တစ်ဂေါက်ဂေါက်” သောက်ကြတယ်။

ကြာမီ မြစ်ရေလျော့ကျသွားတယ်။ သင်္ဘောလည်း အိုနီတွေရှိရာဘက်က ပြန်လာတယ်။ အချိန်မရွေး အိုနီ လက်လှမ်းမီမည့်နေရာ ရောက်လာနိုင်ပြီး

သူတို့ကို ဖမ်းဆီးနိုင်မည့် အနေအထား ရောက်လာပုံပေါ်နေတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်လည်း လွတ်လမ်းမမြင်တဲ့အတွက် လက်လျှော့လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ

အချိန်မှာ သီလရှင် ပေါ်လာပြန်တယ်။ “မင်းတို့ ဘာလို့ဝိုင်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်... မြန်မြန်၊ မင်းတို့ရဲ့ ‘အရေးကြီးနေရာ’ ကို အိုနီ ပြလိုက်”

သီလရှင်လည်း သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ နှိုင်းစလုံး သူတို့ရဲ့ ကိမ္မိနီတွေကို လှန်လှန်တင်ကြတယ်။ အိုနီ မြင်တဲ့အခါ

“ဧရာ... ဧရာ” လို့ သူတို့ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်သွေးသွမ်းကြတယ်။ သူတို့ ထပ်ရင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ လှန်လှန်တင်ကြတယ်။ အဲဒီလို သူတို့လှုပ်တော့

အိုနီတွေ ပြန်ပြည့်လာတယ်။ သင်္ဘောလည်း အဝေးကို ရွက်လွှင့်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားတယ်။

သားအမိနှစ်ယောက်လည်း သီလရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ထပ်ထပ် ထပ်ကာ ဆိုတယ်။ သီလရှင်လည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတယ်။

“တကယ်တော့ ငါက ကျောက်တုံးအထိမ်းအမှတ်တိုင် တစ်တိုင်ဖြစ် တယ်။ ငါ့အနားမှာ အခြားကျောက်တုံး တိုင်တစ်တိုင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နှိုက် ထူပေးပါ။ အခြားအရာတွေထက် အဲဒါကို ငါ အပျော်ရွှင် အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ် လိမ့်မယ်”

သီလရှင်လည်း ပြောပြီး ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။

သားအမိနှစ်ယောက် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာ အိမ်ပြန်သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့လည်း သီလရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ကြဘူး။ သူမအတွက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျောက်တုံးအထိမ်းအမှတ် တိုင်တစ်တိုင် အမြဲတမ်း စိုက်ပေး တယ်။

အိမ်မြှောင်ခင်ပွန်း

အိမ်ထဲမှာ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတစ်ယောက် အည်း တောထဲမှာနေတယ်။ သူ့မှာ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် ရှိတယ်။ ဒီအိမ်မြှောင် ဆို သူ့ကလေးအဖြစ် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်မြှောင် အရွယ်ရောက် ထာတဲ့အခါ အဘွားအိုကို မိန်းမတောင်းရမ်းပေးဖို့ ပြောတယ်။

“အဘွား လီဆော့အိမ်ကိုသွားပြီး သမီးကညာ ခုနစ်ယောက်အနက် အကြီး ဆုံးကို တောင်းပေးပါ”

အဘွားအိုလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနဲ့ သမီးတောင်း သွားတယ်။ အဘွားအို အိမ်အနီးရောက်လာတဲ့အခါ လီဆော့က အဘွားအိုကို မြင်တယ်။

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ အိမ်မြှောင်အဘွား လာနေတယ်၊ လက်ထဲမှာ အည်း မင်္ဂလာလက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေနဲ့၊ ဘယ်သူ အိမ်မြှောင်နဲ့ လက်ထပ် ချင်လဲ၊ ငါ မပါဘူး”

အဘွားအို လှေကားခြေရင်း ရောက်လာတယ်။ လှေကားပေါ်တက်လာ ပြီး အိမ်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ အကြီးဆုံးက ကွမ်းနဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ အဘွားအို ခြီးစပ်တစ်ခုလုံး ကွမ်းတံတွေတွေနဲ့ နီရဲနေတဲ့အခါ အကြီးဆုံးက မေးတယ်။

“အဘွား ဒီကို ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

“အင်း... မြေးလေး၊ မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပစ္စည်း လက်ဆောင်ပေးဖို့ပဲ၊ အင်းတို့ လက်ခံမယ် လက်မခံဘူးပေါ့၊ အဲဒီအတွက် အဘွားလာတွေ့တာပဲ”

အဘွားအို ပြောပြောချင်း အကြီးဆုံးမိန်းကလေးက ချက်ချင်း ထရုတ်လိုက်တယ်။ အဘွားအိုကို တစ်ချက်ထိုးနှက်တယ်။ အဘွားအို တံခါးဘက်ထဲ ဝက်လက်လန် ကျသွားတယ်။ နောက်တစ်ချက် ထိုးနှက်ရာ လှေခါးအောင့်ကျသွားတယ်။ အဘွားအို ကပျက်ယာထပြီး အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အိမ်မြှောင်က အဘွားအိုကို အကြောင်းအရာ မေးမြန်းတယ်။

“အဘွား၊ ကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့လား?”

အဘွားအိုလည်း မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဆိုတယ်။

“အို... မပြောပါနဲ့တော့၊ အဘွား၊ မသေရုံအသက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက်မခံဘူး။ အကြီးမက လက်မခံဘူး။ မင်းအိမ်မြှောင်ဖြစ်လို့ သူလိုချင်ပုံ မရဘူး။”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ အဘွား၊ နက်ဖြန်သွားပြီး ဒုတိယမိန်းကလေးအကြောင်း ပါဦး။”

အဘွားအိုလည်း ငြင်းဆန်ခြင်းမပြု။ နောက်တစ်နေ့ သွားပြန်တော့လည်း ယခင်အတိုင်း ငြင်းလွှတ်တယ်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ယောက်စီ တောထဲတယ်။ ထူးမခြားနားပါပဲ။ ဒါနဲ့ အထွေးဆုံးအလှည့် ရောက်လာတယ်။ အထွေးဆုံး မိန်းကလေးက လီဆော့ ပြောစကားတွေ နားမထောင်ဘူး။ အဘွားအိုက ရိုက်လည်း မရိုက်ဘူး။ မောင်းလည်း မထုတ်ဘူး။ အိမ်မြှောင်ကို လက်ထပ်သဘောတူလိုက်တယ်။ အဘွားအို ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားတယ်။ နောက် ခုနစ်ညကြာပြီးရင် သူနဲ့ သူ့သား လာခဲ့မည့်အကြောင်း ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။

အဘွားအို သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်အတိုင်း ရောက်လာတယ်။ ခြင်းထောင့်တစ်ခုထဲမှာ အိမ်မြှောင်ကို ထည့်သယ်လာတယ်။ အထွေးဆုံး မိန်းကလေးက “ကာပါပီတို” က ဖျာခင်းပေးတယ်။ အဘွားအိုကို ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ အဘွားအို မင်္ဂလာလက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို ဖျာပေါ်မှာ ဖြန့်ကြဲချက်က အထွေးဆုံး မိန်းကလေးက စားစရာပေးတယ်။

အဘွားအိုလည်း စားသောက်ပြီးနောက် ဆိုစရာ ပြောစရာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေဆိုပြီး လုပ်ပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ အိမ်မြှောင်က အဘွားအို ကာပါပီတိုရဲ့ ခင်ပွန်းအဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်။

အခြား အစ်မခြောက်ယောက်က ညီမငယ်အဖြစ်ကို ရင်နာကြတယ်။

သူတို့ ညဘက် အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ သူတို့ ခြေထောက်မှာ ကပ်ပါနေတဲ့ နှုတ်ဆောင်တဲ့ အိမ်မြှောင်ကျောပေါ်မှာ သုတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်။

“ပီတိုက ဥယျာဉ်မပြင်ဆင်နိုင်ဘူး။ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့နေပြီး သူ့အိမ်မြှောင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေရမယ်။”

အဲဒီအခါ ကာပါပီတိုက ပြောလိမ့်မယ်။

“ရှူး... ငါ သူ့ကို မြစ်ကို ခေါ်သွားပြီး ရွံ့တွေ ဆေးကြောပေးမယ်။”

သိပ်မကြာမီ အကြီးတွေက ဥယျာဉ်ပေါင်းမြက် သန့်ရှင်းရေးအတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ တစ်နေ့ သူတို့တတွေ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါ အိမ်မြှောင်က သူ့မိန်းမကို ပြောတယ်။

“သိပ်သည်းခံနေရတယ်၊ မင်းအစ်မတွေက တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ စောင်းခြောင်းပြောနေတာပဲ၊ လာ... သွားကြစို့။”

ဥယျာဉ်မှာ သွားလုပ်ပြရအောင် မိန်းမ ငါ့ကို ခြင်းထဲထည့်ပြီး မင်းကျောပေါ်တင်ခေါ်သွားပါ။ အုန်းခွံ ခုနစ်ခွံလည်း ယူလာခဲ့ပါ။”

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဥယျာဉ်လုပ်မည့်နေရာကို သွားကြတယ်။ အဲဒီနေ့က အိမ်မြှောင်က သူ့ဇနီးကို ပြောတယ်။

“ငါ့ကို မြေပေါ်ချပေးပါ မိန်းမ၊ ဒါမှ ငါ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးပြီး လုပ်နိုင်မယ်။”

အိမ်မြှောင်လည်း ဟိုခုန်ဆွခုန်ဆွ ဒီခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ လုပ်ကိုင်နေတယ်။ သစ်ပင်တွေကို သူ့အမြီးနဲ့ စည်းနှောင်တယ်။ မြက်တွေကို သူ့အမြီးနဲ့ စည်းနှောင်တယ်။ တစ်နေ့တည်းဖြင့် တောင်စောင်းတစ်ခုလုံးပြီးအောင် လုပ်သွားတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ လှဲပစ်တယ်။ သူ့အရေခွံနဲ့ သစ်တုံးတွေ ဖြတ်တယ်။ မီးရှို့ပစ်တယ်။ နေရာတစ်ခုလုံး မီးရှို့တယ်။ ဥယျာဉ်မြေနေရာ တစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းပြောင်လက်သွားတယ်။

အိမ်မြှောင်က သူ့ဇနီး ကာပါပီတိုကို သူ့ထိုင်ဖို့ ခုံတစ်လုံး လုပ်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ အဲဒီ ခုံငယ်လေးပေါ်ကို သွားထိုင်တယ်။ သူ့အတွက် အိမ်ဆောက်ပေးဖို့ အုန်းခွံ ခုနစ်ခွံကို အမိန့်ပေးတယ်။ အဲဒါတွေပြီးတော့ သူ့ဇနီးက သူ့ကို အိမ်ကို ပြန်သယ်သွားတယ်။

အစ်မကြီးတွေ ညနေချမ်းရောက်လို့ အိမ်အပြန် ဥယျာဉ်လုပ်မည့်နေရာကို မြင်ရလို့ အံ့သြနေကြတယ်။ ဥယျာဉ်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။

စိုက်ရုံ ပျိုးရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ သူတို့ ညီမထွေးကို ပြောပြကြတယ်။

“တဒါတို့ စိုက်ပျိုးပွဲကို အဲဒီလို သွားလို့မရဘူး။ ညည်းယောက်ျားက အိမ်မြှောင်ဖြစ်နေလို့”

အဲဒီနောက် သူတို့ခြေတွေကို အိမ်မြှောင်ကျောနဲ့ သုတ်ပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဥယျာဉ်နေရာကို သွားကြပြန်တယ်။ အုန်းခွံတွေက သူတို့မောင်နှံအတွက် အိမ်ဆောက်ပေးထားတာ တွေ့တယ်။ အဲဒီအုန်းခွံတွေဟာ သူတို့ အစေအပါးတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

“ကောင်းတယ်၊ နက်ဖြန်ညနေမှာ အကြိုစိုက်ပျိုးပွဲ ကျင်းပမယ်၊ နောက်နေ့မှာ စိုက်ပျိုးပွဲ အထိမ်းအမှတ် စားသောက်ပွဲ ကျင်းပမယ်၊ သူ့အစေအပါးတွေကို အစားအစာတွေ ချက်ပြုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်”

“တို့ မြစ်ကိုသွားကြရအောင်၊ ပွဲအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့”

အိမ်မြှောင်က သူ့ဇနီးကိုပြောပြီး သူတို့ မြစ်ကို သွားကြတယ်။ မြစ်ရောက်တော့တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခပ်ခွာခွာ အနေအထားမှာနေပြီး ရေချိုးကြတယ်။ အိမ်မြှောင်က သူ့တိရစ္ဆာန် ဟန်ဆောင်မှုကို ခွာချလိုက်တယ်။ အလွန်သားနားတဲ့ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သွားတယ်။ ထူးခြားလှပတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူချောလူလှတစ်ဦးပေါ့။

သူ့ဇနီးထံ သူ သွားတယ်။ သူ့ဇနီးက သူ့ကို ပထမ မမှတ်မိဘူး။ နောက်မှ သူ့ကို မှတ်မိသိရှိသွားတယ်။ အဝတ်အစားသစ်တွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ သူမကိုပေးပြီး သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ပြန်သွားကြတယ်။

သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အကြိုစိုက်ပျိုးပွဲ စတင်နေပြီ။ ပွဲကို လူတွေ လာရောက်ကြတယ်။ ကာပါပီတိုရဲ့ အစ်မကြီးတွေ၊ လီဆော့နဲ့ အဘွားအိုတို့လည်း ရောက်နှင့်နေကြတယ်။ ညီအစ်မမြှောက်ယောက်က အဘွားအိုကို မေးကြတယ်။

“သမီးတို့ကိုပြောပါ အဘွား၊ အခုလာနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ သူ့လုံခြုံညီက တစ်လက်လက်နဲ့၊ မိုးဖွဲကလေးတွေ ကျနေသလိုပဲ၊ သူ့လုံခြုံညီအနားစကလေးက ခြေမျက်စိကိုထိထိပြီး တက်ချည်သက်ချည် လွင့်လွင့်နေတယ်”

“အဲဒါ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းတို့ညီမလေး၊ သူနဲ့လာနေတာ သူ့ခင်ပွန်းပဲ”

ညီအစ်မ မြှောက်ယောက်စလုံး သူတို့ မတ် ကို ပြေးတွေ့ကြတယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သူကွမ်းအိတ်ကိုင်မယ်၊ ငါ ကွမ်းအိတ်ကိုင်မယ် ဖြစ်နေကြတယ်။

အိမ်မြှောင်လည်း သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ညီအစ်မမြှောက်ယောက်က သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်ကြတယ်။ သူ့ဇနီးကို သူ့အနီးမှာ မရှိအောင် သူတို့ လှုပ်ကြတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မြှောင်က သူတို့တစ်ယောက်ကိုမျှ လက်မခံဘူး။ နောက်နေ့မှာ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးကြတယ်။ သူ့မရည်းတွေက အိမ်မြှောင်ကို သူ့မိန်းမနဲ့အတူ မသွားစေဘူး။ သူ့ကို အပိုင်ချိုင်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် အိမ်မြှောင်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ လီဆော့နဲ့ ညီမတွေ အိပ်ပျော်နေတုန်း အိမ်မြှောင် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ့ဇနီးကို နှိုးတယ်။ သူ ကျောက်တုံးတစ်တုံးယူတယ်။ သစ်ခေါက်လေးခေါက်ကို ကျောက်တုံးပေါ်မှာ တင်တယ်။ အစိဋ္ဌာန်စကား ဆိုတယ်။

“ငါ့ကျောနဲ့ သူတို့ခြေထောက်သုတ်တဲ့ ညီအစ်မလေးယောက်ရဲ့ဆန္ဒမှာ ခွမ်းအားရှိခဲ့ရင် ငါ့မျက်လုံးတွေ ဖွင့်တဲ့အခါ ငါ အခုလို မြေပေါ်မှာ ရှိနေသလို ငါ မြေပေါ်မှာပဲ ထိုင်လျက်သား ရှိပါစေ၊ အကယ်၍ ငါ့ဆန္ဒမှာ စွမ်းအားရှိခဲ့ရင် ငါ့မျက်လုံးတွေ ဖွင့်တဲ့အခါ ငါ့အိမ်မှာ ငါ ထိုင်လျက်သားရှိပြီး အခြားအိမ်တွေကို အပေါ်ကနေ စီးမြင်လျက်သား ရှိပါစေ”

အိမ်မြှောင် မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်တယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က အမြင့်ဖြင့် သူ့အိမ်ထဲမှာ သူ ထိုင်လျက်သား ရှိနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျောက်တုံးက ကျောက်ဆောင်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး သူ့အိမ်ကလည်း အဲဒီကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှာရှိနေတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မရီးတွေ ကျောက်ဆောင်ထိပ်ကို တွယ်တက်ကြပေမယ့် ရောက်အောင်မတက်နိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ လက်မြောက် အရုံးပေးသွားကြတယ်။

သူနဲ့သူ့ဇနီးကာပါပီတိုတို့ကတော့ သက်ဆုံးတိုင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားကြတယ်။

[အင်ဒိုနီးရှား]

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်

တောင်ပိုင်းကျောင်စန်နယ် မိရိယန်ရွာမှာ နာခေါင်ဆိုတဲ့ မြစ်တစ်စင်း ရှိတယ်။ အဲဒီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ထူးခြားတဲ့ မျှော်စင်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ မျှော်စင်အမည်က ယောင်နန်ဖြစ်တယ်။ ယောင်နန် မျှော်စင်အောက်မှာ ဝါးတောတန်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဝါးတောတန်းကြီးထဲမှာ အထိမ်းအမှတ်ဝတ်ကျောင်းငယ် တစ်ကျောင်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်မှာ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ အပျိုကြီး အာရန် ရဲ့ ကြော့ကွဲ ဇွယ် ဇာတ်လမ်းကို သတိရစေဖို့ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ငယ်တစ်ခုပဲ ရှိ တယ်။

သူ့အမည်က ယွန် ပါ။ ငယ်မည်က ဇောင်အို လို့ ခေါ်ကြတယ်။ “ဣန္ဒြေမြစ်မီး” လို့ ခေါ်ရမယ်ထင်ပါတယ်။ သူ့ဖခင်က ဆိုးလိမ္မိုးရဲ့ ဂုဏ်သရေ ချီ လူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ မိရိယန်မှာ တရားသူကြီးအဖြစ် ခန့်ထား ခြင်း ခံရတယ်။ အာရန်ဟာ သူ့ဖခင်နဲ့အတူ မိရိယန်ကို လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ အာရန်အသက် ၁၈ နှစ်ရှိပြီ။ အာရန်က သိပ်လှတယ်။ ဂန္ထဝင်စာပေ တွေကို လေ့လာသင်ယူတယ်။ အာရန်ရဲ့မေတ္တာကို ရယူလိုတဲ့ ကာလသားတွေ ကလည်း မနည်းဘူး။ သူ့ဖခင်က သူ့သမီးနဲ့ မထိုက်တန်ကြဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် အာရန် အပျိုကြီးဖြစ်နေတယ်။

အရာရှိငယ်တွေအနက် လူငယ်ကာလသားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ အမည်က ဘက်ဂ တဲ့။ အဲဒီအရာရှိငယ် တာဝန်က တရားသူကြီးရဲ့တံဆိပ်ကို သယ်ရတဲ့တာဝန် ဖြစ်တယ်။ အရာရှိငယ်လည်း တရားသူကြီးသမီးရဲ့အလှကို

ယစ်ခုသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အာရန်အချစ်ကိုရယူဖို့ အားထုတ်တယ်။ အရာရှိငယ်က ရိုးသားနဲ့မိချသူတစ်ဦးဖြစ်လို့ တရားသူကြီးသမီးကို တိုက်ရိုက်ချဉ်းကပ်ချစ်ရေးမဆိုဘူး။ လက်ထပ်ရန်ပြောဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ အာရန် အစောင့်အရှောက် သူနာပြုကို ပထမဆုံး ရင်းနှီးအောင်ပြုတယ်။ ရင်းနှီးလာတဲ့အခါ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရင်ဖွင့်တယ်။

တစ်ညနေမှာ အာရန် အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတယ်။ သူ့ သူနာပြု အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ပြုံးလျက် စကားဆိုတယ်။

“ဒီည လပြည့်ပဲ၊ အပြင်ကို လမ်းလျှောက် မသွားချင်ဘူးလား အစ်မ၊ မြစ်ကမ်း မျှော်စင်ကြီးပေါ်က မြင်ကွင်းနဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျူတောကြီးဟာ သိပ်လှမှာပဲ။ ကျွန်မနဲ့အတူ သွားကြည့်ရအောင်”

အာရန်လည်း သူနာပြုနဲ့အတူ ဥယျာဉ်ထဲကို ထွက်သွားတယ်။ ကြာကန်အနီးမှာ သူတို့ ခဏရပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ညရဲ့ လရောင်မေ့မောကလေးကို ငေးမောခံစားနေတယ်။ သူ့ဖခင်ထံမှာလည်း သူ ခွင့်မတောင်းမိခဲ့ဘူး။ နည်းနည်းလည်း အချိန်လင့်လာတယ်။ သူ စိုးရိမ်ပူပန်လာတယ်။ ဒါကြောင့် “အချိန်တော်တော် နှောင်းသွားပြီ သူနာပြု၊ ငါ ပြန်မှဖြစ်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ သူနာပြုက သူပြောစကားကို မသိဟန်ဆောင်တယ်။

ယောင်နန် မျှော်စင်ကို သွားကြည့်ဖို့သာ တွင်တွင်ပြောတယ်။ အာနန်လည်း စိတ်မပါတပါနဲ့ သူနာပြုနောက်ကို လိုက်သွားပြီး မျှော်စင်ပေါ် တက်တယ်။ မျှော်စင်ပေါ်ရောက်တော့ လက်ရန်းကိုကိုင်လျက် ညအလှကို ခံစားနေတယ်။

အရာရှိငယ်ဘက်က သူတို့ မရောက်ခင်ကတည်းက တိုင်တစ်လုံးနောက်မှာ ပုန်းကွယ်နေပြီး သူတို့အလာကို စောင့်နေတယ်။ သူနာပြုလည်း အကြောင်းတစ်ခုပြုပြီး အာရန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်။ သူနာပြု ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အရာရှိငယ်ဘက် တိုင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာတယ်။ အာရန်ထံ သွားပြီး တီးတိုးသံနဲ့ ပြောတယ်။ “မကြောက်ပါနဲ့၊ အာရန် ကျွန်တော့်ကို မသိပေမဲ့ ကျွန်တော်က အာရန်ကို သိနေပါတယ်။ အာရန်ကို ကျွန်တော် သိချစ်တယ်”

အာရန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျယ်လောင်စွာ အော်လျှော်ပြေးဖို့ အားထုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ နှိတ်တယ်။ ဘက်လည်း အာရန် ထွက်ပြေးမလို့လုပ်နေတုန်း အာရန်လက်ကို ဖမ်း

ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ အာနန်က ရုန်းကန်တယ်။ ဘက်က ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်တယ်။ အာရန်က အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေတယ်။ ဘက်က အာရန်ကို ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တယ်။ အာရန် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသေသွားတယ်။ အရာရှိဘက်လည်း အာရန် ရုပ်အလောင်းကို မျှော်စင်အောက်ရှိ ဝါးတောကြီးထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ အာရန် ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိရတယ်။ အာရန်ဖခင်လည်း အာရန်ကို ရှာဖွေရန် အမိန့်ပေးတယ်။ အာရန်အကြောင်း ဘာသိလွန်စ တစ်စမျှ မကြားဘူး။ သူနာပြုနဲ့ အရာရှိငယ်ဘက်တို့ကလည်း သူတို့ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆက်အသွယ်မရှိသလို နေကြတယ်။ ဒီရက်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် တရားသူကြီးလည်း နှုတ်ထွက်ပြီး ဆိုးလိမ္မိုးကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။

မိရိယန်နယ်တရားသူကြီးနေရာ လစ်လပ်သွားတယ်။ တရားသူကြီးသစ် တစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ တရားသူကြီးသစ် ဆွဲဆုံးနေတာ တွေ့ရတယ်။ လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ တရားခံ ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ တရားသူကြီးသစ် ရောက်တိုင်း အလားတူ အဖြစ်အပျက်မျိုး ဆက်တိုက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုးလိမ္မိုး အစိုးရလည်း ခေါင်းတိုက်နေတယ်။ အဲဒီနောက် မည်သူမျှလည်း မိရိယန်မှာ တရားသူကြီး မလုပ်ချင်ကြဘူး။

တစ်နေ့မှာ ယီစန်စဆိုတဲ့ အရာရှိတစ်ဦး မိရိယန် တရားသူကြီးရာထူးကို လျှောက်တယ်။ မိရိယန် တရားသူကြီးတွေ အသတ်ခံရတဲ့ပြဿနာနဲ့ တော်သက်လို့ သူ ဖော်ထုတ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လျှောက်တာဖြစ်တယ်။ ဆိုးလိမ္မိုး အစိုးရက ယီစန်စကို မိရိယန် တရားသူကြီး ခန့်တယ်။ ယီစန်စ မိရိယန်ကို သွားတယ်။ မိရိယန်ရှိ အရာရှိတွေက တရားသူကြီးအသစ်အတွက် ခေါင်းပြင်ထားတယ်။

ရောက်တဲ့ညမှာ တရားသူကြီးသစ် ယီစန်စဟာ အိမ်ထောင့်တိုင်းမှာ အလင်းရောင်ရအောင် ဖရောင်းတိုင်တွေ များနိုင်သမျှ များများထွန်းညှိတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ခန်းမအလယ်မှာထိုင်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ စာဖတ်နေတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့လေ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်လာတယ်။ တံခါးအလိုအလျောက် ပွင့်သွားတယ်။ မိန်းကလေး တစ္ဆေတစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်။ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနဲ့။

လယ်တစ်ဖက် မရှိဘူး။ ရင်သားတစ်ဖက် မရှိဘူး။ ဓားတစ်ချောင်းက သူ
လည်ဝင်းမှာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ ထိန်းလန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းကို တရားသူကြီးသစ် နည်းနည်းမျှ မဖြူ
ဘူး။ ရဲရင့်မြတ်သားစွာ အော်မေးလိုက်တယ်။

“နင် တစ္ဆေလား၊ သက်ရှိသတ္တဝါလား။”

“ငါ အာရန်ပီညာဉ်ပဲ။ ငါ ဒီလောကနဲ့ ဖြတ်လို့မရသေးဘူး။ ငါ ကလေး
စားချေတာတော့ မပြေးသေးဘူး။” တရားသူကြီးအသစ်တွေရောက်ပြီးတဲ့ ပထမည
မှာ ငါ တရားသူကြီးသစ်ဆီလာတိုင်း ငါ့ကိုမြင်ပြီး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ဆေး
ဆုံးကြတာချည်းပဲ။ ငါ တွေ့ဖူးတဲ့ တရားသူကြီးတွေထဲမှာ ရှင်က သိပ်သတ္တိ
တဲ့ တရားသူကြီးပဲ။ ငါ့ လူသတ်သမား ရှင်ရုံးကို နေ့တိုင်းသွားတယ်။ ဒီနေ
ကနေ တတိယမြောက်နေ့ လူစစ်တဲ့အခါ အဝါရောင်ပိုးဖလံတစ်ကောင် သူ
အနားကို မြင့်ချည်နိမ့်ချည် ဝဲယှံ့နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတွေ့ရင် အဲဒီလူဟာ လူ
သတ်သမားပဲ။ မင်း အဲဒီလူကို ငါ့ကိုယ်စား အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ တရားသူကြီးသစ် အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတာ
တွေ့ရတော့ အသုဘအတွက် ပြင်ဆင်ထားကြတဲ့ အရာရှိတွေ သိပ်အံ့ဩသွား
ကြတယ်။ တတိယမြောက်နေ့မှာ လူစစ်ချိန် အဝါရောင် ပိုးဖလံတစ်ကောင်
အရာရှိငယ်ဘက်ဂရဲ့ ကျောဘက်မှာ ဟိုယှံ့ဒီယှံ့ လုပ်နေတယ်။ တရားသူကြီးသစ်
လည်း အရာရှိငယ်ဘက်ဂကို သူ့ရှေ့ ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ တရားသူကြီးသစ်
မေးမြန်းစစ်ဆေးတယ်။ အရာရှိငယ်ဘက်ဂ ဖြောင့်ချက်ပေးတယ်။ သူ့မှာ အပြစ်
ရှိကြောင်း ထင်ရှားတဲ့အတွက် ချက်ချင်း ကွပ်မျက်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေးရစ်
အလောင်းကို ဝါးရုံတောထဲမှာ သူတို့ တွေ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာပဲ မြှုပ်နှံလိုက်
တယ်။ အဲဒီနောက် တစ္ဆေလည်း ပေါ်မလာတော့ဘူး။ အာရန်သင်္ချိုင်းဘေးမှာ
ဝတ်ကျောင်း ဆောက်ပေးတယ်။ အဲဒီကို လူတွေ သွားရောက်ဆုတောင်းကြတယ်။
မြို့လုံခြုံရေးနဲ့ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကင်းလွတ်ရန် ပွဲတော် နှစ်စဉ်ကျင်းပကြ
တယ်။

[တိုရီးယား]

ဆေးခြယ်ထားသော အရေခွံ

တိုင်ယွန်ဆိုတဲ့မြို့မှာ ပညာရှင်တစ်ယောက် နေထိုင်တယ်။ သူ့အမည်က ဝမ်
ဆို ခေါ်တယ်။ တစ်နံနက်စောစောမှာ ဝမ် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတယ်။
ထမ်းပေါ်မှာ ခပ်နေ့နေ့ လျှောက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။
ဧညာပေါ်မှာ အဝတ်ထုပ် တစ်ထုပ်နဲ့။ ဝမ်က အဲဒီမိန်းမကို အမိလိုက်တယ်။
မိန်းမက အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ချောလည်း ချောတယ်။

“ဒီလောက်အစောကြီး ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာလဲ”

“ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်မဒုက္ခတွေကို ရှင် ကူညီနိုင်မှာမှ မဟုတ်
ဘဲနဲ့”

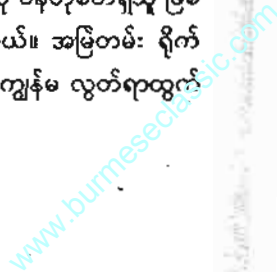
“ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးတွေလဲ၊ ကျွန်တော်သိရရင် ကူညီနိုင်တန် ကောင်းပါ
ထိမ့်မယ်”

မိန်းမက သူ့ဒုက္ခတွေကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြတယ်။

“လောဘကြီးတဲ့ ကျွန်မမိဘတွေက လူချမ်းသာအိမ်မှာ အမြှောင်အဖြစ်
ရောင်းစားတယ်။ အဲဒီအိမ်က ပထမမယားက သိပ်မနာလို ဝန်တိုစိတ်ရှိသူ ဖြစ်
တယ်။ သူက ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းတယ်။ အမြဲတမ်း ရိုက်
နှက်တယ်။ ကျွန်မ မခံနိုင်တဲ့အထိ ရိုက်နှက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ လွတ်ရာထွက်
ပြေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်”

“အခု မင်းဘယ်သွားမလဲ”

“မသိဘူး၊ ခြေဦးတည်ရာ သွားရမှာပဲ”

“ငါ့အိမ်က တစ်ခေါ်လောက်ပဲရှိတယ်။ သိပ်မဝေးဘူး။ မင်း ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မလား?”

မိန်းမပျိုလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဝမ်းက မိန်းမပျို အဝတ်ထုတ် ကို ကိုင်လျက် မိန်းမပျိုကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်သွားတဲ့အခါ မိန်းမပျိုက အခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိကြောင်း သတိထားမိတယ်။

“ရှင့်မှာ မိသားစု မရှိဘူးလား?”

“ဒါက ငါ့စာဖတ်ခန်း။”

“ဒီနေရာက ကျွန်မနဲ့ အဲကိုက်ပဲ။ ကျွန်မ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ မျှ မပြောပါနဲ့။”

“ကောင်းပါပြီ စိတ်ချပါ။”

ဝမ်းလည်း မိန်းမပျိုနဲ့ တစ်ညတာ အတူတကွ နေတယ်။ ရက်ပေါင်း တော်တော်များများအထိ မိန်းမပျို အဲဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။

ဝမ်းက မိန်းမပျိုရောက်ရှိနေတာ သူ့မိန်းမကို အသိပေးတယ်။ မိန်းမကလေး က သူ့ဌေးမိသားစု အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်ပြေးလာတဲ့မိန်းမ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေး မိတယ်။ မိန်းမပျိုကလေးကို သူ့အိမ်မှာ မထားချင်ဘူး။ တစ်နေရာရာ အထဲ ကို ပို့ပစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းက သဘောမတူဘူး။

တစ်နေ့မှာ ဝမ်း ဈေးကို ရောက်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဝမ်းကို တွေ့သွားပြီး စိုးရိမ်စွာ ပြောတယ်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး။”

“မင်း တစ်ခုခု အတည်တကျဖြစ်နေပုံ မရဘူး။ ဘာမျှမဖြစ်ဘူးလို့ မင်း ဘယ်လိုပြောသလဲ”

ပညာရှင်လည်း ဆက်လက်ငြင်းဆိုမြဲ ငြင်းဆိုနေတယ်။ အဲဒီအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက “မင်း သိပ်ရှူးသွပ်တာပဲ။ လူတွေဟာ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မယ်ဆိုတာတောင် မသိကြဘူး။” လို့ ပြောရင်း ထွက်ခွာသွားတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက်ဟာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ပညာရှင် တွေးမိ တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက မိန်းမပျိုအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို သတိပေး စကား ပြောတာလားလို့ တွေးတောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမပျိုကလေးရဲ့ အချော အလှကို စိတ်ထဲရောက်လာပြန်တော့လည်း မိန်းမပျိုကလေးကို သာသာထိုးထိုး

မြင်သွားပြန်တယ်။ မိန်းမပျိုကလေးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ သူ့ယောင်မယ် ခြေခံ နိုင်ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်ရောက်လာပြန်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး သူ့ကို စိတ်အလှုပ် ပေးသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ သံသယ ဝင်လာပြန်တယ်။

ပညာရှင် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အိမ်တံခါးကို အတွင်းမှ မင်းတုတ်ချ ထားတာ သိရတယ်။ သူ အိမ်ထဲမဝင်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ခေါင်းထဲ အတွေးအမျိုး မျိုး ဝင်လာတယ်။ အားလုံး စေတေဝါ ဖြစ်သွားတယ်။ နံရံကို ကုတ်ခြစ်တက် ဆက်ပြီး ချောင်းကြည့်တယ်။ သူ့စာဖတ်ခန်းလည်း ပိတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြတင်းပေါက်ရောက်သည်အထိ ခြေဖျားထောက်တက်ပြီး အတွင်းကို ကြည့် တယ်။ အလွန် အရုပ်ဆိုးတဲ့ နာနာဘာဝတစ်ဦးကို တွေ့ရတယ်။ အသားအရောင် စ အစိမ်းရင့်ရောင်၊ သွားကလည်း ချွန်မြနေတယ်။ ဖျာပေါ်မှာ လူ့အရေခွံ အစိတ်ကို ဖြန့်ချထားတယ်။ ရောင်စုံစုတ်တံတွေနဲ့ ခြယ်သနေတယ်။

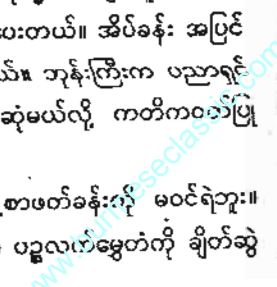
အဲဒီ နာနာဘာဝဟာ စုတ်တံတွေ ချထားပြီး လူ့အရေခွံကို လှုပ်ခါ ထယ်။ အဝတ်စတစ်ခုကို ဖြန့်ခါလိုက်သလိုပေါ့။ ပြီးတော့ အရောင်တွေ ခြယ်သ ထားတဲ့ လူ့အရေခွံကို ဝတ်တယ်။ ဒီအခါ အရုပ်ဆိုး နာနာဘာဝဟာ အလွန် ချော့ အလွန်လှတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး ဖြစ်သွားတယ်။

ပညာရှင် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားတယ်။ ပြတင်းတံခါးမှ တိတ်တိတ် အလေး ဆင်းသက်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်။ ပညာရှင် ဘုန်းကြီးကို အပူတပြင်း ချိတ်ရှာတယ်။ ဘုန်းကြီးကို ဈေးနေရာမှာလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ ပညာရှင် ဘုန်းကြီးရှိနိုင်ရာရာ နေရာတွေကို ဆက်လက်ရှာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မြို့အပြင် မှာ တွေ့သွားတယ်။ ဝမ်းလည်း ဘုန်းကြီးခြေရင်းမှာ ဦးခိုက်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခြည့်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဘုန်းကြီးက ဝမ်းကို မေတ္တာရပ်တယ်။

“ဒီ နာနာဘာဝ သွားပါစေ၊ သူလည်း ခံစားနေရသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကိုယ်တစ်ခုထဲမှာ တွယ်နေတယ်။ ငါ သူ့ကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး။”

ဘုန်းကြီးက ဝမ်းကို ပဉ္စလက်မွှေတံတစ်ခု ပေးတယ်။ အိပ်ခန်း အပြင် ဆက်တံခါးမှာ ချိတ်ဆွဲထားဖို့လည်း ညွှန်ကြားတယ်။ ဘုန်းကြီးက ပညာရှင် ကို မြစ်မီးရောင်ပြည့်ရှင်မင်းဝတ်ကျောင်းမှာ ပြန်ဆုံမယ်လို့ ကတိကဝတ်ပြု ပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။

ပညာရှင် အိမ်ပြန်ရောက်သွားတယ်။ သူ့စာဖတ်ခန်းကို မဝင်ရဲဘူး။ သူ့အိပ်ခန်းကို တန်းဝင်သွားတယ်။ တံခါးပေါ်မှာ ပဉ္စလက်မွှေတံကို ချိတ်ဆွဲ

တယ်။ မောင်ရုံရှိသေးတယ် လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ထဲ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ကြည့်ရဲဘူး။ သူ့မိန်းမကို သွားရောက်ကြည့်ဖို့ ပြောတယ်။

“မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးကို လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပဉ္စလက်စုတ်ထဲ
မြင်တော့ တုံ့ဆိုင်းသွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တော်တော်ကြာကြာ ရပ်နေတယ်။
သွားတကျိတ်ကျိတ်နဲ့။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

နာနာဘာဝ မိန်းမပျို မကြာမီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း
ကျိန်ဆဲလိုက်သေးတယ်။

“ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘုန်းကြီးရဲ့ ပဉ္စလက်မွှေတံ ကြောက်ရမှာလဲ၊ မွှေ
ကြိုင်သွားအောင် တံတွေးနဲ့ ထွေးလိုက်ရမလား”

နာနာဘာဝ မိန်းမပျိုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပဉ္စလက်မွှေတံကို ရိုက်
ချပစ်လိုက်တယ်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲကို
တရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားတယ်။ အိပ်ရာကို တန်းသွားတယ်။ ပညာရှင်ရင်ကို ခွဲ
ပစ်ပြီး နှလုံးကို ဆွဲယူထွက်ပြေးသွားတယ်။ ပညာရှင် မိန်းမလည်း မိန်းကလေး
ကို ခေါ်တယ်။ မိန်းကလေးက မီးခွက်ယူလာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကြတယ်။
ပညာရှင်ဝမ်း သေဆုံးနေတာ တွေ့ကြရတယ်။ သူ့ရင်မှာ သွေးတွေအပြည့်။
ပညာရှင်မိန်းမ အသံမထွက်ဘဲ ငိုနေတယ်။ အသံထွက်ရမှာ ကြောက်နေပုံရတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဝမ်းမိန်းမက ဝမ်းညီကို ဘုန်းကြီးထံ စေလွှတ်တယ်။
ဘုန်းကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောတယ်။

“ငါက သနားလို့ ဒီ နာနာဘာဝကို ကြည့်နေခဲ့တာ။ အခု သူက ငါ့ကို
အံတုတယ်ပေါ့လေ”

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ဝမ်းညီနဲ့အတူ နာနာဘာဝ မိန်းမကို လိုက်ရှာကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။

ခဏလောက်ကြာတော့ ဘုန်းကြီး သူ့ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး အရုပ်
လေးမျက်နှာကို ကြည့်တယ်။

“အင်း... သူ သိပ်ဝေးဝေး မသွားပါဘူး”
ဘုန်းကြီး ခဏငြိမ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မေးမြန်းစူးစမ်းတယ်။

“တောင်ပိုင်းဥယျာဉ်မှာ ဘယ်သူနေလဲ”
“ကျွန်တော် နေပါတယ်”

“အဲဒီမှာ သူ ရှိနေတယ်”

ဝမ်းညီက မယုံချင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက မေးပြန်တယ်။
“ဒီနေ့ ဒီကို ဘယ်မျက်နှာစိမ်းတွေ လာသေးလဲ”

“ဘုန်းကြီးကို မြစ်စိမ်းရောင်ပြည့်ရှင်မင်းဝတ်ကျောင်းမှာ လိုက်ရှာနေလို့
သိပါ ခင်ဗျား၊ တခြားလူတွေ မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

အခြားသူတွေကိုမေးပြီး မကြာမီ ပြန်ရောက်လာတယ်။
“အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက် ဒီနံနက်စောစော လာသွားတယ်
ပြောပါတယ်။ အိမ်ဖော်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ဖို့ အလုပ်ရှိမရှိ လာမေးတာလို့ ပြော
ပါတယ်။ အခု ရှိနေတုန်းပါ ခင်ဗျား”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ သူပဲ... သူပဲ”
သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီမိန်းမကြီးကို သွားရှာကြတယ်။ မိန်းမကြီးကို
တွေ့တဲ့အခါ ဘုန်းကြီးက သူ့သစ်သားစားကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး ဟစ်အော်ပြော
တယ်။

“မိစ္ဆာကောင်မ၊ ငါ့ပဉ္စလက်မွှေတံ ပြန်ပေး”
မိန်းမကြီးလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာလည်း ညှိုး
ညှိုးသွားတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဘုန်းကြီးက လာတားလိုက်တယ်။
မိန်းမကြီး အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတယ်။ အရှေ့ကွဲပြီး ပွင့်ထွက်သွားတယ်။
နာနာဘာဝရုပ် ပေါ်လာတယ်။ မြေပေါ်မှာ ဝက်တစ်ကောင်လို တစ်တစ်တစ်နဲ့
လုံးလုံးထွေးထွေး ဖြစ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးက သူ့ခေါင်းကို သူ့ပဉ္စလက်သစ်သား
စားနဲ့ ဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း မီးခိုးလုံးအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။
အဲဒီ မီးခိုးလုံးဟာ မြေပြင်အထက်နားကလေးလောက်မှာ အရွေ့လိုက် အရွေ့
လိုက် စုပုံနေတယ်။

ဘုန်းကြီးက ဘူးတောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အဆိုကို ဖွင့်တယ်။ ဘူး
အကင်းထဲကို မီးခိုးတွေ စုတ်သွင်းယူတယ်။ လူအသက် ပြင်းပြင်းရှူသွင်းသလို
ပဲ။ ဘူးတောင်းထဲ မီးခိုးတွေပြည့်တော့ အဖုံးဖုံးတယ်။ ဘူးတောင်းကို သူ့
အိတ်ထဲ ထည့်တယ်။ အဲဒီနောက် ဆေးရောင်စုံရေးဆွဲထားတဲ့ လူအရှေ့ကို
သူတို့ ကြည့်တယ်။ လူ့အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေအားလုံး အပြည့်အစုံ ရေးဆွဲ
ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဘုန်းကြီးက အဲဒီအရှေ့ကို လိပ်တယ်။ အလိပ်ကို သူ့
အိတ်ထဲထည့်တယ်။ ဘုန်းကြီး အဲဒီနေရာက သွားတော့မည့်ဆဲဆဲ ဝမ်းဇနီး ငိုယို
သူ့အနီး ရောက်လာတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်

ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဘုန်းကြီးက သေပြီး သူ့ကို ရှင်လာအောင် သူ လုပ် နိုင်တဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားမရှိကြောင်း ပြောတယ်။ ဝမ်းဇနီးလည်း မြေမှာ လှိမ့်လှိမ့် ငိုတယ်။ မထဘူးလို့လည်း ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီး ခဏစဉ်းစားနေပြီး “ဒါ ကျွမ်းကျင်မှုတွေက အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ တကယ်ပဲ နှင့်ယောက်ျားကို အသက် ရှင်လာအောင် မစွမ်းနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စွမ်းနိုင်သူကို ငါ သိတယ်။ သူ့ကို သွား မေးပါ။ သွားမေးလို့ ဘာမျှ နစ်နာဆုံးရှုံးစရာလည်း မရှိပါဘူး” လို့ ညွှန်ကြား ပြောဆိုတယ်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဈေးနေရာမှာ သူရူးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မကြာခဏ အညစ်အကြေးနဲ့ ပေါ်မှာ အိပ်တယ်။ ကူညီဖို့ သူ့ကိုပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ ပြော ဆိုဆက်ဆံရင် စိတ်မဆိုးနဲ့”

ဝမ်းညိုက အဲဒီလူကို သိတယ်။ ဝမ်းညိုနဲ့ ဝမ်းဇနီးတို့ ဘုန်းကြီးကို နှစ် ဆက်ပြီး သူရူးကို သွားရှာကြတယ်။ ဈေးနေရာရောက်တော့ လမ်းထဲမှာ သူတောင်းစားတစ်ဦးကို တွေ့တယ်။ နားမလည်နိုင်တဲ့ သိချင်းအချို့ကို ဆိုတယ်။ သူ့နှာခေါင်းမှ နှပ်တွေ တွဲလောင်းတွဲလောင်းနဲ့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ အံ့ တွေ တထောင်းထောင်း ထွက်နေတယ်။ သူ့အနား မကပ်ချင်စရာပဲ။ ဝမ်း ဇနီးလည်း သူ့အနားသွားပြီး ဒူးထောက်ချလိုက်တယ်။ သူတောင်းစားက ရုတ် ပြီး ပြောတယ်။

“မင်း ငါ့အတွက်လာတာနော်”

ဝမ်းဇနီးက သူ့ကိစ္စတွေကို သူတောင်းစားအား ပြောတယ်။

သူတောင်းစားက ရယ်လိုက်ပြန်တယ်။

“ဒီလောကကြီးမှာ ယောက်ျားမရှားပါဘူး။ ယောက်ျားတွေ တစ်ပုံတစ် ခေါင်းကြီးပဲ။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ယူချင်နေတာလဲ”

ဝမ်းဇနီးက သူ့ဆန္ဒကို ထပ်တလဲလဲ ဆိုနေတယ်။ သူတောင်းစားကလည်း သူ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြောဆိုနေတယ်။

“သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ သေသွားတဲ့လူကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့ ပြောနေတယ်။ ငါက ရာမမှ မဟုတ်တာ”

သူတောင်းစားလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တုတ်နဲ့ရိုက်တယ်။ ဝမ်းဇနီး သူ ရိုက်သမျှကို မည်သို့မျှ ခွန်းတုန်မပြန်ဘူး။ သည်းခံနေတယ်။ ပရိသတ်တွေ

ရောက်လာကြည့်ကြတယ်။ သူတောင်းစားက ဝမ်းဇနီးအား နှပ်ချေးတွေ၊ ချွေတွေ တစ်ဆုပ်ကြီးကို ပေးတယ်။

“အဲဒါတွေစား”

ဝမ်းဇနီးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မနှစ်မြို့တဲ့ အမူအရာဖြင့် တွန့် ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာတယ်။

ဒါကြောင့် မချစ်ပေမယ့် အောင်ကာနမ်းလိုက်ရတယ်။ အတင်းမျှီချလိုက်တယ်။ လည်ချောင်းထဲ ရောက်သွားတော့ မျိုးချမရ။ တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေတယ်။ မျက်စိ နှိမ့်တို မျိုချမှ ကျသွားတယ်။ သူ့ရင်နေရာ ရောက်သွားမှ ရပ်သွားတယ်။

သူတောင်းစားက ရယ်ပြီးပြောတယ်။

“မင်း ငါ့အတွက် မျှီချတာနော်”

သူတောင်းစား ထွက်ခွာသွားတယ်။ နောက်ကို တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့် မကြည့်တော့ဘူး။ ဝမ်းဇနီးက သူ့နောက်ကို မြန်မြန်လိုက်သွားတယ်။ သူတောင်းစား ထို ထပ်ထပ်တောင်းဆိုမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ဝတ်ကျောင်းထဲ လိုက်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတောင်းစား ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားတယ်။ မတွေ့ရတော့ဘူး။ သူ့မ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ရှာဘဲ အိမ်ကိုသာ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ခင်ပွန်း သေဆုံးလို့ ဝမ်း နည်းမဆုံး ဖြစ်ရရုံမကဘဲ နှပ်တွေ၊ ချွေတွေ မျှီချစားသုံးရတဲ့ အနိမ့်ချခံအဖြစ် ထို တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။

ငိုကြီးချက်မနဲ့ ငိုနေတယ်။ မိမိ ကိုယ်ကိုယ် သေပါစေတော့လို့ပင် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။

အလောင်းကိုပြင်ဖို့ ဝမ်းဇနီး သွားတယ်။ အိမ်ဖော်တွေက ဝမ်းအလောင်း ထို တို့ရထိရမှာကိုပဲ ကြောက်နေကြတယ်။ အလောင်းပြင်နေခိုက် သူ့အစာပြန် ဆဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်လာတယ်။ မနေနိုင်တဲ့အတွက် အန်ချလိုက်တယ်။ အတုံး အစ်တုံး သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဝမ်းအလောင်း ရင်ဘတ်ပေါ် ကျသွား တယ်။ သူ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ အဲဒီအတုံးကို ကြည့်တယ်။ အဲဒီအတုံးက လူ့ နှလုံးတစ်ခုဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဝမ်းအလောင်း ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အဲဒီအတုံး အ ဟိုဟိုဒီဒီ ရွေ့နေတယ်။ ပူနွေးတဲ့ အငွေ့တွေ အဲဒီအတုံးမှ ထွက်နေတယ်။

သူ့ အတော်အံ့သြသွားတယ်။ ဝမ်းအလောင်း ရင်ဘတ်ပေါ်က အနားဒဏ်ရာကို သူ့လက်နဲ့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖိထားတယ်။ အငွေ့တွေ အဲဒီဒဏ်ရာမှ ဆက် နောက် တငွေ့ငွေ့ ထွက်နေတယ်။ အဝတ်တစ်ခုကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး အနားဒဏ် ရာကို စည်းထားလိုက်တယ်။ ဝမ်းအလောင်းကို မတုံ့အခါ အလောင်းက တဖြည်း

ဖြည်း နွေးလာနေတာ သတိပြုမိတယ်။ ဒါကြောင့် အလောင်းကို သားမွေး
ဆောင်နဲ့ မြဲပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီညမှာ ဝမ်း အသက်စရူလာတယ်။ နောက်နေ့မှာတော့ အသက်ရှင်
လာတယ်။

“ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အရောရော အထွေးထွေးတွေချည်းပဲ၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့
အိပ်မက်မက်နေသလို ခံစားနေရတယ်။ ရင်ဘတ်ကလည်း အောင့်တယ်”

ဝမ်းက သူ အိပ်ပျော်သွားသလို ခံစားရကြောင်း ပြန်ပြောပြတယ်။ ဝမ်း
ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အကြွေစေ့လောက်ရှိတဲ့ အမာရွတ်သေးသေးတစ်ခုကို တွေ့မြင်
ရတယ်။ အဲဒီ အမာရွတ်ကလေးလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားတယ်။

ပုံပြောသူ သုံးသပ်ချက်

အဲဒီလူက ဘယ်လောက် ရူးသွပ်တဲ့လူ ဖြစ်လဲနော်။ မကောင်းဆိုးဝါး
တစ်ဦးကို နတ်မိမယ်အလှ ထင်နေတာ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ အရောရောအထွေး
ထွေးတွေ ဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ လူရိုးကို သူခိုးထင်တာပဲ။ အမှန်ကို အမှားထင်
တာပဲ။ အလှကို ကိုးကွယ်သူ၊ အလှနောက် တကောက်ကောက်လိုက်သူ၊ စနစ်
က ချွဲတွေစားရမယ်။ ‘ကောင်းကင်ဘုံ လမ်းစဉ်က ပေးဆပ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဲဒီလူမိုက် ဘယ်တော့မှ မသင်ယူဘူး။ဟိုက်...။ ကျွတ်... ကျွတ်...
ကျွတ်။

[တရုတ်]

မနေ့က ကောင်မလေး

ဟိုးတုန်းကပေါ့။ ဆိုးလိမ္မိုး ဆင်ခြေဖုံးမှာ သူဆင်းရဲတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ
သိပ်ဆင်းရဲတဲ့အတွက် သူ့မိသားစုကို မကျွေးမွေးနိုင်ဘူး။ အိမ်ကလည်း ကြွယ်
မြင် လမြင်။ သူ့ဆင်းရဲမှုဒဏ် သူ့မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဘဝ
တို့ အဆုံးစီရင်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တစ်နေ့မှာ သူ ဘယ်သွားမယ်လို့ မပြောဘဲ အိမ်မှ ထွက်သွားတယ်။
ဖန်မြစ်ကမ်းနဖူးတွေကို လျှောက်သွားတယ်။ သိပ်မြင့်တဲ့ ကျောက်ဆောင်ထိပ်
တစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ ကျောက်ဆောင်ထိပ်ကို တက်သွားပြီး မျက်စိမှိတ်
တာ ရေထဲခုန်ချတယ်။ ရေထဲကျသွားရင် သူ ချက်ချင်း သေဆုံးသွားမယ်
ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့။ မြစ်ကမ်းစပ်မှာ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက် အဝတ်
လျှော်နေတယ်။ ရေထဲခုန်ချပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာတဲ့အခါ မိန်းမချောကလေး
က သေကြောင်းကြံစည်သူကို သောင်ပြင်ပေါ်မှာ သတိမေ့နေတာ တွေ့ရတယ်။
သူ့မှာ ဘာထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းမှလည်း မရှိဘူး။

သိပ်မကြာမီ အဲဒီသေကြောင်းကြံသူ သတိရလာတယ်။ မိန်းကလေးက
သူ ဘာဖြစ်သလဲလို့ မေးတယ်။ မိန်းကလေးအား သူ့ဇာတ်ကြောင်း ပြောပြတယ်။
အဲဒီတော့ မိန်းကလေးက သူ့ကို အကြောင်းအကျိုး ရှင်းပြတယ်။

“မင်း အသက်မသေတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ရှင် နောင် ဒီလိုအံ့ပဲ
ချီး မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ရှင်က ငယ်ပါဇားတယ်။
တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင် ကံကောင်းမှာပါ၊ ရှင် ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့အတူ ကျွန်မ
အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်မအိမ်မှာ နားနားနေနေ အနားယူပါလား”

မိန်းကလေးလည်း သူ့အိမ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်က တိုက်အိမ်ကြီး။ တောင်ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ တစ်လုံးတည်း အထီးတည်း။ ဒါတွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မှန်းဆကြည့်နိုင်တယ်။ သေကြောင်းကြံစည်သူလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ နေတယ်။ သိပ်မကြာမီ မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်ကြိုက်သွားတယ်။ သူ့မိသားစုကို လုံးဝ မေ့သွားတယ်။ သူ ရေထဲခုန်ချ သေကြောင်းကြံစဉ်မှာ တကယ်တော့ ဘဝရဲ့နိဂုံးပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူ စိတ်မကူးမိခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးရဲ့အလှက သူ့ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဝတ်စရာ အဝတ်အထည်လှလှတွေ ပေးတယ်။ နတ်သုဒ္ဓါ အစားအစာမျိုးတွေ ကျွေးတယ်။ အိမ်ကြီးက သူ တွေးစဉ် စိတ်ကူးမိတာထက် ပိုပြီးတောင် ကြွယ်ဝနေသေးတယ်။ သူ့အတွက် နတ်ဘုံ နတ်နန်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။

သူတို့နှစ်ဦး လအနည်းငယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒီသာယာမှုတွေ လျော့ပြေစ ပြုလာတယ်။ ဆိုးလိမ္မ့်မှာရှိတဲ့ သူ့မိသားစုကို ပြန်တွေ့မိလာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ခဏတဖြုတ် ခရီးထွက်ချင်ကြောင်း မိန်းကလေးကို ပြောဟယ်။ သူ့အိမ်ကို ပြန်မယ်လို့ မပြောပေမဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ရည်ရွယ်ရင်းစိတ်ကို မှန်းဆသိရှိနေတယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားရင် ကျွန်မကို မေ့သွားပြီး ပြန်မလာမှာ စိုးပါတယ်”

မှန်ပါတယ်။ သူကလည်း မိန်းမချောကလေး တွေးသလို ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိသားစုနဲ့အတူ ပြန်လည်ဆုံဆည်းပြီး နေထိုင်သွားမယ်လို့ ကာယံရှင်ကိုယ်တိုင် အတွေးဝင်လာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။

“မင်းကို ငါ ဘယ်လို ဓမ္မနိုင်ပါ့မလဲ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်းထံ အရောက် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ရှင် ဒါလောက်သွားချင်ရင်လည်း သွားပါ၊ ကျွန်မ မတားတော့ပါဘူး” မိန်းကလေးက သူ့စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကို ဝေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်ပြန်တယ်။

“ရှင် ကျွန်မထံ ပြန်လာတဲ့အခါ ရှင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လမ်းမှာ တားဆီးပိတ်ပင်မှုတွေလုပ်ရင် ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသာ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မျှော်နေမယ်”

သေကြောင်းကြံစည်သူ ယောက်ျားလည်း သူ့မိသားစုရှိရာ ကျေးရွာအိမ်ထို ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့ကျေးရွာရောက်တဲ့အခါ သူ့မျက်စိ သူ့မယုနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ယခင်အိမ်နေရာမှာ ခမ်းနည်းထည်ဝါလှတဲ့ အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို သူ တွေ့ရတယ်။ အိမ်ကြီးနား ကပ်သွားတော့ အဝင်ပေါက်မှာ သူ့နာမည်ကိုတွေ့ရတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ အတွေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ သူ့မိန်းမ သူမရှိခိုက်မှာ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ဖြစ်လို့လားဆိုတဲ့ အတွေး။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်စဉ်းစားမိပြန်တယ်။ သူ့ဇနီးကို အပြစ်မဆိုသင့်။ သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်ဆိုသင့်တယ်။ အချိန်အကြာကြီး လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာ မဟုတ်လားတဲ့။

သူ ဝင်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။ သူ့သား ထွက်လာပြီး တံခါး ဖွင့်တယ်။ မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက် ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာနေရတဲ့ ဖခင်ကို ကြည့်နေတယ်။

“ဟေး... အဖေ ပြန်လာပြီ၊ အဖေ ပြန်လာပြီ”
သားက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြီးနောက် မိခင်ကို လှမ်းခေါ်ပြောတယ်။

“အမေ... အမေ... အဖေ ပြန်လာပြီ၊ အဖေ ပြန်လာပြီ”
ဇနီးလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြေးထွက်လာတယ်။ ခင်ပွန်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဇနီးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။
“ဒီအိမ် ဘယ်သူဆောက်ပေးတာလဲ၊ မင်း ပိုက်ဆံဘယ်ကရလဲ”

သူ့ဇနီးလည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။
“ရှင်ပဲ ငွေတွေ နေ့တိုင်းပို့နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဧည့်သည်တွေ ရှင်ပို့နေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အခုပြောတာတွေ မှားလား”
အဖြစ်မှန်တွေ တဖြည်းဖြည်း တရေးရေး သူ မြင်လာတယ်။
“ကေန္တတော့” သူပုံဖြစ်ရမယ်” ဆိုတဲ့အတွေး။

‘သူ’ ဆိုတာ အတူနေခဲ့တဲ့ သူ့ငွေ့မ။ တခြား မည်သူမျှ သူ့မိသားစုကို ဧည့်ထောက်ပံ့မည့်သူ ရှိမှာမဟုတ်။ ခင်ပွန်းက တဟားဟား ရယ်လိုက်တယ်။ သူ့မိန်းမကို သူ ပြောင်လှောင်ပြောဟန်၊ ချစ်စနိုးလို စသလိုလို လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြောတဲ့အကြောင်းအရာလည်း ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ သူ

သေကြောင်းကြံခဲ့တဲ့အကြောင်း လုံးဝ မဟာဘူး။ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် သူဌေးမနဲ့ အကြောင်း ဇာတ်မြုပ်ထားတယ်။

မိသားစု ပြန်လည်ဆုံဆည်းရလို့ သူ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လအတော်ကြာလာတော့ သူ့မိန်းမချောကလေးကို သတိတရ ရှိလာ ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံး သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလာတယ်။ သူ့ရင်တွေ ပူနေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ဇနီးနဲ့ မိသားစုကို ထားခဲ့ပြီး သူ့မိန်းမချောကလေးထံ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပြန်တယ်။

လမ်းခုလတ်မှာ သစ်ခေါင်းဟောင်းလောင်းနဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို သူ ဖြတ်သန်းသွားရတယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးအနီးအရောက်မှာ သူ့ကိုခေါ်တဲ့အသံ ကြားရတယ်။

“မြေးချစ်ကလေး၊ ငါက မင်းအဘိုးရဲ့ ဝိညာဉ်ပါ။ ငါပြောတာ သေသေ ချာချာ နားထောင်ပါ။ မိန်းမချောကလေးထံ ပြန်မသွားပါနဲ့။ ငါ့မြေးအကျွန်ုပ် အတွက် ဘိုးဘိုးပြောတာပါ။ အဲဒီမိန်းမချောကလေးက တကယ့်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ အသက် ထောင်ပေါင်းများစွာကြီးတဲ့ ကင်းခြေများတစ်ကောင် ဖြစ်တယ်”

အသံက သူ့အဘိုးအသံအတိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားတွေကို အယုံအကြည် မရှိဘူး။ မိန်းမချောကလေး ကွန်ယက်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ရှာဘူးလေ။ သတိပေးစကားမှန်တာတောင် မိန်းမချောကလေးထံ အရောက်သွားမှာပဲ။ ဘာမှ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိ မဟုတ်လား။ မိမိကိုယ်ကိုယ်တောင် သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့ဖူးသူ။ နောက်ထပ် သေခြင်းကို သူ မမျှ၊ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘိုးဘိုး ကျွန်တော် သူ့ကို သွားတွေ့ရမယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖြန်လာမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်တက်ကို ဘာမှ တားဆီးလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့သေတာ မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်သေခဲ့ဖူးပြီးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ သေမယ်ဆိုတောင် ကျွန်တော် သွားမှာပါပဲ။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျွန်တော့်မိသားစုရဲ့ အငတ်ဘေးကို သူ ကယ်တင်ခဲ့လို့ပါပဲ”

“ငါ့မြေး သွားမယ်စိတ် ပိုင်းဖြတ်တာ သိရပါပြီ။ မသေရအောင် နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ငါ့မြေး တတ်နိုင်ရင် ဆေးပြင်းလိပ်ပြင်းပြင်းကိုဖယ်ပြီး သောက်လည်းသောက်ပါ။ ဆေးအရည်တွေကို ပါးစပ်ထဲ ငုံထားပါ။ သူ့ကို

တွေ့တွေ့ချင်း မျက်နှာကို အဲဒီဆေးအရည်တွေနဲ့ တွေးပါ။ ငါ့မြေး အဲဒီလို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ငါ့မြေး သေရမှာ မလွဲဘူး။ ကျွတ်... ကျွတ် သနားစရာ ဆောင်းလိုက်တဲ့လူ၊ သူ့အလှ ကွန်ယက်နဲ့ မင်းကို ယက်ဖောက်ထားတယ်”

ဈေးကိုသွားပြီး ဆေးရွက်အပြင်းစား ရှာဝယ်တယ်။ ဒီနောက် သူ့ခရီးကို ဆက်နိုင်တော့တာပဲ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆေးလိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် သောက်တယ်။ ဆေးအရည်တွေကို ပါးစပ်ထဲ ငုံထားတယ်။ အိမ်ရောက်သွားတော့ ဝင်းတံခါးအက်ကြောင်းတစ်ခုမှ အထဲကို ချောင်းကြည့်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ကင်းခြေများတစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးကို တွေ့ရတယ်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ဘယ်လိုအခြေအနေဆိုနဲ့ ကြုံရကြုံရ သူ့မိန်းမချောကလေးကိုတွေ့ဖို့ သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် တံခါးကို ရဲရဲပဲ ခေါက်လိုက်တယ်။ မိန်းမချောကလေး ထွက်လာပြီး ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်။ မိန်းမချောကလေး အပြုံးဝေဝေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘူး။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာက ဆေးရွက်ဆေးလိပ်အရည်တွေက အပြည့်မဟုတ်လား။ မိန်းမချောကလေး သူ့ချစ်ယောက်ျားရဲ့ ပါးစပ်အနေအထား၊ ထူးဆန်းတဲ့ မျက်လုံးတွေအကြည့်ကို ဂရုပြုမိတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ရမယ်လို့ မှန်းဆမိတယ်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်ပြီး မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားတယ်။

ယောက်ျားက အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ မိန်းမချောကလေးကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေတယ်။ မိန်းမချောကလေးက သူ့စိတ်ထဲမှာ ယခင်က လို ပိုချောနေ လှနေတယ်လို့ မြင်လာတယ်။ ပိတုန်းရောင်ဆံပင်၊ သမင်မဇူတ်လုံးတွေ၊ သုံးရက်လခုံးမျက်စာ၊ နှာတံ၊ ရွှန်းမြဲမြဲနှုတ်ခမ်း။ ဒါတွေအားလုံး ထင်အတိုင်းပါပဲလား။ သူ့စိတ်မျက်စိထဲမှာ တရားရေးနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဘိုး သိပ်ပြာ သတိပေးစကားတွေက ပျံ့လွင့်လာပြန်တယ်။ အချစ်နဲ့ သတိပေးစကား သူ့ရင်မှာ တစ်လှည့်စီ။ သတိပေးစကားက အလှကို လွှမ်းမိုးလိုက်တယ်။ ချက်နှာကို ဆေးအရည်နဲ့ တွေးတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြုန်းခနဲ မိန်းမချောကလေး ဇာရှပ်ရှပ် ငိုချပါလေရော။ သူ့ဦးခေါင်းကလေးကို ညှုတ်လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီး တင်ငင် ငိုပါလေရော။ ယောက်ျားက မိန်းမချောကလေးကို ငေးကြည့်နေတယ်။ အာဆက်လုပ်ရမယ်မသိ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ မိန်းမချောကလေး ဟာ ယခင်ကထက် ဆထမ်းပိုးတိုးလှနေတယ်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ့စိတ် ဆွေ ဖြေလျော့ကျလာတယ်။ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး ပြတင်းကို သွားတယ်။

တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကိုက်ထားတဲ့ ပါးစပ်ထဲမှ ဆေးအရည်တွေကို အပြင်ဘက်
ကို ထွေးပစ်လိုက်တယ်။

မိန်းမချောကလေးရဲ့ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ
လွင့်ပျောက်သွားတယ်။ သူ့အဖြစ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောပြတယ်။ “စာနာထောက်
ထားမှုအတွက် ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ မောင်၊ မောင် ကြားခဲ့တဲ့အသံဟာ မောင့်အဘိုး
အသံ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်ခေါင်းထဲက ကျိန်စာသင့် မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ အသံပါ
မောင်၊ ကျွန်မဟာ ကောင်းကင်ဘုံ ဘုရင့်သမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ မြွေ
နန်းတော်မှ ကျေးကျွန်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို သူက မေတ္တာရှိနေလို့
အမျိုးမျိုး သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မခမည်းတော် ဒီအကြောင်းသိတော့ ကျွန်မ
တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို လူ့ဘုံမှာ ကင်းမြေ
များ တစ်ကောင်အဖြစ် သုံးနှစ်နေဖို့ အမိန့်ချခဲ့ပါတယ်။ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း
သူကို မြွေတစ်ကောင်အဖြစ် ထာဝရနေဖို့ အမိန့်ချခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ သူ့ကံကြမ္မာ
ကို အမြဲ မကြေမချမ်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မကို အန္တရာယ်တွေ လိုက်ပေးနေတာ ဖြစ်
တယ်။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မ ပြစ်ဒဏ်လွတ်ရမည့် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။
နက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်မ ခမည်းတော်ထံ ကျွန်မ ပြန်ရပါမယ်။ မောင် ကျွန်မမျက်နှာ
ကို ထွေးခဲ့ရင် ကျွန်မ လူ့ဘုံမှာ နောက်ထပ် သုံးနှစ်နေရဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမည့် ရက်တစ်ရက်
သာ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီညမှာ သူတို့ အလှပဆုံး အိပ်မက်တွေ မက်ကြတယ်။
နံနက်မိုးလင်းလို့ ယောက်ျားအိပ်ရာနီးတဲ့အခါ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ မိမိခန္ဓာကိုယ်
လဲလျောင်းနေတာ သတိပြုမိတယ်။ အိမ်နေရာ အမှတ်အသားလည်း မရှိဘဲ
မိမိတစ်ယောက်တည်း အထီးတည်း။

[တိုရီးထူး]

အချစ်အတွက် ပေးဆပ်သူ

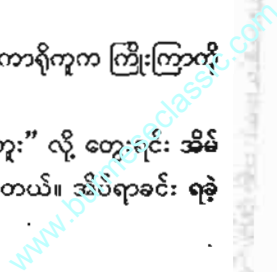
တစ်ခါက ကာရိုကူ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီယောက်ျားဟာ တောင်
တွေရဲ့ နောက်ဘက်အလှမ်းဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ အသက် ၇၀ အရွယ်ရှိ မိခင်
နဲ့အတူနေတယ်။ ကာရိုကူက မီးသွေးဖုတ်ရောင်းပြီး မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေး
တယ်။ ဆောင်းတစ်နေ့မှာ အိပ်ရာခင်းဝယ်ဖို့ ရွာကိုသွားတယ်။ လမ်းခုလတ်
မှာ ကြိုးကြာတစ်ကောင် ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေလို့ အတင်းရုန်းနေတာ
တွေ့ရတယ်။ ကာရိုကူက ကြိုးကြာကို လှောင်အိမ်မှ လွတ်မလို့လုပ်နေတုန်း
ထောင်ချောက်ပိုင်ရှင် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူက ကာရိုကူကို ခပ်ထန်ထန်
ငေါက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တခြားလူအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေး
တာလား”

“ကြိုးကြာကို သနားလို့ ကျွန်တော်လွတ်ဖို့ လုပ်နေတာပါ။ ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ကို ကြိုးကြာရောင်းမလား၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာခင်းသွားဝယ်မည့်
ပိုက်ဆံ ဒီမှာ၊ အိပ်ရာခင်း မဝယ်တော့ဘူး ပိုက်ဆံယူပြီး ကြိုးကြာကို ကျွန်တော်
ပေးပါ”

ထောင်ချောက်ပိုင်ရှင်လည်း သဘောတူတယ်။ ကာရိုကူက ကြိုးကြာကို
ထုပြီး ချက်ချင်းလွတ်လိုက်တယ်။

“ဒီည တို့တော့ ချမ်းမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး” လို့ တွေးရင်း အိမ်
ပြန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့အမေ သူ့ကိုမေးတယ်။ အိပ်ရာခင်း ရခဲ့
လားလို့။

“ထောင်ချောက်ထဲမှာ ကြိုးကြာတစ်ကောင် မိနေတာတွေ့လို့ သနားတာနဲ့ ကြိုးကြာကိုဝယ်ပြီး လွတ်လိုက်တယ် အမေ”

“အေး... သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ သားရယ်”
နောက်တစ်နေ့ ညနေ။ အမှောင်ထုလွှမ်းစ ပြုလာပြီ။ လူစိမ်း မိန်းမချောတစ်ဦး ကာရိုကူအိမ်ကို ရောက်လာတယ်။

“ကျွန်မ အခုတစ်ည ဒီမှာတည်းပါရစေ”
“ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်တဲကလေးမှာ ဘာမျှမရှိဘူး”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ည တည်းပါရစေ”

ကာရိုကူ မငြင်းသာတော့ဘူး။ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီညနေခင်းမှာပဲ မိန်းကလေးက ကာရိုကူကို သူ ဆွေးနွေးစရာတစ်ခုရှိကြောင်း ပြောတယ်။ ကာရိုကူက သဘောတူလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ မိန်းကလေးက သူ့ကို ဇနီးအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ ပြောတယ်။

ကာရိုကူလည်း အံ့သြတွေဝေသွားတယ်။
“ငါ့ဘဝမှာ မင်းလောက်ချော၊ မင်းလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး မြင်ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ၊ ငါက ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ပါ၊ ည မနက် ထမင်းတောင် မှန်မှန်စားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နဲ့လုပ်ပြီး မင်းကို ဇနီးတော်နိုင်မလဲ”

“မငြင်းပါနဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ရှင်ဇနီးအဖြစ် ခေါ်ထားပါ”
“အင်း... မင်း ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကာရိုကူမိခင် သူတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကြားတယ်။
“ညည်း ဒီလောက် တောင်းပန်နေမှတော့ ငြင်းလို့လည်း မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ညည်းနဲ့ငါ့သားကို သဘောတူတယ်၊ ဒီမှာနေပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ပါ”
သူတို့နှစ်ဦးကို ထိမ်းမြားပေးလိုက်တယ်။
လက်ထပ်ပြီး လအနည်းငယ်ကြာသွားပြီ၊ မိန်းကလေးက ခင်ပွန်းကာရိုကူကို ပြောတယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဗီရိတစ်လုံးထဲ ထည့်ထားပါ၊ တံခါးကို အံကျအောင် ပိတ်ပါ၊ သုံးရက်မပြည့်မချင်း ဖွင့်မကြည့်ပါနဲ့”

ကာရိုကူလည်း မိန်းကလေးကို ဗီရိထဲထည့်တယ်။ လေးရက်မြောက်နေ့မှာ မိန်းကလေး ဗီရိထဲမှ ထွက်လာတယ်။

“ဗီရိထဲမှာ သိပ်ကျဉ်းကြပ်မှာ၊ သက်သောင့်သက်သာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇင်းကို ငါ ဖိုးရိမ်နေတာ၊ မြန်မြန်...၊ တစ်ခုခု စားရအောင်”
“ကောင်းပါပြီ”

မိန်းကလေး ထမင်းစားတယ်။ အဲဒီနောက် မိန်းကလေးက ကာရိုကူထံ ပြောတယ်။
“ကာရိုကူ... ကာရိုကူ... ကျွန်မ ဘီရိထဲမှာ ရှိနေတုန်း ရက်တဲ့အထည်လေး နှစ်ထောင်နဲ့ ရောင်းပါ”

မိန်းကလေးက ဗီရိထဲမှ အထည်ထုပ်ကို ထုတ်ယူပေးတယ်။ ကာရိုယူလည်း အထည်ထုပ်ကို ရွာသူကြီးထံ သွားရောင်းတယ်။ ရွာသူကြီးက သိပ်သဘောကျသွားတယ်။

“သိပ်လှတဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ နှစ်ထောင်မဟုတ်ဘူး၊ သုံးထောင်တောင်ပေးမယ်၊ အဲဒီလိုဟာမျိုး နောက်ရနိုင်ဦးမလား”
“ကျွန်တော့်ဇနီးကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“အို... မေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ မင်း သဘောတူရင် ပြီးတာပဲ၊ အခု ဗိုက်ဆံတစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ်”
ကာရိုကူ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရွာသူကြီးပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်ပြောပြတယ်။

“ကျွန်မကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ၊ ကျွန်မ ရက်ပေးပါမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဗီရိထဲမှာ ကျွန်မကို တစ်ပတ်ပိတ်ထားပါ၊ အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်မကို လာရောက်ဖွင့်မကြည့်ပါနဲ့”

ကာရိုကူလည်း မိန်းကလေးကို ဗီရိထဲ ထည့်ပိတ်ပေးတယ်။
ကာရိုကူ သူ့ဇနီးအတွက် စိတ်ပူနေတယ်။ တစ်ပတ်ပြည့်လုနီးမှာ သိပ်စိတ်ပူလွန်းလာတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ သူ့ဇနီးအခြေအနေတို သိရအောင် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်တယ်။ ဗီရိထဲမှာ ကြိုးကြာကို တွေ့တယ်။ ဓနုတိုယ်ပေါ်က အမွှေးတွေ ဆွဲနှုတ်ယူထားတဲ့အတွက် ဓနုတိုယ်အမွှေးအမျှင်တစ်ခုမျှ မရှိဘူး။ ဗလာကျင်းနေတယ်။ အမွှေးတွေ အသုံးပြုပြီး

အထည်ရက်တာ ဖြစ်တယ်။ ရက်နေတဲ့ အထည်လည်း ပြီးခါစကလေး ရှိသေးတယ်။

“ကျွန်မ အထည်ရက်ပြီးနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင် သိသွားလို့ ရှင် ကျွန်မကို မချစ်တော့မှာ စိုးတယ်။ ကျွန်မ ကျွန်မအိမ်ကိုပြန်ရမယ်။ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကြီးကြာပါ။ ရှင် ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း အထည်ကို ရွာသူကြီးထံ ယူသွားပါ”

ပြောပြီးတာနဲ့ တစ်ဖြိုင်နက် ကြီးကြာလည်း အနောက်ဘက်ဆီကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လှည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြီးကြာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရောက်လာတယ်။ ကြီးကြာကို ရံလျက် ပျံသွားကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ကာရိုကူလည်း သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ချစ်ဇနီး ကြီးကြာကို သူ သိပ်သတိရနေတယ်။ မတွေ့ရ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ တောအနံ့ တောင်အနံ့ ဂျပန်ပြည်တစ်ပြည်လုံး လိုက်လံရှာတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကာရိုကူ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ နားနားနေနေ ထိုင်နေတယ်။ သမုဒ္ဒရာဘက်မှ ဦးတည်လာနေတဲ့ လှေတစ်စင်းကို တွေ့တယ်။ လှေထဲမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် တည်းရှိတယ်။

“သိပ်အံ့ဩစရာပါလား၊ ဘယ်ကလာသလဲ မသိဘူး၊ ဒီအနီးအနားမှာ လည်း ကျွန်းတွေမရှိဘူး”

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေတယ်။ မကြာမီ လှေကမ်းစပ်ဆိုက်လာတယ်။

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုး ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ”

“ကြီးကြာမွေးဝတ်ရုံကျွန်းက လာခဲ့တာ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကျွန်း ပို့ပေးပါလား”

အဘိုးအို ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်တယ်။ ကာရိုကူလည်း လှေပေါ်တက်တယ်။ လှေရေပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေတယ်။ သိပ်မကြာမီ အလွန်လှူစတဲ့ ကမ်းခြေဖြူဖြူကို ရောက်သွားတယ်။ သူတို့ လှေပေါ်မှ ဆင်းတယ်။ ဆင်းပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ လှေနဲ့ အဘိုးအိုကို မတွေ့ရတော့ဘူး။

ကာရိုကူ ကမ်းခြေပေါ် လျှောက်သွားတယ်။ ရေကန်လှလှကလေးတစ်ခု

ကို မကြာမီ ရောက်သွားတယ်။ ရေကန်အလယ်မှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိတယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာ အမွှေးအမှင်မရှိတဲ့ ကြီးကြားကို တွေ့သွားတယ်။ များပြားလှတဲ့ ကြီးကြာတွေက အမွှေးအမှင်မဲ့ ကြီးကြာကို ဝန်းရံထားကြတယ်။ အမွှေးအမှင်မဲ့ ကြီးကြာဟာ ကြီးကြာတွေရဲ့ ဘုရင်မ မဟုတ်လား။

ခဏတဖြုတ်လောက်နေပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြုစုတယ်။ ဒီနောက် အဘိုးအိုဟာ လှေနဲ့ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကာရိုကူကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားတယ်။

[ကုန်]

ဝံပုလွေအိပ်မက်

မိလိ ရွာမှာ တိုင်း ဆိုတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် နေထိုင်တယ်။ သူ့သားကြီးက ဆောင်ပိုင်းမှာ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့သားအိမ်က ထွက်သွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထံမှ စာမလာ သတင်းမကြားခဲ့ရဘူး။ တစ်နေ့မှာ ဒင် ဆိုတဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ဦး အဘိုးကြီးထံ အလည် ရောက်လာတယ်။ ဒင်က စိတ် နှမ်းအားထက်သူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ အကြားအမြင်ရသူလို ဆိုပါတယ်။ အဘိုး ကြီးက ဒင်ကို စိတ်အကြားအမြင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းလိုတယ်။ ဒင်ပြော တဲ့ အထူးအဆန်းအရာတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု အေးချင်လာတယ်။

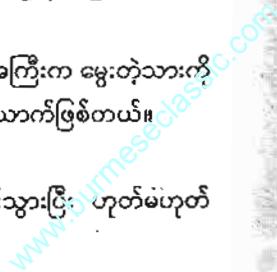
ရက်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါ တိုင် အိပ်နေစဉ် ဒင် သူ့ထံ ချဉ်းကပ် လျှောက်ရိလာတယ်လို့ မြင်တယ်။ သူ့ကို လမ်းလျှောက်ဖို့ လာခေါ်တယ်လို့ မြင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြို့တံခါးအပြင်ဘက်နဲ့ ကျုံးမှာ လမ်းအတူတူ လျှောက်ကြတယ်။ ဒင်က ဝင်းတံခါးကြီးတစ်ခုကို ညွှန်ပြရင်းပြောတယ်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားတူနေတဲ့ နေရာပေါ့”

အဘိုးကြီးမှာ နှမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီနှမအကြီးက မွေးတဲ့သားကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီတူက ရှန်စီမှာ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ခင်ဗျား မယုံရင် ဝင်းတံခါးကြီးအတွင်း ဝင်သွားပြီး ဟုတ်မဟုတ် ပြန်ပြောပါ”

ဘိုင်လည်း ဝင်းတံခါးကြီးအတွင်း ဝင်သွားတယ်။ သူ့တူခန်းမကြီးတစ်ခုထဲမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့တယ်။ အရာရှိဝတ်ရုံနီကို ဝတ်ပြီး ဇကာဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတယ်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်တွေ ဝန်းရံထားတယ်။ ဒင်က အဘိုးအိုအား ဘေးဘက်ဆွဲလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားသား တရားခွင်က ဒီနေရာမှ သိပ်မဝေးဘူး။ ခင်ဗျား သွားကြည့်ချင်လား။”

ဘိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူတို့ ခန်းမကြီးတစ်ခုရှေ့ ရောက်သွားတယ်။ “အထဲဝင်ကြစို့” လို့ ဒင်က ပြောတယ်။ ဘိုင် အထဲကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မြင်တာအားလုံးဟာ အထဲလမ်းကိုပိတ်ထားတဲ့ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့နိုင်တယ်။ သူ သိပ်ကြောက်စရာ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အထဲကို မဝင်ရဲတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒင်က “ဝင်ကြစို့” လို့ တစ်ခါထပ် ပြောပြန်တယ်။ အဘိုးကြီးလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ တံခါးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်သွားတယ်။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဝံပုလွေတွေအပြည့် သူ တွေ့သွားတယ်။ ဝံပုလွေတွေက အရိုးပုံကြီးတစ်ခုကို ဝိုင်းထားတယ်။ အဲဒါလို မြင်လိုက်ရတော့ သူ ပိုကြောက်ရွံ့သွားတယ်။ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နဲ့ပဲ ဒင်နောက်က လိုက်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးကြီးရဲ့သား ဖြတ်သွားတာနဲ့ ကြိုတယ်။ သူ့ဖခင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကို သူ့အတူ ခဏလောက် ထိုင်ဖို့ပြောတယ်။ သူ့ဖခင်နဲ့ သူ့ဆွေမျိုး ‘ဒင်’ တို့ စာထမင်းဟင်း ချက်ခိုင်းတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် လူသေပါးစပ်ထဲ ကိုက်ဝင်လာတယ်။

“အလောင်းကောင်ကို မီးဖိုထဲ ယူသွား၊ တို့စားဖို့ မြန်မြန်ချက်ခဲ” အဘိုးကြီး သူ့သားစကားကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားတယ်။ ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ဝံပုလွေတွေနဲ့ လူပိတ်ဆိုနေတယ်။

ရုတ်ခြည်းပဲ ဝံပုလွေတွေ အူသံထွက်ပေါ်လာတယ်။ ဝံပုလွေတွေ မပြေး ဒီပြေးနဲ့။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။ အချို့က အိပ်ရာကုတင်အောက် မပြေးကြတယ်။ အချို့က စားပွဲအောက် ဝင်ပြေးကြတယ်။ အခြေအနေက ဝံပုလွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဘိုးကြီး စဉ်းစားမိတယ်။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားမလည်

ဘူး။ ရွှေရောင်ကျည်ကာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စစ်သားနှစ်ဦး ကြီးမားတစ်ချောင်းကိုလျက် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာတယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့သားတို့ ကြီးနဲ့ တုတ်တယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့သား မြေပေါ်လဲကျသွားပြီး သွားတဖြိုးဖြိုးနဲ့ ထွားကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်က အဖိုး ထိုက်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျားကို ခုတ်သတ်မလို လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားစစ်သားက “သိပ်မလောနဲ့၊ နောက်နှစ် စတုတ္ထလမှာမှ လုပ်ရမည်ကိစ္စ၊ လောလောဆယ် နည်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့သွားတွေ ရိုက်မချိုးသေးတာလဲ” လို့ ပြောတယ်။ သတ္တုချောင်းတိုတစ်ချောင်းကိုယူကာ ကျားသွားတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်တယ်။ ခန်းမတစ်ခုလုံး ကျားသွားတွေ ပြန်ကြီးသွားတော့တယ်။ ကျားကြီးရဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံကြီးဟာ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ တောင်ကုန်းတွေကို သိမ်သိမ်ခါသွားတယ်။

အဘိုးကြီးလည်း ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားတယ်။ အခုခု အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိပ်မက်တွေလို သိတယ်။ သူ့အလုပ်သမားတစ်ဦးအား ဒင်တို့ သွားခေါ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဒင်က လိုက်မလာဘူး။ အဘိုးကြီးလည်း အိပ်မက်တို့ ရေးမှတ်တယ်။ သူ့သားထံ စာရေးပြီး သူ့အငယ်ဆုံးသားကို စေလွှတ်ပြီး နားပေးခိုင်းတယ်။

သားထွေးလည်း စာယူပြီး သူ့အစ်ကိုထံ ရောက်သွားတယ်။ သူ့အစ်ကို သူ့သွားတွေ ကျိုးနေတာတွေ ရတဲ့အတွက် အလွန် အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့အကိုတို့ အဖြစ်အပျက် မေးကြည့်တယ်။ အရက်သောက်ပြီးနောက် မြင်းနဲ့သွားရာ မြင်းပေါ်မှကျလို့ သွားတွေမရှိတော့ကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့နေ့က သူ့ဖခင် အိပ်မက်မက်တဲ့နေ့နဲ့ တစ်နေ့တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ညီထွေးက ဖခင်စာကို ပေးတယ်။ စာကိုဖတ်ပြီး မျက်နှာညှိုးသွားတယ်။

“ရောက်တတ်ရာရာ အိပ်မက်တွေပါ။ အဖြစ်အပျက်တွေက တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါ။ စိုးရိမ်စရာ ကြောက်ရွံ့စရာမလိုပါဘူး။”

သူ့မှာ အခြားအရေးကြီးကိစ္စတွေ လုပ်ဆောင်နေရတဲ့အတွက် ဒီအိပ်မက်အဖြစ်အပျက်ကို မတွေးအားဘူး။ ညီထွေးလည်း သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာ ရက်တော်အတိတ်ကြာနေတယ်။ သူ့အစ်ကို အပေါင်းအသင်းတွေ ဒုစရိုက်သမားတစ်စု ဖြစ်ကြောင်း သိလာတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေ ဖြစ်တယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားစေတဲ့ အပြုအမူတွေ လုပ်ဆောင်နေသူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူ့အစ်ကိုကို အဲဒီအမူအကျင့်တွေ ရင်ဆိုင်အောင် လုပ်

ပစ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုက သူ့ညီထွေးပြောတာကို လက်မခံဘဲ ဆင်ခြေပေးတယ်။

“မင်းက တောမှာနေတာ၊ ဒါမျိုးတွေ မင်းမှ နားမလည်တာ၊ အရာရှိ လောကမှာ ဘယ်လိုပြုမူရတယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ပါဘူး၊ ရာထူးတက်ဖို့ အထက်လူကြီးတွေကို ‘ဖား’ ရတယ်။ သာမန်လူတွေကို ဖားစရာ မလိုဘူး။ တကယ်တော့ အရာရှိဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး အများပြည်သူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေအတွက် ကြည့်ရှုမယ်ဆိုရင် အထက်လူကြီးတွေရဲ့ ဘဝင်စွဲသူတစ်ဦး ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

ညီထွေးလည်း သူ့စကားတွေ အချည်းနှီးဖြစ်တာ သိတယ်။ ပြောနေလည်း အချိန်ကုန်ရုံသာ ရှိမယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ဖခင်ကို အကြောင်းအကျိုးတွေ ပြန်လည်ရှင်းပြတယ်။ အဘိုးကြီး ချိုးပွဲချင့်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို မတွယ်တာတော့ဘဲ ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေကို ဝေပေးတယ်။ နတ်ဘုရားတွေထံမှာလည်း ဆုတောင်းတယ်။ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေ သူ့ဆုံးမ သွန်သင်မရတဲ့သားအပေါ်ချတဲ့အခါ သူ့အဖေနဲ့အတူ သူ့မိသားစုလည်း မျှဝေ ခံစားပါရစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။

နောက်နှစ်မှာ အဘိုးကြီးဘိုင် သူ့သားကြီး ရာထူးတက်ပြီး အခြားရာထူးနေရာ ရွှေ့သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ရရှိတယ်။ သတင်းကြားရတဲ့ ရွာသူရွာသား လူအုပ်ကြီးတွေ အဘိုးကြီးဘိုင်ထံ လာရောက်ပြီး ဝမ်းသာစကားဆိုကြတယ်။ ဘိုင်က အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေပြီး ဖျားနာဟန်ဆောင်တယ်။ လူတွေဝန်းရံ လက်ခံမတွေ့ချင်ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးက သူ့အတွေးမှ မထွက်ဘူး။ သူ့သားတွေ ပြောစကားတွေ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်ရိပ်ရိပ် ပြေးနေတယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ‘ဘိုင်’ သူ့သားကြီးသတင်း ထပ်ကြားရတယ်။ သူ့သားကြီးအလုပ်မှ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဓားပြတွေ ဖမ်းဆီးပြီး သူ့လူယုံတော်များအားလုံးကိုလည်း သတ်လိုက်ကြောင်း ဖြစ်တယ်။ အဘိုးကြီး အိပ်ရာထဲမှာ ထလာတယ်။ ပါးစပ်မှလည်း ရေရွတ်ပြောဆိုတယ်။

တစ္ဆေတွေရဲ့ ခေါသ သူတစ်ဦးတည်းအပေါ်ပဲ ပေါက်ကွဲပြီ။ ကျန်မိသားစုတွေကို သောကမီး ကူးစက်စေတယ်”

မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ လာရောက်ပြီး အဘိုးကြီးကို နှစ်သိမ့်စကား အားပေးစကားဆိုကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေလည်း သတင်းခိုင်လုံမှု သိပ်မရှိသေး

ကြောင်း တွေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးဘိုင်ကတော့ သူတို့ ထင်သလို မထင်ဘူး။ သူ့သားကြီးလည်း သတ်ခံရသူတွေထဲပါတယ်လို့ ခိုင်မြဲစွာယုံထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သားကို မြှုပ်နှံဖို့ နေ့သတ်တယ်။ တကယ်တော့ အဘိုးကြီးရဲ့ သားကြီး မသေဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ လေးလက သူ့ရာထူးသစ် လက်ခံဖို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ခံရတဲ့နေရာသစ်ကို သူ သွားတယ်။ မြို့က ထွက်လိုက်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ ဓားပြတွေကို တွေ့တယ်။ သူ ဓားပြတွေကို သူ့မှာ ပါသမျှပိုက်ဆံတွေ အကုန်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားပြတွေက အဲဒီပိုက်ဆံလောက်နဲ့ မကျေနပ်ကြသေးဘူး။

“တို့ ဒီကိုလာတာ ဒီနယ်သူ နယ်သား ဆင်းရဲသားတွေအတွက် ကလဲ့ ဓားချေရအောင်လာတာ၊ မင်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ လုံလောက်မယ် မင်း ထင်တာ”

ဓားပြတွေက ပြောပြီးနောက် အရာရှိခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ဓားပြတစ်ယောက်က မေးတယ်။ “မင်းတို့အထဲက ‘စီဒချမ်း’ ဆိုတာ အယ်သူလဲ” “စီဒချမ်း’ ဟာ အကျင့်ပျက် အရာရှိတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တယ်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အလုပ်မှန်သမျှ သူ့ဆရာကြီး လုပ်ဆောင်အောင် အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေသူဖြစ်တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက ‘စီဒချမ်း’ ကို လက်ညှိုး ဆိုးပြကြတယ်။ ဓားပြတွေက စီဒချမ်းကို ချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေထံမှ မတရား ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့အရာရှိတွေကို ကူညီနေတဲ့ လက်အောက်ခံ လေးယောက်ကိုလည်း ဓားပြတွေ သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဓားပြတွေ လက်ချည်းပြန်ထွက်သွားတယ်။

အရာရှိတစ်ယောက် အဲဒီနေရာကို ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း မေးတယ်။

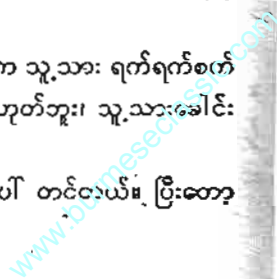
“အခုန အဖြစ်အပျက်မှာ ဘယ်သူ အသတ်ခံရတာလဲ”

“ဘိုင်ဆိုတဲ့ အရာရှိ”

ခရီးစဉ် လိုက်ပါလာတဲ့ အလုပ်သမားအချို့က ဖြေကြားတယ်။ အရာရှိ ဆက်ပြောတယ်။

“အဘိုးကြီး ဘိုင်သား ဖြစ်ရမယ်။ အဘိုးကြီးက သူ့သား ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတဲ့အတွက် သိပ်ခံစားရလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ သူ့သားခေါင်းကို သူ့ထံ ပြန်ပို့ပေးနိုင် ကောင်းပါတယ်”

အဲဒီနောက် ခေါင်းကို အလောင်းလည်ပင်းပေါ် တင်လှယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်က ပြောလိုက်သေးတယ်။

“ဒါ လူ့ကလိန်ကကျစ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ခေါင်းကို တည့်တည့်မတ်မတ် မထားသင့်ဘူး။ သူ့မေးကို သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ချိတ်တင်နားသင့်တယ်”

အရာရှိဆိုသူလည်း ပြောပြီးပြီးချင်း ထွက်ခွာသွားတယ်။

အတော်ကြာတော့ အဲဒီသားဟာ သတိပြန်ရလာတယ်။ ကံကောင်း ထောက်မတဲ့အတွက် သူ့ဇနီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်တွေ့ရတယ်။ အသက်ရှူ နေတာ တွေ့ရတော့ သူ့ခင်ပွန်းပါးစပ်ထဲ ရေနည်းနည်း လောင်းထည့်ပေးတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက ရေကို မျိုချတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ သူ့ဇနီး တည်းခိုရိပ်သာကလေး တစ်ခုမှာ နေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့အိမ်ကို မပြန်ဝံ့ကြတော့ ဘူး။

ခြောက်လလောက်ကြာတော့ အဘိုးကြီး သူ့သားသတင်းကို ကြားသိရ တယ်။ သူ့သားအငယ်ကို စေလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းတယ်။ သားကြီးဟာ အသစ် ပြန်ရှင်လာပေမယ့် သူ့ခေါင်းက စောင်းနေတယ်။ သူ့ကျော သူ့ မမြင်နိုင်ဘူး လို့တွေ့ကလည်း သူ့ကို လူတစ်ယောက် သူတစ်ယောက်အဖြစ် မဆက်ဆံကြ တော့ဘူး။

အဘိုးကြီးရဲ့ တူကမူ နာမည်ကောင်း ရရှိတဲ့အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သွား တယ်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ တော်ဝင်သန်းခေါင်စာရင်းမင်းကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အဘိုးကြီးဘိုင့် အိပ်မက်တွေဟာ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

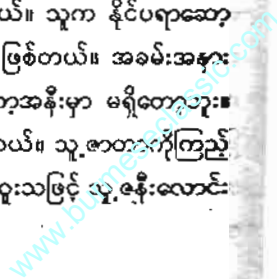
[တစ်ခု]

နိုင်ပရာဆော့ တတ်လမ်း

ဆယ့်ငါးရာစုအလယ်လောက် ဖူပန်ဖူရိမှာ သူဌေးမကြီးတစ်ဦးရဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူ့အမည်က နိုင်ပရာဆော့ ဖြစ်တယ်။ သူ့မိခင် ကျေနပ်အောင် ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ သတ်မှတ်ရက်ရောက်တော့ သူ့အမေ၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက နိုင်ပရာဆော့ကို သူတို့အကြား ခေါ်ယူလာ တယ်။ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ပေးတယ်။ ဒီနောက် နိုင်ပရာဆော့ကို ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးထံ အပ်နှံဖို့ လူတွေတန်းစီ လှည့်လည်ကာ လာ ကြတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့ လူတန်းကြီးထဲတွင် အမျိုးသမီးအိမ်စေတစ်ဦးလည်း ပါလာတယ်။ အဲဒီအိမ်စေ အမျိုးသမီးက သူ့သမီးငယ်ကို ခါးတစ်ခွင် လိုက် ဝါလာတယ်။ လူတန်းကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တဲ့အခါ အိမ်စေအမျိုးသမီး လည်း သူ့ကလေးကို ချီမထားလိုတဲ့အတွက် နိုင်ပရာဆော့နေမည့် အခန်းအောက် မှာ ပုခက်ဆင်ပြီး သိပ်ထားလိုက်တယ်။

နိုင်ပရာဆော့ ဥပဇ္ဈာယ်ပြုတဲ့အချိန်မှာ မြို့သားတွေအနက် နာမည်ကြီး ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်လာတယ်။ သူက နိုင်ပရာဆော့ အကုသိုလ်တွေကို ယတြာချေပေးဖို့ ရောက်လာတာ ဖြစ်တယ်။ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ အခြားသူတွေလည်း နိုင်ပရာဆော့အနီးမှာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ နိုင်ပရာဆော့က ဗေဒင်ဆရာကို ခေါ်တယ်။ သူ့ဇာတာကိုကြည့် ပေးဖို့နဲ့ သူ့အနာဂတ်ကို ဟောပေးဖို့ ပြောတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ဇနီးလောင်း အမည်ကို ပြောပြဖို့ ဖြစ်တယ်။

ဗေဒင်ဆရာလည်း နိုင်ပရာဆော့ပြောတဲ့အတိုင်း အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက် တည်းနေပြီး လောတယ်။ နိုင်ပရာဆော့ကို အရာသုံးခု ပြောတယ်။ ပထမ အချက်မှာ သူ့ဇနီးလောင်းဟာ အိမ်စေသမီး ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယအချက်မှာ လော လောဆယ် အဲဒီဇနီးလောင်းဟာ နို့စို့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တတိယအချက်မှာ အဲဒီဇနီးလောင်းဟာ လောလောဆယ် သူ့ထက်နိမ့်တဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်။ ဗေဒင် ဆရာလည်း ပြောပြီးတာနဲ့ ထပြန်သွားတယ်။ နိုင်ပရာဆော့ တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ နိုင်ပရာဆော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ သူ့ဇနီးဟာ အိမ်စေတစ်ဦး ရဲ့ ကလေး၊ သူနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း သိပ်ကွာခြားလွန်းခြင်းတို့ကြောင့် ရင်ထဲ မှာ မသက်မသာ ဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဟောချက်တွေကို တွေ့ဝေခြင်း မရှိဘဲ သူ လက်ခံတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဗေဒင်ဆရာအစွမ်းကို နှစ်နှစ် ကာကာ ယုံကြည်သူ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ပရာဆော့ လဲလျောင်းချလိုက်တယ်။ အဲဒီ အတွေးတွေက သူ့ဦးနှောက်မှာ တစ်ရိပ်ရိပ်နဲ့။ သူ့အခန်းထဲမှာ အပေါက်တစ် ပေါက်က သူ့အတွေးကို ပြတ်သွားစေတယ်။ အဲဒီကြမ်းပြင်ပေါ်က အပေါက်ကို သူ ကြည့်လိုက်တယ်။ အိမ်စေကလေးဟာ ပုခက်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့ ရတယ်။

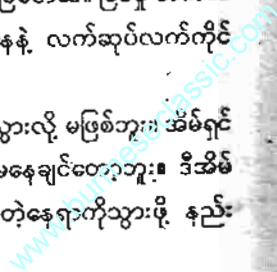
ကလေးအမေဟာ သူ့မိခင်ရဲ့ အိမ်စေတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားတယ်။ သူ့အခန်း အောက်တည့်တည့်မှာ ကလေးအိပ်ပျော်နေကြောင်း သိရတယ်။ ဗေဒင် ဆရာ ဟောကြားတဲ့ အနာဂတ် သူ့အတွက် ဇနီးလောင်းဖြစ်မှာ တွေးမိတော့ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါ အကုသိုလ်အတွေးတွေ သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောတယ်။

“ဗေဒင်ဆရာ ဟောချက်တွေက ခြွင်းချက်မရှိ ဖြစ်နိုင်နေပြီ။ ဗေဒင်ဆရာ ရည်ညွှန်းပြောဆိုတာ ဒီကလေးပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီကလေးကို ငါ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အရွယ်အထိ ကြီးပြင်းလာစေရင် ဗေဒင်ဆရာဟောကိန်း မှန်နေမှာပဲ။ ငါ သူ့ကို ဇနီးအဖြစ် ယူရတော့မှာပဲ။ ငါ သူ့ကို ဇနီးအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဇနီးဖြစ်လာ အောင်လည်း မလုပ်ဘူး။ အဆင့်အတန်းချင်း၊ အိမ်စေသမီးတဲ့၊ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ၊ ငါ့အမေမိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်လို ဖျက်မှာ ပြရမလဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ပဲ။ အမေလည်း ငါ့ အနားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ဒီကလေးကို ငါ အခွင့်ရတုန်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပျောက်ဖျက်ပစ်ရမယ်”

တကယ်တော့ နိုင်ပရာဆော့ဟာ စိတ်ပုတ်စိတ်ရိုင်းရှိသူတစ်ဦး မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗေဒင်ဆရာစကားတွေက သူ့ကို လွှမ်းမိုး အနိုင်ယူထားလိုက် လေပြီ။ ဗေဒင်ဆရာကို သူ သိပ်ယုံကြည်နေပြီ။ အခွင့်အလမ်းတွေက အားထုတ် မှုကို ဖိတ်ခေါ်နေလေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့အနီးအနားမှာ တစ်ခုခု လိုက်ရှာတယ်။ စားလုံးတွေဖြတ်ရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကို တွေ့သွားတယ်။ နိုင်ပရာ ဆော့ ဓားကို ယူလိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်အပေါက်ထဲကို သွင်းပြီး ကလေးရဲ့ အစာအိမ်အထက် နှလုံးတည့်တည့်ကို တအားစိုက်ချလိုက်တယ်။ ဓားဟာ တလေးနှလုံးသားကို စူးဝင်သွားပြီလို့ သူ တွေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး ဓား သောက်မရောက် သက်မပျောက်ခဲ့။ ဓားက အပေါက်ဘေး နှုတ်ခမ်းသား ထိပြီး ရည်ရွယ်တဲ့နေရာကို လွဲချော်သွားတယ်။ ကလေးရဲ့ အစာအိမ်အောက် မှားကို စူးဝင်သွားတယ်။ သေလောက်အောင် ဒဏ်ရာမဟုတ်ပေမဲ့ ဒဏ်ရာ တော်တော်ပြင်းတယ်။ ကလေးက ဒဏ်ရာကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်တယ်။ မိခင်လည်း ကလေးထံ အပြေးလာကြည့်တယ်။ ကလေးကား ဒဏ်ရာနဲ့ သွေး တွက်ထဲမှာ မိခင် ဘာကိုမျှ ရရမထားနိုင်ဘူး။ စိုက်နေတဲ့ဓားကို ဆွဲနုတ်ပြီး တလေးကို ပွေ့ချိသွားတယ်။ သူ့အလုပ်ရှင် မိန်းမကြီးကို အဖြစ်အပျက်တွေ တို့ ပြောပြတယ်။ ကလေးရဲ့ ဒဏ်ရာကို သူတို့ ဆေးကြောပြီး ပတ်တီးစီးပေး တယ်။ ကလေးက ကျန်းကျန်းမာမာပဲ။ မကြာမီ အနာကျက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမာရွတ်တစ်ခု ကျန်ခဲ့တယ်။

ကလေး ဓားထိုးခံရတဲ့အကြောင်း အိမ်စေအမျိုးတွေအကြား လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားတယ်။ မကြာမီ ကလေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို ကလေးမိခင် သိသွားတယ်။ သူ့အလုပ်ရှင် မိန်းမကြီးရဲ့သား နိုင်ပရာဆော့ဟာ အဓိကတရားခံ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိတာဖြစ်တယ်။ ဗေဒင်ဆရာစကားကြောင့် ကလေးကို သူ သတ်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ကလေးအမေ သိသွားတယ်။ ဒီလို သိ အမေ့ သူ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ။ သူက အိမ်စေတစ်ဦးသာ ဖြစ်တယ်။ ပြစ်မှု တကယ် ဘူးလွန်တယ်။ မကျူးလွန်ဘူးဆိုတာလည်း သူ့အနေနဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖြစ်နိုင်ဘူး။

သံသယရှိရုံနဲ့ သူ့အလုပ်ရှင် မိန်းမကြီးထံ သူသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးရဲ့သား နိုင်ပရာဆော့အနီးမှာလည်း ဆက်မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီအိမ် စေရင် တွေ့နေရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကိုသွားဖို့ နည်း

လမ်းတွေ ရှာဖွေခဲ့တယ်။ ကံအားလျော်စွာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီမိတ်ဆွေက သူနဲ့ သူ့ယောက်ျားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျားနဲ့ သူ့ကလေးခေါ်ပြီး အဲဒီရွာ အဲဒီအိမ်နဲ့ ဝေးတဲ့နေရာတစ်ခုကို ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူတို့မိသားစု သတင်းလည်းစုပုံစံပြုစု ဖြစ်သွားတော့တယ်။ နိုင်ပရာဆော့နဲ့ မိခင်လည်း သူတို့ကို ဘယ်တော့ ဘယ်တောင် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အနတောင် မသိဘူး။

နိုင်ပရာဆော့တို့ မိသားစုလည်း အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ပြီး နှစ်အတော်ကြာတော့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျလာတယ်။ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ လျော့ကျသွားတယ်။ အိမ်စေတွေအားလုံး ထွက်ပြေးကြတယ်။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ၊ မြင်းတွေ သေကုန်တယ်။ လှေတွေ ဖောင်တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်တယ်။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်တဲ့ မိခင်ဟာ အားလုံး ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ကြုံနေရပြီ။ သေရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ပျက်စီးလျော့ကျသွားတဲ့အတွက် နိုင်ပရာဆော့အတွက်လည်း အထိနာသွားတယ်။ သူ့မှာ ဒကာ၊ ဒကာမ မရှိတော့။ ဆွမ်းကွမ်းစသည်တို့ လှူမည့်သူ မရှိ။ သူ နေ့စဉ်လိုအပ်ချက်များကို စောင့်ရှောက်ပေးမည့်သူ မရှိ။ သာသနာ့ဘောင်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးအဖြစ် ရှိနေပေမယ့် လူတွေက အရင်ကလို နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိတော့ကြောင်း သူ သိရှိခံစားလာရတယ်။ ရဟန်းဝတ်ဖြင့် သူနဲ့ သူ့မိသားစု ကြည့်ညှိလေးစားမှု ခံခဲ့ရသော်လည်း ယခု အခါပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းဘဝတွင် ဆက်လက်မနေလိုတော့ လူဝတ်လဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။

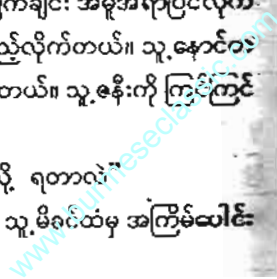
လူပတ်ဝန်းကျင် လူ့လောကကို ရောက်ပြန်တော့လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်း သူ မသိဘူး။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လည်း မတတ်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်ဖို့ကလည်း ငွေမရှိ။ ဒါကြောင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာကို လှည့်လည်သွားလာပြီး အလုပ်အကိုင် ရလို့ရငြား မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မျက်နှာအောက်ချ ရှာဖွေရတယ်။ နှစ်တော်တော်များများ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့ တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသွားပြီး အလုပ်ရှာပေမယ့် ဘယ်မှာမှ အလုပ်မရခဲ့ဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ တစ်နေ့မှာပေါ့။ မြို့တစ်မြို့က သူ့ဌေးအိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ရောက်သွားပြီး သူ့ကို အစေခံအဖြစ် ခိုင်းစေဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ကံအားလျော်စွာ မကြာမတင်က အဲဒီသူ့ဌေးအိမ်က အစေခံတစ်ယောက် လစ်လပ်သွားလို့ အဲဒီ

နေရာမှာ အစားထိုးခန့်ဖို့ လုပ်နေတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတယ်။ သူ့ဌေးက နိုင်ပရာဆော့ကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားတယ်။

နိုင်ပရာဆော့ဟာ ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်တယ်။ လောလောဆယ်မှာ အခြေအနေ နိမ့်ကျနေပေမယ့် ယခင်က နေမှုထိုင်မှု၊ စားမှု၊ သောက်မှု စတဲ့ဘဝကို မမေ့ဘူး။ သူ့မိခင် သွန်သင်ဆုံးမတာတွေ အရိုးစွဲနေဆဲပင် ဖြစ်တယ်။ သူ့ပင်ကိုယ်စိတ်ထားကလည်း ကောင်းသူ ဖြစ်စား။ သူ့ဌေးက သူ့ကို လိုလိုလားလားရှိတာ သိရတဲ့အခါ သူ့ကလည်း သူ့ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နိုင်ပရာဆော့ဟာ အစေခံတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ဌေးအိမ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကြိုးစားမှု၊ သူ့ဒီရီယရှိမှု၊ သူ့တက်ကြွမှု၊ သူ့ရိုးသားမှု၊ သူ့သည်ခံနိုင်မှုတွေကြောင့် မကြာမီ မိသားစုရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှ မကျတဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့အရည်အသွေးတွေ ထင်ပေါ်လာတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့ဌေးသမီးကလေးက သူ့ကို အိမ်ညွတ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒီကတွေ သိတဲ့အခါ မိဘတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးနဲ့ မခွဲပစ်ဘူး။ သူ့အရည်အချင်းတွေ၊ စိတ်နေသဘောထားတွေကို သဘောကျနေပြီး ဖြစ်နေတော့ သမီးကို နိုင်ပရာဆော့နဲ့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ သင့်လျော်တဲ့ ဥတုရာသီမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထိမ်းမြားပေးလိုက်တယ်။

ဇနီးမောင်နှံတို့လည်း မိဘအိမ်မှ ခွဲထွက်မသွားဘူး။ မိဘနဲ့ ပျော်ပျော် နှင်နှင် နေထိုင်ကြတယ်။ လက်ထပ်ပြီး လပေါင်းတော်တော်ကြာတဲ့အခါ ညတစ်ညမှာ နိုင်ပရာဆော့က သူ့ဇနီးရဲ့ ပေါင်ခြံမှာ အမာရွတ်တစ်ခုကို သတိထား ယိုက်မိတယ်။ သူ့စိတ်တွေ အတိတ်အဖြစ်အပျက်တွေဆီ ချက်ချင်းရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအပြုအမူအတွက် အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ့ရင်မှာ တဖြည့်ဖြည့်နဲ့ ချောင်တတွေ ရနေခဲ့တယ်။ အခု ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ သူ့ကို တစ္ဆေမြောက်နေလေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့သံသယကို သူ့ဇနီးမမြင်ရအောင် ချက်ချင်း အမူအရာပြင်လိုက်တယ်။ သူ့ဇနီးကို ကြင်နာမြတ်နိုးတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့နောင်ဝေးဆွက သူ ကြင်နာ၊ သနားစိတ်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်တယ်။ သူ့ဇနီးကို ကြင်ကြင် နာနာ မေးလိုက်တယ်။

“ဒီအမာရွတ် ဘယ်လိုရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရတာလဲ”
သူ့ဇနီးလည်း ဒီဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်ကို သူ့မိခင်ထံမှ အကြိမ်ပေါင်း

များစွာနားထောင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို သူ့ခင်ပွန်းအား ပြန်ပြောပြတယ်။

“မောင်... ဟိုးနှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ။ ကျွန်မက ပုခက်တွင်းအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မ မိဘနှစ်ပါးက စုပန်ဗူရီမှာ နေထိုင်တဲ့ သူဌေးမကြီးအိမ်မှာ အိမ်စေတေ့အဖြစ် အလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူဌေးမကြီးရဲ့သားကို သာသနာ့ဘောင် သွင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လူတန်းကြီးနဲ့ သွားတဲ့အထဲမှာ ကျွန်မအမေလည်း လိုက်ပါသွားရတယ်။ ကျွန်မက ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကိုပါ ခါးတစ်ခွင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ သူဌေးမကြီးသားနေမည့် အခန်းအောက်မှာ ပုခက်ဆင်ပြီး ကျွန်မကို သိပ်ထားတယ်။ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် အဲဒီအခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မဟာ အဲဒီသူဌေးမကြီးသားရဲ့ ဇနီးလောင်းဖြစ်တယ်လို့ သူဌေးမကြီးသားကို ဟောတယ်။ သူဌေးမကြီးသားလည်း စက်ဆုတ်ရွံရှာတဲ့အတွေး ဝင်သွားတယ်။ ဓားယူပြီး ကျွန်မကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကံကောင်းတဲ့အတွက် ကျွန်မပေါင်ခြံကို ထိုးမိသွားတယ်။ သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ မရခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလွတ်မြောက်ပြီး အခုလို မောင့်ဇနီး ဖြစ်လာရတယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေလည်း အဲဒီသူဌေးမကြီးအိမ်မှာ ဆက်မနေတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဒီမြို့မှာ လာရောက်အခြေချ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မအဖေက ကုန်သည်လုပ်တယ်။ အဖေ ရိုးသားမှုနဲ့ အရည်အချင်းကြောင့် အခု မောင် မြင်တွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်”

နိုင်ပရာဆော့လည်း သူ့ဇနီးရဲ့ပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်စားမှုပြုပြီး နားထောင်တယ်။ ပထမဆုံးပြောလိုက်တဲ့ သူ့ဇနီးစကားလုံးတည်းကပင် သူ့ဇနီးဟာ သူ့သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း မှတ်မိသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ့ အတွေးဖြန့်ကြက်ကြည့်တယ်။ အတွေးအလင်းရောင် ပျတ်ခနဲ ဝင်လာတယ်။

“ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားရဲ့ တရားတော်၊ ငါဟာ မိကောင်းဖခင် မိသားစုမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်တယ်။ တစ်ကြိမ်က ငါ့မိဘတွေဟာ လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ အမြဲတည်တံ့ခိုင်မြဲနေလိမ့်မယ်လို့ ငါစိတ်ကူး တွေးမိတယ်။ ဒီလုပ်ငန်း စည်းစိမ်ချမ်းသာရဲ့ တည်မြဲမှု

တည်မြဲမှုတွေကို နည်းနည်းမျှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ခြည် အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်လို့ မထင်စားမိခဲ့ဘူး။ အခုလို အခြေအနေ ခဲတဝ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်စားမိခဲ့ဘူး။ ဒီပစ္စည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေဟာ ဒီဘဝအခြေအနေ တွန်းပို့လိမ့်မယ်လို့ မထင်စားမိခဲ့ဘူး။ အဆင့်အတန်းနိမ့်တယ်။ တေ့မတန်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့စိတ်နဲ့ အိမ်စေသမီးကလေးကိုရမယ့် ကံကြမ္မာမှ ရွတ် မြောက်ဖို့ ကလေးကို သတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူက ငါ့ထက်နိမ့်ကျ သူ။ အခု ငါက သူ့ထက် အလွန်အလွန် နိမ့်ကျသူ ဖြစ်နေပြီ။ လောကဝံတရား အတိုင်း လူတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေကြရတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်လောက် ဇူးသွပ်တဲ့ငါလဲ။ ဘယ်လောက် မိုက်မဲတဲ့ငါလဲ”

နိုင်ပရာဆော့ သူ့အတွေးတွေကို မျိုချလိုက်တယ်။

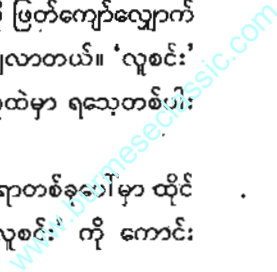
[ထိုင်း]

နမ်ခါမှာမက်သော အိပ်မက်

‘လူစင်း’ အမည်ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက သိပ်ရည်မှန်း နှက်ကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်စာမေးပွဲ ဆွေကို သူ ဖြေလေ့ရှိတယ်။ အခု တတိယအကြိမ် ‘လူစင်း’ ရုံးပြန်ပြီ။ သူ့ အတွက် ကံကောင်းခြင်းကို အလှည့်မပေးဘူး။ ကံဆိုးကသာ အဆက်မပြတ် တစ် ထပ်တည်း ကပ်လိုက်နေတယ်။ အခြား သူ့လောက်မှ မကြိုးစားသူတွေ၊ စာ အလေ့အလာ အပွားအစည်းစိတ် မရှိသူတွေ စာမေးပွဲအောင်ကြတယ်။ အောင်မြင် နှုတ်ခွင့် ဆက်ရရှိနေကြတယ်။ ကံကောင်းကြတယ်။ ဒါတွေကြည့်ပြီး ‘လူစင်း’ စိတ်မသက်မသာ ခံစားရတယ်။

‘လူစင်း’ ဟာ စိတ်နှလုံး ပြင်းထန်စွာ ခံစားလျက် နေပြည်တော်ကို စွန့် နှုတ်ခဲ့ပြီး သူ့ဇာတိရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ခြေကျင် လျှောက်ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့ပခုံးထက်မှာ အထုပ်ငယ်တစ်ထုပ် လျှိုထားတဲ့ တုတ် တို့ ထမ်းထားတယ်။ သူ့အတွေးနဲ့သူ၊ သူ့ကြေကွဲမှုနဲ့ သူ့လျှောက်လာနေတုန်း ‘နမ်ခါ’ ဒေသကို ရောက်လာတယ်။ သူ ‘နမ်ခါ’ ဒေသကို ဖြတ်ကျော်လျှောက် ကျော် ချက်ချင်း မိုးတွေညိုလာပြီး တောင်တွေမှာ မိုးရွာချလာတယ်။ ‘လူစင်း’ တည်း ဂူထဲကို တွယ်တက်ဝင်ရောက် မိုးခိုခဲ့တယ်။ အဲဒီဂူထဲမှာ ရသေ့တစ်ပါး ထိုင် တွေ့တယ်။

လူစင်းလည်း ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးချော အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင် နေတယ်။ ရသေ့ကြီးက သူ့မမျှော်လင့်တဲ့ ဧည့်သည် ‘လူစင်း’ ကို ကောင်း

ရွန်ရွာ လက်ခံထားတယ်။ ရသေ့ကြီး ဆပ်အိုးတစ်အိုးအပြည့် ကြိုချက်နေတာ စောင့်ကြည့်ရင်း 'စုရင်း' ရဲ့ အနာဂတ် ခရီးအခြေအနေတွေကို ပြောတယ်။ 'လူစင်း' ကလည်း သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို အလွမ်းသယ်တယ်။ သူ ပြန်လည် လေ့လာမည့်အကြောင်း သူ့အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ သူ့ရည်မှန်းချက်တွေကို ရသေ့ကြီးအား ပြောတယ်။ ရသေ့ကြီးက သူ့ပြောသမျှတွေ ငြိမ်သက်နားထောင်နေတယ်။ အဲဒီနောက် ရသေ့ကြီးက လူစင်းကို ကျောက်တုံးအိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းပြီး သက်သောင့်သက်သာနေဖို့၊ မီးအနားမှာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးအိပ်ရာပေါ်မှာ ခရီးမဆက်မီ ကောင်းကောင်းအနားယူဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။

နောက်သုံးနှစ်ကြာပြီးနောက် လူစင်းဟာ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေရဲ့ အသီးအပွင့်ကို တွေ့လာရတယ်။ နိုင်ငံတော် ပထမပညာရှင်ဘွဲ့ကို ရရှိသွားတယ်။ အဲဒီနေ့မှ သေဆုံးတဲ့အထိ အရာရာတိုင်း အမှတ်တရ ထင်ထင်ရှားရှား စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းခံရတယ်။ ပထမဆုံးတစ်ခုမှာ မမေ့နိုင်တဲ့ ပုံမှန်အခမ်းအနားများ ဖြစ်တယ်။ အခမ်းအနားကို စုဝေးရောက်ရှိနေကြတဲ့ လူစုလူဝေးကြီးရှေ့မှာ သံတော်ဆင့်တစ်ဦးက လူစင်းအမည်ကို ကြေညာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စုံညီတီးဝိုင်းကလည်း တီးမှုတ်တယ်။ အဲဒီနောက် လူစင်းဟာ မင်ဒရင်လူကြီးလူကောင်း နန်းတွင်းအဝတ်အစား ဝတ်ဆင်လျက် တည်ငြိမ်လေးနက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ မြင်းပေါ်ကနေ စီတန်းလူအုပ်ကြီးကို ဦးဆောင်လှည့်လည်တယ်။ နေပြည်တော် တစ်ခုလုံးနဲ့ သူ့ဇာတိကျေးရွာအထိ လှည့်လည်တယ်။ ပွဲတွေလည်း ရက်ပေါင်းတော်တော်များများ ကျင်းပတယ်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေလည်း လုပ်တယ်။ မည်သည့်အဟန့်အတားမှ မရှိစေရဘူး။ အဲဒီလို သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုတယ်။

အဲဒီနောက် အမြင့်ဆုံး ပြည်သူ့ရုံးကို လူစင်းအား လွှဲအပ်တယ်။ ပြည်ရှင်မင်းသမီးတော်တွေအနက် အချောဆုံး အလှဆုံး သမီးနဲ့ ထိမ်းမြားပေးတယ်။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ လှပခန့်ညားတဲ့ ကလေးအချို့ မွေးဖွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ရာထူးတက်လာရာ ပထမဝန်ကြီးအထိ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါတွေဟာ လူစင်းရဲ့ ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးတွေနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ တရှိန်ထိုး ထိုးတက် ဖြစ်ထွန်းလာတာတွေ ဖြစ်တယ်။ လူစင်းဟာ အဲဒီရာထူးစည်းစိမ်တွေကို တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ခံစား စံစားရတယ်။

လူရိုင်းတွေ နိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတယ်။ ပြည်ရှင်မင်းဟာ

ပထမစစ်ပွဲတွေမှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူစင်းကို ခေါ်ယူပြီး သေနာပတိ တာဝန်ပေးအပ်ကာ တိုက်ခိုက်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီအခါ ရန်သူတွေကို တွန်းလှန်မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့တပ်တွေနဲ့ ရန်သူနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်တို့ စီးနင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူနိုင်ငံ ပြည်ရှင်မင်းကို အသေဖမ်းမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်သူနိုင်ငံမှ မိဖုရားရဲ့ အလှကွန်ယက်မှ လူစင်း ရန်းမထွက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီအလှဘုရင်မ မိဖုရားနဲ့ပဲ အတူနေပြီး သူ့နိုင်ငံတို့ မပြန်တော့ဘူး။ သူ့ဇနီးကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး။ ဘုရင်နဲ့ နိုင်ငံတာဝန်တွေကိုတောင် သူ သတိမရတော့ဘူး။

ပြည်ရှင်မင်းက လူစင်းကို ပြန်လာဖို့ အမိန့်တော်ထုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူစင်းက မင်းမိန့်ကို မနာခံဘူး။ လှမိမယ် မိဖုရားထံမှာ ယစ်မူးနေတယ်။ ပြည်ရှင်မင်းလည်း တပ်လွှတ်၍ ခေါ်တယ်။ လူစင်း ဘုရင့်တပ်ကို ပြန်လည် ဆော်လှန်သူ ဖြစ်သွားလေပြီ။ သူ့ဘုရင့်စစ်တပ်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တဲ့ သူပုန်အစဦးဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့တပ်မှ စစ်ဗိုလ်တွေက သူ့ကို သစ္စာဖောက်သွားကြတယ်။ လူစင်းကို ဖမ်းပြီး တရားရေးအရ ဆောင်ရွက်ရန် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့တယ်။ ပြည်ရှင်မင်းအား လူစင်းရဲ့ မိန်းမက မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ တောင်းပန်လျှောက်ထားတယ်။ ပြည်ရှင်မင်းက လူစင်းကို သေဒဏ်အပြစ် ချမှတ်လိုက်တယ်။ သေဒဏ်ချမှတ်ပြီးတဲ့ညမှာ လူစင်းဟာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြန်စဉ်းစားနဲ့နဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်စေတယ်။ သူ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ကလေးဘဝ၊ အရှင်သားအဖြစ် လုပ်ဆောင်ရတဲ့အလုပ်၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်မှု၊ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားလာမှု၊ သူ့ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှု၊ သူ့ကို ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ အရူးအမူး စွဲလန်းစိတ်၊ သူ့စာရိတ္တ၊ သူ့ကျဆုံးခန်း စတာတွေ။

လူစင်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တောင်က ဂူအိမ်လုံးထဲရှိ ကျောက်တုံးအိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောက်လျက်။ သူ့အနီးမှာ မြေဦးပေါ်ဝပ်နေတဲ့ ရသေ့ကြီးက ဆပ်အိုးကို တဖြည်းဖြည်း မွှေနေတယ်။ ဇွန်းထုတ်စာစပါး မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘူး။ မိုးလည်း စဲသွားလေပြီ။

"လူလေး... လူလေး အိပ်မက်ရှည်ကြီး မက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆပ်အိုးလည်း မကျက်သေးဘူး၊ နောက်တစ်မိနစ်လောက် စောင့်ဦး၊ ပြီးရင် ငါ့နဲ့အတူ မြန်မြန်ယှက်ယှက် စားကြမယ်။"

ပခုံးထမ်း ဈေးသည်သား

တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဟူသောမှာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ လိုက်လံဈေးရောင်း
 တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဘိုးကြီး ဈေးရောင်းထွက်
 သွားတယ်။ အဲဒီညမှာ အဘိုးကြီးဇနီး အိပ်ရာထဲ လူတစ်ယောက် အတူတူလာ
 အိပ်တယ်လို့ ဇနီးသည်က အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်ရာနိုးတော့ သူ့အနားမှာ
 တပ်လျက် လူငယ်တစ်ယောက် အိပ်နေတာတွေ့တယ်။ အဲဒီလူငယ်ဟာ သာမန်
 ထူတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝ မတူဘူး။ ဇနီးသည်က အဲဒီလူဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်
 ဖြစ်ရမယ်လို့ ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။ လူငယ်လည်း အိပ်ရာမှ ချက်ချင်း ခုန်
 ထွက်ပြီး တံခါးမဖွင့်ရဘဲ အပြင်ရောက်သွားတယ်။ ဒီနောက် မမြင်ရတော့ဘူး။

အဲဒီ အိပ်မက်မက်ပြီးနောက် ညနေခင်းမှာ သူ့အိမ်ဖော်တစ်ဦးကို သူ့နဲ့
 အတူ အခန်းထဲမှာ လာနေဖို့ပြောတယ်။ ပခုံးထမ်းဈေးသည် ဇနီးမောင်နှံမှာ
 အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီသားက သူ့မိခင်နဲ့အတူ
 တစ်အိပ်ရာတည်းမှာ မအိပ်ဘူး။ သီးခြားအိပ်ရာမှာပဲ အိပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့
 အိပ်ရာမှာ အတူတူအိပ်ဖို့ ပြောတယ်။ အဲဒီည ညဉ့်တော်တော်နက်လာတဲ့အချိန်
 မှာ အိမ်ဖော်နဲ့ကလေး အိပ်မောကျနေခိုက် လူတစ်ဖြစ်လဲ မြေခွေးရောက်လာ
 ဖြစ်တယ်။ မိန်းမကြီးက အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပွစိပွစိ ပြောနေတယ်။
 အိမ်ဖော်လည်း နိုးသွားပြီး အလန့်တကြား အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအသံ
 ကြောင့် လူဟန်ဆောင်မြေခွေး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မမြင်ရတော့ပြန်ဘူး။

မိန်းမကြီး စိတ်ချောက်ချားနေတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းရောက်
 ထားပြန်ပြီ။ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းညှိထားတာ မီးမငြိမ်းရတော့ဘူး။ ဆက်လက်

ထွန်းထားတယ်။ သူ့သားကိုလည်း သတိဝီရိယနဲ့အိပ်ဖို့ မှာတယ်။ အိမ်ဖော်နဲ့ ကလေး ခေါင်ညီတံပြီး အိပ်ကြပြန်တယ်။ သူတို့အိပ်ရာမှ နီးတဲ့အခါ မိန်းမကြီး မရှိတော့ဘူး။ ပထမတော့ အပေါ့အပါးသွားနေတယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာတော့ သူတို့ စိုးရိမ်ပူပန်လာတယ်။ အိမ်ဖော်က မိန်းမကြီးကို လိုက်မရှာရဲဘူး။ ကလေးက မိးအိမ်ကိုင်ပြီး လိုက်ရှာတယ်။ နောက် ဆုံးမှာ အခြားအခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သူ့အမေ ဝစ်လစ်စလစ်နဲ့ အိပ်နေတာ တွေ့ တယ်။ သူ့အမေကို နိုးတယ်။ မိန်းမကြီးက သူ့ဝစ်လစ်စလစ် အခြေအနေကို ရှက်ရမှန်း သိပုံမပေါ်ဘူး။

မိန်းမကြီး ပါးစပ်ကလည်း ထွေရာလေးပါးတွေ ပြောနေတယ်။ တစ်ခါ တလေ သီချင်းဆိုလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ငိုလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ဆဲရေးတိုင်းထွေ လိုက်၊ ကျိန်ဆဲလိုက်နဲ့ မိန်းမကြီး စိတ်ဖောက်သွားပြီ။ သူ့အခန်းထဲမှာ အိမ်ဖော် ရော၊ ကလေးပါ မအိပ်စေတော့ဘူး။ ဘယ်သူမျှ သူ့အခန်းထဲမှာအိပ်ဖို့ သူ သဘောမတူဘူး။ သူ အိပ်နေရင်း ထ၊ထအော်တတ်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့သားက မီးအိမ်ကိုင်လျက် သူ့မိခင်ကို သွားကြည့်တယ်။ သူ့သားကိုလည်း ဆူပူ ကြိမ်း မောင်းတယ်။ ကျိန်ဆဲတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့သားက လိမ္မာပါးနပ်တယ်။ သူ့က ပန်းရံအတတ် သင်ဖို့ တတ်မြောက်ထားတယ်။ ပြတင်းတံခါးတွေကိုပိတ်တဲ့ နံရံတစ်ခုကို အုတ်တွေ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ လုပ်တယ်။ လူတွေက သူ့ကို မလုပ်ဖို့တားတယ်။ သူက လူတွေစကားကို အလေးမထားဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ယောက်က ကျောက်တုံး တစ်တုံး ချလိုက်တယ်။ သူ မြေကြီးပေါ်မှာ လိုမ့်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်မှလည်း ဆူညံစွာ အော်ဟစ်တယ်။ မည်သူမျှ သူ့ကို နောက်တစ်ဖန် မတားရဲတော့ဘူး။ ပြတင်းတွေ ပိတ်ပြီးနောက် အက်ကြောင်းရှိတဲ့ နံရံတွေကို အက်ကြောင်းပိတ် တယ်။ အားလုံး လုပ်ဆောင်ပြီးတဲ့အခါ မီးဖိုချောင်သုံး ဓားတစ်ချောင်းကို မြေ ပြီး မြနေအောင် သွေးတယ်။ လူတွေ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သူ့အကြံအစည်နဲ့ နားမလည်ကြဘူး။ သူ့အပြုအမူတွေက ကလေးဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေ ဖြစ်တယ် လို့ လူတော်တော်များများက မှတ်ယူကြတယ်။ အဲဒီညနေမှာ သူ့အကျီအောင် မှာ ဓားကို ဝှက်ထည့်ထားတယ်။ မီးအိမ်ကို အလင်းရောင် မပြန်ရအောင် အုတ် ထားတယ်။ ပြီးတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ အမေအိပ်နေတုန်း စကားပြောတဲ့အခါ သူ့ မီးအိမ်ကို ဖုံးထားတဲ့အရာကို ချက်ချင်း ခွာပစ်လိုက်တယ်။

တံခါးပေါက်ဝ ရောက်လာပြီး ရပ်ရင်း သူ့အမေကို ခေါ်တယ်။ သူ့အမေထဲမှ ဘာစကားပြန်မျှ မရဘူး။ အဲဒီအခါ အပြင်ထွက်သွားပြီး အပေါ့အပါးသွား ဟန် ဆောင်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မြေခွေးလို အရာတစ်ခု တံခါးကို ဖျပ်ခနဲ ဖြတ်ကျော်လိုက်တာ မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအရာကို သူ့ဓားနဲ့ ပိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိဘူး။ နှစ်လက်မ သုံးလက်မလောက် အဲဒီအရာနဲ့ အမြီးပြတ်သွားတယ်။ သွေးတွေနဲ့ အမြီးကျန်ခဲ့တယ်။ တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့ တာပဲ။

သူ့အမေက သူ့ကို ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းတယ်။ သူ့ မကြားဟန်ဆောင် နေခဲ့တယ်။ မြေခွေး ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ မျှော်လင့်တယ်။ နံနက် ရောက်တော့ နံရံပေါက် သွေးစက်တွေကို မြေရာခံတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့ ဥယျာဉ် ထဲကို လိုက်လံခြေရာခံတယ်။ ဒီညနေ မြေခွေးပြန်မလာတော့ သူ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေ လူသေတစ်ယောက်လို အိပ်ရာပေါ်မှာ အစနဲ့သာ ဖြစ်နေတယ်။

အတော်ကြာပြီးနောက် သူ့ဖခင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့ဇနီးကို သွား ကြည့်တယ်။ သူ့ဇနီးက သူ့ကို ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းလွှတ်တယ်။ သူ့ခင်ပွန်းကို လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံတယ်။ သားက သူ့ဖခင်အား အကြောင်း အကျိုး အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြတယ်။ ခင်ပွန်းလည်း တိုင်းရင်းဆေးဆရာ ထံ သွားရောက်တယ်။ သူ့ဇနီး ကုသဖို့၊ ဆေးရယူဖို့ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဇနီးက တိုက်တဲ့ဆေးတွေကို မသောက်ဘူး။ လွင့်ပစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးတွေကို ဆန် ပြုတ်ထဲ တိတ်တဆိတ် ထည့်ထားတယ်။ ဆန်ပြုတ်သောက်လို့ ရက်အနည်း သယ်ကြာတဲ့အခါ သူ့ဇနီး ယခင်အတိုင်း အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

ညနေတစ်ညနေမှာ ခင်ပွန်းသည် အိပ်ရာနိုးလာချိန် သူ့အနီးမှာ သူ့ဇနီး ခရိုတော့ဘူး။ သူနဲ့ သူ့သား လိုက်ရှာကြတယ်။ အခြားအခန်းထဲမှာ တွေ့သွား တယ်။ ယခင်အတိုင်း ရောဂါဖောက်လာတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ တစ်ခန်းထဲ တစ် အိပ်ရာတည်းအိပ်ဖို့ အကြောက်အကန် ငြင်းနေတယ်။ ခင်ပွန်းလည်း အိမ်ရှိ အခန်းအားလုံး တံခါးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတံခါးတွေ သူ့ဇနီး အနီးရောက်လာရင် အလိုလိုပွင့်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ခင်ပွန်းသည် ထည်း သူတတ်စွမ်းသမျှ မီးကုန်ယမ်းကုန် ဆောင်ရွက်တယ်။ သူ့တစ်ခုတည်း သော အဖြေက အကြားအမြင်တန်ခိုးရှင် ဘုန်းကြီးထံသွားပြီး မကောင်းဆိုးဝါး

ကောင် အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပစ်ခိုင်းရန် ဖြစ်တယ်။ အကြားအမြင် ဘုန်းကြီးရဲ့ ဂါထာမန္တ ရာဇာတွေကလည်း ထိရောက်မှု မရှိခဲ့ဘူး။

နေဝင်လှဝင်ဆဲတစ်နေ့မှာ သားက အနီးရှိ ဥယျာဉ်ထဲကို တိတ်တဆိတ် သွားတယ်။ သူ့ကို မမြင်ရအောင် မြက်ပင်တွေကြားမှာ ပုန်းနေတယ်။ မြေခွေး ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရနိုးနိုး ချောင်းနေတာ ဖြစ်တယ်။ အချိန်တစ်ခွက် ကုန်လာပြီ။ ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီး ပေါ်စပြုပြီ။ မမျှော်လင့်ဘဲ အသံတွေ ကြားရတယ်။ သူ မြက်ပင်ရှည်တွေကို အသာအယာ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ခွဲရ လိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်တယ်။ လူငယ်နှစ်ယောက် အရက်သောက်နေတာ မြင်ရတယ်။ ဒီနောက် မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ အညှီရင့်ရောင် အဝတ်အစား ဝတ် ဆင်ထားတဲ့ အစေအပါးတစ်ယောက် အရက်အိုးကိုင်လျက် ရောက်လာတယ်။ လူငယ်နှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ ပြောနေကြတယ်။ ဘာတွေပြောနေတယ် ဆိုတာ သဲသဲကွဲကွဲ မသိရဘူး။ ခဏလောက်ကြာတော့ လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ ပြောဆို ကို သူ ကြားတယ်။

“နက်ဖြန် မင်း ဆန်အရက် တစ်ကရာယူခဲ”

အဲဒီနောက် လူငယ်နှစ်ယောက် ထသွားကြတယ်။ မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည် အညှီရင့်ရောင် အဝတ်အစားနဲ့လူသာ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူက သူ့အဝတ် အစားတွေ ချွတ်တယ်။ ဥယျာဉ်အလယ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ အိပ်သွား တယ်။ သူလည်း အဲဒီလူကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တယ်။ အဲဒီလူ ခြေလက်တွေ ဟာ တကယ့်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေတွေ၊ လက်တွေအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အောက် ပိုင်းမှာ အမြီးတစ်ခု ထွက်နေတယ်။ သူ အိမ်ကို ပြန်ချင်ပေမယ့် အဲဒီ လူ သွားမှာစိုးလို့ သူတစ်ညလုံး အဲဒီဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောမှာ ဝါးရုံတောထဲက လူနှစ်ဦး တီးတိုးတီးတိုးပြော နေသံတွေ သူကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ သူ အိမ်ကို ဘယ်သူမျှ မမြင်ရအောင် ခြေ ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူ့အဖေက သူ တစ်ညလုံး ဘယ်သွားနေသလဲ လို့ မေးတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေအိမ်မှာ ရှိနေတယ်လို့ သူ့အဖေကို ပြောတယ်။

သားအဖနှစ်ယောက် ဈေးသွားကြတယ်။ ဦးထုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မြေ ခွေးအမြီးကို သားက မြင်တယ်။ သူ့ကို မြေခွေးအမြီး ဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာတယ်။ ဖခင်က အတန်တန်ငြင်းတယ်။ နောက်ဆုံး သား နားပူနားဆာနဲ့ ပွတ်တံ ပွတ်သပ် လုပ်လွန်းလို့ မြေခွေးအမြီးကို ဝယ်ပေးတယ်။ သူ့ဖခင်က ပစ္စည်းတွေ

ရောင်းနေခိုက် သားက ဖခင်ဘေးနားမှာ ဆော့နေတယ်။ သူ့ဖခင်အလယ်မှာ သူ့ဖခင် ပိုက်ဆံအချို့ ခိုးတယ်။ အရက်ဆိုင်ကိုသွားပြီး ဆန်အရက်တစ်ပုလင်း ဝယ်တယ်။

ဒီကလေးမှာ ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဦးလေးက မုဆိုး။ သူတို့ အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ သူ့ဦးလေးကို သူ သွားတွေ့တယ်။ သူ့ဦးလေးအပြင် ထွက်သွားလို့ သူ မတွေ့ရဘူး။ သူ့အဒေါ်နဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်။ အဒေါ်က သူ့ကို မေးတယ်။

“မင်းအဖေ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီရက်တွေမှာ တော်တော်လေး ကောင်းလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြက် တစ်ကောင် ကျွန်တော်တို့ အဝတ်တွေကိုကိုင်လို့ အမေ တော်တော်ဒေါပူနေတယ်။ အဒေါ်ထံမှာ တိရစ္ဆာန်အချို့ သတ်တဲ့အဆိပ် သွားတောင်းလို့ ကျွန်တော်ကို လွှတ် လိုက်တယ်”

သူ့အဒေါ်လည်း အံ့ဆွဲထဲက အဆိပ်အနည်းငယ်ကို ထုတ်ယူပြီး ထုတ် ပေးတယ်။ အဒေါ်ပေးတဲ့ အဆိပ်က သိပ်နည်းနေတယ်လို့ သူ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အတွက် စားစရာ ခေါက်ဆွဲသွားပြင်နေတုန်း အံ့ဆွဲထဲက အဆိပ် လက်တစ်ဆုပ် တိတ်တဆိတ်ယူပြီး ထုတ်တယ်။ အထုတ်ကို အင်္ကျီအောက်ထဲ ထည့်ဝှက်ထားတယ်။ နောက် သူ့အဒေါ်ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။

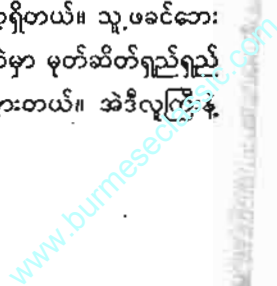
“ဒေါ်လေး ဈေးမှာ အဖေ ကျွန်တော်ကို စောင့်နေတယ်၊ ခေါက်ဆွဲ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ဒုက္ခများပါတယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီ အဆိပ်တွေကို ဆန်အရက်ထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းထဲ တိတ်တဆိတ် ထည့်တယ်။ ဈေးထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ကစားနေပြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်။ သူ့ဖခင်မေးတော့ သူ့ဦးလေး အိမ်သွားနေကြောင်း ပြန်ဖြေကြားတယ်။

သူ့ဖခင်နဲ့အတူ ဈေးကို နေ့စဉ် လိုက်သွားလေ့ရှိတယ်။ သူ့ဖခင်ဘေး မှာ ကစားနေလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည် လူကြီးကို သူ မြင်တယ်။ အဲဒီလူကြီးရှိရာကို သူ သွားတယ်။ အဲဒီလူကြီးနဲ့ ကောင်းစပ်မိသွားတယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေလဲ”

“မြောက်ဘက်ရွာမှာ”

“မင်းကော ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဂူထဲမှာ”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်လူကြီး အံ့သြသွားတယ်။

“ဂူထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ကျွန်တော့်မိသားစု ဆွေစဉ်မျိုးဆက် နေခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော့်လိုပဲလား။”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်လူကြီး တွန့်ခဲနဲ့ ပြစ်သွားတယ်။ သူ့မိသားစုအမည်ကို မေးတယ်။

“ကျွန်တော့်မိသားစုအမည်က မြေခွေး”

“အရင်က တို့တစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖူးသလား မသိဘူး”

“ခင်ဗျား အဲဒီလူငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ အတူတူရှိနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျား မေ့သွားပြီလား”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်လူကြီး သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်တယ်။ သူ့ကို ထို ရခက်ခက် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဘောင်းဘီကို နည်းနည်းဖြေချလိုက်ပြီး အထဲ မှာ ဝှက်ထားတဲ့အမြီးကို ပြတယ်။ ပြီးတော့ စကားဆိုတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ သွေးတွေကို လူသားတွေနဲ့ ရောနှောခဲ့တယ်။ ဒီအပြစ် ကလေးသာ ကျန်တယ်”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်လူကြီးက စကားလွဲလိုက်တယ်။

“ဈေးထဲမှာ မင်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို အရက်ဝယ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်လူကြီးက သူလည်း အရက်ဝယ်ဖို့လာတာဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား အရက်ဝယ်ပြီးပြီလား”

“တို့က သိပ်ဆင်းရဲတယ်။ မဝယ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အလစ်စောင့်ပြီး ခိုးလေ့ရှိတယ်”

“မကောင်းပါဘူး။ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတယ်”

“ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သခင်တွေက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ငါ့ကို အမိ ဝေးထားတယ်။ ငါ သူတို့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ အမိန့်အတိုင်း လုပ် တယ်”

“ခင်ဗျား သခင်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါနဲ့အတူ မင်းတွေ့တယ်ဆိုတဲ့နှစ်ယောက်၊ သူတို့က ညီအစ်ကိုတွေ၊ တစ်ယောက်က မြောက်ဝင်းတံခါး အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဝမ်းမိသားစုက အမျိုးသမီး တစ်ဦးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ အခြားတစ်ယောက်က အရှေ့ရွာရှိ ပန်းထမ်း ဈေးသည်တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ နေတယ်။ အဲဒီပန်းထမ်းဈေးသည်မှာ သတ္တိ ပြောင်တဲ့သားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီသားက အဲဒီလူရဲ့အမြီးကို ဖြတ်လိုက် တယ်။ ဆယ်ရက်ကြာမှ အနာကျက်တယ်။ အခု ကောင်းသွားပြီ။ အဲဒီအိမ်ကို ပြန်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခု သွားရမယ်။ အရက်ရှာရဦးမယ်”

“အရက်ခိုးရတာ မလွယ်ဘူး။ အလွန်ခက်ခဲတဲ့အလုပ် ဖြစ်တယ်။ ဝယ် လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ ကျွန်တော် အခုလေးတင် အရက်ဝယ်ခဲ့တယ်။ အရက်ကို ဆိုင်မှာထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအရက်ကို ခင်ဗျားပေးမယ်။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမေ့ကျန်ခဲ့လို့။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှမပူပါနဲ့။”

“စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ပေးစရာပိုက်ဆံ မရှိဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘဝတူတွေပဲ။ ဘာဘာညာညာ ပြော နေမည့်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော် အားရင် ခင်ဗျားထံ လာလည်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ အရက်သောက်မယ်”

အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ယောက် အရက်ယူဖို့ သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ထမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီနေ့ညနေမှာ မိခင်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အိပ်ပျော်နေတယ်။ တစ် နှုခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သားက တွေးမိတယ်။ သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့အဖေကို ပြောပြတယ်။ အနီးမှာရှိတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကို သားအဖနှစ်ယောက် သွားကြတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ မြေခွေးနှစ်ကောင် သေနေတာ တွေ့တယ်။ တစ် ကောင်က မြက်ထဲမှာ၊ တစ်ကောင်က အဆောင်ကလေးထဲမှာ သေနေကြတယ်။ အရက်ပုလင်းက အဲဒီနေရာမှာ ထောင်လျက်သားနဲ့ပေါ့။ ပုလင်းလှုပ်ကြည့်တော့ အရက်နည်းနည်း ကျန်သေးတာ သိရတယ်။ ဖခင်က အံ့သြသွားတယ်။

“မင်း ငါ့ကို ဒီအကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ စောစောမပြောတာလဲ”

“စကားတွေ ပေါက်ကြားသွားပြီး သူတို့နား ရောက်သွားရင် ကျွန်တော့် အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ငါ့သားက တကယ့်ကိုပဲ မြေခွေးသတ် ပါရရှုကြီးပဲ”

သားအဖနှစ်ယောက် မြေခွေးသုံးလောင်းကို ယူပစ်လိုက်ကြတယ်။
 မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးပေါ်မှာ အမာရွတ်ကို တွေ့နိုင်တယ်။
 အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူတို့အိမ်ထောင်စုလည်း ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းသွားတယ်။
 ဇနီးလည်း အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေတယ်။ သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
 တဖြည်းဖြည်း သိရှိလာတယ်။ အဲဒီအခါ သူ ချောင်းဆိုးရောဂါ ရလာတယ်။
 သိပ်မကြာမီ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ဝမ်းမိသားစုမှ အမျိုးသမီးကမူ မြေခွေးတစ်ကောင်
 ခြောက်မှုမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကောင်းလာတယ်။ ပခုံးထမ်းဈေးသည်ဖခင်က
 သူ့သား သာမညကလေး မဟုတ်ကြောင်း သိလာတယ်။ သူ့သားကို မြင်းစီး
 အတတ်၊ လေးမြားအတတ်တွေ သင်ပေးတယ်။ သူ့သားဟာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
 ရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

[တစ်ခု]

အာစင်လျှောက်ထုံး

ဈေးတုန်းက ဗူကစ်နွန်မှာ ဘုရင်တစ်ပါးရှိတယ်။ ဘုရင်နာမည်က 'ဗာတို' လို့
 ခေါ်တယ်။ သူ့မှာ ငယ်ကျွန်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငယ်ကျွန်တစ်ယောက်
 အမည်က 'အာစင်'၊ 'အာစင်' ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အမွမ်းတင်တယ်။ တစ်နေ့
 မှာ အခြားငယ်ကျွန်တွေကို သူက ပြောတယ်။

“တို့အထဲမှာ ငါက ပညာအရှိဆုံး၊ နန်းတော်ထဲမှာရှိတဲ့ များကြီးမတ်ကြီး
 များ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတော်သားတွေထဲမှာ ငါက ပညာအရှိဆုံး၊ ပညာနဲ့ အရာ
 ရာ ပိုင်းဖြတ်နိုင်တဲ့ အရည်အသွေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်
 နိုင်မှာလဲ”

အဲဒီကြားလုံးဟာ ဘုရင်ကြီးဗာတို ရွှေနားတော် ပေါက်ကြားသွားတယ်။
 ဘုရင်ကြီး ရွှေစိတ်တော် ညိုသွားတယ်။ အာစင်ကို အကဲစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
 တယ်။

ဘုရင်ကြီးက အာစင်ကို နန်းရင်ပြင်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ အာစင်လည်း
 ဘုရင်ကြီးဗာတိုရှေ့မှောက် ရောက်တဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးကို ဦးညွတ် အရိုအသေ
 ပြုတယ်။ ဘာကြောင့် ဘုရင်ကြီး ခေါ်ယူတယ်ဆိုတာ သူ သိပြီးဖြစ်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ သူ နည်းနည်းမျှ မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘုရင်ကြီးဗာတိုက သူ့ကို မြင်မြင်
 ချင်း ပြောတယ်။

“ဒီနန်းတော်ထဲမှာ မင်းသာလျှင် ပညာအရှိဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ပြောတာ
 တို့ သတင်းရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက်မှန်တယ်ဆိုတာ တို့ ဖွဲ့မြင်ချင်တယ်။
 ခြေနိုင်ရင်တော့ ကြီးလေးတဲ့ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခံရမယ်”

“အမိန့်တော်အတိုင်း ခံယူဖို့ အသင့်ပါဘုရား”

ဘုရင်ကြီးဗာတိုက အာစင်ကို ပညာစမ်းပါတော့တယ်။

“ပင်လယ်ထဲက လှိုင်းတွေကို ပိုက်ကွန်နဲ့ သွားဖမ်းယူခွဲ”

“လွယ်လွယ်ကလေးပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုး အလိုချင်ဆုံးက သဲနဲ့ကျစ်ထားတဲ့ ကြိုးပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးကို အဲဒီကြိုးပေးရင် အရှင်မင်းမြတ် မိန့်တော်မူတဲ့ လှိုင်းတွေကို ကျွန်တော်မျိုး ဖမ်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

ဘုရင်ကြီးဗာတို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီပြဿနာထက် ပိုမိုခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာမေးဖို့ စဉ်းစားပြန် တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အာစင်ကို ဆင့်ခေါ်ပြန်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက ပဋိသန္တာရ စကားတွေဆိုပြီးနောက် ဘဲသေးသေးလေးတစ်ကောင်ကို အာစင်အား ပေးတယ်။

“ဒီဘဲကိုယူ၊ ဒီဘဲနဲ့ ဟင်းအမျိုး ငါးဆယ်ရအောင်ချက်ခွဲ”

ဒီပြဿနာကိုလည်း အာစင် အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းလျှောက်ထားပြန် တယ်။

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းမြတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး ပထမဆုံးလိုတာတွေက မီးဖိုတစ်ခု၊ ဒယ်အိုးတစ်လုံး၊ ဒီအပ်မှလုပ်တဲ့ ဓားတစ်ချောင်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

အာစင်လည်း အပ်ကို ဘုရင်ကြီးကို ရိုသေစွာ ပေးအပ်လိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီး နန်းရင်ပြင် မျူးမတ်များရှေ့၌ ရွှေမျက်နှာတော် ညှိသွားတယ်။ အာစင်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အော်ငေါက်လိုက်တယ်။

“ငါ့နန်းတော်က အခုထွက်သွား၊ နန်းတော်ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် ဥယျာဉ် တော်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် မင်းကို တွေ့ရင် မင်းကို ထိပ်တုံးခတ်ပြီး တစ်သက်လုံး အချုပ်ထဲမှာ ထားမယ်”

“မှန်လှပါ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း ခံယူပါမယ်”

အာစင်လည်း ဘုရင်ကြီးကို မြန်မြန်ခိုးခိုက်ပြီး နန်းရင်ပြင်နဲ့ နန်းတော် မှ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်ကြောင့် သူ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားဘူး။ နောက် တစ်နေ့မှာ နန်းတော်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက် မြင်းပုကလေးတစ်ကောင်ဆွဲ တဲ့ နှင်းလျှောလှည်းကိုစီးပြီး သွားနေတယ်။ ဘုရင်ကြီးက အဲဒီလိုလုပ်တာမြင်

တော့ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အံသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟစ်အော်ပြောတယ်။

“နန်းတော်တစ်ဝိုက်မှာ မြေပေါ်မှာ မလျှောက်ရဘူးဆိုတာ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာလို့မြေချနေရတာလဲ၊ မင်း ထောင်ကျသွားချင်သလား၊ ထောင် မချဘူး၊ မင်း အမိန့်မနာခံမှုနဲ့ ခေါင်းဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်လည်း အာစင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြန်လည်လျှောက်ထား တယ်။

“အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကျွန်တော်မျိုးပိုင်တဲ့ မြေကြီးမှာ ရပ် နေတာ အရှင်မင်းမြတ် မြင်နိုင်တော်မူပါတယ်၊ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ မြေပြင်ပေါ် မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

အာစင်က သူ့နှင်းလျှောလှည်းပေါ်က မြေကြီးကို ညွှန်ပြလျက် ဆက်လက် လျှောက်ထားတယ်။

“အဲဒီမြေကြီးဟာ ကျွန်တော်မျိုးပိုင်တဲ့မြေမှ ရယူလာတာ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ဘုရင်ကြီးက အာစင်ကို ရှုံးသွားပြန်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက သူ့ရှုံးနိမ့်ကြောင်း မှတ်ချက်ချတယ်။

“အေး... ဒီတစ်ချီလည်း မင်း နိုင်သွားပြန်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို စကားထာတစ်ခု ဝှက်မယ်၊ ဘုရင်ကြီးက အာစင်အား အတော်အသင့်ကြီးတဲ့ အရည်ရွှမ်းအသီးတစ်လုံးနဲ့ အဝကျဉ်းကရားတစ်လုံး ပေးတယ်။ အဲဒီနောက် မည်သို့လုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောတယ်။

“အဲဒီသစ်သီးကို အဲဒီကရားထဲ ထည့်ရမယ်၊ ကရားမကွဲရဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် အသီးပိန်လိန် ရှုံးမသွားရဘူး”

အာစင်အား အဲဒီသစ်သီးနဲ့ ကရားပေးတယ်။ ကရားထဲကို သစ်သီးဝင် ဖို့က မလွယ်။ သစ်သီးနဲ့ ကရားအဝက မညီမမျှ ဖြစ်လွန်းတယ်။ ဒီပုစ္ဆာအတွက် အဖြေက သိပ်ခက်။ အရှုံးလည်း မပေးချင်။ သူ ဘုရင့်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး အိမ်ပြန် လာခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ သူ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ အဖြေမထုတ်နိုင်တဲ့ ပြဿနာဟူ၍ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ မဖြေရှင်းနိုင်သေးတဲ့ ပုစ္ဆာကို သယ် ဆောင်လျက် အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်မှာလည်း ဒီပြဿနာကို အချိန်ယူ စဉ်းစားတယ်။ ပြဿနာကို စဉ်းစားရင်း ဥယျာဉ်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဥယျာဉ်မှာ သစ်သီးတွေ၊ ဖဲထောင့်ရှည်တွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပြုတ်သိပ်သီးနေတယ်။ ဖျော်ရည် သစ်သီးလည်းပါတယ်။ ဖျော်ရည်သစ်သီးပင်ကို သူ တွေ့သွားတယ်။ အသီးငယ် တစ်လုံးကို သူ သတိထားမိလိုက်တယ်။ အဲဒီ အသီးကလေးနဲ့ ကရားအစ အကိုက်လောက်ရှိတယ်။

အာစင် အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ရလိုက်တယ်။ အဲဒီအသီးပင်နား သွား တယ်။ အသီးကို ကရားထဲ ထည့်တယ်။ အသီးကို ခူးထည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ အပင်မှာလည်း အရှိအတိုင်းထားပြီး ကရားထဲကို ကြိုးစားပမ်းစာ ထည့်ယူတာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကရားကို အဲဒီမှာ အသီးသွင်းထားလျက်နဲ့ ထားခဲ့တယ်။

ရက်သတ္တပတ် တော်တော်များများကြာတော့ ကရားထဲက သစ်သီး ကြီးထွားလာတယ်။ ကရားဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်အထိ ကြီးလာတာ တွေ့ရ တယ်။ အာစင်လည်း ဘုရင်နန်းရင်ပြင်ကိုသွားပြီး ကရားကို ဘုရင်ကြီးအား ဆက်သတယ်။ ဘုရင်ကြီး နှစ်ခြိုက်တော်မူသွားတယ်။ သစ်သီးလည်း မဲပျက်စီး ဘူး။ ကရားလည်း မကွဲဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘုရင်ကြီး အာစင်ကို အသိ အမှတ်ပြုတယ်။

“အာစင် မင်း သိပ်တတ်သိလိမ္မာတဲ့ လူတစ်ဦးပဲ။ နန်းတော်အပါးတော် မြဲတွေ့ရဲ့ အကြီးအမှူးအဖြစ် မင်းကို ငါ ခန့်လိုက်တယ်”

အာစင်လည်း ဘုရင့်ထံမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ချီးမြှင့်တာ ရရှိတယ်။ အဲဒီကစပြီး ဘုရင်ကြီးဗာတို့မှာ ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာတွေ ပေါ်ပေါက်တိုင်း အာစင် ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေ့ ရှိတယ်။ အာစင်ဟာ ဘုရင်ကြီးဗာတို့ရဲ့ ယုံကြည် အားကိုးခြင်းခံရတဲ့ သူတစ်ဦးအဖြစ် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားတယ်။

[ဒီလမ်းပိုင်း]

ပညာရှိ တရားသူကြီးများ

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာမှာ ပခုံးထမ်းဈေးသည်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက နှမ်း ဇာတ်တွေ ရောင်းတယ်။ နှမ်းဖတ်တွေ ထမ်းရောင်းပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ ခရီး ဝန်းလို့ လမ်းမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် နားတယ်။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်မှာ သူ့ နှမ်းဖတ်ထည့်တဲ့တောင်းကို တင်ခဲ့ပြီး လမ်းနဲ့ အနည်းငယ်ဝေးတဲ့နေရာမှာ အပေါ့အပါးသွားတယ်။ သူ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ တောင်းအောက်ထဲမှာထား တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေ့လုံး ရှာဖွေထားရတဲ့ ပိုက်ဆံပျောက်ခြင်း ဓလေ့ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း တရားရုံး၊ တရားသူကြီးကို အမြန် ပြေးတိုင်ကြားတယ်။

တရားသူကြီးက သူ့ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကို ကျောက်ဆောင်ကို ခေါ်ဆောင်ယူ လာစေတယ်။ တရားရုံးမှာ အမှုစစ်တော့တာပေါ့။ တရားသူကြီး နေ့ဝက်လုံး လုံး မေးမြန်းစစ်ဆေးပေမယ့် ကျောက်ဆောင်ထဲမှ ဘာတစ်ခွန်းမှ မရဘူး။ ကျောက်ဆောင်က စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘူး။ ကျောက်ဆောင်ကို ကြိမ်တုတ်နဲ့ ရိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက အမိန့်အတိုင်း ကြိမ်တုတ်နဲ့ ရိုက်ပုတ် တယ်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာဘူး။ ကြိမ်တုတ်သာ ကျိုးသွားတယ်။

တရားခွင်မှာ လာရောက်နားထောင်ကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးက တရားသူကြီး ထံ ကြည့်ပြီး ရယ်မောကြတယ်။ တရားသူကြီး စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ကို ဒဂါးတစ်ပြားစီ ဒဏ်ရိုက်တယ်။ တစ်ယောက်စီ ဒဏ်ရိုက်ပြီး တရား ခွဲအပြင် ထွက်သွားရတယ်။ သူတို့ ထွက်ခွာမသွားမီ သူတို့ပိုက်ဆံကို ရေဖြည့်

ထားတဲ့ စည်ပိုင်းထဲ ထည့်ရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူတို့ထဲက လူတစ်ဦးအမည်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“အေး... တွေ့ပြီ၊ မင်း သူခိုးပဲ”

အဲဒီလူက သူခိုးဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခံဘူး။ အဲဒီအခါ တရားသူကြီးက ရှင်းပြတယ်။

“ဈေးသည်က နှမ်းဖတ်ရောင်းတယ်။ သူ ရောင်းရသမျှပိုက်ဆံတွေကို တောင်းအောက်ခြေမှာ သိမ်းထားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သိမ်းထားလို့ ပိုက်ဆံတွေ ဆီပေနေတယ်။ အခြားသူတွေ ရေစည်ပိုင်းထဲထည့်တော့ ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။ မင်း ထည့်တော့ ဆီတန်းတစ်တန်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ဝေ့တက်လာတယ်။ အဲဒီအထောက်အထားတွေကြောင့် မင်း သူခိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိရတယ်”

အဲဒီလူကို သူခိုးဖြစ်တယ်လို့ မနည်းဝန်ခံခိုင်းရတယ်။

* * *

တစ်နေ့မှာ ထင်းထမ်းသမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ထင်စည်းကို ချွတ်လမ်းဘေးသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ နားနားနေနေ ခဏတစ်ဖြုတ် နေတယ်။ ဆားတွေသယ်လာတဲ့ သူတစ်ယောက်ကလည်း ရောက်လာပြီး သူ့ဆားထုပ်ကို ချကာ အဲဒီလမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်မှာပဲ နားနေတယ်။ အမောအပန်းပြေလောက်တဲ့အခါ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ခရီးဆက်ဖို့ ဟန်ပြင်ကြတယ်။ ထွက်မလိုလုပ်နေကြတုန်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချီအချ ငြင်းခုန်နေတယ်။ သိုးသားရေကို သူ ပိုင်တယ်။ ငါ ပိုင်တယ်နဲ့။ သူ့သိုးသားရေ၊ ငါ့သိုးသားရေလို့။ အစကတော့ အချီအချ ပြောရုံ ငြင်းခုန်ကြတာပဲ။ နောက်တော့ ထိုးကြကြိတ်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေ စုတ်ပြိုကုန်တဲ့အထိ ဆွဲလားလွဲလား ထိုးလားကြိတ်လားနဲ့။ မျက်နှာတွေမှာလည်း သွေးတွေနဲ့။ ဘယ်သူကမှလည်း အလျော့မပေးကြဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီပြဿနာဟာ တရားသူကြီး အဆုံးအဖြတ် ခံယူဖို့ တရားသူကြီးထံ အမှုရောက်သွားတော့တယ်။ တရားရုံး ရောက်သွားတော့ တရားခွင်မှာ တရားသူကြီးက မေးတယ်။

“မောင်မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ထိုးကြကြိတ်ကြတာလဲ”

“သိုးသားရေက ကျွန်တော့်ပစ္စည်းပါ၊ ကျွန်တော် ထင်းသယ်တာ ကျွန်တော့်ကျောကို မဆူးရအောင် အကာအကွယ်အနေနဲ့ နေ့စဉ် အသုံးပြုတာပါ။ သူ ကျွန်တော့်ထံမှ ခိုးယူဖို့ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“သိုးသားရေက ကျွန်တော့် ပစ္စည်းပါ၊ ကျွန်တော် ဆားသယ်တာ ကျွန်တော့် ကျောကုန်းကို ကာကွယ်ဖို့ နေ့တိုင်းအသုံးပြုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ထံမှ ခိုးယူဖို့ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

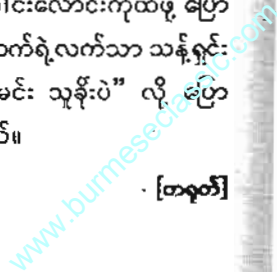
တရားသူကြီးလည်း သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ဖျာတစ်ချပ် ယူခိုင်းတယ်။ ယူလာတဲ့ဖျာကို တရားခွင်မှာ ခင်းလိုက်တယ်။ သိုးသားရေကို ဖျာပေါ်မှာ တင်လိုက်ပြီး ဝါးတုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ ဖျာပေါ်ကို ဆားခဲတွေ ကျလာတယ်။ ထင်းထမ်းသမားက သိုးသားရေကို အခြားလူပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ဝန်ခံရမယ်။

* * *

တစ်ချိန်တုန်းက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ လူတစ်ယောက် သူ့အိမ် သူခိုးခိုးတာ အသံကြားသွားတယ်။ အိပ်ရာမှ ကပျာကယာထပြီး သူခိုးဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူခိုး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဗစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ်။ အဲဒီလူလည်း အမှုကို တရားသူကြီးကို တိုင်ကြားတယ်။ တရားသူကြီးက သူ့နယ်မြေထဲမှာရှိတဲ့ သူခိုးတွေကို ခေါ်ယူမေးမြန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မည်သူမျှ ခိုးတယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုခြင်း မပြုကြဘူး။ ဒီတော့ တရားသူကြီးက ပြောတယ်။

“ငါ့မှာ လူရိုးလူကောင်းနဲ့ သူခိုး ခွဲခြားတဲ့ ဝတ်ကျောင်းခေါင်းလောင်း တစ်ခုရှိတယ်။ လူရိုးလူကောင်း အဲဒီခေါင်းလောင်းကိုထိရင် အဲဒီခေါင်းလောင်း အသံမမြည်ဘူး။ သူခိုး အဲဒီခေါင်းလောင်းကိုထိရင် အဲဒီခေါင်းလောင်း အသံ မြည်မယ်။ အခု မင်းတို့ တစ်ဦးစီ ခေါင်းလောင်းပေါ်မှာ လက်တွေ တင်ရမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဘယ်သူ သူခိုးဆိုတာ ငါ ဖော်ထုတ်မယ်”

ညရဲ့ အမှောင်တစ်နေရာမှာ တရားသူကြီးက သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအား ခေါင်းလောင်းပေါ်မှာ ကြပ်ခိုးမှုနဲ့တွေ့ကို သုပ်လိမ်းခိုင်းတယ်။ အဲဒီနောက် တရားသူကြီး သံသယရှိသူတွေခေါ်ပြီး တစ်ဦးချင်း ခေါင်းလောင်းကိုထိဖို့ ပြောတယ်။ သူခိုး သံသယရှိသူတွေ အားလုံးထဲမှာ တစ်ယောက်ရဲ့လက်သာ သန့်ရှင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါ တရားသူကြီးက “မင်း သူခိုးပဲ” လို့ ပြောဆိုက်တယ်။ အဲဒီလူလည်း သူခိုးကြောင်း ဝန်ခံရမယ်။

အရိပ်ရောင်းခြင်း

ရာသီဥတု သိပ်ပူတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကြည့်နေတယ်။ လူငယ်ဟာ လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကို သွားတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးမှာ သူ့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာ ဖြစ်တယ်။ ဒီသစ်ပင်ကြီးက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှ တစ်ခေါ်လောက်ဝေးတယ်။

လူငယ်လည်း သစ်ပင်ကြီးကို ရောက်သွားတယ်။ သစ်ပင်ကြီးအောက်က ဖျာပေါ်မှာ သေသပ်စွာ ဝတ်စားထားတဲ့လူကြီးတစ်ယောက် အိပ်နေတာ တွေ့တယ်။ လူငယ်တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးမှာစိုးတဲ့အတွက် အသံမကြားအောင် သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ကို ကျောမှီပြီး နားနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မြည်းလာတယ်။

“လူဆိုးလေးပဲ၊ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်မှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လူကြီးက မြည်တွန်လိုက်တယ်။ လူငယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နိုးသွားတယ်။

“ကျွန်တော် မကြားလိုက်ဘူး၊ ထပ်ပြောပါဦး ခင်ဗျာ”

“အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်မှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အဘိုးကြီးက စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့ ထပ်ပြောတယ်။

လူငယ် တွေ့သွားတယ်။ ပဟောဠိတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတယ်။

“အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ် ဟုတ်လား၊ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ”

“ငါ့အရိပ်... ငါ့အရိပ်ကွ၊ အခု ထွက်သွား”

အဘိုးကြီး စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်တယ်။ လူငယ်က ထွက်မသွားသေးဘဲ ပြောပြန်တယ်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီသစ်ပင်က ရွာသူရွာသားအားလုံးပိုင်တဲ့ သစ်ပင်ပါ”

အဘိုးကြီးလည်း ဒေါသအရှိန်နဲ့ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုပစ် လိုက်တယ်။

“ငါ့ဘေးဘိုးတွေ စိုက်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကွ၊ ငါ့ဘေး ငါ့ဘိုးပစ္စည်းက ငါ့ ပစ္စည်းပေါ့၊ ဒီနေရာက မင်း အခုထွက်သွား”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေတယ်။ ဆက်ပြီး အလေးအနက်လေသံ နဲ့ ပြောတယ်။

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအရိပ်ကို ကျွန်တော့်ကို ရောင်းမလား”

“တကယ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းရမှာလဲ၊ ငါက အရိပ်ပိုင်ရှင်”

“ဒါဆို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”

“ဒဂါးငါးပြား ငါ့ကိုပေး အရိပ်က မင်းပစ္စည်းပေါ့”

လူငယ်က သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း သဘောတူတယ်။ ဒဂါးငါးပြားကို စာခွဲ ပေါ်ချပေးတယ်။ လူငယ် အပြုံးမပျက်ဘူး။

“သစ်ပင်တစ်ပင်အရိပ်ကို ဝယ်ယူတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မိုက်မဲရူးရူး မှုကို ဘယ်သူတွေ တွေးမိမလဲ”

အဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စူးစမ်းကြည့်တယ်။ သူ့ဖျားကလေးကို သိမ်းပြီး အခြားသစ်ပင်တစ်ပင် အရိပ်အောက်မှာ ခင်းပြန်တယ်။

နေတဖြည်းဖြည်း စောင်းလာပြီ။ သစ်ပင်အရိပ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရှည်ရှည်လာပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ သစ်ပင်အရိပ် အဘိုးကြီးရဲ့ ဝင်းခြံထဲအထိ ထိုး သွားလေပြီ။ အတော်ကြာတော့ လူငယ်ဟာ သစ်ပင်အရိပ်ထိုးတဲ့အထိ လျှောက် လိုက်သွားပြီး ဝင်းထဲမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“အခြားသူတစ်ဦးပိုင်တဲ့ ဝင်းခြံထဲလာတာ ဘာသဘောလဲ”

အဘိုးကြီးက ဟိန်းဟောက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ နှင်လွှတ်တယ်။

“ဒီနေရာကနေ ထွက်သွား လူဆိုးလေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာအမှား လုပ်မိလို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုလုပ်နေတာတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုရောင်းတဲ့ အရိပ်မှာ ထိုင်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ထွက်သွား၊ မင်း မလောက်လေးမလောက်စားလေး”

“ထွက်သွားရမှာ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျာသား ထွက်သွားသင့် ပါတယ်၊ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီသစ်ပင်အရိပ် ရောင်းခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သစ်ပင်အရိပ်ရောက်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော်သွားဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်။

အဘိုးအိုလည်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားတယ်။ လူငယ်ကို မျက်ထောက်နီနဲ့ ကြည့်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိပြောပြီး အိမ်ထဲကို ခြေသံ ပြင်းပြင်း လျှောက်သွားတယ်။

လူငယ်က တံစက်မြိတ်အထိ ထိုးနေတဲ့အရိပ်နောက် လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီ တံစက်မြိတ်မှာ လှဲချလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာမီ ထပြုံး တံခါးဖွင့်တယ်။ အဲဒီနောက် အဘိုးကြီး ဧည့်ခန်းထဲကို လျှောက်သွားတယ်။

“ထွက်သွား၊ ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွား”

အဘိုးအိုက ဒေါသသန့် ငေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်က အပြုံးမပျက် ဘူး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အရိပ်ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အခါ လူငယ် အိမ်ပြန်သွားတယ်။

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း လူငယ်က အဲဒီလိုပဲ အဘိုးကြီးအိမ်ထဲအထိ လိုက် လုပ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ အဘိုးကြီးက လူငယ်ကို လေသံပျော့နဲ့ ပြောတယ်။

“သစ်ပင်အရိပ်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ ပြန်ပေးပါ၊ မင်း ပိုက်ဆံ ငါ ပြန် ပေးပါ့မယ်”

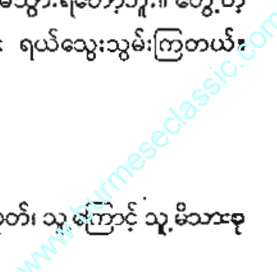
“ကျွန်တော် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အရိပ် ပြန်ပေးဖို့ မတွေ့မိပါဘူး၊ အခု ဒီအရိပ်က ထွက်သွားပါ”

အဘိုးအိုကြီးလည်း ရွာထဲ ဘယ်နေရာကိုမျှ မသွားရဲတော့ဘူး။ တွေ့တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက အဘိုးကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရယ်သွေးသွမ်းကြတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက လှောင်ပြောင်ကြတယ်။

“လောဘကြီးတဲ့ အရိပ်ရောင်းသူအိုကြီး”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် အရိပ်ရှိလား”

အဘိုးကြီး ခေါင်းမဖော်ရဲတော့ဘူး။ သူသာမဟုတ်၊ သူ့ကြောင့် သူ့မိသားစု

တစ်စုလုံး သူများတံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောရတယ်။ ဒါကြောင့် ညသန်းခေါင် တစ်ခုမှာ သူတို့မိသားစု ရွာကို စွန့်ခွာသွားကြရရှာတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ သတင်း ဘာမျှမကြားရတော့ဘူး။

လူငယ်လည်း အိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အိမ်ဝင်းတံခါးအနီးက အဲဒီသစ်ပင်ရိပ်မှာ လူတိုင်းကို ခိုလှုံနားနေစေတယ်။

[ကိုရီးယား]

မြစ်စောင့်နတ်ဘုရား၏ မိန်းမ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။

ဝေ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး 'ဝင်' ကာလတုန်းက တပ်မှူးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အမည်က 'ဇီမင်ဇောင်' လို့ခေါ်တယ်။ ဇီမင်ဇောင် တပ်မှူးကြီး ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဒေသဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတွေကို စုစည်းခေါ်ယူပြီး ပြည်သူ တွေရဲ့ အခြေအနေ၊ ပြည်သူတွေရဲ့ ခံစားမှုတွေကို မေးမြန်းတယ်။ ဒေသဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတွေက ပကတိ အခြေအနေတွေကို တင်ပြကြတယ်။

“မြစ်နတ်ဘုရားရဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲတွေကြောင့် ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ခါးစည်းခံရကြတယ်”

အဲဒီစကား ကြားရတော့ ဇီမင်ဇောင်က အဲဒီကိစ္စရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို မေးတယ်။ ဒေသဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတွေက မြစ်ရပ်မှန်ကို ဇာတ်ကြောင်းလှန် ပါတော့တယ်။

“သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေက ပြည်သူတွေထံမှာ အခွန်အတုပ် နှစ်တိုင်း ကောက်တယ်၊ အခွန်အတုပ်ကလည်း နှစ်တိုင်း ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ကောက်ခံရရှိတယ်။ အဲဒီ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာအနက် ထောင်ပေါင်း နှစ်ရာ (သို့မဟုတ်) သုံးရာကို မြစ်နတ်ဘုရားအတွက် မိန်းမဆက်သရေး ဟုန် ကျွတ်ရိတ်အဖြစ် ပေးရတယ်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားပွဲကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ဩဇာတိက္ကမရှိ နတ်ဝင်သည်မအတွက် အနည်းငယ် ချန်ထားပြီး ကျန်အားလုံး အရာရှိတွေ ခွဲဝေယူကြတယ်။”

နတ်ဝင်သည်မဟာ ဒေသမှာရှိတဲ့ မိသားစုတွေကို စစ်တမ်းကောက်တယ်။ မိသားစုတစ်စုစုမှာ အချောအလှသမီးကညာ ရှိတာတွေ့ရင် အဲဒီမိန်းကလေးကို မြစ်နတ်ဘုရားရဲ့ ဇနီးဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ယူသွားတယ်။ ရေချိုးပေးတယ်။ ပိုးထည် ဝတ်ကောင်းစားလှကို ဝတ်ဆင်ပေးတယ်။ ဝါရှောင်စေတယ်။ လူတွေက မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ တဲနန်းတစ်ခု ဆောက်ပေးတယ်။ တဲနန်းကို ပိုးကန့်လန့်ကာ တွေ့နဲ့ ကာထားတယ်။ မိန်းကလေးကို အဲဒီအထဲမှာ နေခိုင်းထားတယ်။ လူတွေက သူစားဖို့ အစားအစာတွေ၊ အရက်တွေ ချက်ပြုတ်ပေးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဆယ်ရက်သုံးခြားထားပြီးနောက် လူတွေက မိန်းကလေးကို အမွမ်းတင်ကြတယ်။ ဖျာခင်းပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းကြတယ်။ အဲဒီနောက် မြစ်ထဲကို ချကြတယ်။ ပထမတော့ မမြုပ်ဘူး။ ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း မြုပ်သွားတော့တယ်။

သမီးရှိတဲ့ မိသားစုတွေလည်း နတ်ထိန်းမိန်းမ သူတို့သမီးတွေကို မြစ်နတ်ဘုရားနဲ့ ထိမ်းမြားပေးမှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ အဲဒီမှာ မနေတော့ဘဲ ဝေးရာအရပ်ကို ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ လူတွေ တဖြည်းဖြည်း နည်းနည်းသွားတယ်။ ဆင်းရဲတွင်းလည်း နက်နက်လာတယ်။ အဲဒါ အကြာကြီး ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေတယ်။ လူတွေ ပြောတာတစ်ခုတောင် ရှိသေးတယ်။ မြစ်နတ်ဘုရားအတွက် သတို့သမီးမရှိတဲ့ အခါ ရေလွှမ်းမိုးမှုတွေ အနံ့အပြား ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆိုစကားပါပဲ။

ဇီမင်ဗောင်-ဒေသဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတွေရဲ့ ပြောကြားချက်တွေကို လေးလေးစားစား နားထောင်တယ်။ ပြီးနောက် သူတို့ကို မှာကြားတယ်။

“နောက်တစ်ကြိမ် မြစ်နတ်ဘုရား မိန်းမရယူတဲ့အခါ အရာရှိတွေနဲ့ နတ်ထိန်းမိန်းမတို့ သတို့သမီး ဆက်သတဲ့အခါ ရှိမှာပါ။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါ ငါ့ကို အစီရင်ခံပါ။ ငါလည်း သတို့သမီးကို လာရောက်တွေ့ရမှာပဲ”

“ကောင့်ပေါ်ပြီ တပ်ဖျားကြီး”

သတို့သမီး ပို့ရမည့်အချိန် ရောက်တဲ့အခါ ဇီမင်ဗောင်မြစ်ကိုသွားခဲ့တယ်။ မြစ်မှာ အရာရှိတွေ၊ ရွာမျက်နှာဖုံးတွေ စုဝေးရောက်ရှိနေကြပြီ။ သားမိန်းလူတန်းစားတွေလည်း ရောက်ရှိနေကြပြီ။ လာရောက်လေ့လာ ကြည့်ရှုသူ ဧည့်သည်ပေါင်း နှစ်ထောင် သုံးထောင်လောက် ရှိတယ်။ နတ်ထိန်းမိန်းမကြီးက အသံထုတ် ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ သူ့လက်ထောက် အလုပ်သင် ဆယ်ယောက်လည်း ဝါ

ရှိတယ်။ သူတို့တတွေက ပိုးထည်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ နတ်ထိန်းမိန်းမကြီးရဲ့ နောက်မှာ ရပ်နေကြတယ်။

ဇီမင်ဗောင်က နတ်ထိန်းမိန်းမကြီးကို ပြောတယ်။

“မြစ်နတ်ဘုရား ဇနီးကို ခေါ်လိုက်ပါ။ သူ ဘယ်လောက်ချော၊ ဘယ်လောက်လှလည်းလို့ ကြည့်ရအောင်”

နတ်ထိန်းမိန်းမကြီးနဲ့ တပည့်တွေက မိန်းကလေးကို တဲနန်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်လာတယ်။ ဇီမင်ဗောင်က သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်တယ်။ ဒီနောက် အရာရှိကြီးတွေ၊ ရပ်ရွာမျက်နှာဖုံးတွေ၊ နတ်ထိန်းမိန်းမကြီးတို့ဘက် လှည့်ပြီးပြောတယ်။

“မိန်းကလေးက မြစ်နတ်ဘုရားနဲ့ မလိုက်ဖက်သေးဘူး၊ နတ်ထိန်းကြီး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အခု မိန်းကလေးထက်ချောတဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေး ရှာနေပါတယ်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဆက်သပါမယ်လို့ ခင်ဗျား သတင်းပို့ပေးပါ”

ဇီမင်ဗောင်လည်း ပြောပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့တပ်သားတွေကို နတ်ထိန်းမိန်းမကြီးအား ဖမ်းချုပ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်ချဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ စစ်သားတွေလည်း ဖမ်းချုပ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်ချတယ်။ အတန်ငယ်ကြာတဲ့အခါ တပ်ဖျားကြီးက ပြောတယ်။

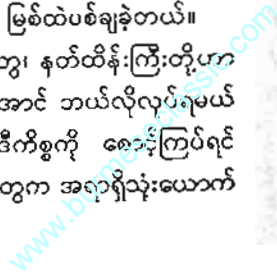
“နတ်ထိန်းကြီးဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ၊ မြန်မြန်လာအောင် နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပို့ဦး”

စစ်သားတွေက နတ်ထိန်းငယ်ကလေးထဲက တစ်ယောက်ကို မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပြန်တယ်။ အတန်ငယ်ကြာတဲ့အခါ တပ်ဖျားကြီးက ပြောပြန်တယ်။

“နတ်ထိန်းငယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ၊ မြန်မြန်လာအောင် နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပို့ဦး”

စစ်သားတွေက နောက်နတ်ထိန်းငယ်တစ်ယောက်ကို မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပြန်တယ်။ နတ်ထိန်းငယ် သုံးယောက်အထိ သူတို့ မြစ်ထဲပစ်ချခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက် ဇီမင်ဗောင်က “နတ်ထိန်းငယ်တွေ၊ နတ်ထိန်းကြီးတို့ဟာ မိန်းမသားတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့အလုပ် အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။ အရာရှိသုံးယောက်သွားပြီး ဒီကိစ္စကို စောင့်ကြပ်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး” လို့ ပြောတဲ့အခါ စစ်သားတွေက အရာရှိသုံးယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး မြစ်ထဲ ပစ်ချတယ်။

ဇီမင်ဇောင် မတ်တတ်ရပ်လျက် မြစ်ကို အချိန်တော်တော်ကြာ ကြည့်နေတယ်။ အခြား မြို့မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ လေ့လာသူတွေလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ စောင့်နေရတယ်။ တပ်မှူးကြီးက သူတို့ဘက်လှည့်ကာ ဆိုတယ်။

“နတ်ထိန်းကြီးရော အရာရှိတွေပါ ပြန်လာကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဇီမင်ဇောင်က ဒေသဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတွေကို နောက်ထပ် စေလွှတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးက ခူးထောက်ကာ မြေကြီးနဲ့ နဖူးထိအောင် ဦးညွှတ်တောင်းပန်ကြတယ်။ သူတို့ နဖူးမှာ သွေးစသွေးနတွေ စီးနေတယ်။ သူတို့မျက်နှာ နေထိပန်းလို ညှိုးရော်နေတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခဏစောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ခဏကြာတော့ တပ်မှူးကြီးက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ထနိုင်ပါပြီ၊ မြစ်နတ်ဘုရားက သူ့ ဧည့်သည်တွေကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ပြန်ကြမယ်”

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ‘ရေ’ ဒေသ ပြည်သူတွေလည်း မြစ်နတ်ဘုရား မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မပြောရဲ မဟာရဲကြတော့ဘူး။

[တရုတ်]

နိမိတ်မရှိ စကားလုံးများ

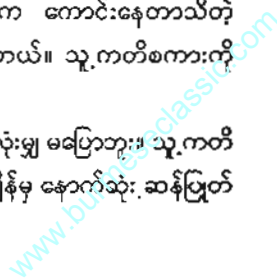
ဝမ်းမိသားစုမှာ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားတယ်။ ဝမ်းတို့မှာ ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ကလေးမွေးပြီး ကလေးတစ်လသားအရွယ်ရောက်ရင် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ဖိတ်ကြားပြီး စားပွဲကျင်းပပေးရတဲ့ ဓလေ့ထုံးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

‘အာဂျင်း’ ဟာ ဖိတ်ကြားခံရသူတွေအနက် တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်နီးနားချင်းတွေက သူ့ကို မသွားဖို့ ပြောကြတယ်။ သူ မသွားဖို့ပြောရတာလည်း သူ့မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ အခမ်းအနားတွေမှာ နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေ သူ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပြောတတ်လွန်းတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် သူ့ကို မသွားဖို့ ပြောကြတာ ဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာယူ ကျင်းပနေတဲ့ အခမ်းအနားပွဲတွေဟာ အဲဒီအမင်္ဂလာစကားတွေကြောင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရတယ်။

“ကျွန်တော် အခမ်းအနားပြီးဆုံးတဲ့အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ ကျွန်တော် မပြောဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သွားနိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လား”

သူ့အိမ်နားနီးချင်းတွေက သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ကောင်းနေတာသိတဲ့အတွက် သူတို့ ‘အာဂျင်း’ ကို သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ သူ့ကတိစကားကို တစ်ပါတည်း မမေ့ဖို့ ပြောကြတယ်။

အခမ်းအနားတောက်လျှောက် သူ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘူး။ သူ့ကတိအတိုင်းနေတယ်။ အရက်ခွက်မြှောက်ပြီး သောက်ကြချိန်မှ နောက်ဆုံး ဆန်ပြုတ်ခိုချိုကလေးသောက်တဲ့အထိ တစ်ခွန်းမျှ မဟာဘူး။

စားသောက်ပွဲပြီးပြီ၊ ဧည့်သည်တွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြန်သွားကြပြီ။
'အာကျင်း' လည်း တံခါးဝမှာရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုတယ်။

“အခမ်းအနားတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားသား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ သေဖို့ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်အပေါ် အပြစ်ပုံမချရဘူး။”

[တရုတ်]

နလပိန်းတုံးသမက်

တစ်ခါတုန်းက မိုက်မဲတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမရ ကကောင်းတယ်။ သူ့မိန်းမက သိပ်ကြင်နာ မြတ်နိုးတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက မောက်ကမတွေ လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ တတ်နိုင်သလောက် သူ့ခင်ပွန်းကို ဖေးဖေးမမရှိတယ်။ အမြဲတမ်း မျက်ခြည်မပြတ်ဘူး။

နှစ်သစ်ကူး ဒုတိယနေ့မှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဇနီးသည်ရဲ့ မိဘုထံ အလည်အပတ်သွားဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ နှစ်သစ်ကူးမှာ အဲဒီလို သွားကြလာကြတာဟာ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ဇနီးက သူ့ခင်ပွန်းကို ခေါက်ဆွဲတစ်ထောင်၊ သက်ရှိဘဲတစ်ကောင်၊ အထည်အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို လက်ဆောင်ဆေးဖို့ ယူခိုင်းတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း တံခါးအပြင်ဘက် ရောက်တော့ သူ့ခင်ပွန်းထို ပြောတယ်။

“ရှင် ရှေ့ကအရင်သွားနှင့်ပါ၊ ရှင်နောက်က ကျွန်မ လိုက်လာမယ်၊ လက်ဆောင်တွေလည်း သတိထားဦးနော်၊ မပျောက်စေနဲ့၊ မညစ်ပတ်စေနဲ့၊ နောက်တစ်ခု မှာထားရဦးမယ်၊ ရှင်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မပြောတတ်၊ မဆိုဆတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့လူတွေ ပြောတာဆိုတာကိုပဲ နားထောင်ရုံပဲ နားထောင်ပါ၊ အဲဒီ စကားစုတွေကို ကျွန်မ မိဘအိမ်မှာ အသုံးပြုပါ”

မိုက်မဲတဲ့ လူငယ်ဟာ သူ့ဇနီးပြောတာတွေကို နားထောင်တယ်။ ဒီနောက် သူ့ယောက္ခမအိမ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ သူ့ဇနီး

ပေးလိုက်တဲ့ ခေါက်ဆွဲတွေ၊ ဘဲနဲ့ အဝတ်ထုပ်ကို သယ်သွားတယ်။ လမ်းမှာ ရေကန်တစ်ခုကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ ဘဲက 'ဂတ်... ဂတ်... ဂတ်' လို့ အသံ မြည်တယ်။ ဒီအသံကြားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူငယ်က "ဘဲ ရေငတ်နေပြီ" လို့ တွေးတယ်။ တကယ်တော့ လူငယ်ဟာ မိုက်မိရူးသွပ်ပေမယ့် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသူ ဖြစ်တယ်။ ရေကန်ထဲမှ ရေသောက်ခိုင်းဖို့ ဘဲကို ကန်ထဲလွှတ် ချတယ်။ ရေကန်ထဲလည်းရောက်ရာ ဘဲက ကူးပြေးပါတော့တယ်။ အကြိမ် များစွာ အော်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဲ ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။

သူ့အတွေးတစ်ခု တွေးမိသွားတယ်။ ဘဲအစား ငါးဖမ်းယူမယ်လို့ပေါ့။ "အင်း... ဘဲတော့ ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဲအစား ငါးကိုပဲ ဖမ်းယူ သွားတော့မယ်"

သူ့မှာ ပါလာတဲ့ ခေါက်ဆွဲတွေကို ထုတ်ယူပြီး ကွန်လုပ်တယ်။ အဲဒီ ခေါက်ဆွဲကွန်နဲ့ ကန်ထဲမှာရှိတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ဖမ်းဖို့ ကွန်ပစ်တယ်။ ရေကန် ထဲ ခေါက်ဆွဲကွန်ကျပြီး သိပ်မကြာလှပါဘူး။ ခေါက်ဆွဲတွေ ပျော့ပြောင်းသွား ပြီး နောက်ဆုံးမှာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး ပျော်သွားတယ်။ ငါးက ကွန်ကိုဖောက်ထွက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။ ခေါက်ဆွဲလည်းကုန်၊ ကွန်လည်းပျက်၊ ငါးလည်းမရ ဖြစ်တယ်။ အခု သူ့မှာ အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူ ခရီးဆက်တယ်။ ဝါးတောတစ်တောကို ဖြတ်သန်းသွားတယ်။ ဖြတ်သန်းသွားစဉ် လေထဲမှာ သက်ပြင်းချတဲ့ ဝါးရဲ့ကြေစွဲ သံကို ကြားတယ်။ ဒီတော့ သူ တွေးကြည့်တယ်။

"ဝါးက ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချရသလဲ မသိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်စရာက လေ ဟာပြင်ထဲမှာ အအေးဒဏ်ကာကွယ်ဖို့ အဝတ်မှ မရှိလို့ဘဲ ဖြစ်ရမယ်"

သူ့အဝတ်ထုပ်ကို ယူလိုက်တယ်။ ဝါးကို အဝတ်ပဲတံပေးတယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်း လက်ချည်း သူ့ယောက်ျား အိမ်ကို သွားတယ်။

လမ်းခုလတ်မှာ ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့ အညစ်အကြေးပုံတစ်ပုံနဲ့ သူ တွေ့တယ်။ အခြားလူတစ်ယောက်လည်း လျှောက်လာတယ်။ ယင်ကောင် တွေကို ခြောက်လှန့်ပစ်တယ်။ ယင်ကောင်တွေ အသံတစ်ဝီဝီနဲ့ ပျံသွားတယ်။ အဲဒီလူနှုတ်မှ စကားတွေ ထွက်လာတယ်။

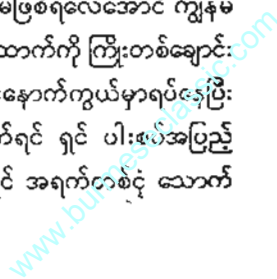
"စိမ်းပြာရောင် မှက်တွေ အညစ်အကြေးစား၊ လာလိုက်သွားလိုက် ငါ ကိုမြင် ထွက်ပြေးသွား"

လူငယ်က အဲဒီပြောစကားတွေကို ယခင်က မကြားဖူးခဲ့ဘူး။ ဘာမှ မပြောဘဲ မှတ်ထားလိုက်တယ်။

လူငယ်ဆက်လက် လျှောက်သွားတယ်။ အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးနေရာ ရောက်တဲ့အခါ လူတစ်ယောက် ခြံစည်းရိုးပြင်နေတာကို တွေ့တယ်။ ဘာဖြစ် လို့ ခြံစည်းရိုးအဟောင်းကိုဖျက်ပြီး အသစ်မကာသလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလူက "တိုင်သစ်တွေ၊ တိုင်ဟောင်းတွေ၊ သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန် တန်ရုံလောက် ပဲပေါ့" လို့ ပြောတယ်။ လူငယ်လည်း ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း မသိဘဲ မှတ်သားထားလိုက်ပြန်တယ်။ ဆက်လျှောက်သွားလို့ အလှမ်းဝေးနေရာ ရောက်တဲ့အခါ ချောင်းနှစ်ချောင်းကို တွေ့တယ်။ ချောင်းတစ်ချောင်းက ရွဲ့ တွေ ဗွက်တွေ ထူတယ်။ ချောင်းတစ်ချောင်းက သန့်ရှင်းတယ်။ အဲဒီချောင်း နှစ်ချောင်းက အတူစီးဆင်းနေတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ "ရေစီးနှစ်ခု အတူတူ စီးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရောင်တစ်မျိုးစီပဲ" ဆိုတဲ့ အသံကို လူငယ်ကြားတယ်။ အဲဒီ ပြောကြားချက်ကို လူငယ် သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒါနဲ့ မှတ်ထားလိုက် ပြန်တယ်။ ဘာရယ်လို့တော့ သူ မသိဘူး။

လူငယ် သူ့ယောက်ျားအိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့ဇနီးက သူ့ထက် စောပြီး ရောက်နှင့်နေတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း အိမ်မှစထွက်ကတည်းက ဇနီးခမျာ စိတ်ပူနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဖခင်နဲ့ မိခင်အတွက် လက်ဆောင်တွေကို လိုရ မယ်ရ သူ ထပ်ယူလာခဲ့တယ်။ အချိန်တန်လို့ ရောက်မလာသေးတော့ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေရောလားလို့လည်း စိတ်ပူနေမိတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက ဘဲ၊ ခေါက်ဆွဲနဲ့ အဝတ်ထုပ်ကိစ္စတွေအကြောင်း ရှင်းပြတော့ ဇနီးက သက်ပြင်းတစ် ချက်ချပြီး ပြောတယ်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းအချို့ ယူလာခဲ့သေး တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် အခု အခြားယောက်ျား ရွာသားတွေနဲ့အတူ စားရသောက် ရမယ်၊ ရှင် အဲဒီလူတွေအကြားမှာ အူကြောင်ကြောင် မဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်မ ရှင့်အတွက် အစီအစဉ်တစ်ခု စီစဉ်ထားတယ်၊ ရှင့်ခြေထောက်ကို ကြီးတစ်ချောင်း နဲ့ ချည်နှောင်ထားမယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီကြိုးကို တံခါးနောက်ကွယ်မှာရပ်နေပြီး ကိုင်ထားမယ်၊ ကျွန်မ ကြိုးတစ်ချက် ဆောင်ဆွဲလိုက်ရင် ရှင် ပါးဖယ်အပြည့် အစာတစ်လုပ် စားရမယ်၊ နှစ်ချက် ဆောင်ဆွဲလိုက်ရင် အရက်တစ်ပွဲ သောက် ရမယ်၊ မမေ့နဲ့နော်"

လူငယ်လည်း သူ့ဇနီးစကားကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံသဘောတူပြီး အခြားသူများနဲ့အတူ စားသောက်ရန် ထိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြက်ဖတစ်ကောင် ဝင်ရောက်လာပြီး ကြိုးကို တစ်တောက်တောက် ဆိတ်တယ်။ လူငယ်လည်း သူ့ဇနီးရဲ့ အချက်ပြကြိုးဆွဲတာလို့ တွေးမိတယ်။ အစာတွေကို ဆက်ကာဆက်ကာ အမြန်စားသောက်လိုက်တာ ကြက်မအဆိတ် ရပ်တော့မှပဲ အစားအသောက် ရပ်တော့တယ်။ အခြားစားပွဲမှ ယောက်ျားတွေက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြတယ်။ အချို့က အရက်တွေ ဖိတ်ကျကုန်တယ်။ အချို့က တူတွေ လွတ်ကျကုန်တယ်။ အချို့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး ကြမ်းပြင်မှာ လိမ့်လိမ့်သွားတယ်။

နောက်ဆုံး ကြက်ဖကြိုးကို ဆိတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ တတောက်တောက် အသံလည်း ရပ်သွားတယ်။ လူငယ်လည်း ဒီတော့မှပဲ အစားအသောက်ရပ်လိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လိမ့်နေတဲ့သူတွေကို လူငယ်မြင်တော့ “စိမ်းပြာ ရောင်မှက်တွေ အညစ်အကြေးစား၊ လားလိုက်သွားလိုက် ငါ့ကိုမြင် ထွက်ပြေးသွား” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီလူတွေက သူ့စကားကြားတော့ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာတာတစ်မျိုးလို့ နားလည်ကြတယ်။ အတော်လေးကြာပြန်တော့ အလုပ်သမားတွေက သန့်ရှင်းတဲ့တူတွေနဲ့ ခွက်တွေ ယူလာတယ်။ ပေါသွပ်သွပ် လူငယ်က အခြားသူများကို ဆင်စွယ်တူတွေပေးတာ မြင်တယ်။ သူ့အတွက် ဝါးတူပေးတယ်။ အဲဒါ သိမြင်လိုက်တော့ ခြံကာနေတဲ့လူကြီးစကားကို ကြားယောင်လာတယ်။ ဒီတော့ “တိုင်သစ်တွေ၊ တိုင်ဟောင်းတွေ၊ သူ့အိုးနဲ့သူ့ဆန် တန်ရုံလောက်ပဲပေါ့” လို့ပြောတဲ့အခါ အခြားသူတွေ ရှက်သွေးဖြာသွားကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေ သူ့ကို စော်ကားတယ်လို့ ထင်သွားမလားလို့ တွေးမိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါးတူကိုယူလိုက်ပြီး ဆင်စွယ်တူကို သူ့အား ချက်ချင်းပေးလိုက်တယ်။

သူတို့ အရက်ခွက်ထဲ အရက်လောင်းထည့်ကြတယ်။ ဆွေမျိုးတစ်ဦးက လူငယ်ခွက်ထဲကို အညံ့စားအရက်ကို ထည့်ပေးတယ်။ အရက်ကောင်း အရက်ညံ့ကို လူငယ် မသိနားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရောင်မတူတာကို သူ သတိပြုမိတယ်။ ဒီတော့ “ရေစီးနှစ်ခု အတူတူစီးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရောင်တစ်မျိုးစီပဲ” လို့ ပြောတယ်။

အရက်ထည့်ပေးတဲ့ ဆွေမျိုးလည်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အညံ့စားအရက်ကို ပြန်ယူပြီး၊ အကောင်းစားအရက်ကို ထည့်ပေးတယ်။

အဲဒါတွေပြီးတော့ လူငယ်သမက်ဟာ ပေါသွပ်သွပ် နလပိန်းတုံးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိသွားကြတယ်။ သူတို့တတွေရဲ့ လှည့်ပျားမှုတွေကို ဖော်ထုတ်ချင်တဲ့အတွက် ပေါသွပ်သွပ် နလပိန်းတုံးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်တာဖြစ်တယ်လို့ ထင်သွားကြတယ်။ ကြက်ဖကလည်း ကြိုးကို ဆိတ်ဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် မည်သည့်စားသောက်မှု အချက်ပြတွေမျှလည်း မရှိတော့တဲ့အတွက် အခြားသူတွေ စားသောက်နေခိုက် သူ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေတယ်။ အဲဒီလို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေတဲ့အတွက် အခြားသူတွေကို ပိုပြီး အရှက်ရသွားစေတယ်။

ပေါသွပ်သွပ် နလပိန်းတုံးသမက်နဲ့ သူ့ဇနီးတို့လည်း သူ့မိဘအိမ်ခရီးမှာ ပျော်ရွှင်မဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့အိမ်ကို ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားကြတယ်။

[တရုတ်]

ဖန်ဘူးဆို

သိပ်မကြာသေးခင်က အဆင့်အတန်းရှိ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဘန်ကောက်မှာ နေတယ်။ အမည်က ဖရာရှန်မန်။ သူ့ကို ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ် လူသိ များတယ်။ သူ့ကို မင်းညီမင်းသားတွေ၊ တော်ဝင်လူတန်းစားတွေက အာရုံစိုက် ကြရတယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဇနီးတွေရဲ့ အာရုံထဲက မထွက်သူ ဖြစ်တယ်။ ရတနာတွေ အရည်အသွေး ရွေးချယ်ရာမှာ ရတနာတွေ ဝယ်ယူရာ မှာ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့တတွေရဲ့ အားကိုးရာ တောင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်တယ်။ တန်ဖိုးအနုညှိထိုက်တဲ့ ရတနာတွေကို အကဲဖြတ် တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိသူ ဖြစ်တယ်။

အဆင့်အတန်း သိပ်မရှိလှတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ပညာလည်း မရှိဘူး။ သူ့အမည်က နိုင်ခရိဒီးလို့ ခေါ်တယ်။ သူက ပညာမရှိ၊ အဆင့်အတန်း နိမ့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် ရတနာရောင်းဝယ်ရေးမှာ လူသိများတယ်။ သူ့ထံ လူတွေ မကြာခဏလာလေ့ရှိတယ်။ အခု အောက်ခြေမှာ ကွဲနေတဲ့ ဖန်အဆို့ တစ်ခုကို ခရိဒီး ကံအားလျော်စွာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဖန်အဆို့က သိပ်မကြီးဘူး။ ခပ်သေးသေးပဲ။ စတော်ဘယ်ရီအသီး အရွယ်အစားလောက် ရှိတယ်။ ကွဲနေတာ တောင် စနစ်တကျ ဖြတ်ထားတဲ့ ဖန်အစတစ်စ ဖြစ်တယ်။ ကြည်လင်နေတယ်။ အရည်လဲနေတဲ့ ဖန်သားဆို့။ အောက်ခြေ ပျက်စီးနေတဲ့နေရာကို ပြုပြင်တယ်။ ထောင့်တွေကို စောင်းဖော်တယ်။ ဒီတော့ သာမန်ဘူးဆို့နဲ့ မတူတော့ဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံ ရတနာသမားဆိုရင် စနစ်တကျ သွေးထားတဲ့ ဖန်တုံးကြီးလို့ မတိတ်ထင်သွားနိုင်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ခရီးဒီး အဲဒီဘူးဆိုကို အဝတ်နဲ့ပတ်ပြီး ဖရာရှန်နန်ထံ ယူ သွားတယ်။

“ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက သိမ်းထားတဲ့ ရှေးစိန်တစ်လုံး ခင်ဗျားပြုဖို့ ယူလာခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တော့်အမေလည်း ကွယ်လွန်ပြီ။ ဒီစိန်ကို ကျွန်တော့်အတွက် အမွေခွဲဝေပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဝတ်ဆင်ရဖို့ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ မတန်ဘူး။ ကြီးလည်း ကြီးတယ်။ စိန်ရည်ကလည်း သိပ်ကောင်း နေတယ်။ သိမ်းထားဖို့ကလည်း အလကားပဲ။ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားတစ် ယောက်။ စားဖို့သောက်ဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ရတနာလက်ထဲ ကိုင်ထား ပြီး ငွေမရှိရင် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ‘မရှိဝမ်းစား၊ ရှိတန်ဆာ’ ဆိုသလိုပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းကို ခင်ဗျားအတွက် ယူလာတာ။ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ရောင်းပေးပါ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဝယ်ဖို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ထင်ရှားလှသိများတဲ့ ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်လို့ ဒီပစ္စည်းကို ခင်ဗျားထံ အပ်နှံရုံပါ။ အကယ်၍ ဝယ်သူတွေ့ရင် ရောင်းပေးဖို့ပြောတာပါ။”

အထုပ်ကို ဖရာရှန်နန်အား ပေးတယ်။ ဖရာရှန်နန် အထုပ်ဖြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။ ခရီးဒီးကို ခက်ထန်စွာ ကြည့်ပြီးပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ကလိန်ကကျစ်ပဲ။ ဘူးဆိုကို သိပ်လှတဲ့ရတနာဆိုပြီး ယူလာ တယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဖရာရှန်နန်စကားက ခရီးဒီးကို ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားစေတယ်။ ဘူးဆိုမဟုတ်ကြောင်း၊ ရှေးရတနာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောဆိုတယ်။

“ဒီပစ္စည်းက ကျွန်တော့် ဘိုးဘေးတွေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။ အမြဲတမ်း တန်ဖိုးအရှိဆုံး အမွေအနှစ်အဖြစ် မှတ်ယူခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်ရင် ဒီပစ္စည်းယူပြီး ရောင်းကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားဝယ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်”

နိုင်ငံခရီးဒီးက အလေးအနက်ထားပုံရတယ်။ နိုင်ငံခရီးဒီးစကားကြောင့် စရံ တင်ပြီး ယူထားဖို့ ဖရာရှန်နန် သဘောတူလိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်း နိုင်မလဲလို့လည်း မေးတယ်။ တစ်ဆယ် ချန် လိုချင်ကြောင်း ပြောတဲ့အခါ ဖရာရှန်နန် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။

“ခင်ဗျားပစ္စည်းကို တစ် ပူအန် နဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဝယ်ခွင့်သူထက် ယောက်ယောက် ရှိနိုင်ကောင်းတယ်။ ဝယ်ပြီးရင် အဲဒီပစ္စည်းကို ရွေးလည်းခင် မှာ ဆွဲပေးဖို့ပေါ့။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ရောင်းပေးပါမယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျား အတွက် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာပါ။”

နိုင်ငံခရီးဒီးလည်း ပစ္စည်းကို ဖရာရှန်နန်ထံ ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက် လာခဲ့တယ်။

သုံးလကြာခဲ့ပြီး ဖရာရှန်နန်ပင် အပ်ထားတဲ့ ရတနာကို မေ့သလောက် ရှိပြီ။ တစ်နေ့မှာ လာအိုတစ်ယောက် မြောက်ဘက်မှ ရောက်လာတယ်။ သူ နိုင်ငံက အိမ်ရှေ့မင်းသားက စေလွှတ်တဲ့အတွက် သူ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် ကြောင်း၊ အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ စိန်တစ်လုံး ဝယ်ယူလိုကြောင်း၊ အိမ်ရှေ့ မင်းသားက သူ့ကြင်ယာတော်ကြီးကို ဘယက်တစ်ကုံး ပြုလုပ်ပြီး လည်ဆွဲ အဖြစ် ပေးဖို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖရာရှန်နန်ဟာ ဘန်ကောက်မှာ သိပ်ထင်ရှား အရေး ပါတဲ့ ရတနာကုန်သည်ဖြစ်တယ်လို့ ကြားသိရကြောင်း၊ ဒါကြောင့် သူ ဖရာ ရှန်နန်ထံ အရင်ဆုံးလာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စိန်ဝယ်ယူဖို့ စိန်အကြောင်း ပြောပြလုပ်ဆောင်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောတယ်။

ဖရာရှန်နန်လည်း သူ့မှာရှိတဲ့ စိန်အကောင်းစားတွေကို ထုတ်ပြတယ်။ ဒီစိန်တွေက ခရီးဒီးရဲ့ ဘူးဆိုလောက် မကြီးဘူး။ လာအို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့် တယ်။ အချို့ကို သဘောကျတယ်။ အချို့ကို သဘောမကျဘူး။ အရည်အသွေး ကောင်းပြန်တော့လည်း အရွယ်အစား ငယ်နေတယ်။ အရွယ်အစား သဘောကျ ပြန်တော့လည်း အရည်အသွေးညံ့နေပြန်တယ်။ တစ်ခုမှ စိတ်တိုင်းမကျခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အခြားရှိမရှိ မေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ခပ်ကြီးကြီး ရှိ၊ မရှိ မေးတယ်။

ဖရာရှန်နန် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ သူ့ရတနာတွေကို လက်လွှတ်စပယ် ပြောနေလို့။ သူ့မှာလည်း အဲဒါတွေထက်ကြီးတဲ့ ရတနာလည်း မရှိတော့ဘူး။ အတွေးတစ်ခု ချက်ချင်း ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတယ်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ နိုင်ငံခရီးဒီးရဲ့ ဖန်ဘူးဆို တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပထမတော့ အဲဒီပစ္စည်းကို သူ ယူထုတ် ပြရမှာ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး။ ဖန်စကို စိန်အစစ်ပါလို့ ပြောရမှာ ဘန်ကောက် ပထမတန်းစား ရတနာကုန်သည်ကြီးအတွက် နှုတ်တွန့်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း

သူ့မှာ လာအိုကိုပြုဖို့ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ ရတနာတွေ မရှိတော့ဘူး။ နောက်တော့ သူ စဉ်းစားမိလာတယ်။ လာအိုက ရတနာမဟုတ်ဘဲ ပတ်သက်ပြီး အသုံး လုံးတောင် ကြေသူမဟုတ်။ ဒါကြောင့် သူ ဘူးဆိုးကို သွေးအေးအေးနဲ့ ယူထုတ် လာတယ်။

“ကျွန်တော့် ရတနာတွေကို ခင်ဗျား ကြိုက်ပုံမပေါ်ရင် ဒါကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ကြည့်ပါဦး။ အဲဒီပစ္စည်းက ကျွန်တော့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အာမ တော့ မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရောင်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို အပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျား အကြိုက်နဲ့ တူလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လာအို ဖန်ဘူးဆိုးကို ကောက်ယူပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တယ်။ အဲဒီ နောက် ဖရာရှန်နန်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“အဲဒါမျိုး ကျွန်တော် ရှာနေတာ။ အရွယ်အစားလည်း အံ့ကိုက်။ အရည်အသွေးလည်း ဆိုစရာမရှိဘူး။ ဈေးညှိလို့ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ယူမယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရမှ ရောင်းမလဲ”

ရတနာကုန်သည် ကိုလူလည်ကြီး ချက်ချင်း ရွှေညာဏ်တော် စူးသွားတယ်။

“ခရီးဒီးက သူ့ပစ္စည်းအတွက် တစ်ဆယ် ချန် လိုချင်တယ်ပြောတယ်။ အခု ငါ တစ်ဆယ်နဲ့ရောင်းမယ်ပြောရင် ဒီအရွယ်အစား ဒီလောက်တောက်ပတဲ့ စိန်အတွက် လာအို သံသယတွေ ဝင်သွားတော့မယ်။ အဲဒီအတိုင်း မပြောတာဘဲ ကောင်းမယ်။ နှစ်ဆယ်နဲ့ရောင်းရင် မဆိုးဘူး။ ငါလည်းတစ်ဆယ် အမြတ်ရဦး မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူက ခပ်တုံးတုံး။ ငါပြောသမျှ ပေးမှာပဲ”

ရတနာကုန်သည်ကြီး အကြံပိုင်သွားတယ်။ ခေတ္တာမျှ စဉ်းစားနေဟန် ပြုတယ်။ ဒီနောက် လာအိုဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“ပိုင်ရှင်က နှစ်ဆယ် ချန် ဆိုထားတယ်”

ဈေးနှုန်းက မများလွန်း မနည်းလွန်းပါဘူး။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှပါတယ်။ “ကျွန်တော် ယူမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဆက်ပြောတယ်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျား၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံ ပါမလာဘူး။ လောလောဆယ် ငါး ချန် သာ ပါလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဝယ်မှာပါ။ အခု အဲဒီငါး ချန် ကို စရံပေးခဲ့မယ်။ ကျန်တဲ့ငွေကို တစ်ပတ်အတွင်း လာပေးပါမယ်။ အဲဒီအခါ ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ကျွန်တော့်ပေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းသဘောအရ စာချုပ် ချုပ်ထားချင်

တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ပတ်အတွင်း လာရောက် ငွေမချေရင် ဒီခရံအဆုံးပါ။ လာရောက် ငွေချေလို့ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းမဝေ နိုင်ရင် စရံငွေအပြင် နောက်ထပ် ငါး ချန် ကို ဒဏ်ကြေးအဖြစ် ထပ်ဆောင်း ပေးရမယ်။ ဒီပစ္စည်းအတွက် သိပ်နုမြောတွန့်တို မနေပါနဲ့။ သံယောဇဉ် သို့မ ခရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက်ဝယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာချုပ် ဆိုတာလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်တွေကို အာမခံချက်တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဖရာရှန်နန်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတယ်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်း မရောင်းပါဘူး”

“မရောင်းဘူးလို့လည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် အကာအကွယ်ယူပြောတဲ့ သဘောပါ။ ခင်ဗျား ကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူးဆိုရင် အခု စာချုပ်ချုပ်ချင်ပါတယ်”

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူ စာချုပ်ချုပ်ကြတယ်။ လာအိုလည်း ဖရာရှန်နန် ကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတယ်။

အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး နှစ်ရက်မှာ ဖရာရှန်နန် ဆိုင်ကို ခရီးဒီး ပြတ်သွားတယ်။ ဖရာရှန်နန်ကို အိမ်မှာ ပက်ပင်းတွေ သွားလို့ ဝင်သွား တယ်။

“စကားမစပ် ကြုံကြိုက်တုန်း မေးရဦးမယ်။ ကျွန်တော် လအနည်းငယ် လောက်က ရောင်းဖို့ထားခဲ့တဲ့ ရတနာ သတိရပါတယ်နော်။ အဲဒီပစ္စည်းရောင်း ပြီးပြီလား။ မရောင်းရသေးရင်လည်း ကျွန်တော် ပြန်ယူသွားချင်တယ်။ လူတစ် ယောက် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာတယ်။ မြို့မှာ လာအိုတစ်ယောက် စိန်ကောင်း ကောင်း ရှာနေတယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒီ လာအိုက ကျွန်တော်ထံမှာ စိန်ဝယ်မှာ ကျိန်းသေတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စိန် ဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ။ ရောင်းပြီးပြီလား”

ခရီးဒီးရဲ့ တောင်းပန်စကားတွေက ဖရာရှန်နန်ကို အကြပ်ရိုက်သွားပေး တယ်။ အကယ်၍ လာအိုကို ရောင်းလိုက်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက် ရင်လည်း နှစ်ဆယ် ချန် နဲ့ ရောင်းတဲ့အကြောင်း ခရီးဒီး ချက်ချင်း သိသွား မယ်။ ငွေကြေး အကုန်ပေးဖို့ ပြောလိမ့်မယ်။ မပေးပြန်ရင်လည်း ခရီးဒီးထာ သူ့ကို နာမည်ဖျက်ဦးမယ်။ ခရီးဒီးကို ပစ္စည်းပြန်ပေးရင်လည်း လာအိုကို ဒဏ်

ကြေး ငါး ချန် ထပ်ပေးရဦးမယ်။ သူ့အတွက် ဖွတ်မရဓားမဆုံး ဖြစ်မယ်။ ခဏကြာတော့ အခက်အခဲတွေကြားက လွတ်မြောက်မယ့် လမ်းစကို သူ တွေးမိသွားတယ်။ ခရီးဒီးဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“အင်း... ခင်ဗျားကလည်း ခင်ဗျားရတနာအကြောင်းပဲ မေးနေတယ်။ အေးလေ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ပြန်စစ်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် အရင်က ပြောသလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ ရတနာပဲ။ ခင်ဗျား သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝယ်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပဲ အရင်ကပြောတယ်လေ၊ တစ် ပူအန် သာ တန်တယ်ဆို”

ခရီးဒီးက အတွန့်တက်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ အခု စိတ်ပြောင်းသွားပြီ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ခင်ဗျား ပြောထားတဲ့အတိုင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပြီနော်၊ နောက်တော့မှ ဟိုပြောဒီပြော မလုပ်နဲ့၊ တစ်ဆယ် ချန်နဲ့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ကျောက်တုံးဝယ်ဖို့ ကျွန်တော် လိမ်ညာရောင်းတယ်လို့ မပြောနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“မပြောဘူး စိတ်ချ။ အခု ကျောက်တုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ကျေနပ်တယ်”

ဖရာရှန်နန်လည်း ခရီးဒီးအား ပိုက်ဆံတစ်ဆယ် ချန် ပေးတယ်။ ခရီးဒီး ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ပြန်သွားတယ်။

ဖရာရှန်နန်က သူ့ အလွန်အလွန်ကောင်းတဲ့ အပေးအယူတစ်ခု ပြုလုပ်နေတယ်လို့ တွေးတယ်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်ဆုံးမည့်နေ့ကို စောင့်မျှော်နေတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့နဲ့ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ ရှစ်ရက်ကိုးရက်၊ ဆယ်ရက်။ လာအို ပေါ်မလာတော့။ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာတယ်။ လာအိုထံမှ စရံငွေ ငါး ချန် ရရှိလိုက်ပေမယ့် ခရီးဒီးအား တစ်ဆယ် ချန် ပေးလိုက်ရပြီ။ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဖန်စ၊ ဖန်နအတွက် သူ့စာရင်းမှာ ငါး ချန် အခွဲပေါ်သွားပြီ။

ရက်တွေ လတွေသာ ကုန်လွန်သွားတယ်။ လာအိုကို အရိပ်အယောင် မျှင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ သူ ခရီးဒီးရဲ့ လှည့်ဖြားမှု ထောင်ချောက်

မှာ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ သိရှိခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ် ပူအန် သာ တန်တယ်လို့ပြောတဲ့ ဖန်ဘူးဆိုပိုင်ရှင် အညတရအား ဘန်ကောက်အထင်ကရ ရတနာကုန်သည်ကြီး တစ်ဆယ် ချန် ပေးလိုက်ရလေတယ်။ ဒီလိုပေးလိုက်ရပေမယ့် တစ်မြို့လုံးရဲ့ ရယ်စရာကို သူ့အဖြစ်တွေ မဖော်ဘဲ အရေးမယူနိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဖရာရှန်နန် လာအိုပြန်အလာကို စောင့်ရင်း ကြေကွဲငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေတော့တယ်။

[ထိုင်း]

ပဉ္စလင်္ကာနွယ်

ရှေးအခါက သူဌေးကြီး မာစတာကွီယန်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့မှာ လယ်တွေ၊ အိမ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူ့မြေတွေကို ဈေးနှုန်း အဆမတန်နဲ့ ဝှားတယ်။ သူ့အလုပ်သမားတွေကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ခနိမ့်ပေးတယ်။ ချမ်းသာပေမယ့် ကပ်စေးနဲ့တယ်။ ဘယ်တော့မှ ရက်ရက်ရောရော မရှိဘူး။ သူ့များထံမှ ဘယ်လိုရယူနိုင်မလဲဆိုတာပဲ နည်းလမ်းရှာနေတယ်။ သူ့အလုပ်သမားတွေကို သူပေးတဲ့ မသထာရေစာ လုပ်ခကလေးထဲမှ ဘယ်လိုဖြတ်ရတာကိုရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ အကွက်ချောင်းနေတတ်တယ်။

အလုပ်သမားတွေကို လုပ်ခရှင်းပေးတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ချင်းကို ခေါ်တယ်။ ပထမဆုံးခေါ်တဲ့ အလုပ်သမားက 'အာဖူး' ဖြစ်တယ်။

“အာဖူး မင်းလုပ်ခထဲက ငွေနှစ်ဆယ် ယူတယ်၊ မင်းရဲ့ခွေးက ငါ့ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းတွေကို နင်းပြီးဖြတ်ပြေးတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်”

‘အာဖူး’ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမျှမပြော နိုင်ဘူး။

“အာတူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မင်းကြက်မက ငါ့ကြမ်းပေါ်က စပါးစေ့တွေကို တာတောက်တာကနဲ့ ဆိတ်တယ်၊ မင်းလုပ်ခထဲက သုံးဆယ်ဖြတ်တယ်”

အာတူးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ရှာဘူး။
အဲဒီလို လပေါင်းတော်တော်ကြာ ပြုမူတယ်။ ဒီတော့ အာဖူးနဲ့ အာတူး
တို့ မာစတာကွီယန်ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ နည်းလမ်းရှာကြတယ်။ သူတို့ အကြံ
အစည်တစ်ခု ရတယ်။ အဲဒီ အကြံအစည်အတိုင်းလုပ်ဖို့ သူတို့နှစ်ဦး သဘောတူ
ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ မာစတာကွီယန် အပြင်ထွက်သွားတယ်။ အာဖူးနဲ့ အာတူး
လည်း ကွီယန် ပြန်အလာကို သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှ စောင့်နေတယ်။ ကွီယန်
ပြန်လာလို့ သူတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်း ရောက်တဲ့အခါ အာဖူးနဲ့ အာတူးက သစ်ပင်
ပေါ်မှာရှိတဲ့ ငှက်သိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးလျက် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တိုးတိုးတိုးတိုး
ပြောနေကြတယ်။ စပ်စုတတ်တဲ့ မာစတာ ကွီယန်ဟာ သူတို့အနားလာပြီး
“ဘာတွေ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားတစ်ကြီး ကြည့်နေကြတာလဲ” လို့ မေးတယ်။
အာဖူးနဲ့ အာတူးလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားဟန် ပြုမူလိုက်ပြီး ပြန်ပြော
တယ်။

“ဘာ... ဘာ... ဘာမျှ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကွီယန် ပိုပြီး သိချင်လာတယ်။ မယုံသင်္ကာလည်း
ဖြစ်သွားတယ်။ အာဖူးနဲ့ အာတူးတို့ နောက်ကို တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားတယ်။
သူတို့အိမ် ပြတင်းတံခါး အပြင်ဘက်မှာနေပြီး သူတို့ ပြောစကားတွေကို
ချောင်းနားထောင်နေတယ်။

အာဖူးက ကွီယန် ချဉ်းကပ်ရောက်လာသံ ကြားတယ်။ အာတူးကို
အာဖူးက “မာစတာကွီယန်ကို အဲဒီသစ်ပင်ရှောင်ဖို့ အားထုတ်ရအောင်၊ ပြီးတော့
ငှက်သိုက်ထဲမှ ကွန်ယက်လိုဖြစ်နေတဲ့ နွယ်ပင်ကိုလည်း ငါတို့ဟာလို့ ပြောရ
အောင်” ဆိုတယ်။

“ဟုတ်ပြီ၊ တို့ သိပ်ကဲကောင်းတာပဲ။ အဲဒီနွယ်ပင်ဟာ ကိုင်ဆောင်ထား
တဲ့လူကို အခြားသူ မမြင်ရဘူး၊ ကိုယ်ပျောက်နွယ်ပင်လေ၊ အဲဒီ ပဉ္စလက်နွယ်
ကို တို့ပိုင်ဆိုင်တော့ တို့အလုပ် လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ နေ့ချင်းညချင်း သူဌေး
ဖြစ်မှာ”

မာစတာကွီယန် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောစကားတွေ ကြားတယ်။

“အင်း... အခုန သူတို့ သစ်ပင်မှာ ကြည့်နေတာ အဲဒါကိုး၊ ကိုယ်
ပျောက်တယ်ဆိုပါလား၊ ငါ အဲဒါ အရယူမယ်”

ကွီယန် အိမ်ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီည လူတွေ အိပ်မောကျချိန်မှာ သစ်ပင်
ကိုသွားတယ်။ လှေကားထောင်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်တယ်။ ငှက်သိုက်ကို ဆွဲ
ချတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငှက်သိုက်ထဲမှာ ယက်ဖောက်ထားတဲ့ သစ်ရွက်တွေ၊ မြက်ပင်
တွေထဲမှ ဘယ်သစ်ရွက်၊ ဘယ်မြက်ပင် အမျိုးအစားဟာ ပဉ္စလက်နွယ် ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ဇနီးကို နှိုးပြီးမေးတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ
သစ်ရွက်တစ်ရွက်လည်း ကိုင်ထားတယ်။

“မင်း ငါ့မြင်လား”

“အင်း... မြင်တယ်”

မြက်တန်း တစ်တန်းကို ကောက်ယူပြီး မေးပြန်တယ်။

“အခု မင်း ငါ့မြင်လား”

“အင်း... ရှင့်ကို ကျွန်မ မြင်နေတုန်းပဲ”

သူ့ဇနီးက စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

မာစတာကွီယန် လက်မလျှော့သေးဘူး။ သစ်ရွက်တန်းတွေ၊ မြက်တန်း
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြမေးတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ဇနီး စိတ်တိုလာတယ်။ ဖြေရ
လွန်းလို့ မောပမ်းလာတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း လုပ်နေတာတွေကို သူ နားမလည်
ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ဟာသလုပ်နေတယ်လို့ မှတ်ထင်လာတယ်။ ပြန်ပြီးအိပ်
တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ စိတ်ပေါက်လာတယ်။ အခြားအရွက်တွေနဲ့ မတူတဲ့
ခပ်ဆန်းဆန်းပုံသစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်လျက် သူ့ခင်ပွန်းက မေးပြန်တယ်။

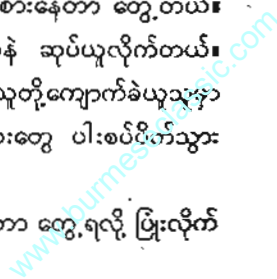
“အခု ရှင့်ကို ကျွန်မ မမြင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီကွ၊ ဟုတ်ပြီကွ”

ကွီလန် ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားတယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘူး။
ဘယ်လိုသုံးရမယ်၊ ဘာတွေသုံးရမယ်ဆိုတာပဲ တစ်တွေ့တည်း တွေးနေတယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောထပြီး ပဉ္စလက်နွယ်ကို စမ်းသပ်ဖို့ မြို့
ထဲသွားတယ်။ ဝင်းတံခါးကို ထွက်တဲ့အခါ ဂေါ်လီကစားနေတာ တွေ့တယ်။
သူ ဖြတ်သွားရင်း ကျောက်ခဲအဝိုင်းအချို့ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ယူလိုက်တယ်။
ကလေးတွေက အော်ဟစ်ဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကျောက်ခဲယူသူမှာ
မြေပိုင်ရှင်ကြီးမှန်း သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ ပါးစပ်ပိတ်သွား
တယ်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ဘူး။

ကွီယန်က ကလေးတွေ သူ့နောက်လိုက်မလာတာ တွေ့ရလို့ ပြုံးလိုက်

တယ်။ နွယ်ပင် အစွမ်းပြုပြီလို့ သူ ယုံသွားတယ်။ မြို့တွင်း ရောက်သွားတယ်။ အစားအသောက် ရောင်းသူတွေ လမ်းတွေမှာ စီတန်းနေတာပဲ။ ရသားစုံလင်တဲ့ အစားအစာတွေ အမျိုးမျိုး ရောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ နှမ်းကိတ်မုန့်ရုန့်က ကွီယန်ဝမ်းကို တစ်ကြုတ်ကြုတ် မြည်လာစေတယ်။ သူ နံနက်စာ မစားရသေးဘူး။ နေ့တိုင်းဆို ဒီအချိန်မှာ စားပြီးနေပြီ။ ကိတ်မုန့်နစ်ခုကို ကွီယန် အလစ် သူကပြီး အလမ်းမရ စားတယ်။ ဈေးသည်က အော်ဖိုဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မအော်တော့ဘူး။ ကွီယန်ကို မြင်သွားတယ်။ သူ မြေပိုင်ရှင်တဲ့ မတော်လို့ မြေငှားခ ထပ်တိုးမြှင့်လိုက်ရင် မခက်ပါလား။

မာစတာကွီယန် တဖြည်းဖြည်း လက်ရဲဇော်ရဲ ရှိလာတယ်။
 “ဒီနွယ်ပင်က တကယ် ပဉ္စလက်ပဲ”

သူ့ဟာသူ ကျေနပ်နေတယ်။ စားသောက်ပြီး ပြန်တော့ ရေငတ်လာပြန်တယ်။ သစ်သီးရောင်းသူ လျှောက်လာတာ တွေ့တယ်။ တောင်းထဲမှာ လိမ္မော်သီးတွေ အပြည့်နဲ့။ ထမ်းပိုးတစ်ဖက်တစ်ချက် တောင်းတွေထဲက လိမ္မော်သီးတွေကို သူ မျက်စောင်းထိုးနေပြီ။ ဈေးသည် ဖြတ်သန်းသွားခိုက် တောင်းထဲမှာ လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နှိုက်ယူလိုက်တယ်။ ဈေးသည်က “လုပ်ကြပါဦး သူနိုး” လို့ ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းမည်ဟန် ပြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရှိ အရာခံ အဝတ်အစားကို တွေ့တဲ့အတွက် ကွီယန်ကို ရုံးတော်အိမ်အရာရှိ မှတ်ထင်သွားတယ်။ အရာရှိ အမျက်ကိုကြောက်လို့ ပါးစပ် ပိတ်ထားပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ငြိမ်နေရတယ်။ မာစတာကွီယန်လည်း နွယ်ပင်က ပဉ္စလက်ပဲလို့ တစ်ထစ်ကျ ယုံကြည်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဖြောတယ်လေ။

“အခုအထိ ငါလုပ်တာတွေဟာ အသေးအမွှဲပဲ ရှိသေးတယ်။ စည်းစိမ်းချမ်းသာတဲ့အဆင့် မဟုတ်သေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ချမ်းသာသွားမှာပါလိမ့်။ ဟာ... သိပြီ... သိပြီ။ ရုံးတော်က တံဆိပ်ရရင် နေ့ချင်းညချင်း ပွဲပြီပေါ့။ ပစ္စည်းအရောင်းကိစ္စတွေ တရားဝင် အတည်ပြုနိုင်ပြီပေါ့။ ဒီနွယ်ပင်မြေမှာရှိတဲ့ မြေတွေ အားလုံး ငါ ကြိုက်ဈေးနဲ့ ဝယ်ယူနိုင်မယ်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြောနိုင်ဘူး”

ကွီယန် ရုံးတော်ကို အသော့ပြေးသွားပါလေရော၊ ဝင်းတံခါးကို အတင်း ဝင်သွားတယ်။ အစောင့်တွေလည်း စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ အမြဲတမ်း အဝင်အထွယ်

ရှိသူမှန်း သိနေတဲ့အတွက် အမေးအမြန်းမရှိဘူး။ တရားသူကြီးလည်း တရားခွင့်မှာရှိနေတယ်။ တရားရုံးတံဆိပ်က တရားသူကြီးရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ကွီယန် စားပွဲကို ဘယ်သူမျှ မမူဘဲ လျှောက်လာတယ်။ တရားရုံးတံဆိပ်ကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်ယူလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည် လျှောက်သွားတယ်။

တရားသူကြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ခဏအကြာမှာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အော်တယ်။

“ဟေ... ရပ်၊ မင်းမို့ အရာရှိရုံးတံဆိပ် ခိုးရတယ်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ၊ လူတွေအားလုံး မြင်နိုင်တဲ့ အချိန်ကြီး၊ အစောင့်တွေ ဘာလုပ်နေတာ တုန်း၊ ဖမ်းခေါ်ပြီး ကြိမ်ဒဏ်အချက်ငါးဆယ် ပေးလိုက်”

“သနားတော်မူပါ အရှင်ကြီး”
 သူ့ပဉ္စလက်နွယ် အဲဒီမျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း အစွမ်းမထက်တော့တာ သူ အံ့သြသွားတယ်။ အစောင့်တွေက မာစတာကွီယန်ကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ကြိမ်ဒဏ်အချက်ငါးဆယ် ရိုက်တယ်။ မာစတာကွီယန်ရဲ့ မိုက်မဲရူးသွပ်တဲ့ အပြုအမူ နောင်တကား နှောင်းသွားခဲ့လေပြီ။

[တနုတ်]

အဆိပ်သီး

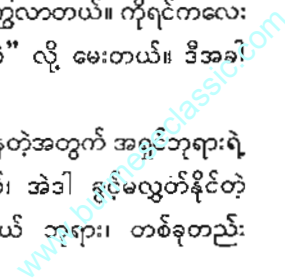
တစ်ခါက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်။ တည်သီး အခြောက်တွေကို သူ့ အခန်းထဲက ကြောင်အိမ်ဗိုရီထဲမှာ သိမ်းထားတယ်။ သူတစ်ဦးတည်း စားသုံး ခို့ သိမ်းထားတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရင်ကလေးကို မှာထားတယ်။

“ဒီအသီးခြောက်တွေဟာ သိပ်အဆိပ်ပြင်းတယ်၊ နည်းနည်းကလေး စားတာနဲ့ နာရိပိုင်းအတွင်း သေတယ်၊ ကိုရင်တစ်ပါးတည်း ဒါတွေ စောင့် ရှောင်ထားလိုက်ပါ”

တစ်နေ့မှာ ကိုရင်ကလေးက ဘုန်းတော်ကြီး အခြားနေရာ ခဏကြည့်သွား နိုက် ဘုန်းတော်ကြီး အခန်းထဲဝင်ပြီး အဲဒီသစ်သီးတွေ အကုန် စားပစ်တယ်။ အဲဒီနောက် ကိုရင်ကလေး ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ မင်ကျောက်ခဲ လက်ကိုင်ကို ဇွက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းက ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အမြတ်တန်းပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီနောက် ကိုရင်ကလေး စောင်ခြုံပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေ တယ်။

အချိန်အတန်ကြာတော့ ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ကြွလာတယ်။ ကိုရင်ကလေး ကိုမြင်တဲ့အခါ ဘုန်းတော်ကြီးက “ဘာဖြစ်နေသလဲ” လို့ မေးတယ်။ ဒီအခါ ကိုရင်ကလေးက ပြန်ပြောတယ်။

“တပည့်တော် စိတ်ထဲမှာ ထိုင်းမှိုင်းတွေဝေနေတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားရဲ့ မင်ကျောက်ခဲ လက်ကိုင်ကိုချပြီး ရိုက်ချိုးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ နှင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ ပြစ်ကျူးလွန်မှုလို့ တပည့်တော် နားလည်ပါတယ် ဘုရား၊ တစ်ခုတည်း

သော လုပ်ရမည့်အလုပ်ကံ တပည့်တော်ကိုယ်တပည့်တော် အဆုံးစီရင်ဖို့ပါပဲ ဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော် ကြောင်အိမ်ဗိုလဲက အဆိပ်တွေကို အားလုံး စားလိုက်ပါတယ်။ အခု ဒီမှာ အသက်ထွက်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေပါတယ် ဘုရား။”

ကိုရင်ကလေးရဲ့ စကားကြောင့် ဘုန်းတော် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘူး။

[ကိုရီးယား]

သေချာတာပေါ့

ရှေးရှေးအခါတုန်းက လူချမ်းသာတစ်ဦး ရှိတယ်။ လူတွေက သူ့ကိုခေါ်တဲ့ အမည်တစ်ခု ရှိတယ်။ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ တဲ့။ သူ့ကို ခက်ထန်ပုံပေါက်နေတဲ့ သူလို ရှုမြင်ကြတယ်။ ရက်စက်သူလို အသိအမှတ် ပြုထားကြတယ်။ သူ့ လယ်အလုပ်သမားတွေ၊ မြေငှားချ လယ်သမားတွေအပေါ် အထူး မာရေကျော ရေနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ ဟာ အခြားရွာတစ်ရွာက လယ်အလုပ် သမားတစ်ဦးကို ငှားတယ်။ သူ့နာမည်က ‘ဇောင်ဒါ’ လို့ ခေါ်တယ်။ ဇောင်ဒါ ဟာ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ ထံမှာ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ် နေ့မှာ ဇောင်ဒါ အသည်းအသန် ဖြစ်တယ်။ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ ဇောင်ဒါ အသည်း အသန် ဖြစ်နေတော့ ဈေးတွက်တွက်တယ်။ ဇောင်ဒါဟာ သူ့လယ်လုပ်ငန်းခွင် အတွက် ရှေ့ဆက်ပြီး အသုံးကျတော့မှာ မဟုတ်ကြောင်း၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဇောင်ဒါကို အပိုတစ်လ တင်ကျွေးထားရမှာဖြစ်ကြောင်း တွက်လာတယ်။ လုံးဝ ထောက်ထားစာနာစိတ် မရှိဘဲ ဇောင်ဒါကို အလုပ်ဖြုတ်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက် တယ်။

ဇောင်ဒါ အဲဒီ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ် ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ အတွက် နွား လို ရုန်းလှုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ခြူးပြားတစ်ပြားတောင် မူးလို့ရှု စရာ မရှိဘူး။ အစားအစာဆိုလို့ ဝက်စာပဲ။ သူ့ရွာကအိမ်ကို မနည်းကြီး ခား ပမ်းစား ပြန်ရတယ်။ သူ့ရွာက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့အိမ်နီးချင်းတွေကို ဧကန်ကြောင်းလှန်တယ်။ သူ့အိမ်နီးချင်းတွေက သူ့မှာကြောင်း သိရှိခံစားကြရ တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ ကို ကလဲ့စားချေဖို့ ဝတ်ပြုကြတယ်။

သူတို့အထဲက တစ်ယောက်က ငွေစုဖို့ အကြံပြုတယ်။ အဲဒီ ရတဲ့ငွေထဲက အချို့ကို ဆေးကုပေးဖို့နဲ့ ကျန်ငွေနဲ့ မြို့သွားပြီး ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ အဲဒီ ကြက်တူရွေးကို တစ်ခွန်းတည်း စကား “သေချာတာပေါ့” သင်ပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းနဲ့ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ ကို သင်ခန်းစာ ပေးနိုင်မယ်လို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုတယ်။ အားလုံးက သဘောတူပြီး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။

တစ်နှစ်ကုန်သွားပြီ။ တစ်နေ့မှာ ဇောင်ဒါ အဝတ်သစ်အထည်သစ် ဝတ်ဆင်ပြီး ကြက်တူရွေးကိုယူလျက် သူ့ဌေး ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ အိမ်ကိုသွားတယ်။ သူ့သူဌေးထံ လာရောက်ကန်တော့ကြောင်း ဇောင်ဒါက ပြောတယ်။ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ လည်း ဇောင်ဒါ တစ်သွေးတစ်မွှေးဖြစ်နေပုံ ကြည့်ပြီး အတော်ကလေး အံ့သြချောက်ချားသွားတယ်။ အလျင်အမြန်ပဲ စူးစမ်းလိုက်တယ်။

“တစ်ချိန်လုံး မင်း ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား၊ ဘယ်တွေ့ရောက်နေတာလဲ၊ မင်း အဆင်ပြေနေပုံရတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာတွေ့များ ရနေသလဲ၊ ခဏန္တတော့...”

ဇောင်ဒါက ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ စကားကို ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။ “အို... ဒီလိုပေါ့၊ ဒီဟာလေးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်”

‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ က ပို၍ ပို၍ သိချင်စရာတွေ သိရအောင် အားထုတ်တယ်။

ဇောင်ဒါ ခဏတွေ့ပြီး ငြိမ်သက်နေတယ်။ ဒီနောက် သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

“ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာအောင် အိမ်မှာ နားနေတယ်။ တစ်ည သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်ဘုရားတစ်ဦး သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်နေတယ်။ ရွှေတွေ ငွေတွေ မြုပ်ထားတဲ့နေရာကိုသိတဲ့ ထူးထူးခြားခြား ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် ဘယ်နေရာမှာ ရှာရမယ်ဆိုတာ ပြောတယ်။ ပြောတဲ့နေရာကို သွားပြီး ကြက်တူရွေးကို ဒဂါးနှစ်ပြားနဲ့ ဝယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အခုလို ငွေတွေရလာတာပါပဲ။ ဘယ်နေရာပဲသွားသွား ကျွန်တော် ဒီကြက်တူရွေး တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားတယ်”

“ငရုတ်ကောင်းခွဲ” က သူပြောတာတွေကို မယုံဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ပြဖို့ ပြောတယ်။ ဇောင်ဒါလည်း လုပ်ပြဖို့ သဘောတူတယ်။ ရေတွင်းနဲ့ ငဲ့နေရာကို ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ အား ခေါ်သွားတယ်။

“ပိုလီ အလှလေးရေ... ဒီနေရာမှာ ငွေရှိလား”

“သေချာတာပေါ့”

ဇောင်ဒါ ချက်ချင်းတူးကြည့်တယ်။ ငွေအိုးကလေးတစ်လုံး တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ မြေအခေါင်းကလေးရှိတဲ့နေရာ ရောက်သွားတယ်။ ဇောင်ဒါ ကြက်တူရွေးကို မေးပြန်တယ်။

“ပိုလီအလှလေးရေ... ဒီနေရာမှာ ရွှေရှိလား”

“သေချာတာပေါ့”

ဇောင်ဒါ ချက်ချင်းတူးပြန်တယ်။ ရွှေထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ သွားရည်တစ်မြားမြား ကျနေပြီ။ အဲဒီ ကြက်တူရွေး ဘယ်လိုဝယ်ရမယ်ဆိုတာပဲ သူ့အတွေးထဲမှာ ရှိနေတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့အိမ်မှာ စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပတယ်။ မြို့မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများကို ဖိတ်ကြားတယ်။ ဇောင်ဒါလည်း ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ၊ သူ့ဌေးသူကြွယ်တွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ငြင်းဆိုဖို့ ရှိုးတိုးရန်တန် ဖြစ်နေမယ်လို့ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ တွေးတယ်။ စားသောက်ပွဲကြီး စားနေ သောက်နေတဲ့အချိန် မပြီးမီကာလ အလယ်လောက်မှာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့ စီစဉ်ကြံရွယ်တယ်။ ဒေသဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ၊ သူ့ဌေးသူကြွယ်တွေလည်း ကြက်တူရွေးကိုကြည့်ဖို့ စိတ်ထက်သန်ကြတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလည်း သူ့အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာတယ်။ နည့်သည်တွေက ချီးကျူးထောမနာ ပြုတယ်။ အရက်သုံးခွက်သောက်ပြီးနောက် ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ က ဇောင်ဒါကို ပြောတယ်။

“မင်း ကြက်တူရွေး ငါ့ရောင်းရမယ်၊ ဈေးပြောပါ”

ဇောင်ဒါ စကားမပြန်မီ ခဏတွေ့နေတယ်။ ပြီးမှ လေးလေးစားစား စကားဆိုတယ်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်အလုပ်ရှင်အဖြစ် ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီလူတွေရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လို ငြင်းလို့ကောင်းမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်သတ္တဝါကလေးက ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ သင့်ကျော်တဲ့ အဘိုးအခတော့ ဒီကလူကြီး လူကောင်းတွေကိုပဲ အကြံပြုခိုင်းရမှာပဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှမျှတတ ဖြစ်စေရပါပေါ့”
ညှိသည်တွေက အာမခံလိုက်တယ်။

‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဇနီး သူ့နား အနီးကပ်ပြီး ပြောတယ်။

“ဒီခပ်ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေးက ကျွန်မတို့မှာ ရှိတာတွေနဲ့တောင် တန်တယ်”

သူ့ဇနီးစကားကြောင့် ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ အတွက် ပို၍ အားရကျေနပ်သွားတယ်။ ကြားက ဝင်ရောက်တန်ဖိုးဖြတ်ပေးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သက်သေတစ်ယောက် ရှေ့မှောက်မှာ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ဇောင်ဒါအား ပေးတယ်။ ဇောင်ဒါကလည်း ကြက်တူရွေးကို ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ အား ပေးတယ်။ ဧည့်သည်တွေအားလုံးက အနားမှာ ဝိုင်းလာပြီး လက်ခုပ်တီး ကောင်းချီးပေးကြတယ်။

‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ လည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေတယ်။ ကြက်တူရွေးကို ကိုင်လိုက်၊ မြှောက်လိုက် လုပ်နေတယ်။ သူ့အလုပ်သမားတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ဖိတ်ကြားထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြတယ်။

သူတို့အားလုံး ရေကန်တစ်ခု ကမ်းနဖူးကို ရောက်တယ်။ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ က ကြက်တူရွေးကို မေးတယ်။

“ပိုလီအလှလေးရေ... ဒီနေရာမှာ ငွေမြုပ်ထားလား”

“သေချာတာပေါ့”

သူတို့ တူးကြည့်ကြတယ်။ ဘာမျှမတွေ့ရဘူး”

သူတို့ ဆက်လျှောက်သွားရာ တောင်တစ်လုံးကို ရောက်သွားတယ်။

‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ မေးပြန်တယ်။

“ပိုလီအလှလေးရေ... ဒီနေရာမှာ ရွှေမြုပ်ထားလား”

“သေချာတာပေါ့”

သူတို့ တူးကြည့်ကြတယ်။ ဘာမျှ မတွေ့ရဘူး။

အရင်တုန်းကတည်းက ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမျှ ဒုက္ခခံပြီး ဘာမျှ မြှုပ်နှံထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မတွေ့တာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ ‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ လည်း သူ့ အလိမ်အညာခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ကြက်တူရွေးကို ပြောတယ်။

“ပိုလီအလှလေးရေ... မင်း ငါ့ကိုညာတယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ပိုလီအလှလေးရေ... ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံရအောင် မင်း လှည့်ဖျားပေးတယ်ပေါ့”

“သေချာတာပေါ့”

‘ငရုတ်ကောင်းခွဲ’ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် နီမြန်းသွားတယ်။ မျက်ထောက်ကြီးကလည်း နီရဲနေတယ်။ ကျိန်ဆဲရင်း ကြက်တူရွေးကို မြေကြီးပေါ် လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။

“စုတ်ပဲ့တဲ့ငှက်... ငါ့ကို သေအောင်လုပ်တယ်၊ နင် သေပေတော့”

ကြက်တူရွေးက သူ့တောင်ပံတွေကို တစ်ချက်ခတ်လိုက်ပြီး လေထဲကို ပျံတက်သွားတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ သစ်ကိုင်းအခက် တစ်ခက်မှာ နားလိုက်ပြီး အော်တယ်။

“သေချာတာပေါ့”

[တရုတ်]

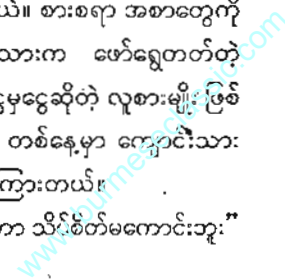
ပညာရှိအိုးကာ

တစ်ချိန်တုန်းက တိုကျိုကို ရေဒီလိုခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ဟိုးရေဒီမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးပါ။ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ကြီးမားတဲ့ တရားသူကြီးတစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြမယ်နော်။ သူ့အမည်က 'အိုးကာတာဒါစကေ' တဲ့။

ဒီထင်ရှားတဲ့ တရားသူကြီးဟာ မကျေနပ်တာတွေ မှန်သမျှကို ဘယ်တော့မှ လစ်လျူမရှုဘူး။ အမြဲတမ်း ကြားနာ စစ်ဆေးတယ်။ ထူးဆန်းတာတွေ ဒါမှမဟုတ် အခြေအမြစ် မခိုင်လုံတာတွေ ဖြစ်ပုံရပေမယ့် ကြားနာစစ်ဆေး ပေးတယ်။ လူတွေက တစ်ခါတရံ သိပ်ထူးဆန်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေကို တရားရုံး မှာ တိုင်တန်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိုးကာက အမြဲတမ်း လက်ခံကြားနာတယ်။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် အမှုတွေထဲက အထူးဆန်းဆုံး အမှုတစ်ခုက 'ရနံ့ခိုးမှု' ဖြစ် တယ်။ နားထောင်ကြည့်ရအောင်နော်။

ဟိုးတုန်းက ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက အကြော်ဆိုင်အပေါ်က အခန်းတစ်ခန်းမှာ ငှားနေတယ်။ စားစရာ အစာတွေကို အဲဒီအကြော်ဆိုင်မှာ ဝယ်စားနိုင်တယ်။ ကျောင်းသားက ဖော်ရွေတတ်တဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဆိုင်ရှုက ငွေမှငွေဆိုတဲ့ လူစားမျိုးဖြစ် တယ်။ လူတိုင်းကို သံသယမျက်စိနဲ့ပဲ ကြည့်တယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျောင်းသား ကလေး သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ စကားပြောနေတာ ကြားတယ်။

“ထမင်းချည်းစားနေရလောက်အောင် ဆင်းရဲတာ သိပ်စိတ်မကောင်းဘူး”

သုငယ်ချင်းက ကျောင်းသားကလေးကို စာနာစိတ်နဲ့ ပြောတယ်။
ကျောင်းသားကလေးက သူ့သုငယ်ချင်းကို ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကို ငါ တွေ့ထားပြီ၊ အောက်ထပ်က ဆိုင်ရှင်
ငါးကြော်တဲ့အချိန်မှာ ငါ နေ့တိုင်း ထမင်းစားတယ်။ အကြော်နဲ့တွေ့ တက်လာ
တော့ ငါ့ထမင်းဖြူတွေ ဟင်းနဲ့မွှေးသွားပုံရတယ်။ ရနံ့ဆိုတာ စားစရာ အရသာ
ရှိစေအောင် လုပ်ပေးတဲ့ အရာတစ်မျိုးပဲ”

ဆိုင်ရှင် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သူ့ငါးကြော်ရနံ့ကို ခြူးပြားတစ်ပြားမျှ
မပေးဘဲ အရသာခံတယ်လို့ တွေးမိတာ ဖြစ်တယ်။

“သူခိုး၊ မင်း ခိုးတဲ့ရနံ့အတွက် ငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးရမယ်”

ဆိုင်ရှင် ဒေါသအိုး ကွဲသွားပြီ။ ကြားလောက်အောင် အော်ဟစ်ပြောလိုက်
တယ်။ လူငယ်ကလည်း ပြန်အော်ပြန်တယ်။

“အနံ့ဟာ အနံ့ပဲ၊ လူတိုင်းဟာ သူ့ အနံ့ရှူချင် ရှူနိုင်တယ်၊ ပေးစရာ
မလိုဘူး”

ဆိုင်ရှင်မျက်နှာ နီမြန်းသွားတယ်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အိုးကာရဲ့ တရား
ရုံးကို ချက်ချင်း မြန်မြန်သွားတယ်။ ကျောင်းသားကို ခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲတယ်။
လူတွေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြတယ်။ အနံ့ကို ဘယ်လို ခိုးလို့ရမလဲ။
အိုးကာလည်း သူ့လူတစ်ယောက်ကို အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ စေလွှတ်တယ်။ တရား
သူကြီးအိုးကာ အဲဒီအမှုကို ကြားနာဖို့ လက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းသိ
တော့ လူတိုင်း အံ့ဩသွားကြတယ်။

“လူတိုင်းဟာ တရားရုံးမှာ မကျေနပ်ချက်တွေကို လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်
ရှိတယ်၊ ဒီလူက သူ့ငါးကြော်ရနံ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ဖြစ်လို့ လျှောက်
ထားရင် ငါ တရားသူကြီးတစ်ဦးအနေနဲ့ အဲဒီအမှုကို ကြားနာခွင့်ရှိတယ်”

တရားသူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ခပ်ထန်ထန် မိန့်ကြားတယ်။
အိုးကာ တရားသူကြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အမှု
ကို ကြားနာစစ်ဆေးတယ်။ အဲဒီနောက် အမှုကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချတယ်။

“ကျောင်းသားမှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ အခြားသူတစ်ဦးရဲ့ပစ္စည်းကို ပိုင်ခွင့်
မသိဘဲယူတာ သူ့ခိုးပဲ၊ ရနံ့တစ်ခုလည်း အခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး
လို့ ငါ မြင်တယ်”

ဆိုင်ရှင် သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားက တုန်လှုပ်

သွားတယ်။ သူက ဆင်းရဲတယ်။ ဆိုင်ရှင်ကို သုံးလစာ ရနံ့ဖိုးပေးရမယ်။ သူ
ထောင်ကျမှာ သေချာနေပြီ။

“မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“ဒင်္ဂါးငါးပြားပဲ ရှိပါတယ် တရားသူကြီးမင်း၊ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ အိမ်လခ
ပေးရမှာပါ၊ မပေးနိုင်ရင် ကျွန်တော် နှင်ချခံရပါမယ်”

“မင်းပိုက်ဆံ ငါ ကြည့်မယ်”

ကျောင်းသားလူငယ်လည်း သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ပိုက်ဆံတင်ပြီး ပြ
တယ်။ အိုးကာက ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပိုက်ဆံကို လက်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့
ချဖို့ပြောတယ်။ ကျောင်းသားက အမိန့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်တယ်။

တရားသူကြီးလည်း ပိုက်ဆံတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထိတဲ့အသံ သာသာယာယာ
ကို နားထောင်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားကို ပေးရမယ်ဟာ ပေးပြီးသွားပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ နောင်အခါ
မကျေနပ်တာတွေရှိရင် တရားရုံးကို လာရောက် လျှောက်ထားနိုင်ပါတယ်၊
မတရားမှုတွေကို ပစ်ဒဏ်ခတ်ရတာ၊ အမှန်တရားကို ရှာဖွေပေးရတာ တရားရုံး
တော်ရဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်”

တရားသူကြီးရဲ့စကားကို ကြားပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်က မတ်တတ်ရပ်
လိုက်ပြီး တောင်းဆိုတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမရပါလား တရားသူကြီး ခင်ဗျား၊ သူခိုး
က ပိုက်ဆံကို လက်တစ်ဖက်မှ အခြားလက်တစ်ဖက်ထဲပဲ ပြောင်းထည့်တယ်၊
ကြည့်ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဘာမျှမရပါဘူး”

ဆိုင်ရှင်က သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံခြူးပြားတစ်ပြားမှ မရရှိကြောင်း သူ့
လက်ကို ရှေ့ထိုးပြတယ်။

မိုးကာလည်း ဆိုင်ရှင်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်မိန့်
တယ်။

“ဒါ တရားရုံးဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြစ်မှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ် ထိုက်တန်တယ်၊ အတ
ချန်တန်ရာ တန်ကြေးကို ပိုက်ဆံအသံ ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ ခါတိုင်း
လိုပဲ ငါ့တရားရုံးမှာ တရားမျှတမှု ရှိတယ်”

* * *

အဖြစ်အပျက်က ရေဒိုနေရာသိပွဲတော် ကျင်းပနေတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာပေါ့။

အိုးကာ သူ့အိမ်အနီးမှာ ဖြတ်သွားတဲ့ ပွဲတော်လှည့်ပွဲကိုကြည့်ဖို့ ခြံဝင်း တံခါးကို ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီပွဲမှာပါတဲ့ သူ့မြေးထီးလေးကို ကြည့်ချင်တာက ပိုများတယ်။ သူ့မြေးအမည်က 'ကဇူအို'။ လှည့်လည်ပွဲမှာ အဆင်တန်ဆာအပြည့်နဲ့ ယာဉ်တွေအနက် ယာဉ်တစ်စီးကို ကူညီဆွဲဖို့ ရွေးချယ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်တယ်။

အိုးကာ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ပျော်ရွှင်နေသူတွေကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဒီနေ့ဟာ တကယ့် ပျော်ကြရွှင်ကြတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်တယ်။ မိမိတို့ရဲ့ ရင်ပူစရာတွေကို အနားပေးတဲ့နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီသောကတွေ မေ့ပြီး ပွဲတော်မှာ လာရောက်ပူးပေါင်းပါဝင်ကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကဇူအိုနဲ့ အခြားယောက်ျားကလေးလူငယ်တွေ ဆွဲတဲ့ ယာဉ်ဖြတ်သန်းလာတဲ့အခါ အိုးကာ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစိတ် လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အဖို့ မြေးကလေး အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစိတ်ကို လူသိရှင်ကြား လက်မြောက်ဝေယမ်းလို့လည်း မတင်တယ်။ သူ့မြေးကလေးကို ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်လို့လည်း မလျော်ကန်။ သူ့ လို ဂုဏ်သရေရှိ တရားသူကြီးတစ်ဦးအဖို့ အဲဒီလို အပြုအမူမျိုးကို အများ ပြည်သူ ပရိသတ်အကြား မလုပ်သင့်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နေရတယ်။

လမ်းထဲမှာ အများပြည်သူတွေ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေချိန် မျက်နှာမသာမသာ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့တစ်ဦးကို အိုးကာ သတိမူမိလာတယ်။ သူ့နဲ့ မနီးမဝေး နေရာ လောက်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ဦး မျက်ရည်တွေနဲ့ အိုးကာလည်း အဲဒီမိန်းမကြီး ကို လက်ပြခေါ်တယ်။ မိန်းမကြီးလည်း သူ့ထံ ရောက်လာပြီး လေးလေးစားစား ဦးညွတ်လိုက်တယ်။ အိုးကာက ကြင်နာစွာ မေးတယ်။

“ခင်ဗျားမှာ ဘာပြဿနာ ရှိလို့လဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မမေးပါနဲ့၊ သခင်ကြီးအိုးကာရှင်၊ အဲဒါက ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ သခင်ကြီးအိုးကာသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကိစ္စတွေကို အိမ်ရှင်မ ဇနီးတစ်ဦး မကျေနပ်ကြောင်း ပြောဆိုခွင့်မရှိတာ”

“မှန်ပါတယ်။ သိပ်ပညာပါတဲ့ ဥပဒေဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောဆိုဖို့ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာတွေပြောမလဲ၊ ကျွန်တော် မေးပါရစေ”

“ကျွန်မသား ‘ဇင်စုကေ’ ကို သူ့ဦးလေး ‘တာရီဗေ’ ဘယ်လောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြုမူတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပါ”

“ကျွန်တော် ‘တာရီဗေ’ ကို သိတယ်၊ သူက တော်တော်များများ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရေဒိုမြို့မှာရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာ စိတ်သိပ်အမြန် ဆုံးလူပဲလို့ ကျွန်တော် ကြားသိရတယ်”

“ကျွန်မသားရဲ့ ဒုက္ခတွေအကြောင်းရင်းဟာ အဲဒီဟာပါပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ကျွန်မသားကလေး ဇင်စုကေ သူ့ဦးလေးဆိုင်မှာ အလုပ်သင်အဖြစ် စတင်လုပ်တယ်”

မိန်းမကြီးက မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ပြောတယ်။ အိုးကာက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သင်ယူရရှိလာမှာ”

“ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီး၊ ကျွန်မသားကလေးကို တာရီဗေ ဒေါသပေါက်ကွဲ တာ နှစ်ကြိမ်တောင် ရှိနေပြီ၊ ကလေးကို ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပေါက်တယ်၊ တစ်ကြိမ်က ဇွန်းကြီးနဲ့ ပေါက်တယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်က ထမင်းအိုးနဲ့ ပေါက်တယ်၊ ကလေးက ခပ်ထိုင်းထိုင်း ခပ်နေ့နေ့ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ အခုမှ အသက် တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ခင်ပွန်းအနေနဲ့ သူ့ထက်အကြီးကို မကျေနပ်ကြောင်း ပြောဖို့ဆိုတာလည်း မလျော်ကန်တဲ့ကိစ္စပါ”

အိုးကာက တွေးတွေးဆဆ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အိုးကာ ငြိမ်သက်စွာ ခဏထိုင်နေတယ်။ ပြီးမှ စကားကို ခပ်မှန်မှန် ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမေးမယ်”

“တာရီဗေလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဇင်စုကေကို ကျွန်တော် ပြောမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီးအိုးကာ၊ အဲဒါ ကလေးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တလေးက အလုပ်မှာ လူသစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အများအယွင်း အနည်းငယ် လောက်ကလေး လုပ်မိမှာ သဘာဝပဲ၊ တာရီဗေ အခုလောက် သူ့ကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့ရင် ‘ကလေးအများအယွင်းတွေ အခုလောက် နားများလုပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး’

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဇင်စုကေကိုပဲ ပြောမယ်၊ ကျွန်တော် တာရီဗေ ခင်ဗျားမဆိုနိုင်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို မကျေနပ်တာတွေ မပြောရတဲ့အတွက်

ကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို မပြောနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား မေ့သွားပြီလား၊ အဲဒါ တရား ဥပဒေနဲ့ မညီညွတ်ဘူး”

မိန်းမကြီးလည်း ပို၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာအိုအိုနဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့ကြားတဲ့ အိုးကာ ဆင်းရဲသားတွေကို ထောက်ထားညှာတာတတ်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိခဲ့လျှင်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ လုံးခြာရိုက်နေတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ အိုးကာတာရိုဗေဆိုင်ကို အလည်အပတ်သွားတယ်။ လမ်းထဲကို ဝင်သွားပြီး မကြာခင်မှာဘဲ အလုပ်သင်ကလေးကို ဆိုင်ရှင်ကြီး ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းနေသံ ကြားရတယ်။

အိုးကာလမ်းထဲကို ခပ်မြန်မြန်လျှောက်တယ်။ လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဇင်စုကေ ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာတယ်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက် ဒေါသမှ လွတ်မြောက်အောင် အတင်းပြေးအထွက်မှာ တရားသူကြီး အိုးကာကို ဝင်ဆောင့်မိတယ်။ တရားသူကြီး အိုးကာရော ဇင်စုကေရော ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားတယ်။ ဒီလို လဲကျသွားခြင်းက သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဇင်စုကေကို ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ သံထမင်းအိုး၊ သူတို့နှစ်ဦးလုံးကို လွှဲချော်သွားတယ်။ ဆိုင်ရှင်က အော်ပြောလိုက်သေးတယ်။

“အဲဒါယူ၊ ငအ၊ ငထုံ၊ ငရူးလေး”

ဆိုင်ရှင်က တရားသူကြီးကို မြင်သွားတယ်။ သူ့သံထမင်းအိုး တရားသူကြီးကိုထိဖို့ သီသီကလေးလိုတော့တာ မြင်သွားတယ်။ တရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာ ခူးထောက်ချပြီး နဖူးနဲ့မြေကြီး ထိတဲ့အထိ ရှိခိုးတောင်းပန်တယ်။

အိုးကာက ဆိုင်ရှင်ကို အထခိုင်းတယ်။ တောင်းပန်စကားကို မပြောတော့ဖို့ တားတယ်။

“ဒီကလေးရဲ့ အလုပ်သင် သဘောတူစာချုပ် ကြည့်ချင်တယ်”

ဆိုင်ရှင်လည်း ချက်ချင်း ယူပေးတယ်။ အိုးကာ စာချုပ်ကို လှန်ကြည့်တယ်။ ဒီနောက် တံဘရီဗေကို ပြန်ပေးတယ်။

အိုးကာလည်း ဇင်စုကေကို တင့်တင်းမာမာကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“စေချုပ်အရ မင်းကို မင်းဦးလေးက သူ့ဆန္ဒနဲ့အညီ မင်းကို စားစရာ၊ အဝတ်အထည်နဲ့ နေစရာတွေ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပေးလိုတဲ့ လက်မဆောင်တွေ ပေးရမယ်”

ဇင်စုကေက ဦးခေါင်းညိတ်တယ်။ မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ တရားသူကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

“မင်းဦးလေးရဲ့ ရက်ရောတဲ့ စေတနာကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ မင်းက မင်းအလုပ်ရှင်အတွက် ဆယ်နှစ် သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

တာရိုဗေက အော်ထောက်ခံတယ်။ ဇင်စုကေက ခေါင်းညိတ်ပြန်တယ်။ တရားသူကြီးက စကားဆက်ပြန်တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဦးလေး ကျေနပ်အောင် မင်း အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်ဖို့ ငါ အမိန့်ပေးတယ်။

တာရိုဗေ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ကာ ပျော်နေတယ်။ ဇင်စုကေက အသံတိုးတိုးနဲ့ ကြိုးစားမည့်အကြောင်း ကတိပြုတယ်။ အိုးကာ ဇင်စုကေကို အကြင်နာပြုံးပြုံး ပြောတယ်။

“မင်း လုပ်လိမ့်မယ်လို့လည်း ငါ ထင်တယ်၊ အခု မင်းရဲ့ သံထမင်းအိုးသစ်ကို မင်းယူပြီး လုံခြုံမှုအတွက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ထားပါ”

“ကျွန်... ကျွန်တော့်အိုး”

ဇင်စုကေရဲ့ စိတ်တွေ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားတယ်။ မြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်ဆန္ဒရှိရင် မင်းအလုပ်ရှင်က မင်းကို လက်ဆောင်တွေ ပေးနိုင်တယ်လို့ စာချုပ်က ဆိုထားတယ်၊ အိုးနဲ့ပစ်တုန်းက ‘အဲဒါယူ’ ဆိုတဲ့ တာရိုဗေပြောတာ ငါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအိုး မင်း ပိုင်တယ်၊ အဲဒါအပြင် သူ မင်းကိုပစ်တဲ့ ဇွန်းကြီး၊ ထမင်းအိုး၊ အခြားအရာတွေ အားလုံးလည်း မင်း ပိုင်တယ်”

“သခင်ကြီး... ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ...”

“ကလေးကို လက်ဆောင်ပစ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မဟုတ်လား”

အိုးကာက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။ “ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း မဆိုလိုဘူးလို့၊ မင်းက မင်းတူမောင်အပေါ် သိပ်စေတနာ ရက်ရောတာ တွေ့ရတော့ အိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အခုအတိုင်း ဆက်လက်ရက်ရောနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဘဲခဲနေ့နေ့မှာ ဇင်စုကေ မင်းဆိုင်ကိုပါ ပိုင်သွားဖွယ်ရှိတယ်”

အိုးကာလည်း ချောက်ချားနေတဲ့ ကုန်သည်ကြီးကို ပြုံးလျက် မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားတယ်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုလည်း ပီတိယှက်ဖြာစွာနဲ့။

အဲဒီနေ့မှစပြီး တာရီဗေလည်း သူ့တူဇင်စုကေကို ဘာနဲ့မျှ မပစ်တော့ဘူး။ ဇင်စုကေလည်း ဘာမျှ ကြောက်ရွံ့စရာ မရှိတော့လို့ အမှားအယွင်းတွေ နည်းသွားတယ်။ လူတော်လူကောင်း အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်လာတယ်။ များမကြာမီ တာရီဗေဆိုင်မှာ လုပ်ရတာ လူတိုင်းပျော်ရွှင်သွားကြတယ်။

* * *

လေပြင်းမုန်တိုင်းက ပင်လယ်မှ တိုက်ခတ်လာပြီး အတွင်းကုန်းပိုင်းကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်တယ်။ ပညာရှိဝါးက လေထဲမှာ ယိမ်းနေတယ်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ခြံစည်းရိုးတွေ၊ အိမ်တွေကတော့ လေပြင်းမုန်တိုင်းကို ကြုံကြုံခံတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ခြံစည်းရိုးတွေ၊ အိမ်တွေဟာ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြောင့် ပြိုလဲပျက်စီးသွားကြတယ်။

ရေဒီအနီး မေဂျာရီရဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ မိဘမဲ့ဂေဟာ အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားတဲ့ အိမ်တွေအနက် အဲဒီ မိဘမဲ့ဂေဟာအိမ်လည်း ပါသွားတယ်။ တရားသူကြီး အိုးကာဟာ အဲဒီမိဘမဲ့ဂေဟာ အိမ်ပြန်ဆောက်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ကျေးရွာမှာရှိတဲ့ အိမ်အားလုံးကို အထူးအိမ်ခွန်ကောက်ခံတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေလည်း အဲဒီအစီအစဉ်ကို သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် အထူးအိမ်ခွန်ကို ကျေးကျေနပ်နပ် ပေးဆောင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုစုကေဆိုတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်တစ်ဦးက ကတ်တီးကတ်ဖဲ လုပ်တယ်။ အဲဒီကုန်သည်က အခြားသူများကို လှည့်ဖျားဆိုရာမှာ သူမတူအောင် တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်တယ်။ သူက သူ့မိန်းမကို အခွန်ကိစ္စအကြောင်း မကျေမနပ် ပြောတယ်။

“မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် ဂေဟာအသစ်ဆောက်ဖို့ သားသမီးမရှိသူ တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ အခွန်ပေးဆောင်ရမလဲ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ တံခါးတစ်ခုစီကို မိုက်မဲတဲ့ တရားသူကြီးက ရွှေတစ်ပြားစီ ဘာလို့သတ်မှတ်ရတာလဲ။ ငါ အိမ် ရွှေခြောက်ပြားကျပြီပေါ့။ ငါ အဲဒီအခွန်ကို ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ကြီး၊ မောင်ကြီး အခွန်မပေးဆောင်ရင် အိုးကာက မောင်ကြီးကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

ဇနီးက စိုးရိမ်တကြီး ပြောရာတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက သူ့မကျေနပ်ချက်ကို ပြောပြန်တယ်။

“ငါ မပေးဘူးလို့ ငြင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ‘ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး’ လို့ ငါပြောတာ၊ မင်း ခင်ပွန်းက လည်ပါတယ်။ အိုးကာကို ကျောချင်လို့ပဲ”

အိုးကာရှေ့မှာ အခွန်ဆောင်မည့်လူတွေ စိတ်နိုးနေတယ်။ တိုစုကေလည်း အဲဒီလူတန်းကြီးမှာ ဝင်ရောက်တန်းစီတယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အခွန်ပေးဆောင်သွားကြတယ်။ တိုစုကေအလှည့် ရောက်လာတယ်။ တိုစုကေက အိုးကာကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုတယ်။

“ကလေးမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်က အခွန်မပေးဆောင်သင့်ဘူး”

“သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးတွေအတွက် အိမ်ဂေဟာတစ်ခု ဆောက်ဖို့လိုနေပါတယ်။ တံခါးတစ်ပေါက်ကို ရွှေတစ်ပြား သတ်မှတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဆင်းရဲတဲ့အိမ်မှာ တံခါးတစ်ပေါက်ပဲ ရှိလို့ပါ။ ချမ်းသာသူတွေအိမ်မှာတော့ အိမ်တံခါးပေါက်တစ်ခုထက်မက ရှိတယ်။ စာနာတဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျား ပေးပါ။ ငါ စိတ်ကောင်းနေတုန်း မြန်မြန်ပေးပါ”

“အဲဒါ မှားတယ်လို့ပြောတဲ့စကား ကျွန်တော် မရုပ်သိမ်းဘူး”

တိုစုကေလည်း မခိုးမခန့်ပြောရင်း ရွှေတစ်ပြားကိုသာ ပေးတယ်။

“မင်းမှာ တံခါးခြောက်ပေါက် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျန်ရွှေပြားငါးပြား ဘယ်မှာလဲ”

တိုစုကေက အခြားအခွန်ပေးဆောင်သူတွေ သူ့လုပ်ဆောင်ချက်ကို ချီးကျူးအားကျမလားလို့ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကြည့်ပြီး အိုးကာအား ပြောလိုက်တယ်။

“သခင်ကြီးအိုးကာ၊ ကျွန်တော် ဒီကိုမလားမီ ကျွန်တော်အိမ်တံခါး တစ်ပေါက်သာထားပြီး ကျန်ငါးပေါက် ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ အခု ကျွန်တော်အိမ်မှာ တံခါးတစ်ပေါက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

တရားသူကြီးအိုးကာ တိုစုကေကို ခပ်ချဉ်ချဉ်အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ တူတစ်ယောက်အား အပိုဝင်ပေါက်တံခါးတွေ ပိတ်တာ မပီတိရဘူးလို့ တားမြစ်တဲ့ ဥပဒေ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုစုကေ သူ့ကို အလဲထိုးတာလည်း သူ ခွင့်

မပြုနိုင်ဘူး။ အခြားသူများကလည်း အဲဒီလို ကလိန်ကကျစ်နည်းတွေ လုပ်လာ လိမ့်မယ်။ အိုးကာရဲ့ နားရွက်ထွေ တဖြည်းဖြည်း နိမြန်းလာတယ်။ တိုစုကေကို အိုးကာ ပြောချလိုက်တယ်။

“မင်းက သူ့ဌေးတစ်ဦးပါပဲ။ ဒီရွှေပြားခြောက်ပြားနဲ့ မင်း ဘာမျှ မထိ ခိုက်သွားပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ်တောင်”

အိုးကာက စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီး အတွေးတွေနဲ့ ဝေးကြည့်နေ တယ်။ ဒီနောက် သူ့စကားပြန်ဆက်တယ်။

“ဒါမှမဟုတ်တောင် မင်းကိုယ်တိုင် ဒီကလေး တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ရန်”

“သခင်ကြီး ကျွန်တော် ရှာဖွေထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ ကျွန်တော်အတွက် ပဲ။ ရွှေပြားတစ်ပြားကိုတောင် အလဟဿ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

အိုးကာ သူ့မှဆိတ်မွေးရှည်ကြီးတွေကို အတွေးနက်နက်နဲ့ သပ်လိုက် တယ်။ တရားရုံးနောက်မှာရှိနေတဲ့ ကလေးတွေကို ကြည့်တယ်။ ကလေးတွေ အားလုံး တစ်ရွယ်တစ်စားတည်း။ အဖာအထေးတွေနဲ့ ကိုမိုနိုကို ဝတ်ဆင်ထား ကြတယ်။ သူတို့တွေ ညှိုးငယ်ကြွေကွဲနေကြပုံ ပေါ်တယ်။

“ဒီကလေးတွေကို ကြည့်ပါ။ သူတို့လေးတွေရဲ့ မျက်နှာကို မင်းကြည့် ပြီး သူတို့လေးတွေကို မကူညီနိုင်ဘူးလို့ မင်းပြောနေဦးမှာလား”

“ပြောရမယ်။ ကျွန်တော်မိသားစုကလွဲလို့ အပြင်လူတွေ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ကူညီရမှာလဲ။ ဒီရွှေပြားတစ်ပြားပေးရတာတောင် လွန်နေပြီ။ မတရား ဘူး”

“မတရားဘူး ဟုတ်လား။ ငါ တရားရုံးကို မတရားဘူးဆိုတဲ့ ပြစ်တင် သံ မကြားချင်ဘူး။ ကောင်းပါပြီ။ မင်း အခွန်တွေအားလုံး မပေးရအောင် ငါ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြံပေးပါမယ်”

“သခင်ကြီးအိုးကာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပေါ့။ သခင်ကြီးအိုးကာ က လူတွေပြောပြောနေတဲ့ တကယ့်ပညာရှိပြီး မျှတတဲ့ တရားသူကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတယ်။ အရင်က ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး”

အိုးကာ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီး တိုစုကေအား ပြောတယ်။

“အဲဒီလိုပဲ ဆက်နားလည်သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။”

မှာ မင်းရွှေပြား ပြန်ယူ၊ အခွန်ပေးစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ မင်း ငါ့ဆုံးဖြတ် ချက်ကို လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“လက်ခံပါတယ်”

တိုစုကေလည်း ကျယ်လောင်စွာ ဖြေလိုက်တယ်။ သူ့ဦးခေါင်းကို မြေ ကြီးနဲ့ထိတဲ့အထိ ညွတ်ချပြီး အရိုအသေပေးတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။

တိုစုကေ မထနိုင်သေးမီ အိုးကာ တည်ငြိမ်ပြီးနဲ့ လက်သမားတစ်ယောက် ကို ခေါ်တယ်။ တိုစုကေ အိမ်ကိုသွားပြီး နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ တံခါးပေါက် ကို သံရိုက်ပိတ်လိုက်ရန် အမိန့်ပေးတယ်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတဲ့ လက်ဖက် ခြောက်ကုန်သည် ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် တရားသူကြီးကို မေးတယ်။

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“မင်း အခွန်မပေးဆောင်တဲ့အတွက်၊ အခွန်ကလည်း တံခါးတစ်ပေါက် စီအတွက် ချမှတ်ထားတာဖြစ်တဲ့အတွက်၊ မင်းအိမ်မှာရှိနေတဲ့ တံခါးပေါက်တစ် ပေါက်ကို ပိတ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်တော့မလဲ”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက မပေးချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါက မင်းမပေးရအောင် လုပ်ပေးတယ်။ မင်း ကျေနပ်သင့်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နေတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင် ထဲ ဝင်ရောင်းလို့ မရတော့ဘူး။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ရောက် စားလို့ အိပ်လို့ မရတော့ ဘူး။ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံတွေက ဆိုင်ထဲမှာ သိမ်းထားတယ်”

“ငါ တစ်ခါဆုံးဖြတ်ပြီးရင် နောက်ထပ်ပြင်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူးဆိုတာ မင်း သိသင့်တယ်။ စိတ်က ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုးပြောင်းတတ်တဲ့ တရားသူကြီးကို မည်သူမျှ ဆေးဖော်ကျောဖက်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း သွားနိုင်ပြီ”

တိုစုကေလည်း အဲဒီညမှာ အိမ်နီးနားချင်းတွေ အိမ်ထဲဝင်ရောက်အိပ်ခွင့် ရရန် တောင်းပန်ပြောကြားပေမယ့် သူ့လောဘကြီးမှုကို မျက်မှန်းကျိုးကြတဲ့ အတွက် ဘယ်သူမျှ သူ့ကို ဝင်ခွင့်မပြုကြဘူး။ အဲဒီည သူနဲ့ သူ့ဇနီးလည်း လမ်းမပေါ်မှာပဲ အိပ်ကြရတယ်။ မိုးရွာတဲ့အတွက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သပ်ပြီး နွေးထွေးအောင် အိပ်ကြရရှာတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ တိုစုကေ မိုးစိုစိုနဲ့ တရားသူကြီးအိုးကာအိမ်ကို သွားတယ်။

“သခင်ကြီး အိုးကာ၊ သခင်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ကယ်ရမယ်”

ငိုယိုပြောပေမယ့် အိုးကာက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘူး။

“အခွန်မရှိ၊ တံခါးမရှိ၊ ငါ့စိတ် ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး”

“သခင်ကြီးအိုးကာ၊ ကျွန်တော့် အခွန်ရွှေပြား ခြောက်ပြားစလုံး ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ပေးဆောင်ပါမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုနေမှ၊ မင်း အခွန်မပေးရအောင် ငါ စီရင်တာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ စီရင်ချက်ကို ငါ မပြင်နိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ပညာရှိတရားသူကြီးမင်း၊ တရားသူကြီးမင်းဟာ ဆင်းရဲသားတွေကို ကူညီတာကြောင့် လူသိများလှ ထင်ရှားလှပါတယ်။ အခု ဂျပန်ပြည်မှာ ကျွန်တော် အဆင်းရဲဆုံးလူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဒီလိုဆိုနေမှတော့ ငါ တစ်ခုလုပ်ပေးနိုင်တာ ရှိတယ်။ ဒီကလေး တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ကို မင်းအိမ်ခေါ်သွားရင် အဲဒီအခါ အိမ်ကြီးဟာ အလိုအလျောက် မိဘမဲ့ အိမ်ဂေဟာ တရားဝင် ဖြစ်သွားမယ်။ မိဘမဲ့အိမ်ဂေဟာတွေကို အခွန်မကောက်ခံရဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း အခွန်ပေးစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ငါလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ရတော့ဘူး။ ကလေးတွေလည်း အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ဖြစ်သွားတယ်။ မေဂူရိုရှိပြည်သူပြည်သားတွေလည်း ဆောင်ထားတဲ့ အခွန်တွေ ပြန်လည်ရရှိကြမယ်။ လူတိုင်း ရွှင်တစ်ပြုံးပြုံး ပျော်မဆုံး ဖြစ်ကြမယ်။ အဲဒါ တရားမျှတမှု ဖြစ်ရမည့်နည်းလမ်းပဲ”

“ကလေးတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် ခေါ်သွားရမယ် ဟုတ်လား၊ သခင်ကြီးအိုးကာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီလောက်များတဲ့ ကလေးတွေ ဘယ်လောက်တယ်ဆိုတာ သခင်ကြီး သိလား။ ဘယ်လောက်သောက်တယ်ဆိုတာကော သိလား။ ဒါ့ပြင်...”

“မင်းအိမ်ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ မင်း ဘယ်လောက်ကြွယ်ဝချမ်းသာတယ်ဆိုတာလည်း ငါ သိတယ်။ မင်း ဒေဝါလီ မခံရပါဘူး”

“ပြောတာတွေ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်စရိတ်စက ကြီးလွန်းတယ်”

အိုးကာ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့။ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပြောချလိုက်တယ်။

“မင်း ငါ့အချိန်တွေ သက်သက်မဲ့ ဖြုန်းနေတာပဲ၊ ကလေးတွေ ခေါ်သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တဲ့ စီရင်ချက်ကို ခံယူမလား၊ မင်း ကြိုက်ရာရွေး”

တိုစုကေ တဖြားလမ်းရွေးစရာ မရှိတဲ့အတွက် ကလေးတွေကိုခေါ်သွားရတယ်။ ပထမတော့ ဒီကလေးတွေနဲ့ စိတ်မသာမယာ ဖြစ်ရတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဆူညံသံတွေကို သူ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ရှိတယ်။ ကလေးတွေ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတွေက သူ့ကို စိတ်မရှည်စရာဖြစ်စေတယ်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေပြီ။ အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကလေးတွေကို သူ ကြိုက်နှစ်သက်လာတယ်။ နောက်တော့ အလေးတွေကို ချစ်သွားပြီး မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းတွေမှာ ဂျပန်ပြည်ရှိ အိမ်တွေ အားလုံးအနက် တိုစုကေရဲ့ အခွန်လွှတ်အိမ်ကြီးဟာ အပျော်ရွှင်ဆုံး အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သွားလေတော့တယ်။

[ဂျပန်]